ULTIMELE PATRU LUCRURI

PAUL HOFFMAN

SERIA MÂNA STÂNGĂ A LUI DUMNEZEU, VOLUMUL 2

virtual-project.eu

PAUL HOFFMAN

Ultimele patru lucruri

Seria
MÂNA STÂNGĂ A LUI DUMNEZEU
VOLUMUL 2

Traducere din limba engleză
RODICA-RUDMILA IVAN
MEROPI PAPAGHEORGHE

V.1.0

virtual-project.eu

editura rao

Pentru Richard Gollner

Dați-mi vreo doisprezece copii sănătoși, bine formați, și o lume după regulile mele pentru a-i putea crește, și vă garantez că pot lua pe oricare dintre ei și-l pot educa să devină orice fel de specialist aleg eu – doctor, avocat, artist, negustor-șef și, da, chiar și cerșetor și hoț, indiferent de talentele, înclinațiile, tendințele, abilitățile, vocațiile sale sau de cele ale strămoșilor săi.

J. B. Watson, *Psihologii din 1925*

Am luptat ca un înger.
Willfred Owen

Prolog

Imaginează-ți. Un tânăr asasin, mai bine zis un băiat, se ascunde printre firele înalte de papură, care cresc în abundență de-a lungul râurilor din Vallombrosa. Așteaptă de multă vreme, dar este o ființă răbdătoare în felul lui și ceea ce așteaptă este, probabil, mai prețios pentru el decât viața însăși. Lângă el se află un arc din lemn de tisă, cu săgeți cu vârf din oțel care ar putea penetra chiar și cea mai scumpă armură dacă te-ai apropia îndeajuns. Nu că ar fi nevoie să se întâmple asta astăzi, pentru că tânărul nu pândește vreun nevrednic care să își merite moartea din plin, ci doar o pasăre de apă. Lumina se întețește, iar lebăda zborul își întinde spre codrul plin de ciori[1]; croncănitul lor plin de nemulțumire fiind provocat doar de nedreptatea frumuseții ei, lebăda aterizează pe apă ca pensula unui pictor pe pânză, un traseu direct și minunat în sine. Înoată cu eleganța vestită a speciei, deși nu vei fi văzut vreodată o mișcare la fel de grațioasă, străbătând un aer atât de neguros și liniștit, pe o apă așa de fumurie ca turla unei biserici.

Atunci săgeata tăioasă ca ura străpunge același aer pe care lebăda îl binecuvântează, și trece pe lângă ea la distanță de vreun metru. Și lebăda își ia zborul, grația și forța ei ca de pânză de păianjen zugrăvindu-i albul penelor deasupra solului, în siguranța văzduhului. Tânărul stă acum în picioare și privește lebăda cum scapă.

— Îți vin eu de hac data viitoare, târfă trădătoare! strigă după ea și aruncă arcul pe jos, singurul dintre toate instrumentele morții (cuțit, sabie, cot, dinți) pe care nu reușise să îl mânuiască niciodată cu măiestrie și totuși singurul care îl lasă să spere că și-ar putea repara inima frântă. Dar nici atunci. Căci, deși acesta este un vis, nici măcar aici nu ar putea nimeri ușa unui șopron de la optsprezece metri distanță. Se trezește și cugetă preț de jumătate de oră. Lumea reală este grijulie atunci când vine vorba de punctele sensibile ale acelora numiți desperados, dar

---

[1] Lumina se întețește, iar lebăda zborul își întinde spre codrul plin de ciori - (n.tr.) referință la *Macbeth* de William Shakespeare, Actul 3, Scena 2 „Lumina moare, și corbul, iată-l, zborul își întinde / Spre codrul plin de ciori” (în traducerea lui Ion Vinea).

chiar și cel mai mare ticălos, și Thomas Cale este cu siguranță unul, poate fi batjocorit fără teamă în coșmarurile lui. Apoi adoarme la loc, să viseze din nou la frunzele tomnatice plutind pe pâraiele din Vallombrosa și la aripile mari și albe formând vârtejuri în ceața dimineții.

1

„Odă lui Thomas Cale, Înger al Morții” este al doilea cel mai prost poem creat vreodată de Oficiul de Propagare a Credinței Izbăvitorului Spânzurat. Ulterior, această instituție a devenit faimoasă pentru dibăcia ei în a distorsiona adevărul în favoarea Izbăvitorilor, iar expresia „a scorni preoțisme” a ajuns pe buzele fiecăruia.

Cartea Patruzeci și Șapte: Disputa

Deschideți ochii! Răsăritul veni
S-arate Mâna Stângă
a Domnului Puterii.
Numele îi e Cale, brațul i-e greu
Ca înger al Morții face bine mereu.
Căutând trădători ce moartea Papei doreau,
Cale Sanctuarul părăsi când stele sclipeau.
Pe Papă să-l protejeze, minți că fugi
Din Sanctuar, din căminul liniștii;
Și pe mentorul său Bosco îl părăsi,
Totul ca de Papă să se poată îngriji,
În Memphis, oraș de sodom și păcat
O prințesă de gheață Cale a salvat.
Ea prin desfrâu sufletu-i să fure-ncercă;
El zise „Nu!”, iar ea asasini cumpără.
De mult timp tatăl ei contra Papei conspiră
Și cu acest scop pe Izbăvitori atacă
Dar în bătălia de pe dealul Silbury
Cu Princeps și Bosco, Cale de hac le veni.
Regatul Memphis risipit a fost
Iar Bosco și Cale în sfadă s-au întors
Să distrugă antagoniștii și-al lor popor.
Să ne rugăm pentru Papă și Izbăvitor!

Este un adevăr deja de la sine înțeles că evenimentele reale se transformă și sunt înregistrate în istorie în funcție de prejudecățile persoanei care le notează. Atunci istoria devine treptat legendă, prin urmare, adevărul devine neclar, în ciuda intereselor povestitorilor, care până în acest punct vor fi multe,

variate și contradictorii. Într-un final, poate după mii de ani, toate intențiile, bune sau rele, toate minciunile și toate detaliile exacte se combină într-un mit universal posibil, în care orice poate fi adevărat, orice fals. Oricum nu mai contează. Dar adevărul este că foarte multe variante ale adevărului se transformă în vapori mitici aproape înainte ca ziua evenimentelor reale să ia sfârșit. Capodopera de mai sus, de exemplu, a fost scrisă la mai puțin de două luni de la incidentele pe care încearcă să le imortalizeze atât de prost. Să parcurgem, deci, aiureala asta vers cu vers.

Thomas Cale fusese adus la sinistrul Sanctuar al Izbăvitorului Spânzurat la vârsta de trei sau patru ani (nimănui nu îi păsa îndeajuns cât să știe cu exactitate). O dată ajuns acolo, micuțul atrăsese atenția unuia dintre preoții acestei religii atât de cumplite, Izbăvitorului Bosco, menționat de trei ori în poem, nu în ultimul rând pentru că el a fost acela care a cerut scrierea lui. A nu se crede că acest gest a fost inspirat de ceva atât de simplu precum ambiția sau mândria umană.

Infamia Izbăvitorilor nu era motivată doar de modul sever în care priveau natura păcătoasă a omenirii, ci erau chiar mai cunoscuți pentru înclinația lor de a-și impune punctul de vedere prin conflicte militare purtate chiar de propriii preoți, majoritatea instruiți mai degrabă în ale războiului decât în ale predicii. Cei mai inteligenți și cei mai pioși (cuvânt al cărui sens este mai neclar în rândul Izbăvitorilor decât oriunde altundeva) erau însărcinați cu observarea și menținerea unei credințe corecte și administrarea acesteia în multele sale state cucerite și convertite. Ceilalți deveneau parte din forța armată a Unicei Credințe Adevărate, Militanții, și erau crescuți și adesea mureau (cei norocoși, conform glumei) în numeroase barăci religioase, dintre care cea mai mare era Sanctuarul. În acest Sanctuar fusese Cale ales de Bosco drept acolitul său personal – o formă de favoritism căreia numai un copil inuman de puternic i-ar fi putut supraviețui. Pe la paisprezece (sau cincisprezece) ani, Cale era cea mai rece și cea mai calculată creatură pe care ai spera să *nu* o întâlnești pe vreo alee întunecată sau oriunde altundeva – și aparent însuflețit doar de două lucruri: ura disprețuitoare pe care o simțea pentru Bosco și indiferența față de toți ceilalți. Dar ghinionul lui Cale urma să se înrăutățească; deschisese ușa nepotrivită la momentul nepotrivit doar ca să îl

descopere pe Stăpânul Disciplinei, Izbăvitorul Picarbo, disecând o fată, încă vie, și pe punctul de a face același lucru alteia. Alegând să asculte de instinctul său de auto-conservare în loc de milă și de groază, Cale închisese ușa în liniște și plecase. Însă, într-un moment de nebunie pe care zicea că avea să-l regrete pentru totdeauna, privirea din ochii tinerei care urma să fie eviscerată îl făcuse să se întoarcă și, în lupta care urmase, să ucidă un om care foarte probabil ar fi devenit Papă într-o bună zi. Din ceea ce ai înțeles despre Izbăvitori, este destul de clar ce fel de soartă îl aștepta pe Cale: una care, și poți fi sigur de asta, avea de-a face cu multe țipete.

Dacă ar fi fost lucru ușor să scape din Sanctuar, Cale și-ar fi luat demult tălpășița. Deși, după cum spune sporovăială aia de „Odă lui Thomas Cale”, s-a întâmplat când „stele sclipeau”, Cale nu auzise de vreun plan împotriva Papei – o altă invenție de-a lui Bosco menită să ascundă fuga unui acolit pe care avea motive întemeiate să îl vrea înapoi, motive nelegate de acțiunile bizare și dezgustătoare ale lui Picarbo. Ceea ce poemul nu menționează este faptul că protagonistul era acompaniat de alți trei oameni: fata pe care o salvase, Vagul Henri – singurul băiat din Sanctuar pe care Cale îl tolera, și Kleist, care, ca toți ceilalți, îl privea pe Cale cu suspiciune și antipatie.

Deși inteligența lui Cale, școlită prin lungi antrenamente, îl ajută să scape de Izbăvitorii care încercau să îl recaptureze, ghinionul său obișnuit îi conduse pe toți patru în întâmpinarea unei patrule a cavaleriei Materazzi în apropiere de marele oraș Memphis, un loc mai bogat și mai variat decât orice Paris, Babilon sau Sodoma, încă una dintre puținele referințe din „odă” având la bază un dram de adevăr. În Memphis, cei patru atraseră atenția marelui Cancelar, Vipond, și a fratelui său vitreg și de neîncredere, IdrisPukke, care, din motive neștiute nimănui, nici măcar sieși, îl îndrăgi pe Cale și îi oferi ceva ce tânărul nu mai cunoscuse până atunci – puțină bunătate.

Dar era nevoie de mult mai mult decât un pic de umanitate ca să își revină Cale, a cărui suspiciune și ostilitate îi câștigau repede disprețul aproape oricui îl întâlnea, de la băiatul-minune al clanului Materazzi, Conn, până la splendida Arbell Materazzi. Cunoscută și drept Gât-de-Lebădă (nu este o coincidență că visul violent care ne începe povestea are ca obiect al urii o lebădă), era fiica bărbatului care conducea un imperiu Materazzi

atât de vast, încât nu apuca să vadă asfințitul. Bosco însă investise prea mult în ostilitatea lui Cale ca să-l lase să o folosească greșit acolo unde avea foarte mari șanse să îi vină de hac. Nu e deloc surprinzător că o persoană precum Cale nu putea să nu se îndrăgostească de o frumusețe atât de distantă ca Arbell Materazzi, în ciuda disprețului pe care ea i-l purta. Ea continuă să îl vadă ca pe un bătăuș chiar și, sau poate mai ales, după ce el îi salvă viața printr-un act letal și nemilos (la care inamicii lui aveau să se refere ulterior ca la o formă de fanfaronadă pretențioasă). Critica pe care i-o aducea Kleist lui Cale, aceea că oriunde s-ar fi dus urma o înmormântare la scurt timp, căpătă mai mult înțeles pentru ceilalți, mai ales pentru IdrisPukke, care fusese martor la carnajul nemilos cauzat de Cale pentru a o salva pe Arbell. Totuși, lucrurile străine și ciudate pot fi o poțiune puternică pentru cei tineri, de aici referirea din „Odă” la încercarea frumoasei Arbell de a-l seduce pe Cale. Doar că nu a fost vorba de seducție, dacă asta înseamnă să-i convingi pe cei nedoritori, și nu a fost vreun moment în care buzele lui Cale să formeze cuvântul „Nu!” sau ceva asemănător. Și cu siguranță ea nu a plătit vreodată pe cineva să-l asasineze pe Cale și, așa cum avea Kleist să glumească mai târziu la citirea poemului, Arbell nici nu ar fi avut nevoie să facă asta, din moment ce erau atâția doritori gata să îl ucidă pe Cale pe gratis.

La fel de îndoielnic e faptul că tatăl ei ar fi avut vreodată chiar și cea mai vagă intenție de a-i ataca pe Izbăvitori. Agresiunea lui de-a dreptul fictivă fusese inventată de Bosco, doar ca să le dea un motiv superiorilor săi de a finanța un război al cărui singur scop efectiv era întoarcerea lui Cale în Sanctuar. Consecințele involuntare comportându-se după bunul lor obicei, armata nimicită de boală a lui Bosco, aflată sub conducerea Izbăvizorului Princeps, se trezi la Silbury Hill înconjurată de o armată Materazzi de zece ori mai mare. Bătălia care a urmat s-a desfășurat sub privirile unui Cale îngrozit (care, din motive prea complicate să le explicăm aici, puse la punct planul de atac al ambelor armate), un amestec de ghinion, confuzie, nebunie și lipsă de control a gloatei ducând la una dintre cele mai letale răsturnări de situație din istoria războaielor.

Spre surprinderea sa, Bosco se văzu conducător al Memphisului și avea la picioare orice premiu și-ar fi putut dori

vreodată, mai puțin pe acela pe care îl voia: Thomas Cale. Dar în mâneca lui Bosco sălășluia de ceva vreme unul dintre cei mai unsuroși ași ai Memphisului, dezgustătorul bișnițar, om de afaceri și proxenet, Kitty Iepurele. Kitty știa că inima teribil de neexperimentată a lui Cale aparținea frumoasei Arbell și descoperise că pasiunea ei intensă pentru acest băiat straniu deja începuse să se transforme în scrum – un fruct neobișnuit pentru o astfel de floare de seră, glumea Kitty. Cu atât mai bine pentru Bosco, ai cărui acoliți o capturaseră pe Arbell. O dată ajuns în Memphis, Bosco apelă la talentul său de a descifra natura umană – talent prea avansat pentru frumoasa și tânăra prințesă, oricât de inteligentă ar fi fost ea – făcând-o să creadă că ar fi distrus orașul dacă ea nu renunța la iubitul ei și, în același timp, asigurând-o că nu avea nici cea mai mică intenție de a-l răni pe băiat. Astfel îl trădă ea pe Cale, dacă asta poate fi numită trădare, dar este greu de spus cum acest fapt i-a afectat conștiința. Lucrurile se întâmplaseră în așa fel încât Cale ajunse să se predea singur, cu prețul suplimentar al eliberării Vagului Henri și a lui Kleist, doar ca să afle mai târziu că femeia pe care o iubea mai mult decât orice pe lume îl oferise pe tavă omului pe care îl ura mai mult decât orice pe lume. Și cu asta am ajuns la ultimele trei versuri ale poemului *Odă lui Thomas Cale*, eroul nostru pășind în sălbăticie cu două uri sfâșietoare în suflet: una pentru femeia pe care o iubise cândva, și cealaltă, mai familiară, pentru omul care tocmai ce-i spusese încă un lucru care îi provocă dureri amețitoare de cap. Bosco îi zise să nu își mai plângă de milă, pentru că el nu era deloc o persoană, nu era cineva care să poată fi iubit sau trădat, ci era, așa cum ne-a dezvăluit oda încă de la început, nici mai mult, nici mai puțin decât îngerul Morții. Iar acum venise vremea să se ocupe serios de treburile Dumnezeului său.

De acum înainte, tot ceea ce urmează este purul adevăr.

Există munți mai înalți decât Muntele Tigrului, mult mai periculos de escaladat, aceia ale căror înălțimi și crevase înspăimântătoare fac sufletul să tremure prin ostilitatea lor față de orice viețuitoare. Dar nu există niciunul mai impresionant, mai priceput la a exalta sufletul, la a inspira prin splendoarea sa unică. Marea formă conică se înalță din câmpia Thametică, cea care înconjoară mare parte din munte și se întinde în zare astfel

încât, de la vreo 80 de kilometri depărtare, simetria sa maiestuoasă pare făcută de mâna omului. Dar niciun om, nici cel mai egocentric, nici Akhenaton sau Ozymandias, nu ar fi putut construi un vârf atât de măreț. Când te apropii, descoperi vastitatea sa inumană, de o sută de mii de ori mai mare decât marea piramidă a lui Lincoln. E lesne de înțeles de ce diferitele religii l-au privit ca fiind unicul loc în care Dumnezeu vorbește direct cu omenirea. Pe vârful Muntelui Tigrului primise Moise tabletele de piatră pe care au fost scrise cele 613 porunci. Aici e locul unde, drept mulțumire pentru victoria sa în fața Amoniților, Ieftae Galaaditul îi tăiase gâtul unicei lui fiice, după cum îi promisese Domnului, că va sacrifica prima ființă care avea să îl întâmpine la întoarcerea acasă. Ea îl întâmpinase bucuroasă și până în ultima clipă Ieftae sperase la un gest de compasiune – o voce, un înger mesager, dovada clară, dar miloasă că totul era doar un test al credinței lui. Însă Ieftae se întoarse singur de la Muntele Tigrului. Aici, la Marele Dâmb de sub limita zăpezii, însuși Diavolul, la îndemnul Domnului, îi oferi Izbăvitorului Spânzurat întreaga lume care le era la picioare.

Pe de altă parte, Montagnarzii, un trib cu prea puțină religie în viața lor și care controlaseră Muntele Tigrului vreo optzeci de ani, îl denumiseră Marele Testicul. Motivul acestui nume începu să îl preocupe pe Cale în timp ce, împreună cu Stăpânul Războaielor, Bosco, și treizeci de paznici, își croia drum spre întinderile mai joase ale muntelui.

Să descrii dispoziția lui Cale drept proastă ar însemna să insulți sensul cuvântului. Nu există niciun cuvânt, în nicio limbă vorbită vreodată, care să descrie tumultul din inima lui, ura pe care o simțea față de ideea de a se întoarce în Sanctuar și amărăciunea furiei sale la gândul trădării lui Arbell Materazzi, cunoscută tuturor drept Gât-de-Lebădă, a cărei frumusețe și grație, prin urmare, nici nu mai trebuie pomenite – nimic despre suplețea picioarelor ei lungi, nimic despre talia ei îngustă care îți tăia respirația, nimic despre forma sânilor ei (nu erau mândri, sânii ei, ci enervant de aroganți). Era o lebădă cu chip de om. În mintea lui, Cale își imagina încontinuu cum sucea gâtul lebedei și apoi o aducea miraculos la viață doar ca să o omoare iar de data aceasta cu un pocnet violent, data viitoare o sugrumare lentă și apoi, poate, prin scoaterea inimii și aruncarea ei pe foc, urmată de o cotrobăială bună prin cenușă doar ca să fie sigur.

În cele două săptămâni de când părăsiseră Memphisul, Cale nu deschise gura nici măcar o dată, nici măcar să întrebe de ce schimbaseră direcția chiar în mijlocul Pământurilor Râioase[2] și de ce au început să meargă în sensul opus Sanctuarului. Când analiză lucrurile, Bosco se gândi că era mai bine să își lase fostul acolit să fiarbă în suc propriu. Dar subestimase talentul lui Cale pentru furie mută și, într-un final, se decise să rupă tăcerea.

— Mergem la Muntele Tigrului, începu blând Izbăvitorul Bosco și chiar cu un ton aproape tandru. Trebuie să îți arăt ceva.

Ai crede că un om a cărui inimă nutrește atâta ură pentru o singură persoană nu ar mai avea suficientă intensitate a sentimentului pentru a putea disprețui o alta în același fel. Era adevărat, oarecum, dar inima lui Cale era capabilă și ambițioasă când venea vorba de ură: aversiunea pe care o simțea față de Bosco fusese pur și simplu mutată un pic mai departe de centrul focului, un soi de lavă stinsă, încă ținută la cald pentru a putea fi adusă înapoi în mijlocul focului mai târziu. În orice caz, în ciuda pasiunii sale pentru ură, Cale nu se putea abține să nu fie curios referitor la schimbarea de atitudine a lui Bosco. Încă de când era copil, Bosco îl cârmuia pe Cale ca pe o navă în furtună – nemilos, neînduplecat, aprig, crud, neîncetat. Zi de zi, an de an, îl purifică prin sânge și vânătăi, învățându-l și pedepsindu-l, pedepsindu-l și învățându-l până părea să nu mai existe vreo diferență între cele două. Acum se simțea doar cumpătare, blândețe, aproape tandrețe. Ce era? Nu putea găsi un răspuns nici măcar atunci când reușea să nu își consume toată energia ucigând-o pe Arbell Materazzi în mintea lui (omorând-o în bătaie cu un băț, martirizând-o pe o roată, înecând-o în aplauze într-un lac de munte). Dar în ciuda ciocanelor zgomotoase care îi asurzeau sufletul, o parte din Cale era atentă la terenul pe care îl traversau, ducând la un moment de înțelegere, deși nu chiar de amuzament – sufletul său era prea umbrit ca să mai poată simți asta. Acum putea vedea de ce i se spunea Marele Testicul. Ceea ce de la 50 de kilometri distanță păreau a fi linii fine, acum, îndeaproape, se transformară într-un relief adânc, brăzdat de creste de munte, îndreptate în direcția apei care le sculptase, dar și încrucișate și suprapuse, curbându-se și chiar formând cercuri acolo unde piatra era mai tare. Atât de

[2] Pământurile Râioase – în original, regiunea este numită *Scablands.* (n.tr)

aproape, te simțeai ca unul dintre cei mai mici purici încercând să traverseze testiculele celui mai mare uriaș.

Mersul prin acest labirint atât de greu de descifrat ar fi fost incredibil de dificil, în ciuda faptului că nu era prea abrupt, dacă nu ar fi existat drumul pietruit de Montagnarzi, care șerpuia deasupra crestelor și numeroaselor defilee și râpe astupate. Acest drum nu fusese făcut drept un sacrilegiu intenționat, ci pentru a putea permite accesul la depozitele de sare care arătau ca niște perle încercuind pantele mijlocii ale muntelui. În cei optzeci de ani în care deținuseră cel mai sacru loc al Izbăvitorilor, Montagnarzii își construiseră o rețea imensă de tunele. Sacrilegiu intenționat sau nu, odată ce Izbăvitorii deveniseră din nou o putere, fiind multă vreme slăbiți în urma îndelungatelor războaie civile, au răsplătit această blasfemie prin nimicirea Montagnarzilor până la ultimul om, femeie sau copil.

După ce trecură de Marele Testicul, panta deveni din nou mai abruptă, dar nu cu mult. Deși era înalt, Muntele Tigrului nu era neapărat dificil de urcat. Relieful acesta ceva mai drept era plin de orificii mici, intrări dezafectate care duceau către depozitele de sare aflate de la 10 până la 35 de metri adâncime. În ciuda dispoziției și a tăcerii sale, Cale nu se putu abține să nu se lase distras de trăsăturile atât de curioase ale muntelui sacru. Deși nu se mândrea cu mari crevase sau cu piscuri periculoase, urcușul devenea din ce în ce mai greu și curând se văzură obligați să descalece și să își mâne caii pe căi și mai abrupte, mai incomode. Într-un final, ajunseră la o trecătoare îngustă, cu pereți drepți și stâncoși pe ambele părți.

Bosco le ordonă oamenilor săi să ridice tabăra, deși era încă început de după-amiază, apoi se întoarse spre Cale și i se adresă direct pentru a doua oară.

— Ei vor sta aici. Noi trebuie să mergem în continuare. Trebuie să îți arăt ceva. Ar fi bine și să clarificăm ceva. Singurul mod de a coborî de pe munte este prin această trecătoare. Dacă te întorci singur, știi ce are să se întâmple.

După această amenințare rostită cu blândețe, porni la drum prin trecătoare, și Cale îl urmă. Urcară vreo 30 de minute, Cale stând mereu la vreo zece metri în spatele fostului său dascăl, până ajunseră la un prag de stâncă adânc de vreo șase metri. Pe o parte se afla un altar din piatră simplu, dar frumos.

— Aici e locul unde Ieftae și-a respectat jurământul făcut Domnului și și-a sacrificat singura fiică.

Tonul vocii lui era neobișnuit, deloc reverențios.

— Și bănuiesc că pata de pe partea aia ar trebui să fie sângele ei. Trebuie să fi fost tare rezistent dacă încă se vede după o mie de ani de la vărsarea lui undeva, pe un munte.

— Orice e posibil când vine vorba despre Dumnezeu, spuse Bosco, și cei doi se priviră îndelung pentru ceva vreme. Nimeni nu știe unde a omorât-o. Altarul acesta a fost construit pentru a servi credincioșilor, iar unora dintre ei li se permite să vină aici în Vinerea Rea – un pictor vine în ziua de după vizita lor și dă cu vopsea ca să aibă destul timp să se uzeze până anul viitor.

— Deci nu e adevărat.

— Până la urmă, ce este adevărul? spuse el fără să aștepte un răspuns.

După două ore mai aveau doar vreo 500 de metri până la zăpadă și încă puțin de urcat până puteau vorbi cu însuși Dumnezeu. Dar, chiar aici, Bosco se dădu într-o parte și începu să meargă în jurul muntelui, paralel cu zăpada. Aerul rarefiat făcea drumul mai greu, deși nu mai urcau. Pe Celle începu să îl doară capul, încercând să țină pasul cu Bosco în jurul unei stânci micuțe, îl pierdu din vedere pentru o clipă, iar când îl zări din nou, mai că intră în el. Bosco se oprise din mers și privea intens o piatră care ieșea din munte precum o porțiune dintr-un pod abandonat în faza de construcție.

— Aici e Marele Dâmb unde Satana l-a ispitit pe Izbăvitorul Spânzurat promițându-i putere asupra întregii lumi, spuse Bosco și se întoarse spre Cale. Vreau să vii acolo cu mine, zise el, arătând spre capătul Dâmbului.

— După tine.

Bosco zâmbi.

— Viața mea e în mâinile tale la fel demult cât e viața ta în ale mele.

— Nu chiar, răspunse Cale, din moment ce sunt treizeci de paznici sub noi, cu gânduri răuvoitoare.

— Ai dreptate. Dar chiar crezi că aș fi depus atâta efort doar ca să te arunc de pe un munte?

— Nu îmi pasă îndeajuns cât să mă gândesc la ce ai tu prin cap.

În trecut, Bosco l-ar fi bătut serios pe Cale pentru astfel de

replici. Și Cale l-ar fi lăsat. În acel moment, Cale își dădu seama de ceva, deși n-ar fi putut spune exact ce anume era, își dăduse seama de cât de mare era schimbarea care îi afectase atât de mult pe amândoi în doar câteva luni.

— Și dacă zic nu?

— Nu te pot obliga și nici nu voi încerca.

— Dar mă vei omorî.

— Să fiu sincer, nu. Dar indiferent de cât de mult mă urăști – ceea ce mă doare – trebuie să îți fi dat seama până acum că noi doi suntem legați de lanțuri greu de rupt – cred că așa i-ai zis lui Arbell Materazzi înainte să părăsim Memphisul.

Poate că Bosco conștientiza cât de aproape era să i se rupă gâtul. Dacă era așa, nu o arăta. Dar se simțea o anxietate de neînțeles pentru Cale, anxietatea cuiva care își dorește mult să fie crezut, înțeles, dar se teme că nu va fi așa.

— În plus, adăugă Bosco, am ceva să-ți spun despre părinții tăi.

După asta, porni în jos pe granitul dur al Marelui Dâmb.

Cale îl privi pentru un moment, șocat de ceea ce îi spusese Bosco, așa cum și trebuia să se simtă. Nu e lucru ușor să îți imaginezi ce simte cineva precum Cale, pentru care noțiunea de mamă și tată era la fel de teoretică precum marea pentru o țară fără ieșire la mare. Ce ar simți o astfel de persoană în momentul în care i s-ar spune că oceanul era fix după următorul deal? Cale urcă pe Dâmb, ceva mai atent decât Bosco – nu îi era frică de înălțime, dar nu era nici preferata lui. Și oricum, Dâmbul părea mult mai fragil atunci când mergeai pe el decât atunci când erai în fața lui. Când îl prinse din urmă pe Bosco, fostul lui dascăl se dădu la o parte fără grijă, de parcă ar fi fost în mijlocul terenului de antrenament al Sanctuarului și îi făcu semn lui Cale să i se alăture, la doar câțiva centimetri de prăpastia îngrozitoare și nemărginită.

Cale privi lumea de la picioarele lor ca și când ar fi stat chiar în mijlocul cerului; inima îi bătea puternic, iar ochii îi erau obosiți, putea vedea la kilometri întregi depărtare cum cerul vast și albastru se curba ca să întâlnească pământul galben de dedesubt, într-o boltă de ceață vineție. Părea că putea vedea întreaga lume și nu doar un semicerc de vreo 80 de kilometri. Bosco nu spuse nimic preț de câteva minute, în timp ce Cale fu amețit de măreția orizontului. Într-un final, Cale se întoarse spre

Bosco.

— Deci?

— Mai întâi, părinții tăi. Am auzit zvonurile... Se opri pentru o clipă... zvonurile de prin Memphis la scurt timp după ce l-ai măcelărit pe Solomon Solomon.

— A meritat-o cu vârf și îndesat, ceea ce nu se poate spune despre oamenii pe care m-ai pus tu să îi omor.

Din nenumăratele amintiri neplăcute pe care le împărtășeau cei doi, aceasta era cea mai rea. Convins că talentele letale ale lui Cale erau de fapt inspirație divină, lui Bosco nici nu-i trecu prin cap că pentru un băiat de doisprezece sau treisprezece ani, oricât de îndemânatic sau crud ar fi fost, ar fi putut fi foarte traumatizant să fie obligat să se lupte până la moarte cu vreo șase soldați experimentați, adesea dizgrațiați.

— Mi se urca inima în gât în fiecare clipă când credeam că ai putea fi în pericol.

Ceea ce nu era la fel de fals pe cât suna. La început fusese încântat de dovada fizică a talentului băiatului pentru crimă. Era atât de deosebit, încât putea fi explicat doar prin religie. Dar după al șaselea omor, Bosco își dădu seama că lui Dumnezeu s-ar putea să îi displacă mania asta pentru dovadă și să îi pedepsească prezumția prin a-l lăsa pe Cale să fie rănit. De fapt, această prezumție era motivul pentru care lui Bosco începu să îi fie teamă pentru Cale și motivul care îl determină să pună capăt măcelului.

Mai mult uimire decât reținere era ceea ce îl oprea pe Cale să nu îl arunce pe Bosco de pe Dâmb chiar atunci. Bărbatul care îl bătuse pentru fiecare motiv pe care îl putea născoci malițiozitatea și încă de-atâtea ori fără motiv, își declara grija pentru el pe un ton care ar fi putut încălzi chiar și cea mai rece inimă. Dar inima lui Cale era de-a dreptul înghețată. Îl lăsa pe Bosco să trăiască din simplul motiv că mai mare decât ura îi era curiozitatea. Și oricum, erau treizeci de nemernici care îl așteptau mai jos.

— Zi-mi despre zvonuri.

— După ce l-ai omorât, se zicea că Izbăvitorii te-au luat încă de mic copil de la o familie înrudită cu Dogele Memphisului – că ești un Materazzi, ba mai mult, nu unul neînsemnat.

Poate fi tăcerea șocată? Ai crede că da, dacă ai fi stat acolo pe Marele Dâmb.

— Și e adevărat?

Vocea lui Cale se auzea doar ca o șoaptă, în ciuda încercărilor lui. Apoi urmă o pauză.

— Nici vorbă. Părinții tăi erau niște țărani needucați, fără vreo importanță pe lumea asta.

— I-ai omorât?

— Nu. Ni te-au vândut, chiar bucuroși, pentru doi bani.

Până și Bosco fu surprins de râsul zgomotos care urmă după asta.

— Mă gândeam că ai fi dezamăgit – mă refer la Materazzi – dar te bucură că ai fost cumpărat pentru doi bani?

— Nu-ți bate tu capul cu ce mă bucură pe mine. De ce ne aflăm aici?

Bosco privi înapoi spre marea câmpie de sub ei.

— Când Dumnezeu a decis să creeze omenirea, a luat o coastă de la prima Sa mare creație, îngerul Satana. Și cu coasta lui Satana a format primul om din praful de pe pământ. Supărat că Dumnezeu i-a luat o coastă în timp ce dormea, fără să vorbească mai întâi cu el, Satana s-a întors împotriva lui Dumnezeu și a fost aruncat din rai. Dar lui Dumnezeu i-a fost milă de omenire pentru că greșise să o creeze din coasta unui servitor atât de necredincios. Și pentru că a fost greșeala lui, Dumnezeu a trimis mulți profeți să salveze omenirea de propria-i natură, sperând să iasă la iveală binele din ceea ce au fost creați. Într-un final, fiind deja disperat, și-a trimis propriul fiu să îi salveze.

Bosco se întoarse ușor; i se citea tulburarea pe față, iar ochii i se umpleau de lacrimi.

— Dar l-au spânzurat.

Din nou, nu mai spuse nimic preț de vreo două-trei minute.

— Domnul Dumnezeu a cugetat la această rană groaznică timp de o mie de ani, atât de iubitor e. În tot acest răstimp s-a gândit la tot ceea ce era bun în oameni. Dar mereu putea vedea și auzi schimbul insuportabil de replici între ceea ce era dumnezeiesc și eroarea otrăvitoare pe care o implementase în ei prin greșeala lui teribilă, dar plină de iubire.

Din nou, se opri pentru scurt timp privind peisajul ametitor de sub ei. Când vorbi din nou, vocea îi era și mai caldă și mai chibzuită decât înainte.

— Inima omului e un lucru mic, dar dorește lucruri mari. Nu e

destul de mare cât să sature un câine, dar întreaga lume nu e destul de mare pentru ea. Omul nu cruță nicio vietate; ucide ca să se hrănească, ucide ca să se îmbrace, ucide ca să se împodobească, ucide ca să atace, ucide ca să se apere, ucide ca să se instruiască, ucide ca să se amuze, ucide de dragul de a ucide. Mielului îi scoate mațele și le folosește să facă harpa să răsune; lupului îi scoate caninul atât de periculos ca să își lustruiască operele de artă; elefantului îi ia fildeșul ca să facă jucării pentru copilul său.

Bosco se întoarse spre Cale, ochii sclipindu-i de dragostea și speranța unui părinte iubitor, disperat să fie înțeles de persoana care îi e cea mai dragă pe lume.

— Și cine va extermina ceea ce îi extermină pe toți ceilalți? Tu. Datoria ta e să ucizi omul. Vei transforma întregul pământ într-un altar pe care tot ceea ce trăiește trebuie sacrificat, fără sfârșit, fără măsură, fără oprire, până ce totul e anihilat, până ce răul e stârpit, până la moartea morții însăși.

Bosco îi zâmbi lui Cale, tolerant și chiar înțelegător.

— De ce ai face ceva atât de teribil? Pentru că e în natura ta să faci asta. Nu ești om, ești furia întrupată a lui Dumnezeu. E destulă omenie în tine cât să îți dorești să fii altfel decât ești. Vrei să iubești, vrei să arăți bunătate, vrei să fii milos. Dar în inima ta, tu știi că nu ești așa. De aceea te urăsc oamenii și de aceea cu cât mai mult încerci să îi iubești, cu atât mai mult se tem de tine. De aceea te-a trădat fata și de aceea vei fi mereu trădat, cât ai să trăiești. Ești un lup care încearcă să se mintă că e miel. De unde, altundeva crezi că ai primit geniul pentru masacru și moarte? Ucizi cu la fel de multă ușurință cu care alții respiră. Sosești în cel mai mare oraș al omenirii și, în ciuda bunelor tale intenții, ai avut nevoie doar de șase luni ca să îl transformi în ruine. Tu nu aduci dezastru, tu *ești* dezastru. Tu ești Săvârșitorul, ești îngerul Morții și ai face bine să îți placă sau să îți accepți soarta. Dacă nu îți place, ar trebui să te obișnuiești cu ideea că oriunde o să mergi lumea o să te urască și o să încerce să te omoare fără să aibă vreun motiv. Vino cu mine, iar când misiunea ta se va fi încheiat, vei veni aici și vei fi ridicat la ceruri. E singurul mod în care vei cunoaște pacea. Ți-o promit.

În trei ore cei doi coborâră până la Izbăvitorii care îi așteptau și un Bosco respectuos vorbi cu un Cale tăcut până târziu în noapte.

— Știi de ce te-a făcut Dumnezeu?

Era un citat ușor de recunoscut din Catehismul Izbăvitorului Spânzurat. Răspunsul lui Cale, precaut, era în orice caz învățat pe de rost.

— Ne-a făcut ca să îl cunoaștem și să îl iubim.

— Și crezi că Dumnezeu a făcut bine?

— Nu, din experiența mea, răspunse Cale, dar poate că eu am avut ghinion.

— Dar experiența ta s-a îmbunătățit considerabil în ultimele opt luni. De fapt, aș îndrăzni să spun că a fost una unică. Este clar că ți-era prescris de Dumnezeu să poți evada și toate celelalte lucruri extraordinare care ți s-au întâmplat tocmai ca să poți răspunde la această întrebare. Ai cunoscut binele și măreția din lumea asta, ai fost iubit în toate modurile posibile de cei mai frumoși, ai depus servicii grandioase și ai fost răsplătit la fel de grandios prin trădare.

Toate acestea aveau marele avantaj, din punctul de vedere al lui Bosco, de a fi mai mult sau mai puțin exact ceea ce tânărul credea: adevărul și compătimirea de sine formau un întreg armonios.

— Aș spune, continuă Bosco, că ai văzut chiar mai bine decât oricine altcineva că oamenii sunt doar niște lupi în straie de om.

— Ipocriți, răspunse Cale. Am dat de mulți de genul ăsta recent. Adică, înțeleg acum cât de mulți sunt de fapt.

— Bănuiesc că te referi la mine, spuse Bosco, aparent fără a se simți insultat. Dacă acesta este cazul, atunci mă tem că ar trebui să îmi explici de ce.

— Cum te poți uita la mine și să tot turui despre trădare fără să clipești?

— Tot nu te înțeleg. Dacă te-aș fi lăsat în mâinile oamenilor care erau pregătiți să te vândă pentru doi bani? Din ziua din care ai fi învățat să mergi ai fi fost pus în spatele plugului, să te holbezi la fundul calului cincisprezece ore pe zi – prost, ignorant și foarte probabil mort până acum – un neica nimeni.

— Ce bun a fost Dumnezeu cu mine. Și oricum, parcă eram special.

— Sunt mulți oameni care se nasc speciali. Așa cum a spus Izbăvitorul Spânzurat: „Multe flori se nasc să îmbujoreze neobservate și să-și irosească mireasma în aerul desertului.”[3]

[3] „Multe flori se nasc să îmbujoreze neobservate și să-și

Cale râse.

— O floare? Da, e adevărat, sunt mult mai dulce și mai delicat decât crede lumea.

— Licență poetică, desigur, dar dă-mi voie să-ți explic: te-ai născut ca să înaintezi la tronul lui Dumnezeu prin măcel. Mulți sunt chemați, puțini sunt aleși. Dar eu te-am ales pe tine și te-am pregătit să fii agentul sfârșitului promis.

— Ai idee cât de nebun pari?

— Desigur. În clipe de restriște m-am îndoit de sănătatea judecății mele.

Zâmbetul lui era o combinație ciudat de atrăgătoare de înțelegere și batjocură.

— Și?

— Apoi mă gândesc la ce grozăvie e omul. Cât de defectuoasă îi e cugetarea, cât de josnice însușirile, ce hidos în port și în mișcările sale, întocmai ca un diavol în fapte și ca o vacă în năzuințele lui. Podoaba lumii? Pildă a vietăților? Pentru mine e doar o mână de lut.[4]

Bosco păru că se pierde în gânduri, dar apoi îl privi intens pe

---

irosească mireasma în aerul deșertului.” – de fapt este citat din poemul *Elegy Written în a Country Church-Yard* din 1751 al lui Thomas Gray. În original: „Full many a flower is born to blush unseen, / And waste its sweetness on the desert air.” (n.tr.)

[4] Replica are la bază un citat din *Hamlet,* Actul 2, Scena 2, rândurile 1397-1401. Citatul în traducerea lui Ion Vinea: „Ce lucru desăvârșit e omul! Ce aleasă îi e cugetarea! Și cit de nemăsurate însușirile! Ce falnic și minunat în portul și mișcările sale! Întocmai ca un înger în fapte și ca un zeu în năzuințele lui. Podoaba lumii! Pildă a vietăților! Și totuși ce e pentru mine această mină de lut?”; în original: *Hamlet* - „What a piece of work is a man! How noble in reason! How infinite in faculties! In form and moving how express and admirable! In action how like an angel! In apprehension how like a god! The beauty of the world, the paragon of animals! And yet to me what is this quintessence of dust? replica lui Bosco în original - „Then I consider what a piece of work is man. How defective in reason, how mean in his facilities, how ugly in form and movement, in action how like a devil, in apprehension how like a cow. The beauty of the world? The paragon of animals? To me the quintessence of dust. „ (n.tr.)

Cale.

— Ai altă părere?

Cale nu răspunse.

— Lasă-ți ura pentru mine deoparte pentru o clipă și gândește-te la experiențele tale. Inima ta îți spune că nu ești de acord?

Urmă încă o pauză lungă.

— Mai zi-mi.

— Aceasta nu e prima dată când Domnul a făcut omenirea să dispară de pe fața pământului, ca pedeapsă pentru greșelile sale. Nu se știe că a existat un fel de om înainte de Adam. Dumnezeu l-a nimicit printr-un potop în care a înecat întreaga lume și a luat-o de la capăt.

— Întreaga lume?

— Tot. Până la ultimul fir de iarbă.

— Pare destul de ușor. De ce nu face același lucru și acum?

— Prea mulți oameni, prea puțină apă, prea multă iarbă.

— Papa crede lucrurile astea?

— Nu chiar, răspunse Bosco, dar orice dezleagă el pe pământ va fi dezlegat și în rai.

— Nu înțe… A, gata, zise Cale, gândindu-se bine la ce urma să spună. Îl vei omorî pe Papă și îi vei lua locul.

— Dacă n-aș ști mai bine, aș zice că ești mai degrabă diavol decât înger. Chiar crezi că poți ucide un Papă uns de Dumnezeu fără să te condamni instantaneu?

— Bănuiesc că nu.

Stătură în tăcere, Bosco vrând să îi fie cerută o explicație. Știind asta, în pofida curiozității sale, Cale refuză să îi dea satisfacție.

— Papa nu e în apele lui, spuse Bosco.

— Atunci unde e? răspunse un Cale uimit. Nu era o expresie pe care să o mai fi auzit până atunci.

— Adică nu se simte bine. E om bătrân și suferă de o boală a minții – o șubrezire care îl afectează din ce în ce mai tare. Uită.

— Și eu uit.

— El uită cine e.

— Dacă îi merge așa de rău, atunci o să moară în curând.

— Se simte foarte rău, dar oamenii afectați de boala asta trăiesc adesea mult timp – foarte mult.

Îl privi pe Cale, bucurându-se din nou de sentimentul de a fi

dascăl elevului său.

— Ce trebuie să fac? întrebă Bosco.

Aceasta nu era de fapt o întrebare, ci un îndemn pentru Cale să demonstreze ce îi putea mintea.

— Trebuie să fii de față când moare și să devii Papă.

— E ceva mai ușor de zis decât de făcut, zise Bosco râzând.

— Poți să râzi, dar zi-mi: mă înșel cumva?

— Nu. Hai să privim lucrurile complicate într-un mod simplu. Acesta este într-adevăr sfârșitul, dar care e începutul? Chiar și pentru cei mai isteți e ca și când ți s-ar rupe oasele să stai departe de ceva ce ai avut în fața ochilor toată viața.

— Cât de puternic ești? întrebă Cale după o bună bucată de timp.

— Excelent, râse Bosco. Când l-ai omorât pe Izbăvitorul Picarbo ai fost destul de amabil cât să mă promovezi de la, să zicem, al zecelea la rând pentru pontificare la, probabil, al nouălea.

— Deci nu m-ai fi pedepsit?

— Greu de spus. Acțiunile tale în acel moment au fost un inconvenient. Planurile mele pentru tine – pentru toate acestea urmau să se împlinească peste ani întregi. Dispariția ta și faptul că am venit după tine au accelerat totul într-un mod neobișnuit și neașteptat. Memphis a căzut. Am avut mult de-a face cu asta și unde nu a fost meritul meu a fost al tău. Sunt al patrulea la rând acum. Din păcate, zâmbi el, al patrulea nu e cu mult mai bine decât al zecelea sau al douăzecilea, de fapt.

— Cine sunt primii doi?

— Ai pus punctul pe i! se amuză Bosco. Gant și Parsi.

— N-am auzit niciodată de ei.

— De ce ai fi auzit? M-am înșelat să cred că lucrurile acestea sunt premature când vine vorba despre tine.

— Deci o să îmi spui acum?

— Acum o să te rog să îți dai seama singur.

— De ce să nu îmi spui tu direct?

— Pentru că va fi totul mult mai clar dacă faci asta. Și, de asemenea, pentru că îmi va oferi o mai mare satisfacție.

Dacă îți spune diavolul care te-a chinuit toată viața că te va lăsa să îi ghicești secretele, pe ce băiat inteligent, oricât de profundă i-ar fi fost ura, nu l-ar fi ros curiozitatea?

— Era o carte cu lacăt în bibliotecă – recensământul. Am putut

să deschid altele, dar nu și pe aceasta.

— Ai reușit să îi strici lacătul, totuși.

— Cât de mare e Imperiul Izbăvitorilor?

— Nu e un imperiu, e o federație. Federația e compusă din 43 de țări și, conform ultimului recensământ, are șansa să izbăvească o sută de milioane de oameni.

— Cât de mare e lumea?

— Nu prea am idee. Nu știm prea multe despre Indii și China. Dar în ceea ce privește cele patru colțuri, cu excepția Memphisului, suntem, poate, de patru ori mai mari și mai bogați decât se spune.

— De ce cu excepția Memphisului?

— Memphis a dat lovitura prin puterea militară. Noi am cucerit Memphisul și i-am distrus pe Materazzi, dar nu am cucerit imperiul: acela doar s-a prăbușit. Fiecare țară din acel imperiu și-a declarat independența și a început să se ia la harță cu vecinii, așa cum o făcea și înainte de venirea Materazzilor. Ocuparea Memphisului s-a dovedit a fi o binecuvântare cu două tăișuri, și peste ceva timp s-ar putea să aflăm că nu a fost deloc o binecuvântare.

— Dacă imperiul Izbăvitorilor e un imperiu cu mult mai mare decât se crede…

— Federație, îl întrerupse Bosco.

— …decât se crede, atunci de ce vă tot bateți cu Antagoniștii?

— Bun. Chiar așa, zise Bosco, în mod clar foarte mulțumit să audă această întrebare. Federația Izbăvitorilor nu e doar mare, ci și exagerată – plină de contradicții. Unele părți din federație sunt atât de superficiale când vine vorba de religie, încât de-abia dacă sunt mai răsărite decât Antagoniștii. Multe dintre ele primesc mai multe de la noi prin subvenții decât plătesc prin taxe. Altele sunt fanatice, dar se ceartă mereu când vine vorba de doctrina asta sau cealaltă. Sunt nenumărate schisme care amenință să devină erezii în adevăratul sens al cuvântului – ca și Antagonismul.

— Dacă lucrurile merg atât de rău, cum de nu v-au învins Antagoniștii încă?

— Din nou, bravo! Au aceleași probleme ca și noi. Nu lipsa religiei distruge omenirea, ci omenirea distruge religia. O astfel de creatură e prea incompetentă să aspire la asemănarea cu Dumnezeu. Dumnezeu a încercat, dar a dat greș. Va încerca din

nou.

— Parcă Dumnezeu era perfect.

— Dumnezeu e perfect.

— Atunci de ce a făcut așa un balamuc din omenire?

— Pentru că e perfect de generos. Dumnezeu nu e vreun criminal care să trișeze la propriul său joc de cărți. Vrea să interacționeze cu noi prin voia noastră, nu cu forța. Nici măcar Dumnezeu nu poate face cercul pătrat. Dumnezeu se simte singur. Vrea ca omenirea să aleagă să asculte de El, nu să facă asta de frică. Înțelegi ce spun?

— Înțeleg, da.

— Nici eu, nici Dumnezeul pe care îl servim amândoi nu îți cerem să fii de acord. Tu nu ești om și nu ești nici zeu, ci furia și dezamăgirea întrupate. Tu ești ceea ce faci. Ceea ce crezi e irelevant.

— Și când va lua sfârșit?

— Mi s-a spus în viziunile mele că vei fi urcat la ceruri și dus pe insula Avalon[5], unde curge numai lapte și miere. Vei sta acolo învestmântat în samet alb până va veni vremea, dacă va veni, în care Dumnezeu va avea din nou nevoie de tine.

După aceasta, Cale nu mai spuse niciun cuvânt pentru câteva momente.

— Zi-mi despre Chartres.

— Sanctuarul este inima militară a credinței, dar de aceea e poziționat aici, atât de departe, să i se reteze strigătul. Deși dețin multă putere, orice comandant al Sanctuarului care se apropie la mai mult de 60 de kilometri de Chartres va fi excomunicat de către Papă. Am voie să merg acolo doar cu permisiunea lui – rar prietenoasă – și niciodată cu mai mult de vreo doisprezece preoți. Chiar și așa, nu am mai vorbit între patru ochi cu el de când Gant și Parsi l-au încuiat departe de lume, ca bobul în păstaie.

— Nu știu ce e aia, spuse Cale și apoi dură ceva timp până să continue. De ce nu te omoară pe tine?

— Drept la țintă, ca de obicei. Mă văd ca pe un rival, deși unul neutralizat, pentru că toată puterea mea stă în armată, nu în Chartres. Fuga ta, Cale, a grăbit lucrurile un pic prea mult.

---

[5] Avalon este o insulă legendară, unde se spune că ar fi fost făurită sabia regelui Arthur, Excalibur, și unde acesta a fost dus să îi fie vindecate rănile după ultima sa luptă, (n.tr.)

— Sau le-ai lăsat tu să o ia la vale.

— Nu chiar. Aproape din ziua în care am sosit aici, am recrutat 300 de ofițeri care au acceptat faptul că omenirea nu poate fi vindecată și că tu ești singura soluție. Vor fi aici curând. Tu îi vei antrena pe acești oameni demni de luat în considerare, iar ei vor antrena alți 300 și tot așa. În doi ani vei fi pregătit 4.000 de ofițeri și eu voi fi pregătit să îi confrunt pe Gant și Parsi. Dacă voi reuși, vom fi chemați la Chartres să îl salvăm pe Papă.

— Și cum vei face asta?

— Nu trebuie să îți bați tu capul cu așa ceva.

— O, dar mi-l bat.

— Atunci bate-ți-l.

— Ce e sametul?

— Mătase. Mătase grea și albă.

A nu se crede că tânărul chiar credea în spusele lui Bosco despre Avalon, deși era evident că Bosco era sincer în convingerea lui că exista un astfel de loc, dar Cale pur și simplu nu înțelesese pe deplin ce fel de plăceri îl așteptau acolo.

— Ultima dată când am văzut pe cineva purtând mătase albă a fost când un oarecare arhiepiscop ținea o predică și îl slăveau pe Dumnezeu. În caz că nu ai observat, nu sunt genul care să slăvească.

— De ce ai fi? În Avalon vei fi îngrijit de 72 de creaturi care nu sunt tocmai îngeri.

— Adică?

— Sunt spirite feminine. Mai mici decât îngerii rebeli cărora li s-au alăturat pentru că erau pizmuitori, ca de obicei, din cauza poziției lor ierarhice în rai. Dar 72 dintre ele și-au dat seama că vor pierde chiar și puținul pe care îl mai aveau fix înaintea victoriei finale a Domnului, așa că, cu lacrimi în ochi, l-au convins pe Dumnezeu să aibă milă de ele – în ciuda sfatului Sfintei Mame, care știa că sunt niște putori buclucașe. Dar Dumnezeu cel iertător le-a trimis pe Avalon drept mulțumire că s-au pocăit și drept pedeapsă că șovăiau când venea vorba de credință. Acum te așteaptă să te servească în orice mod dorești.

— Ca și călugărițele din mănăstire.

— Asta te privește pe tine – și bănuiesc că deloc precum călugărițele din mănăstire.

— Și cum de știi toate astea?

— Mi-au fost arătate în deșert.

2

Jane-ii spun că inima unui copil poate fi lovită de 49 de ori până să fie vătămată pentru totdeauna și ce-a fost făcut nu mai poate fi desfăcut. Gândiți-vă în cazul acesta la inima lui Thomas Cale, vândută pe doi bani, hrănită cu bătăi, călită să ucidă și apoi trădată de singura ființă care i-a oferit iubire (care, la rândul ei, era destul de rece). Compătimirea de sine, deși ar trebui să fie respectată, este una dintre cele mai puternice otrăvuri pentru suflet. Să-ți fie milă de propria persoană e un dizolvant universal al salvării. Imaginați-vă câtă otravă a fost turnată în pieptul lui Cale în acea după-amiază și noapte de pe Muntele Tigrului. Gândiți-vă la răul făcut și la puterea oferită de a îndrepta totul. Englezul spunea că nu e irațional să preferi nimicirea lumii decât să te zgârii la deget – și cât mai lesne de înțeles este același preț pentru spintecătura din sufletul tău.

3

Când Vagul Henri, IdrisPukke și Kleist se hotărâseră să îl urmărească îndeaproape pe Bosco și premiul său, se așteptau să meargă direct către siguranța Sanctuarului, așa că drumul lung pe care îl alesese Bosco îi făcu să se teamă și să fie suspicioși. IdrisPukke își dădu seama încotro mergeau abia cu câteva ore înainte ca Muntele Tigrului să se zărească la orizont. Fusese surprins că vestea păru să îi uluiască pe cei doi băieți.

— Acesta e cel mai sfânt loc din Cartea Sfântă, spuse Vagul Henri.

— Nu știam că încă mai credeți în lucrurile astea, zise IdrisPukke.

— Cine a zis că mai credem?

Kleist fusese și mai irascibil decât de obicei în ultimele zile.

— Nu e așa, zise Vagul Henri, doar că am auzit de locul ăsta toată viața. Dumnezeu i-a vorbit lui Ioan Prezbiterul pe acel munte. Ieftae și-a jertfit unica fiică acolo.

— Ce?

Cei doi îi spuseră răbdători povestea pe care o auziseră de atât de multe ori, încât nu mai părea un eveniment real, cu oameni adevărați – un cuțit nu prea ascuțit și o fată de doisprezece ani aplecată de bunăvoie pe o piatră curbată.

— Vai de mine! exclamă Kleist când băieții încheiară povestea.

— Și aici l-a ispitit Satana pe Izbăvitorul Spânzurat oferindu-i putere asupra întregii lumi. Mi-am luat-o serios pe coajă când am zis că Satana trebuie să fi fost cam prostănac.

— Și de ce crezi asta?

— Păi ce rost are să încerci să ispitești pe cineva cu ceva ce nu vrea?

Diversiunea neașteptată a lui Bosco îi lăsase fără mâncare și apă de două zile. Dar Kleist împușcase o vulpe și acum așteptau cu burțile lipite de spate să se gătească.

— Crezi că e gata?

— Mai bine să mai așteptăm un pic, spuse Kleist. Nu vrei să mănânci vulpe nefăcută.

IdrisPukke nu voia să mănânce vulpe, făcută sau nu. Când fu gata, Kleist începu să o taie (nu e lucru ușor să împărți o vulpe în trei bucăți egale), egalitate corectă, așa cum spuneau legile

acoliților, că persoana care împărțea dejunul trebuia să păstreze pentru sine cea mai mică porție – un detaliu despre natura umană care, dacă s-ar fi extins și în rezolvarea lucrurilor de mare importanță, istoria întregii lumi ar fi fost alta. IdrisPukke încă privea la porția egală din animalul crocant de pe farfuria lui în timp ce ceilalți doi mai aveau puțin și terminau, deși avea să urmeze vreo jumătate de oră de ros oase și supt măduvă.

— Cum e? întrebă IdrisPukke.

— Bună, răspunse Vagul Henri.

— Ce gust are?

Vagul Henri privi gânditor în sus, încercând să găsească o comparație cât mai potrivită.

— De câine.

Când o mâncă, pentru că era mâncare totuși, lui IdrisPukke îi aminti de porc gătit în vaselină, dacă vaselina avea gust similar cu mirosul ei. Când adormi cu burta plină și dată peste cap, visă toată seara ceea ce păreau a fi ceainice pulsând pe cerul nopții. Abia se crăpa de ziuă când se trezi din cauza Vagului Henri, care înjura plin de nervi.

— Ce-ai pățit?

Vagul Henri luă o piatră și o aruncă furios pe pământ.

— Boul ăla de Kleist a fugit, nemernic trădător.

— Sigur nu s-a dus să se ușureze sau să fie singur pentru o vreme?

— Arăt eu a idiot? Și-a luat toate lucrurile.

Continuă să toarne înjurături cu nemiluita în capul lui Kleist pentru următoarele cinci minute, până ce aruncă ultima piatră ca o ultimă răbufnire, apoi se așeză și începu să fiarbă în tăcere.

După ce îl lăsă să se liniștească preț de câteva minute, IdrisPukke îl întrebă de ce era așa de furios. Vagul Henri îl privi indignat și derutat.

— Ne-a lăsat baltă!

— De ce zici asta?

— E… începu Vagul Henri fără a ști exact un motiv. Evident.

— Mm, poate. Dar de ce nu ne-ar lăsa baltă?

— Pentru că se presupune că eram prieteni, și prietenii nu se lasă la nevoie.

— Dar Cale nu e prietenul lui. L-am auzit spunând asta de nu știu câte ori. Nu țin minte să fi avut Cale vreodată ceva frumos de spus despre el.

— Cale i-a salvat viața.

Și el i-a salvat viața lui Cale la Silbury Hill – și mai mult decât odată.

Vagul Henri oftă iritat.

— Și cu mine cum rămâne? Parcă era prietenul meu.

— L-ai întrebat dacă vrea să vină cu noi?

— N-a zis nimic când am pornit la drum.

— Ei bine, a zis ceva acum.

— De ce nu putea să mi-o spună în față?

— Probabil că îi era rușine.

— Atunci, uite răspunsul.

— Nu e deloc un răspuns. Bine, dacă ar fi judecat acest lucru conform standardelor sfințeniei, ar fi trebuit să îți explice personal și detaliat argumentele sale. Spui că ești prietenul lui – ți-a zis vreodată Kleist că aspiră să fie sfânt?

Vagul Henri își întoarse privirea de parcă ar fi căutat pe cineva care să îl susțină. Rămase tăcut o vreme, apoi râse – parțial vesel, parțial dezamăgit.

— Nu.

Neputând să se abțină de la a face pe lupul moralizator, IdrisPukke continuă.

— Nu are sens să învinuiești pe cineva pentru că este el însuși și că își urmărește interesele. De altfel, ale cui interese? Ale tale? Kleist știe ce-l așteaptă dacă e prins iar. De ce ar risca să aibă o moarte atât de groaznică pentru cineva pe care nici măcar nu-l place?

— Și cu mine cum rămâne?

— De ce ar risca să aibă o moarte atât de groaznică pentru cineva pe care îl place? Probabil că ai o părere foarte bună despre tine.

De data asta Vagul Henri râse fără pic de dezamăgire în glas.

— Atunci, tu de ce ai venit? Izbăvitorii nu se vor purta mai frumos cu tine decât se vor purta cu mine.

— Simplu, spuse IdrisPukke. Am lăsat afecțiunea să-i vină de hac raționamentului meu.

Nu putea rezista ocaziei de a vorbi mai multe despre alt principiu drag lui.

— De aceea e mai bine să nu ai prieteni dacă ai tăria de caracter să te descurci fără ei. Până la urmă, prietenii devin mereu o pacoste, în vreun fel sau altul. Dar dacă trebuie

neapărat să ai prieteni, atunci lasă-i în pace și acceptă faptul că trebuie să le dai dreptul de a-și trăi viața conform caracterului lor, oricum s-ar dovedi el să fie.

Își strânseră lucrurile în liniște și tot așa merseră o bucată de vreme, până ce Vagul Henri îi puse o întrebare neașteptată tovarășului său.

— IdrisPukke, tu crezi în Dumnezeu?

— E prea puțină bunătate sau iubire în mine sau în lume, în general, ca să-mi pierd vremea cu ființe imaginare.

4

Se știe că inima este încapsulată într-un tub și, dacă suferă prea mult, alunecă pe tub în jos, tubul fiind numit și vrană sau stigmat și întinzându-se până în stomac. La capătul vranei sau stigmatului, se află o trapă – din cartilaj – numită springum[6]. Pe vremuri, când omul era lovit de dezamăgire cruntă, una mult prea greu de suportat, springumul se deschidea automat, iar inima cădea prin el, oferindu-le celor suferinzi un sfârșit ușor, inima oprindu-se instantaneu. Acum e așa de multă durere în lume, că abia mai există oameni care să îi poată supraviețui. Și natura ocrotitoare a făcut în așa fel încât springumul să se lipească de vrană ca să nu se mai poată deschide, și acum suferința, oricât de mare ar fi ea, trebuie îndurată. Acest lucru se dovedi adevărat și în cazul lui Cale în momentul în care Sanctuarul începu să se zărească pe cerul încețoșat al dimineții și sumbru ca o pedeapsă. Ultima parte a călătoriei o petrecu nutrind o speranță copilărească; ceva în sufletul lui spera că Sanctuarul fusese nimicit de pucioasă și foc. Nu se întâmplase asta. Stătea ghemuit pe linia orizontului, de neclintit în vigilența sa de beton, așteptând întoarcerea lui Cale; era o prezență atât de robustă, încât ai fi zis că a crescut pe vârful plat al muntelui pe care fusese construit, care la rândul său arăta ca un dinte implantat în deșert. Nu era menit să încânte, să intimideze, să glorifice sau să laude. Arăta întocmai ca și funcția pe care o avea – construit să-i țină pe unii afară și pe alții înăuntru. Și totuși nu putea fi descris cu ușurință: pereți goi, închisori, locuri sinistre de preaslăvire, maro. Era concretizarea în beton a unei anume concepții despre ce însemna să fii om.

Cât străbătură drumul îngust care șerpuia pe dealul abrupt, inima lui Cale se lovi puternic de portița cartilaginoasă a springumului, care se întindea disperată spre uitare – dar uitarea nu venea. Porțile mărețe se deschiseră și se închiseră. Și asta fu tot.

Toată dârzenia, istețimea, norocul, moartea, iubirea, frumusețea și bucuria, măcelul și trădarea îl întorseseră în locul din care pornise cu mai puțin de un an în urmă. Ceasul bătu ora

---

[6] Springum – în limba engleză în original, *spring* înseamnă *resort* (n.tr.).

canonică a Niciunuia, așa că toată lumea se ruga în cele douăsprezece biserici – acoliții pentru iertarea păcatelor lor, Izbăvitorii pentru iertarea păcatelor acoliților.

Dacă ar fi fost mai puțin nefericit, Cale poate că ar fi observat că era ajutat să descalece nu de către orice Izbăvitor, ci de însuși Prelatul Cavaleriei și chiar cu stimă deosebită. Bosco, nevoit să fie ajutat de către un grăjdar ordinar, păși în față și îi făcu semn lui Cale către o ușă pe care acesta de-abia dacă o observase în toți anii lui la Sanctuar, din moment ce le era interzis acoliților să se apropie de ea. Ușa i-o deschise Prelatul Cavaleriei și îl conduse nu ca un superior, ci ca un ghid, cum s-ar spune. Merseră prin întunecimea maronie care era trăsătura obișnuită a Sanctuarului, dar chiar și în culmile tristeții Cale începu să își dea seama cât de ciudat era să fi trăit toată viața într-un loc, și într-o clipită să i se arate că locul acela cuprindea zone mari de care habar nu avuse până atunci. Era tot maro, dar diferit. Erau uși! Uși peste tot! Se opriseră în fața uneia. Ușa se deschise și i se făcu semn să intre, dar de data aceasta nimeni nu intră înaintea lui și doar Bosco îl urmă. Camera era încăpătoare și decorată cu multă mobilă de culoare maro. Și părea deranjant de cunoscută. Arăta fix ca odaia în care Cale îl omorâse pe Izbăvitorul Picarbo. Avea până și un dormitor. Acesta era un loc doar pentru cei ce aveau putere.

— Va fi necesar să stai aici pentru două zile, poate trei. Sunt pregătiri de făcut, sunt convins că înțelegi. Ți se va aduce mâncare și orice altceva simți că ai avea nevoie, trebuie doar să ciocăni la ușă și… se opri Bosco, neștiind exact care era cuvântul potrivit. Gardianul tău va avea grijă să ți se aducă.

Bosco dădu din cap, aproape aplecându-se, plecă și închise ușa după el. Cale rămase cu privirea fixată pe el, mut de uimire nu doar la gândul că avea un gardian, dar mai mult la ideea că putea cere orice voia. Ce avea Sanctuarul demn de a fi dorit de cineva? Presupunerea lui Cale că nu era chiar nimic se dovedi a fi în totalitate greșită.

Între timp, Bosco avea multe probleme urgente de rezolvat. În ochii lui Cale, ai Vagului Henri și ai lui Kleist, Bosco părea o persoană cu autoritate absolută în rândul Izbăvitorilor. Ceea ce nu era deloc adevărat. Poate că era așa când venea vorba despre acoliți și chiar despre un număr mare de Izbăvitori seniori. Deciziile sale erau lege în Sanctuar, dar oricât de

important ar fi fost, centrul de putere al credinței ședea în orașul sfânt, Chartres, în mâinile Papei Bento al XVI-lea. Bastion formidabil al puterii și al ortodoxismului, își petrecuse două decenii anulând schimbările care avuseseră loc în ultima sută de ani, căutând puritatea reînnoită a Unicei Credințe Adevărate. Însă căzuse pradă de ceva vreme chinului vârstei înaintate, și anume Mens Vermis, mai întâi ca o înclinație spre uitare, apoi spre nestatornicia minții și, în final, mintea cutreiera alte meleaguri ca să se întoarcă doar pentru scurt timp, preț de câteva ore, în care părea să revină la normal. De unde venea, cine știe? În cei trei ani în care Vermisul îi prădase mintea, apăruseră multe cabale și dizidențe, clici și cercuri politice care se pregăteau pentru momentul în care moartea l-ar fi eliberat din funcție. Cele mai importante dintre acestea erau două: Izbăvitorii Triumfători, conduși de Izbăvitorul Cardinal Gant – cel răspunzător de ortodoxia religiei – și Oficiul Văzului Sfânt, controlat de Izbăvitorul Cardinal Parsi. Oricine deținea controlul asupra Văzului Sfânt și asupra Izbăvitorilor Triumfători deținea accesul la Sfântul Părinte, și cum acesta era atât de bolnav, cei doi aveau destul de multe sub control. Cât privește ura pe care o nutreau Gant și Parsi pentru Bosco, era o diferență la fel de mare ca dintre un purice și un țânțar. Iar sentimentele lui Bosco pentru ei întreceau cu mult ura. Animozitatea aceasta atât de puternică era meritul Papei Bento, care credea în deviza dezbină și stăpânește la fel de mult pe cât credea în Dumnezeu. Când ar fi venit momentul potrivit, și-ar fi ales un succesor, dar asemenea fapte păreau a nu-i mai sta în putere, deși tot ce trebuia să facă era să aleagă între Parsi și Gant. În niciun caz Bosco. Bosco era suspectat că gândește și uneori chiar că ar gândi lucruri noi. Conștient de rezervările sale, Bosco își făcuse alte planuri.

Un strateg chiar mai talentat decât Cancelarul Vipond din Memphis, Bosco reacționase rapid când fusese întâmpinat de catastrofa provocată de uciderea lui Picarbo de către Cale și de evadarea sa. Dar e de mare ajutor să știi că Dumnezeu e de partea ta și, de asemenea, să mai ai și minte, pe lângă credința că Dumnezeu ajută celor care se ajută singuri. Bosco le spusese celor care trebuiau să știe că spionii Antagoniști îl omorâseră pe Picarbo și că de fapt Cale fusese obligat să fi se alăture pentru a demasca un plan de a-l ucide pe Papă. Când venea vorba

despre Antagoniști, nicio acuzație nu era prea scandaloasă.

— O minciună mare, îi plăcea lui Bosco să îi spună Izbăvitorului Gil – persoana cu rolul cel mai apropiat de cel de confident, e mai ușor de înghițit decât una mică și una simplă mai repede decât una prea complicată.

Prin urmare, îl împuternicise pe Izbăvitorul Jonathan Brigode, burgravul[7] său în materie de propagandă, să scrie o carte, *Protocolul Moderatorilor Antagonismului,* schițând detaliile unei asemenea intrigi. Găsiseră, după lungi căutări, cadavrul unui Izbăvitor care avea cele mai exagerate trăsături, cunoscute a fi tipice Antagoniștilor: dinți verzi (din fericire un simptom al bolii care a dus la moartea Izbăvitorului), buze groase, nasul mare și părul ondulat. Îi aruncaseră trupul în ocean aproape de Insula Martirilor, de unde știau că avea să fie purtat de către curenți, lăsând restul pe seama tendinței generale de a crede în astfel de conspirații. *Protocolul* nu se rezumase la a povesti doar intriga, ci exprimase și teama că un spion Izbăvitor sfânt și deosebit de curajos se infiltrase, în ciuda riscului, prin iscusință divină printre conspiratorii Antagoniști pentru a încerca să îl salveze pe Papă. Cu și mai mare viclenie afirmase că o a cincea coloană[8] Antagonistă convertise un număr necunoscut de Izbăvitori și că mulți dintre acești trădători își croiseră drum spre posturi importante din Izbăvitorii Triumfători ai lui Gant, cât și din Oficiul Văzului Sfânt al lui Parsi, de unde dezvăluiau secrete vitale conducătorilor lor și așteptau ivirea vreunui moment de slăbiciune al credincioșilor. *Protocolul,* de asemenea, recunoscuse fără tragere de inimă că, în ciuda eforturilor lor, Antagoniștii nu avansaseră prea mult împotriva purității religioase a Izbăvitorilor lui Bosco din Sanctuar.

Bosco avea convingerea că *Protocolul* putea fi la fel de naiv ca portretul Izbăvitorului Spânzurat pictat de un copil de patru ani, atât timp cât cei credincioși erau siguri de originea lui, iar

[7] Nume dat comandantului unei fortărețe sau al unui oraș în Germania Evului Mediu. (n.tr.)

[8] A cincea coloană – se referă la orice grup clandestin sau facțiune de agenți care încearcă să reducă solidaritatea unei națiuni, termen folosit inițial de către generalul spaniol Emilio Moda Vidal, care conducea armata naționalistă în perioada războiului civil din Republica Spaniolă între anii 1936–1939. (n.tr.)

asta se dovedi a fi mai corect decât putea spera el vreodată. Șansa de una la un milion a descoperirii cadavrului în ocean era dovadă clară că nu era vorba de nicio conspirație. Păruse atât de natural, încât nu se pusese niciodată problema falsității sale. Oficiul Văzului Sfânt și Izbăvitorii Triumfători fuseseră nevoiți să argumenteze că, deși amenințarea era în mod clar una reală, Antagoniștii se înșelaseră când venea vorba despre ereticii din grupurile lor. Cu toate acestea, urmase o serie de purificări temeinice. Era interzis să folosești tortura împotriva Izbăvitorilor, dar Oficiul Interogatorilor nu avea nevoie de cazne și tăciuni aprinși. Câteva nopți nedormite, urmate de scufundarea în apă făceau ca oameni complet nevinovați – oricum nevinovați când venea vorba de erezie – să mărturisească înțelegeri secrete, apostazie și pacte cu diavolul, și apoi să dea și nume. Bosco privi satisfăcut cum un număr considerabil din inamicii săi erau arși pe rug de către ceilalți inamici. Autoritatea pe care o câștigase prin spusele *Protocolului,* că Sanctuarul era un model de rezistență împotriva Antagonismului, îi oferise suficientă influență cât să lanseze atacul asupra Materazzilor, atac ale cărui consecințe erau neașteptate și magnifice. Acum, aproape că îi depășea pe Parsi și pe Gant și le dovedise adepților săi, fără urmă de îndoială, că Dumnezeu îi binecuvântase planul curajos și periculos și că, într-adevăr, Cale era unealta lui Dumnezeu. Rămase multă treabă serioasă de făcut. Nici Gant, nici Parsi nu trebuiau subestimați și văzând cât de amenințător devenea Bosco, făcuseră front comun împotriva lui. Purificarea împotriva Antagoniștilor se încheiase până la urmă grație eforturilor lor, și acum încercau tot ce le era în putință să îl înlăture pe Bosco.

În acea noapte, Bosco stătu întins pe pat, cugetând la multele planuri pe care le puse în aplicare ca să își distrugă rivalii și să grăbească sfârșitul lumii. Grija și starea de euforie îl țineau treaz. Până la urmă, ce putea șoca sufletul mai tare decât decizia de a nimici lumea – acea amețeală teribilă a dedicării sufletului către soluția absolută împotriva răului? Prudența lui era ceva mai obișnuită, dar nu mai puțin importantă. Bosco nu era atât de nesăbuit cât să susțină idei mărețe fără să știe că avea nevoie de înțelepciune și abilitate să le poată duce la bun sfârșit și, bineînțeles, de noroc. Apoi mai erau și grija și starea de euforie pe care le simțea când venea vorba despre Cale. Tot

ce sperase el vreodată pentru acest băiat se adeverise și chiar peste așteptările lui. Și totuși era nedumerit de ce Dumnezeu îi dăduse tot ceea ce îi promisese viziunea sa, dar Cale încă păstra urme de ceva nepotrivit lui: furie oarbă și ranchiună care nu se transformau într-un spirit al dreptății, așa cum se cuvenea. Înainte să adoarmă se consolă cu gândul că nu intenționase ca tânărul Cale să devină cunoscut lumii pentru cel puțin zece ani de acum înainte. Dacă nu ar fi fost nebunul ăla de Picarbo și experimentele lui înfiorătoare, lucrurile ar fi stat cu totul altfel. După o scurtă străfulgerare încetă să își mai alimenteze mânia și se alină cu una dintre cele mai vechi maxime ale sale: un plan e ca un bebeluș în leagăn – seamănă prea puțin cu omul ajuns la maturitate.

A doua zi, dimineața devreme, Bosco aștepta nerăbdător în Piața Sângelui Martirilor ca unul dintre cele mai bine gândite planuri ale sale să se împlinească. Se auzi scârțâitul porților mari și trei sute de Izbăvitori înaintau în Sanctuar. Ar fi greu să îi descrii drept crema aripii militare a preoției, pentru că asta le-ar da o conotație greșită, de ceva fin și somptuos de delicat. Era, probabil, una dintre cele mai amenințătoare adunări de oameni care stătuse vreodată laolaltă – doar răbdarea și grija de aproape zece ani le promisese un loc în echipa lui Bosco, nefiind lucru ușor să îi convingi pe cei inflexibili și să discuți cu fanaticii. Poate cel mai greu lucru fusese să le păstreze aprinse licărele de violență dârză și creativă care îi atrăseseră atenția în primul rând. Aceștia erau Izbăvitori care își demonstraseră talentul pentru inovație deosebită, pe lângă talentul lor ceva mai convențional în tainele cruzimii, brutalității și obedienței. Ei aveau să fie servitorii personali ai lui Cale. Cale avea să îi antreneze, iar fiecare dintre ei, la rândul său, să antreneze alți o sută, și fiecare dintre aceștia să antreneze alți o sută. Acum că îi avea pe Cale și pe acești bărbați în fața lui, Bosco avea începuturile sfârșitului în mâinile sale.

E adevărat că Bosco încă nu avea puterea rivalilor săi din Chartres, dar avea o varietate mare de adepți, mulți neștiind unii de ceilalți. Unii erau fanatici în devotamentul lor, credincioși adevărați în ceea ce privea planul său de a schimba lumea pentru totdeauna, iar majoritatea nu știau de intențiile lui finale, dar îl considerau un credincios mai zelos decât Parsi și Gant. Alții erau mai lipsiți de entuziasm: Bosco era cineva puternic

care probabil avea să devină și mai puternic. Poate că ar fi fost eclipsat de moartea Papei, Dumnezeu aibă grijă de el, dar nu aveai de unde să știi. Prin intermediul acestui curcubeu urât de alianțe începu să umble vorba prin târg despre Cale, fiind accentuat eroismul său din dorința de a-l salva pe Papă nu numai de răutatea Antagoniștilor ci și de expansionismul Materazzilor care acum erau ruinați. Se scriseseră pamflete neoficiale care descriau dezaprobator dar cu lascivitate tentațiile și pățaniile lui Cale. Portretul orașului Memphis era unul brut, dar în niciun caz unul fals: ușurința împlinirii poftelor trupești, politicienii vicleni, șiretlicurile femeilor frumoase, dar pervertitoare. Deși unor Izbăvitori le făcuse plăcere să citească ororile din pamflet, majoritatea nu erau ipocriți: erau sincer revoltați de ceea ce aveau în fața ochilor. Poate fi surprinzător că asemenea oameni puteau simți iubire, dar nu fiți surprinși. Simțeau. Cale îl salvase pe Papa pe care îl iubeau atât demult.

Expansiunea vastă a numărului de acoliți din ultimii ani, Bosco dezvoltându-și controlul în ceea ce privea viitorul militar al Izbăvitorilor, însemna că, pe cât de extins era Sanctuarul, era totuși prea mic pentru a găzdui cei trei sute de oameni din această nouă elită. Izbăvitorii nu erau prea pretențioși când venea vorba de plăcerile vieții, dar dacă nu erau pe front, o odăiță, oricât de mică, era foarte importantă atunci când aveai o viață plină de lipsuri. Multele chilii din Casa Scopului Deosebit fuseseră construite când spațiul nu era o problemă și Bosco hotărâse să le elibereze pe acelea care lâncezeau de ceva vreme. În ultimele câteva săptămâni avusese loc un număr considerabil de execuții ca să creeze spațiul necesar pentru nou-veniți. Ca în mai toate instituțiile închise, cei din Sanctuar erau foarte bârfitori și la fel de gălăgioși. Nu se putea să nu se vorbească despre sosirea ofițerilor atât de impunători, dar, în retrospectivă, Bosco se gândi că poate ar fi trebuit să dedice mai mult timp născocirii unei explicații convingătoare. La momentul respectiv se bazase pe faptul că Temnicerul-Șef foarte experimentat și foarte inteligent, îi va fi urmat ordinele de a se purta frumos cu oamenii și de a îi caza în aripa nordică a închisorii, care acum era eliberată de pușcăriași prin potopul recent de omucideri. Bosco aranjase ca soldații, trei sute la număr, să fie bine hrăniți și le explicase că aripa trebuia închisă ca să îi țină departe pe cei curioși. Știau că erau aleși și că

discreția era vitală supraviețuirii lor, așa că nimeni nu obiectă nimic.

Următoarele ore Bosco le petrecu explicându-i intențiile sale unui Cale relativ tăcut.

— Sub autoritatea cui se află?

— A ta.

— Și sub autoritatea cui mă aflu eu?

— A nimănui – cu siguranță nu a mea, dacă la asta te referi. Tu ești revolta întrupată a lui Dumnezeu. Doar îți închipui că ești om și că dorințele altor oameni te pot afecta. Să te abați de la natura ta înseamnă să te distrugi. De aceea te-a trădat Arbell Gât-de-Lebădă și de aceea te-a trădat și tatăl ei – chiar dacă i-ai salvat viața unicei sale fiice și i-ai oferit o nouă viață fiului său, ca și când l-ai fi ridicat din morți. Oamenii nu-s de tine – tu nu ești de oameni. Îndeplinește-ți scopul pe pământ și întoarce-te la ceruri, la tatăl tău. Dacă încerci să fii ceva ce nu poți fi niciodată, atunci vei primi mai multă durere și suferință decât orice altă ființă care a trăit vreodată.

— Dă-mi Memphisul.

— De ce?

— Tu de ce crezi?

— O, zise Bosco zâmbind, ca să poți să îl demolezi cărămidă cu cărămidă și apoi să îi pui sare pe răni.

— Ceva de genul ăsta.

— Chiar te rog. De aceea te afli aici până la urmă. Dar eu nu dețin autoritatea să fac asta și, prin urmare, nici tu. Ne trebuie o armată. În Casa Scopului Deosebit se odihnesc mijloacele pentru acest scop. Chiar și atunci, va trebui să fiu făcut Pontif înainte ca tu să te apuci de pozne de calibrul acesta. Cum ai descoperit deja, orice ai face, deja nu poți determina un bărbat sau o femeie să te iubească. Cu excepția mea, Thomas, eu te iubesc.

Cu aceste cuvinte, se ridică și plecă.

În acea seară, un Izbăvitor Bergeron agitat, ajutorul Temnicerului-Șef, sosi cu o listă cu numele celor trei sute pe care Bosco i-o ceruse să verifice dacă sunt toți acolo și dacă au existat infiltrări. Această listă confirmă faptul că erau doar două sute nouăzeci și nouă. Absența Izbăvitorului trebuia motivată în caz că se răzgândise sau dacă fusese arestat. Ceva mai târziu se dovedi că murise de vărsat de vânt înainte să se întâlnească și cu ceilalți. Temnicerul era agitat pentru că nu mai avusese de-

a face cu Bosco cel de temut. Superiorul său, Temnicerul-Șef, fusese chiar el însuși întemnițat cu o zi înainte, acuzat de blasfemie, un delict atât de grav încât fusese arestat fără înștiințarea lui Bosco. Temnicerul-Șef își alesese adjunctul care îi luase acum locul grație inteligenței sale limitate, care ar fi minimalizat orice risc referitor la poziția lui. Adjunctul se întoarse la o oră după ce Bosco citi lista cu nume. Bosco nu ridică privirea când intră temnicerul, pur și simplu împinse lista către el. O luă repede, fără să se uite, și se depărtă cât putu de repede de prezența intimidantă a lui Bosco.

Afară, inima temnicerului bătea ca inima unei tinere fete care tocmai ce primise primul ei sărut. Încercă să se calmeze și se duse la o făclie care lumina slab pe un perete unde examină lista cu atenție. Când termină, ochii îi zvâcneau de frică și îndoială. Un cap încoronat nu știe tihnă[9]. Îi era prea teamă să îi ceară clarificări lui Bosco și era prea mândru să se consulte cu predecesorul său. Avea dreptate să creadă că ar fi părut nesăbuit și prost în ochi amândurora. Promovarea lui era, până la urmă, una încă neconfirmată. „Orice ajungi să fii”, auzise el cândva, „fii hotărât.” Acest sfat care nu poate fi numit tocmai bun, în orice caz înțeles prost, stătea la pândă de ani buni în mintea Izbăvitorului Temnicer Bergeron, așteptând ocazia de a-l trăda. În sfârșit, ocazia se ivise. Și în fond, cu cât suntem noi mai diferiți față de el? Câte din cele mai bune sau cele mai rele ceasuri ale noastre nu sunt rezultatul vreunei prostioare pe care am auzit-o cândva și care a rămas înrădăcinată în sufletele noastre ca o buruiană pe vârful unei stânci, înflorind în ciuda mediului nefavorabil? Își împinge rădăcinile printr-o crăpătură, crăpătura se mărește, începe o furtună, iar apa umple crăpătura, apa îngheață în noaptea rece de iarnă și despică stânca și mai tare. Trece un călător pe acolo, calul i se împiedică de piatra instabilă, și amândoi devin victimele abisului mărginit de coasta abruptă. Așa că Bergeron se grăbi să ajungă la chilia lui Petar Brzica și bătu la ușă cu cea mai mare convingere.

— Da?

— Oamenii de pe această listă, aflați în aripa de nord, trebuie

[9] Un cap încoronat nu știe tihnă - citat din *Henric al IV-lea Partea a 11-a* de William Shakespeare, Actul III, Scena 1- în traducerea lui Leon Levițchi. În original, „Uneasy lies the head that wears a crown”. (n.tr.)

executați.

Brzica nu era neapărat surprins, având în vedere numărul mare de prizonieri din aripa de nord a Casei care fuseseră omorâți recent. Examină lista, estimând cam ce fel de sarcină era asta.

— Credeam că, începu el – mai mult de dragul conversației, că am terminat cu execuțiile.

— Ei bine, uite că nu, răspunse Bergeron enervat. Poate că vrei să te duci tu la Lordul Izbăvitor Bosco și să îl întrebi personal ce are de gând să facă.

— Nu-i treaba mea, răspunse Brzica. Treaba noastră nu e să ne întrebăm de ce. Când?

— Chiar acum.

— Acum?

— Doar ce mi-a fost înmânată lista de către Izbăvitorul Bosco.

Fusese un argument convingător.

— De ce atâta grabă?

— Asta nu te privește pe tine. Tot ce trebuie tu să faci e să te gândești cât de repede poți să începi și să termini.

— Câți sunt în total?

— Două sute nouăzeci și nouă.

Brzica se gândi bine, buzele mișcându-i-se într-un calcul tăcut.

— Pot să încep în două ore.

— Cât de repede poți începe dacă îți scoți degetul din gură și te pui pe treabă?

Brzica se gândi din nou.

— Două ore.

Bergeron oftă.

— Și cât îți ia?

— Odată ce rotonda se pune în mișcare, putem face unul la vreo două minute. Cu tot cu pauze – unsprezece ore.

— Și fără pauze?

— Unsprezece ore.

— Foarte bine, spuse Bergeron pe un ton care sugera că negocierea se încheiase în favoarea lui. Rotonda în două ore.

De fapt, Brzica se puse pe treabă în rotondă în mai puțin de jumătate de oră cu cei patru asistenți ai săi sau, mai bine zis, călăi. Își privi îndelung victimele. Erau destul de forțoși. Dacă se prindeau de ce avea să se întâmple, aveau să fie probleme. La

momentul respectiv era clar că nu știau despre ce era vorba – dar nu păreau liniștiți. Nici măcar bărbați așa de masivi ca aceștia nu își puteau permite să fie nepăsători în fața morții sau a torturii care îi aștepta. Un singur lucru îl deranja mult pe Brzica.

— De ce, îl întrebă el pe Izbăvitorul care era de pază, nu sunt încuiați în celulele lor? De ce nu îi mai păzește nimeni în afară de tine?

Răspunsul lui fu la fel de convingător.

— Habar n-am.

Dacă paznicul nu spuse prea multe nu era doar pentru că, într-adevăr, nu știa, ci și pentru că nimeni nu voia să stea de vorbă cu Brzica. Chiar și cei mai bătăuși dintre Izbăvitori îl considerau inferior sau chiar îl disprețuiau, așa cum se întâmpla de obicei cu călăii. Nimeni nu-l plăcea, dar lui nu-i păsa sau cel puțin asta își tot repeta. De fapt, conta mult pentru el modul în care îl priveau ceilalți. Îi plăcea să fie știut de frică. Îi plăcea să fie considerat letal și misterios. Era însă o jignire să fie disprețuit. Chiar nu era cazul. Nu era drept. Stătea departe de ceilalți, dar lipsa asta de respect îl durea.

Suferea în tăcere, nu pentru că aceasta îi era voia, ci pentru că nimeni nu voia să discute cu el. Nici măcar asistenții săi, dintre care, spre marea lui nemulțumire, doi încercaseră recent să fie repartizați în Mogadishu, să îngrijească leproși. Urmau să și-o ia serios pe coajă pentru lipsa asta de loialitate, dar toate la timpul lor; seara aceasta cerea armonie și iscusință.

Mai erau destule probleme de rezolvat, așa că se decise să se plimbe de-a lungul ambulacrului ca să-și mai limpezească mintea. Să îi lege mai întâi? Nu. Avantajul mâinilor legate și al picioarelor înlănțuite trebuia neglijat, din moment ce ar fi dat de bănuit că avea să se întâmple ceva neplăcut. Aceștia nu erau genul de oameni care să își accepte soarta așa de ușor și, dat fiind faptul că, dintr-un motiv sau altul, ușile de la celulele lor fuseseră lăsate deschise, puteau oricând să se răzvrătească. Stând aplecat deasupra amvonului, hotărâse că era mai bine să-i lase neștiutori și să rezolve totul repede, ca ei să nu se prindă decât atunci când erau deja cu un picior în lumea cealaltă. Asta cerea mai multă îndemânare și o mână mai fermă, dar Brzica nu ducea lipsă de așa ceva.

— Bună seara, Izbăvitorule.

Bosco trecu pe lângă el, gândindu-se la Cale.

— Bună…

Dar Bosco deja dispăruse.

Rotonda fusese creată de predecesorul lui Brzica – un filfizon lăudăros, din punctul de vedere al lui Brzica – și, în opinia lui de profesionist, construcția ei fusese mult prea elaborată. Deviza lui era „simplu și bun”. Înlocuise sistemul tricameral de execuție în masă al rotondei – una pentru cel care era ucis, a doua pentru cel care era pregătit și a treia pentru victima care era la rând – cu ceva care se baza mai mult pe cooperarea victimei, care se afla sub impresia că se întâmpla cu totul altceva. Victimei i se spusese că urma să îl cunoască pe Starețul Sanctuarului. Ușa pe care intra era așa de groasă, încât nu auzeai niciun sunet dacă erai în camera cealaltă. Intrând, avea să îl vadă pe Stareț îngenunchind să se roage, stând cu spatele la victimă și cu fața la icoana sfântă a Izbăvitorului Spânzurat. Nefericitul și cele două gărzi ale sale îngenuncheați unul lângă celălalt, gărzile un pic mai aproape decât s-ar aștepta cineva. Starețul apoi se ridica și se întorcea, victima își ridica privirea, Brzica, îmbrăcat în șorțul lui de piele, îl apuca de păr, cele două gărzi îl țineau de brațe, și atunci Brzica îi trecea pe la gât cuțitul pe care îl ținea ascuns în căptușeala mânecii. Aflat în stare de șoc și deja pe moarte, era lăsat să cadă pe podeaua falsă de sub el; podeaua era coborâtă de către gărzi, iar bărbatul mort sau muribund era împins pe pantă pentru a fi tras de Izbăvitori în camera de dedesubt, unde spălau repede podeaua falsă și o ridicau la locul ei. O cercetare rapidă că nu sunt semne de ripostă și apoi gărzile urcau și părăseau sala printr-o ușă aflată în josul coridorului. Afară se afla următoarea victimă, care aștepta răbdătoare împreună cu gărzile sale. Zărea umbra a ce credea el că era predecesorul lui părăsind încăperea pe la ieșire. Apoi procedura o lua de la capăt.

A continuat așa toată noaptea, cu o singură întrerupere. Una dintre victime, ceva mai alertă decât ceilalți, simți că ceva nu era tocmai în regulă. În timp ce o mână obosită îi strângea părul și o alta brațul stâng, se smuci instinctiv și se eliberă. Țipă și alunecă printre degetele celor patru asasini, în timp ce aceștia încercau să îl pună la pământ; zbieră și se luptă până când reușiră să-l pironească în lance, să-l calce pe mână, să-i dea vreo două în cap și să-l împingă în camera de jos ca să își

găsească sfârșitul în mâinile Izbăvitorilor care îl așteptau acolo. Nici cea mai groasă ușă nu ar fi putut opri sunetul unei lupte atât de acerbe de la a ajunge la urechile bărbatului care aștepta afară pe coridor. Brzica însuși ieși ca să îl înjunghie pe loc pe Izbăvitorul speriat, înainte ca acesta să poată crea zarvă. În afară de asta, totul merse ca pe roate.

A doua zi dimineață, pe la unsprezece, Izbăvitorul Temnicer Bergeron inspecta maldărul de cadavre ușor palide întinse în Rotonda Aftorium, care așteptau siguranța nopții pentru a fi duse pe Câmpul lui Ginky. Era o priveliște înfiorătoare, dar impresionantă. Jumătate de oră mai târziu, se afla în fața unui Bosco foarte nerăbdător, care încerca să dea de cap documentelor plictisitoare și complicate care implicau o dispută referitoare la livrarea unei încărcături mari de brânză putredă.

— Ce dorești? întrebă Bosco fără să își ridice privirea.

— Execuțiile au avut loc după cum ați cerut, Izbăvitorule. Bosco privi în sus, iritat că pierduse șirul cererii și reconvențiunii în ceea ce privea responsabilitatea pentru brânza stricată.

— Ce?

Bergeron fu cutremurat de o frică teribilă, genul de fior care te străbate când te afli în mijlocul unei ruperi de nori în toiul iernii.

— Execuția prizonierilor din Casa Scopului Deosebit.

Vocea lui Bergeron era mai ușoară decât o șoaptă. Scoase lista de nume și își puse degetul pe ultima pagină.

— Uitați crucea pe care ați trecut-o la final ca să confirmați ordinul.

Bosco luă documentul fără a obiecta. Îl îngrozi liniștea care îl cuprinse. Privi lista pentru o clipă. Gauleiterii[10] lui prețioși fuseseră nimiciți, până la ultimul om.

— Crucea din josul paginii, spuse el încet, însemna că citisem documentul.

— Ah.

— Chiar că ah.

— Eu…

— Te rog să nu spui nimic. În dimineața asta mi-ai adus la cunoștință un mare dezastru. Du-mă să-i văd.

---

[10] Gauleiter – Conducător al unui district din Germania nazistă sau al unui teritoriu ocupat de Germania nazistă. (n.tr.)

Cale privea absent pe fereastra din camera lui, mintea sa aflându-se undeva la sute de kilometri distanță. În spatele lui se auzea zdrăngănitul făcut de un acolit care îi adusese a doua masă din acea zi. Mâncatul, acum că mâncarea lui venea de la călugărițe, ca și pentru ceilalți Izbăvitori, era singura plăcere pe care o mai putea simți. Într-un fel. Acolitul scăpă unul dintre capacele tăvilor, care tresări zgomotos pe podea și se rostogoli la picioarele lui. Bâjbâiala băiatului având loc atât de aproape de Cale, acesta privi fața acolitului pentru prima dată. Băiatul, deși era cel puțin de-o seamă cu Cale, ridică de jos capacul și îl privi nesigur.

— Nu te cunosc, spuse Cale.

— M-au adus aici acum zece zile de la Stuttgart.

Cale citise despre Stuttgart cu doar câteva zile în urmă, într-un almanah de la Bosco, care descria până la cel mai mic amănunt fiecare citadelă armată și fortificată a Izbăvitorilor, având o populație de peste cinci mii. Cartea avea cinci sute de pagini și erau zece volume în total. Din câte spunea Bosco, federația Izbăvitorilor era fragilă. Ceea ce se vedea chiar și din ce citise în almanah era faptul că era imensă, mult mai mare decât își imaginase Cale vreodată.

— De ce? întrebă Cale.

— Nu știu.

— Care e numele tău?

— Model.

Cale se duse la masă și se așeză. Avea în față omletă, pâine prăjită, copane de pui, cârnați, ciuperci și terci de ovăz. Începu să mănânce.

— Tu ești Cale, nu-i așa?

Cale îl ignoră.

— Se spune că l-ai salvat pe Papă de niște Antagoniști periculoși.

Cale se uită la el pentru o clipă, apoi se întoarse la bucatele lui. Model se holba la el. Îi era foame deoarece acoliților le era mereu foame, așa cum în cea mai mare parte a anului le era frig. Dar nu-i trecu prin cap că mâncarea de pe masă, pe care nici nu o prea recunoștea, ar putea fi împărțită cu el. Era ca o femeie frumoasă în ochii unui bărbat urât – o putea privi și îi putea aprecia frumusețea, dar nu se putea aștepta să o deguste. Dar, așa zăpăcit cum era, Cale nu se simțea bine să

mănânce în fața unui alt acolit.

— Ia loc.

— Nu aș putea.

— Ba da. Ia loc.

Model se așează, și Cale puse o farfurie cu cartofi prăjiți în fața lui. Dar era, evident, o problemă. Cale luă farfuria cu cartofi prăjiți și lăsă un singur cartof în ea, punând restul în farfuria lui. Roșu la față de poftă, Model rămase cu gura căscată.

— Uite, începu Cale, dacă mănânci prea mult o să vomiți până îți dai mațele afară în vreo cinci minute. Crede-mă. Ce mâncai în Stuttgart?

— Terci și bungi.

— Bungi?

— Ceva gras cu nuci și chestii.

— Noi o numim „picioare de cadavru”[11].

— Ah.

Cale îndepărtă pielea de pe o bucățică de pui și răzui chestia aia delicioasă și gelatinoasă care atârna de sub ea. Apoi îi mai puse în farfurie o porție și mai mică de albuș de ou și o lingură ceva mai mare de terci de ovăz, un picuț, nu prea mult.

— Vezi cum te descurci cu asta.

Răspunsul era „foarte bine”, divin de incredibil de minunat. Nici măcar pe culmile supărării și furiei sale, Cale nu se putea abține de la plăcerea de a-l vedea pe Model bucurându-se de cartoful prăjit, de albușul de ou, de ovăzul care îi aluneca ușor pe gâtul însetat și înfometat, de parcă ar fi venit din grădinile paradisului, unde se spunea ca erau izvoare de limonadă și pietrele erau făcute din bomboane.

Când Model termină, se lăsă pe spate și se uită din nou la Cale.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere. Acum du-te și întinde-te cinci minute și stai cu fața la perete, ca să nu mă vezi cât termin eu de mâncat. S-ar putea să te simți un pic ciudat.

Model făcu întocmai și Cale termină micul dejun fără să se mai gândească la el. Când termină se auzi un ciocănit la ușă.

— Pleacă, spuse el, făcându-i semn să se ridice lui Model cel

[11] Picioare de cadavru – în original „dead men’s feet”, o ciupercă des întâlnită în nordul Europei și în America de Nord, având denumirea științifică de *Pisolithus tinctoris.* (n.tr.)

speriat.

Se mai auzi un ciocănit. Așteptă.

— Intră.

Era Bosco.

Zece minute mai târziu, cei doi stăteau singuri în Aftorium, privind în tăcere cele două sute nouăzeci și nouă de cadavre, tot ce mai rămăsese din cei zece ani de planuri ai lui Bosco, planuri menite să aducă lumea la un bun sfârșit.

— Voiam să vezi asta pentru că nu ar trebui să existe secrete între noi. Nu vreau să înveți din greșelile mele, pentru că nu am greșit cu nimic. Aș fi vrut să fi făcut asta, pentru că apoi aș fi învățat ceva. Dar această eroare, să o numim așa, e pur și simplu ceea ce este. O întâmplare. Exista un plan, unul bine gândit și bine pus la punct. Ceea ce trebuie să înveți de aici este că nu ai nimic de învățat. Că există oameni nesăbuiți și oameni neexperimentați și neînțelegeri. Acesta este mersul lucrurilor. Înțelegi?

— Da.

— O să mă gândesc la o alternativă.

Dar în ciuda faptului că acceptase acest măcel teribil al anilor de neînlocuit petrecuți plănuind (Bergeron fusese înlocuit, dar spre recunoștința lui surprinzătoare, nu fusese eviscerat și nici măcar pedepsit), Bosco era alb la față din pricina șocului.

— Cugetă asupra lor timp de o oră. Apoi pleacă.

— N-am nevoie de o oră, spuse Cale.

— Cred că…

— N-am nevoie de o oră.

Bosco își mișcă ușor capul. Se întoarse spre ușă și Cale îl urmă pe treptele șerpuitoare, numite și Trepte spre Cer atunci când urcai și, din motive demult uitate, Treptele lui Yummity[12] atunci când cobora! Trecuseră încet de Rotonda, genunchii lui Bosco nemaifiind ce erau odată și urcară până ce ajunseră la Bursă, sala care ducea la diferitele departamente ale Casei Scopului Deosebit.

Spre capătul Bursei, un om, un Izbăvitor, dezbrăcat de straiele sale, era condus spre o curte deschisă. Aștepta în tăcere, scâncind încet ca un copil obosit și supărat. Cale privi cum cei

[12] Yummity — „yum” în limba engleză ar fi echivalentul lui „miam”, interjecție folosită când ceva e delicios. Se mai spune și „yummity-yum-yum”. (n.tr.)

trei Izbăvitori care îl însoțeau îl conduceau înainte. Cale îi privea asemenea unui condor sau unuia dintre șoimii ceva mai isteți din familia Falconidae.

— Oprește-i.

— Mila nu este…

— Oprește-i și spune-le să îl ducă înapoi în celulă.

Bosco se îndreptă spre plutonul de execuție în timp ce aceștia trăgeau de timp, încercând să îl împingă pe prizonier pe ușă, spre curtea luminoasă.

— Stați un pic.

Zece minute mai târziu, Cale, urmat de un Bosco precaut, mergea încet printre celule în care Purgatorii, aceia ale căror păcate de blasfemie, erezie, injurii aduse Duhului Sfânt și multor altora, erau ținuți cât timp așteptau să fi se decidă soarta, de obicei una simplă și uniformă. Cale se plimba uitându-se atent la prizonieri – cei înspăimântați, cei uluiți, cei fanatici și cei nebuni de legat.

— Câți sunt?

— Două sute cincizeci și șase, răspunse temnicerul.

— Ce e acolo? întrebă Cale, făcând semn spre o ușă încuiată.

Temnicerul se uită la Bosco și apoi înapoi la Cale. Era acesta mult promisul Neîndurător? Nu era cine știe ce.

— În spatele acestei uși îi ținem pe cei condamnați la Acte de Credință.

Cale se uită la temnicer.

— Deschide ușa și pleacă.

— Fă cum ți se spune, zise Bosco.

Zis și făcut, dar cu fața roșie de ciudă. Cale împinse ușa și aceasta se deschise cu ușurință. Erau zece celule, cinci de fiecare parte a coridorului. Opt dintre ei erau Izbăvitori ale căror crime necesitau o execuție publică, pentru a încuraja și a susține moralul martorilor credincioși. Cât despre ceilalți doi, unul era un bărbat, care în mod clar nu era preot, pentru că avea barbă și era îmbrăcat în haine civile, și cealaltă era o femeie.

— Fecioara din Câmpiile de Mierle, spuse Bosco atunci când ajunseră înapoi în camerele sale. A prorocit blasfemii la adresa Izbăvitorului Spânzurat.

— Ce fel de blasfemii?

— Cum aș putea să le repet? zise Bosco. Sunt blasfemii.

— Atunci cum a fost acuzată, la judecata ei?

— Cazul a avut loc *in camera*[13]. Doar un singur judecător a fost prezent când a repetat afirmațiile ei și s-a condamnat.

— Dar judecătorul știe.

— Din păcate, Dumnezeu să-l odihnească, judecătorul a murit de infarct imediat după proces, infarct provocat în mod clar de ereziile Fecioarei.

— Ghinion.

— Ghinionul n-a avut nicio treabă cu asta. E într-un loc mai bun acum – sau măcar într-un loc de unde nu se mai întoarce nimeni și nimic din ce ar fi putut călătorul să afle înainte de plecarea sa. Oricum, e totul trecut în acte.

— Și pot să le citesc?

— Tu nu poți fi pângărit, tu ești furia întrupată a lui Dumnezeu. Nu contează ce citești sau ce auzi, tu ești etern ca verdele mării.

Cale se gândi pentru o clipă.

— Și bărbatul cu barbă?

— Guido Hooke.

— Da?

— Este un filosof înnăscut care afirmă că luna nu este perfect rotundă.

— Dar este rotundă, spuse Cale. Doar trebuie să te uiți la ea ca să vezi. Dacă ai de gând să omori oameni pentru prostie, o să ai nevoie de mai mulți călăi.

Bosco zâmbi.

— Guido Hooke nu este nici pe departe prost, deși este excentric. Și are dreptate în legătură cu luna.

Cale pufni neîncrezător.

— Oricine poate vedea într-o noapte cu cer senin că luna e rotundă.

— Asta e o iluzie creată de distanța lunii față de pământ. Gândește-te la Muntele Tigrului – de la distanță pare mai neted ca pielea unui bebeluș, dar când te apropii e la fel de ridat ca boașele unui moșneag.

— De unde știi? Mă refer la lună.

— Pot să îți arăt la noapte dacă vrei.

— Dacă Hooke are dreptate, de ce trebuie să moară pentru că a spus adevărul?

---

[13] În camera – termen legal însemnând „în privat”. (n.tr)

— Ține de autoritate. Papa a hotărât că luna e perfect rotundă – dovadă a perfecțiunii creației lui Dumnezeu. Guido Hooke l-a contrazis.

— Dar tu spui că are dreptate.

— Și ce contează? A contrazis temelia care stă la baza Unicei Credințe Adevărate: dreptul la ultimul cuvânt. Dacă i se permite să o facă, gândește-te la ce va duce asta: moartea autorității. Fără autoritate nu avem biserică, fără biserică nu avem salvare, spuse cu zâmbetul pe buze. Hooke vorbește despre un adevăr mai mic, Papa despre unul mai mare.

— Dar tu nu crezi în salvare.

— Și iată de ce trebuie să devin Papă, ca adevărul și lucrurile în care cred să devină una și aceeași. De ce te interesează așa mult Purgatorii?

5

Kleist cânta de nebun, fericit și pe alocuri fals.

„Zumzetul copacilor și al albinelor-țigări
Fântânile de suc
Unde clopoțeii sună
Și limonada cântă
Pe muntele mare făcut din bomboane
În muntele mare făcut din bomboane
Preoții măcăne ca niște rate
Câte-o păpușă de cinci bani la fiecare ușă
La cină mereu ți se mai dă
Și unde n-auzi ceva de rău vreodată
În muntele mare făcut din bomboane.”

Își coborî nonșalant mâna ca să își simtă cuțitul ascuns într-un buzunar al șeii de pe cal și își continuă cântul fără să îi pese prea mult de ritm.

„Mai e și-un lac de whisky și mâncare
Poți să vâslești prin el cu o canoe mare
În muntele mare –”

Atunci coborî repede, luând și cuțitul cu el și fugind spre un petic de tufe cu mure. Sări în mijlocul lor, purtat de greutate și viteză, țepii zgâriindu-i pielea. Dar încâlceala mlădițelor era mai mare decât se aștepta și lujerii din centru erau uscați, groși și foarte țepoși, iar aterizarea fu una dureroasă.

Niște mâini puternice îl apucară de călcâie și îl ridicară din mărăcini. Trebuiră să tragă tare și astfel îi lăsară lui Kleist câteva secunde ca să se decidă. Își aruncă pumnalul în mărăcini și apoi fu tras la suprafață.

Altă pereche de mâini îl apucă de încheieturi în timp ce el dădea din picioare și încerca să scape. În momentul în care se văzu ținut bine, știu că nu mai avea sens să se zbată, așa că încetă.

Un bărbat stătea în fața lui, trăsăturile feței sale fiind ascunse de soarele care bătea direct în ochii lui Kleist.

— Te vom percheziționa, așa că nu te mișca. Ai vreo armă

asupra ta?

— Nu.

Atunci îl cercetară repede și cu dibăcie două mâini.

— Bun. Dacă ne-ai fi mințit, ar fi fost ultimul lucru pe care l-ai fi făcut. Ridicați-l.

Kleist fu ridicat brusc, și atunci toți cei cinci bărbați își scoaseră cuțitele și săbiile și îl eliberară. Oamenii ăștia știau ce fac.

— Cum te cheamă?

— Thomas Cale.

— De ce umbli singur pe aici?

— Mă îndreptam spre Portul Moresby.

O lovitură îi ateriză direct în cap.

— Când vorbești cu Lordul Dunbar i te adresezi cu „Lordule Dunbar”.

— Bine. De unde era să știu?

Mai primi o lovitură care să îi dea de înțeles să nu vorbească neîntrebat.

— Ce căutai acolo? întrebă Lordul Dunbar.

Kleist îl privi – era ciufulit, murdar și îmbrăcat într-un tartan urât. Nu arăta ca niciun lord pe care să-l fi văzut Kleist vreodată.

— Vreau să mă urc pe o barcă și să ajung cât de departe pot de aici.

— De ce?

— Izbăvitorii mi-au omorât familia în masacrul de pe Muntele Nugent. Când au ocupat Memphisul am știut că era timpul să plec oriunde văd cu ochii.

Asta era pe jumătate adevărat.

— De unde ai calul?

— E al meu.

Încă o lovitură în cap.

— L-am găsit. Cred că s-a pierdut în bătălia de la Silbury Hill.

— Am auzit de bătălia asta.

— Poate că Izbăvitorii ar da bani pentru el, spuse Johnny cel Frumos.

— Poate că o să vă spânzure când ajungeți acolo, zise Kleist, primind încă una după ureche.

— Lordule Dunbar!

— Bine, Lordule Dunbar.

— Johnny cel Frumos, spuse Dunbar, cercetează-i calul.

Dunbar se așeză lângă el.

— Ce caută lzbăvitorii ăștia?

— N-am idee. Tot ce știu e că sunt niște nemernici ucigași, Lordule Dunbar, și cel mai bine ar fi să ne îndepărtăm de ei.

— Materazzii n-au reușit să ne prindă în douăzeci de ani, spuse Lordul Dunbar. Nu contează prea mult cine e pe urmele noastre.

Johnny cel Frumos se întoarse și așternu pe pământ un braț plin de bunurile lui Kleist. Era o pradă bună. Kleist se asigurase că oricât de comun ar fi fost uzul lucrurilor luate din Memphis, erau de cea mai bună calitate: săbii din oțel portughez, cu mânerul încrustat cu fildeș, o pătură din lână de cașmir și tot așa, apoi mai erau și banii – optzeci de dolari într-un săculeț de mătase. Asta îi bucură pe cei cinci bărbați. Oricât s-ar fi lăudat Dunbar, prăzile lor nu erau cine știe ce, judecând după hainele și aspectul lor.

— Bine, spuse Kleist, mi-ați luat tot ce am. Nu-i marfă rea. Doar lăsați-mă să plec.

Încă o lovitură.

— Lordule Dunbar.

— Ar trebui să-l facem terci pe nătărăul ăsta mic și obraznic.

Lui Kleist nu-i plăcea cum suna asta.

— Lăsați-mă să-l duc acolo în spate, spuse Johnny cel Frumos. Mă ocup eu de el.

Lordul Dunbar îi aruncă o privire încruntată.

— Știu ce bestialitate vrei să faci înainte de asta, Johnny cel Frumos, urlă el și apoi se uită la Kleist. Ridică-te.

Kleist se ridică în picioare.

— Dă-ne jacheta ta.

Kleist își dădu jos haina, pe care o șterpelise din camera de așteptare a lui Vipond, din piele moale și cu o croială simplă și frumoasă.

— M-ai mințit și apreciez asta la un bărbat, spuse Dunbar admirând jacheta și regretând faptul că îi era prea mică. Dar ai dreptate.

Arătă spre o cărăruie îngustă.

— Dacă o iei pe aici, ieși din pădure. După asta te descurci singur. Acum marș!

Kleist își luă tălpășița imediat, neașteptând să i se spună de două ori. Trecu pe lângă Johnny cel Frumos, care îl privi cu

lascivitate și ciudă în ochi, iar Kleist dispăru în pădure cu doar jumătate din hainele pe care le purta în urmă cu cinci minute și nimic mai mult.

— Nu poți să înlocuiești trei sute de oameni aleși cu mare grijă pentru calitățile lor măreațe și care erau legați de tine cu lanțuri de oțel cu degenerații ăia din Casa Scopului Deosebit.

— Atunci, cum ai de gând să îi înlocuim? Avem zece ani la dispoziție?

Bosco nu se născuse ieri, așa că își dădu seama că asta era prima dată când Cale vorbise astfel despre ei doi și că băiatul încerca să îl farmece. Oricum, faptul că se străduia să fie înșelător era încurajator.

— Nu, nu avem.

— Există vreo evidență?

— O, fiecare Izbăvitor are un codice de identificare. E trecut acolo tot ce i s-a întâmplat vreodată.

— Ai și tu unul?

— Desigur.

— Aș vrea să îl citesc.

— N-o să meargă prea bine ideea asta.

— *S-ar putea* să nu meargă. Oamenii ăștia se află la marginea prăpastiei morții, deasupra iadului, acolo unde diavolii îi vor eviscera sau îi vor înghiți de vii și îi vor căca repetat, în fiecare zi, pentru eternitate. Salvează-i de la o astfel de soartă – acestea sunt lanțurile de oțel care îi vor lega de mine.

— Ăștia sunt degenerați. Ceaune clocotind de molii și rugină.

— Dacă nu-s buni de nimic, îi voi trimite înapoi la execuție. Aceștia sunt oameni antrenați, dar abandonați de toată lumea. Ai putea măcar să-mi dai codicele lor.

Cale zâmbi, pentru prima dată după multă vreme.

— Nici nu cred că nu ești de acord.

— Bine. Vom citi amândoi codicele. Apoi mai vedem.

— Povestește-mi despre Guido Hooke.

Se auzi un ciocănit în ușa care apoi se deschise imediat, urmată un Izbăvitor care făcea servil plecăciuni înaintea lui Bosco și aruncă un dosar mare într-o cutie pe care scria „INTRO” . Mai făcu o ultimă plecăciune și dispăru.

— Hooke, începu Bosco, e o povară pentru mine și nu ar trebui să te interesezi tu de el.

— Vreau să știu ce-i cu el.

— De ce?

— Am un presentiment. Și oricum, parcă trebuia să știu totul.

— Totul? Vezi dosarul ăla pe care l-a adus Notil? Ei bine, asta e doar hârțogăria pe ziua de azi – și azi nu e o zi foarte încărcată. Mai bine vezi-ți de lucrurile la care te pricepi mai bine.

— Spune-mi.

— Bine. Hooke e un știe-tot care e de părere că poate înțelege lumea cu cartea de aritmetică în față. E un mare inventator de motoare. E nemaipomenit când vine vorba de domeniul ăsta, dar și-a băgat nasul de prea multe ori și prea insistent acolo unde chiar nu-i fierbe oala. L-am lăsat în pace pentru că îi admir mintea, și asta timp de zece ani. Dar declarațiile sale referitoare la lună îl contrazic pe Papă, l-am sfătuit să plece și i-am sugerat că Breasla ar putea dori să-l angajeze. Când am fost eu în Memphis, el a mers la Fray Bentos[14] ca să ia un vapor, dar a fost prins de oamenii lui Gant în hotelul în care aștepta îmbarcarea.

— De ce nu l-au dus în Stuttgart?

— Pentru că în Stuttgart nu ar fi ținut de responsabilitatea mea. Acum sunt nevoit ori să îl pun într-un Act de Credință, ori să îl sfidez public pe Papă.

— Dar chiar tu ai spus că Papa se înșela.

— Nu te mai prosti.

— Ce fel de motoare?

— Blasfemii de motoare.

— De ce?

— O mașină de zbor – dacă Dumnezeu voia ca noi să zburăm, ne-ar fi dat aripi. O trăsură îmbrăcată în fier – dacă Dumnezeu voia să avem armură, ne-am fi născut cu solzi. Și poate chiar și o mașină menită să extragă raze de soare din castraveți, nu pot să zic că îmi pasă prea tare. Majoritatea desenelor lui sunt niște fantezii. Numai baliverne, ca un hopiocopter care zboară. După cum arată, n-ai zice că ar putea merge pe pământ, darămite să zboare. Dar e adevărat că mi-a fost folositor barajul lui din canalul de est.

— Dacă Dumnezeu voia să existe baraje, nu ar fi făcut apa să curgă în sus?

---

[14] Fray Bentos – deși în text locația este fictivă, Fray Bentos este în realitate un port aflat pe râul Uruguay. (n.tr.)

Bosco nu avea de gând să muște momeala.

— Dacă vrei să știi mai multe despre el, citește-i codicele. E un om mort fie că-l citești, fie că nu.

Kleist fusese forțat să rămână prin preajmă până a doua zi, când Lord Dunbar și oamenii lui plecară, ca el să își poată recupera cuțitul pe care îl lăsase în mărăcini. Apoi se gândi bine la ce era de făcut. Nu voia să se răzbune, deși nu era genul indulgent – era periculos, iar Kleist nu credea în risc. Pe de altă parte, era singur în sălbăticie, fără cal, fără slugi, fără bani și cu puține haine pe el. Până la urmă se decise că nu avea de ales și îi urmări, deși următoarele trei zile le petrecu gândindu-se dacă nu cumva făcuse o greșeală. Îi era frig și foame. Era obișnuit cu asta, dar, deși locul era înverzit, nu dăduse de vreo urmă de apă. Lipsa apei răpune repede, iar când avea să îl piardă pe Dunbar din ochi știa că era un om mort. Dar avu noroc: găsi niște bambus – destul de fragil, dar destul de bun. Probabil. Își tăie o secțiune de vreun metru și jumătate și vreo zece țăruși subțiri și se grăbi să îi ajungă din urmă. Tot urmărindu-i, dădu de o băltoacă cu apă verde și maro și se hotărî să își încerce norocul. Avusese parte de apă mai proastă ca asta, dar nu de prea multe ori. Dunbar și oamenii lui poposiră cu un ceas înainte de lăsarea întunericului și Kleist se văzu nevoit să lucreze repede în lumina palidă. Bambusul era încă verde, ceea ce îl făcea ușor de tăiat în firișoare subțiri pe care urma să le răsucească și să le folosească drept coardă pentru un arc. Apoi tăie bambusul pe mijloc și îl împărți în trei stinghii, fiecare mai scurtă decât cea dinaintea ei. Până se lăsă întunericul deja legase o stinghie de cealaltă cu firișoarele de bambus și acum arătau ca arcul de la un cărucior. Dormi puțin și prost. A doua zi se puse pe treabă imediat ce se lumină de ziuă, urmând ceata lui Dunbar și termină de făcut arcul când aceștia se opriră preț de câteva ore la amiază. I-ar fi plăcut să mai răsucească odată capetele, să le facă și mai puternice, dar nu avea timp pentru asta – era un proces complicat. Soarele ieși dintre nori și setea îl tortura, dar așa cum îi usca gâtlejul, așa îi usca și arcul, încordându-l și mai bine. Se găsea destul cremene împrejur, așa că avu nevoie doar de zece minute să își facă un vârf de săgeată.

O cioară plină de viermi îi servi ca resursă pentru penele din

coada săgeților, dar era greu să lucrezi cu pene de cioară și le irosi pe cele mai bune îmbunătățindu-și tehnica. Era un chin să le lege cu precizie cu bambus și sfoară. Totuși, deși Izbăvitorul Maistru Fierar Hart, care se specializa în săgeți, i-ar fi dat o bătaie serioasă pentru rezultatele obținute, nu arătau așa de rău ținând cont de cât de greu fusese să le facă. Mergeau atât timp cât se putea apropia destul de mult cât să îi rănească serios. Era extenuat, însetat, înfometat și al naibii de nervos. Câteva săgeți de probă care se făcuseră nevăzute în văzduh îi atenuară oboseala și îi oferiră o doză de satisfacție și un strop de maliționzitate. Dar deja îi lăsase să meargă prea departe și crezând că le pierduse urma, mai că dădu peste ei în tabăra pe care și-o ridicaseră printre copacii deși. În lumina care abia se mai vedea avu timp doar să se târască în jurul taberei și să vadă ce era pe acolo. Până atunci deja localizase patru oameni, dar nu și pe al cincilea. Apusul însemna că atacul la care spera trebuia să fie amânat. Ar fi preferat să aștepte lăsarea nopții acolo, fiind mai puțin riscant decât un atac matinal. Dar neputința de a-l ochi pe al cincilea om îl făcu să decidă că era mai bine să se retragă vreo sută de metri. Oricum ar fi făcut, tot era dificil și al naibii de iritant.

Nouă ore mai târziu și cu o durere sănătoasă de cap se afla iar la tabăra lor și îi privea. Încă erau doar patru oameni, dar cel care lipsea ieri se întorsese și Lord Dunbar dispăruse. Frustrarea, emoția și teama făcură ca loviturile de ciocan din capul lui Kleist mai să îi crape capul, dar nu îndrăzni să facă nimic până ce nu erau toți cinci la un loc. Și apoi, pe la opt, Dunbar se târî din ceea ce păru a fi un tufiș mare de la marginea taberei. Câteva secunde mai târziu, urina la marginea taberei și țipa la oamenii lui să își strângă sarsanalele. Săgeata în arc, coarda trasă, puterea imensă a brațului și a umărului său drept, spatele încordat, o răsuflare adâncă și vuietul săgeții. Se auzi un zbieret venind dinspre Dunbar când săgeata îl lovi în șoldul stâng. O pauză de trei secunde – ceilalți patru se holbau la el.

— Ce e? întrebă unul dintre ei.

Încă o săgeată îl lovi pe Johnny cel Frumos drept în gură și acesta căzu pe spate, dând din mâini. Un al treilea o luă la goană, alunecând și aproape plutind prin desișul pădurii. O săgeată, trasă prost, îl lovi în laba piciorului și șchiopătă ultimii metri, țipând de durere și dispărând printre copaci. Altul,

neatins, goni în direcția opusă. Al cincilea bărbat din mijlocul taberei nu se mișcă. Kleist ținti, arcul trosnind în mâinile lui și săgeata îl lovi direct în piept. Un icnet îngrozitor de durere. Mai potrivi o săgeată în arc și o ținu strâns, făcându-și drum repede către tabără, îndreptând săgeata când spre o țintă, când spre cealaltă. Johnny cel Frumos nu era cine știe ce amenințare. Bărbatul aflat în genunchi, cu capul aplecat, încă gâfâia, dar acum se auzea un șuierat ciudat alternând cu fiecare gură de aer trasă în piept. Nimeni nu ar fi putut să se prefacă așa de bine. Nici el nu era o amenințare. Își dorea doar ca sunetul să se oprească. Dunbar, întins pe o parte, era alb ca varul, iar buzele îi erau de-a dreptul palide.

— Ar fi trebuit, începu Dunbar încet, să te omor atunci când am avut ocazia.

— Ar fi trebuit să mă lași în pace atunci când ai avut ocazia.

— Așa e.

— Ai arme asupra ta?

— Și de ce ți-aș spune?

— Așa e.

Agitat, Kleist se tot uita înspre copaci. Era prea riscant.

— Am putea să o ținem așa ore întregi. Omoară-mă.

— Așa ar trebui, dar nu e la fel de ușor de făcut pe cât e de zis.

— De ce? Nu ți-a fost greu să faci asta cu ceilalți doi.

— Da, dar atunci eram nervos.

— Totuși, te-am lăsat să pleci. Omoară-mă.

— Oamenii tăi se vor întoarce. Lasă-i pe ei să o facă.

— Nu pentru câteva ore bune. Poate nu se vor întoarce deloc.

— Ei bine, vezi tu, nu vreau.

— Ar fi mai bine să…

Se auzi o pocnitură zdravănă când săgeata lui Kleist aproape că străpunse în plin pieptul lui Dunbar. Ochii i se măriră și respiră greu preț de ceea ce păreau a fi minute bune, dar de fapt erau doar câteva secunde. Din fericire pentru amândoi, acesta fusese sfârșitul.

În spatele lui, omul îngenuncheat încă gemea de durere și șuiera cu fiecare răsuflare. Kleist se aruncă în genunchi și se pregăti să verse, dar nu avea nimic în stomac. Nu era ușor să încerce să vomite și să fie atent și la copaci. Aruncă arcul pe pământ – avea nevoie să aibă mâinile libere ca să-și găsească

bunurile noi și să le recupereze pe cele vechi. Se ridică încet și țipă.

O fată stătea la cinci metri distanță. Îl privi cu ochii mari și apoi se aruncă în brațele lui și începu să plângă.

— Mulțumesc! Mulțumesc! scânci ea.

Îl îmbrățișă de parcă i-ar fi fost un tată pe care nu-l mai văzuse de mult, mâinile ei strângându-l cu disperare și recunoștință. Îl sărută pe buze, apoi se împinse în pieptul lui, brațele ei cuprinzându-i spatele de parcă nu mai avea de gând să îi dea drumul vreodată.

— Ai fost atât de curajos, atât de curajos!

Se dădu un pic înapoi pentru a-l studia, ochii sclipindu-i de admirație.

N-aveai nevoie de talent la a citi oamenii ca să-ți dai seama nu numai de cât de surprins era Kleist, dar și de schimbarea bruscă a expresiei sale în timp ce ea îl privea drăgăstos. Privi cum impresia că el veni să o salveze se șterse de pe chipul ei ca un răsărit grăbit. Admirația dispăru și ochii ei începură să se umple de lacrimi. Rar se mânia Kleist așa de ușor.

Pasul pe care îl făcu înapoi fu chiar mai mare decât surprinderea ei la adevărul pe care tocmai îl aflase și îi înapoie lui Kleist cuțitul pe care i-l șterpelise de la curea în timp ce îl îmbrățișa cu atâta recunoștință.

Șocul și furia din ochii lui Kleist avură un efect atât de comic, încât fata izbucni în râs.

Fața lui se înroși de nervi, ceea ce o făcu să râdă și mai cu foc. Atunci el păși înainte, aruncă pumnalul din mâna ei și îi dădu un pumn drept în față. Ea căzu la pământ ca un sac de cartofi și se alese cu o lovitură zdravănă la cap. Kleist ridică pumnalul, uitându-se fix la ea, apoi aruncă o privire printre copaci. Lucrurile cam scăpau de sub control. Acum expresia ei reflecta șocul și durerea pe care le resimți la vederea sângelui care îi curgea din nas. Se ridică.

— Acum rânjești pe cealaltă parte a gurii.

Ea nu scoase niciun cuvânt în timp ce el se îndepărtă și începu să scotocească prin grămăjoarele din tabără, să-și găsească lucrurile, dar și orice altceva mai putea lua cu el. Bărbatul care stătea în genunchi încă gemea și plămânul lui perforat încă șuiera.

Fata începu din nou să plângă. Kleist își văzu de scotocit. Își

găsi banii în ceea ce trebuia să fie traista Lordului Dunbar. În rest, nu era mare lucru de prada lor. Se părea că nu le mergea prea bine ca hoți. Și aveau doar trei cai, asta cu tot cu calul pe care îl furaseră de la Kleist. Plânsetul fetei deveni mai strident și mai greu de controlat. Asta și gemetele și șuieratul care veneau dinspre omul îngenuncheat îl călcau pe nervi. Ba mai mult.

Izbăvitorul Fraser îi spusese cândva că *lacrimile femeii sunt un alkahest*[15] *pentru sufletul bărbatului. O târfă care plânge poate dizolva judecata unui om prin manipularea ei lichidă.*

La momentul respectiv, avertismentul ăsta nu păru deloc relevant, din moment ce Kleist nu ținea minte să fi văzut vreodată o femeie. Experiența lui în Memphis cu femeile, deși se îmbunătățise semnificativ din anumite puncte de vedere, nu îi era de prea mare ajutor când venea vorba de lacrimi, curvele din Kitty Town nefiind obișnuite să plângă prea mult.

— Taci!

Acum se auzea doar scâncetul ei și uneori câte un oftat adânc.

— Ce naiba căutai cu bandiții ăștia?

Nu putu găsi un răspuns la început, încercând să își controleze bolboroselile alimentate de lacrimi.

— M-au răpit – ceea ce nu era adevărat sau nu în totalitate – și m-au violat cu toții.

Timpul petrecut în Memphis îl familiarizase pe Kleist cu termenul. Auzise destule povești amuzante (pe care nu le înțelegea) despre violuri și provoca și mai multe râsete când cerea o explicație. Fusese șocat de răspuns și nu era de acord. Fata era clar o mincinoasă, dar părea la fel de afectată pe cât se aștepta până și Kleist să fie. Dar acum câteva minute parcă răsese de el.

— Dacă e adevărat ce spui, îmi pare rău.

— Lasă-mă să iau un cal.

— Asta ar însemna că ai putea să ții pasul cu mine. Nu, mersi.

— Tu o să iei calul cel mai bun – ceilalți sunt doar niște mârțoage.

Asta chiar așa era.

— I-aș putea vinde când ajung în următorul oraș. De ce ți-aș da ție unul, când ești o hoață? Poate chiar mai rău.

---

[15] alkahest – termen folosit de alchimiști cu sensul de solvent universal – ideal în alchimie. (n.tr.)

— Amândoi sunt însemnați cu fierul roșu. Te vor crede hoț de cai și te vor spânzura dacă încerci să îi vinzi.

— Ei bine, arăți de parcă ai ști cum stă treaba, spuse el în timp ce își lega traista plină de șaua calului.

— Te rog. Doi dintre ei încă mișună pe aici.

— Unul din ei n-are să urmărească pe nimeni multă vreme.

— Dar celălalt ar putea.

— Bine, bine. Doar taci odată! Tu mergi în direcția aia, zise Kleist arătând spre vest. Dacă mai dau vreodată cu ochii de tine, îți retez capul.

Acestea fiind spuse, se urcă pe cal și porni la drum, lăsând fata în mijlocul pădurii, lângă bărbatul îngenuncheat, care încă horcăia și șuiera. Dacă fapta sa de a o lăsa pe tânără singură nu părea una nobilă, era cel puțin de înțeles având în vedere consecințele îngrozitoare cu care se soldase cealaltă experiență a lui de a salva femei aflate în pericol.

— Crezi că are dreptate? întrebă Gil.

— Tu ce crezi? spuse Bosco.

— Eu cred că se înșală. Cred că Purgatorii sunt acolo unde le e locul. Soarta lor le oglindește caracterul. Dacă Dumnezeu nu a reușit să îi schimbe, atunci nici măcar cineva care este furia întrupată a lui Dumnezeu nu o poate face, binecuvântat fie el.

— Trebuie să sperăm, Izbăvitorule, că te înșeli. Cale e plin de surprize.

— Acum știu de ce nu l-am iubit niciodată.

Amândoi râseră.

— Să continui? întrebă Gil. Mă refer la planul de a investi în Bose Ikard.

Bose Ikard era Burgravul Elveției, un nume mai puțin cunoscut doar față de cel al faimosului Rege Zog al aceleiași țări, dar oricum nu foarte departe. Acum că imperiul Materazzi era la pământ, Bose Ikard era cel mai puternic om politic din cele patru colțuri ale lumii. În ochii lui Bosco și ai lui Gil făcuse greșeala de a lăsa niște Materazzi să se refugieze în Leeds-ul spaniol, ceva ce ei vedeau drept o ostilitate vizavi de interesele lor. Ceea ce nu înțelegeau era că Bose Ikard era de aceeași părere și doar urletele Regelui Zog îl forțaseră să le permită membrilor Materazzi să se refugieze în Leeds-ul spaniol. Serviciul Diplomatic al Izbăvitorilor nu putea fi numit un adept al

diplomației și nici al acumulării de informații secrete, iar Bosco avea acces limitat la aceste cunoștințe, care oricum nu includeau faptul că Bose Ikard făcuse tot ce îi stătea în putință să încurajeze plecarea Materazzilor. În afară de faptul că le permise să rămână, nu le oferi nicio altă formă de ajutor sau bani, sperând că acest lucru i-ar face fie să moară de foame, fie să se mute undeva unde nu ar mai fi fost responsabilitatea lui. Se înțelege că nu voia ca prezența lor să le ofere o ocazie Izbăvitorilor de a cauza alte probleme. Însă Bosco nu știa nimic despre această reticență a lui și tot ce putea face era să își dea cu presupusul referitor la atitudinile lui Ikard, bazându-se doar pe ospitalitatea de care dădea dovadă față de Materazzi. Se gândise că putea fi o idee bună să îl omoare pe Zog ca să îi dejoace planurile și să descurajeze orice altă intenție de a îi găzdui pe Materazzi sau pe oricine altcineva pe care Izbăvitorii nu-i aveau la inimă.

— Nu. Trebuie să îi amânăm moartea până ce... în orice caz, cu câteva luni bune – până ce ne formăm o idee despre puterea lui Cale de a îi schimba pe Purgatori.

— E riscant să o amânăm.

— E riscant să nu o facem. Suntem în toiul unui potop. E periculos să mergem înainte, e periculos să mergem înapoi. Între timp, am de gând să îi răspândesc renumele și reputația lui Cale. Vreau să-l duci la Plasa Pungașului[16].

— Pentru că...?

— Pentru că el va rezolva problema.

— Pari foarte sigur de asta.

— Du-l și vezi cu ochii tăi. În mod clar, crezi în puterea exasperării lui Dumnezeu mai puțin decât ar trebui.

— *Mea culpa*, Izbăvitorule.

Bosco își trase nasul, acum ușor iritat de lipsa de zel a lui Gil.

— Și cum rămâne cu Hooke?

— Oricât demult mi-ar displăcea să mi se forțeze mâna de către Gant, trebuie să evităm orice fel de provocare până când Cale reușește sau dă greș. Dacă Hooke trebuie să moară, trebuie să facem un spectacol din asta și trebuie se ne înghițim umilința, fie că ne place, fie că nu, și să răspândim știrea cât mai mult posibil. Invită oameni de renume.

Se auzi un ciocănit în ușă și Cale fu condus înăuntru. I se

[16] Plasa Pungașului – în original, *Duffer's Drift.* (n.tr.)

spuse că avea să fie trimis în sud împreună cu Gil, ca să se ocupe de Poporeni. Nu obiectă și nici nu puse întrebări.

— Îl vreau. Mă refer la Hooke, spuse Cale.

— De ce?

— Pentru că i-am citit codicele și i-am văzut desenele. Poate că unele sunt cum spui tu, dar mașinăria lui pentru a face pereții să tune arată bine – poate chiar și arbaleta uriașă. Sunt idei bune peste tot. Până și tu ai spus că a făcut o treabă bună cu barajul.

— I-a adus injurii Papei.

— Tu ai de gând să îl ucizi pe Papă.

— Nu chiar. Și chiar dacă ar fi așa, nu l-aș insulta mai întâi.

— Mașinăriile lui Hooke te-ar putea ajuta să nu îți mai pese dacă îl insulți sau nu.

Bosco oftă și se duse la fereastră.

— Sunt puse numeroase paie pe foc și multe oale care fierb deasupra lor. Eu trebuie să am grijă de nevoile care se bat cap în cap.

— Nevoile mele sunt mai importante.

— Ești ranchiuna lui Dumnezeu – nu însuși Dumnezeu cel Atotputernic. E o diferență demnă de luat în considerare și vei afla asta dacă întinzi coarda prea mult, răspunse Bosco și râse la reacția lui Cale. Dragul meu, nu te amenința. Dacă tu cazi și eu cad cu tine.

— Cândva credeam că ești așa de puternic, încât nimeni nu îți putea sta în cale.

— Ei bine, te înșelai. Stăm pe muchie de cuțit, tu și eu. Ascultă-mă. Dacă izbândești la Plasa Pungașului, atunci voi putea folosi puterea pe care ne-o vei oferi amândurora pentru a amâna execuția lui Hooke. Nu îmi stă în putere să fac asta acum, și cu asta basta. Pune-l la treabă cât ești plecat. Dacă reușești la Plasa Pungașului cu Purgatorii tăi, cine știe ce putem face? Depinde doar de tine.

Cale, Izbăvitorul Gil și alți doi avură nevoie de șase zile să ajungă la Plasa Pungașului. Merseseră mai mult de 100 de kilometri pe zi, schimbând caii la grajduri strategic amplasate la câte treizeci de kilometri distanță, unde rebelii Antagoniști cauzau prea multe probleme ca locurile să devină localități permanente. Când ajunseră, Cale era mort de oboseală și nu

mai putea îndura durerea pe care o simțea la umăr și la degetul pe care i-l retezase Solomon Solomon în Opera Roșie.

— Dormiți un pic, domnule, îi sugeră Gil în timp ce Cale era condus spre un cort făcut din pânză albastră.

Cale nu adormea niciodată repede, dar acum avu nevoie de doar două minute de îndată ce se întinse pe culcușul groaznic de inconfortabil care îi fusese pregătit. Gil îl trezi opt ore mai târziu cu o ceașcă de lichid dezgustător. În timp ce bău, Cale își dădu seama că trebuia să fie moale ca un fulg acum, în comparație cu doar câteva luni înainte. Atunci ar fi crezut că mâzga asta putea fi înghițită.

— Chestia asta, îi spuse el lui Gil, care îl privea gânditor, e a dracului de scârboasă.

Tulburarea lui Gil părea sinceră.

— Îmi pare rău.

Luă cana și o duse la gură, să vadă ce nu era în regulă.

— Mie mi se pare ca are gust bun.

Se priviră – un dialog fără sens.

— Du-te și plimbă-te un pic prin tabără. Vezi împrejurimile. O să găsești ceva de mâncare aici când ne întoarcem.

— De-abia aștept.

Stepa din Transvaal este o prerie care se întinde peste 550 de kilometri în sud-vestul Sanctuarului. Oamenii din zonă, care își spun Poporul, lucrează la ferme și vânează pe aceste spații vaste și s-au convertit recent la Antagonism. Din acest motiv și pentru că sunt oricum niște ciudați, credința lor este intensă și de neclintit. Neavând de-a face cu credința Izbăvitorilor înainte de convertirea lor, ura și disprețul pe care îl simțeau pentru călugării militari mai că dădea în nebunie. Se spunea, evident exagerat, că Poporenii erau născuți pe o șa și cu un arc în mână. Tacticile care erau folosite în tranșeele de pe Frontul de Est erau un model total inutil pentru oamenii de pe un astfel de teren. Poporenii nu luptau în armate, ci în trupe comando care cuprindeau între o sută și patru sute de oameni – dar adesea mai puțini și uneori mai mulți. Dacă erau atacați, pur și simplu se retrăgeau în stepa nesfârșită. O strategie de atac în tranșee împotriva acestui gen de metode era ca și când ai fi încercat să omori cu un topor o muscă.

Devenise războiul uitat al Izbăvitorilor. Majoritatea trupelor se împotmoliseră în marele război de uzură de pe Frontul de Est.

Dar chiar dacă Izbăvitorii ar fi avut o armată mai mare, nu exista vreo metodă clară de a face din asta un avantaj în fața unui grup de oameni atât de fluid și iscusit, care luptau pe pământul pe care îl iubeau și îl știau atât de bine. Ba mai mult, Izbăvitorii nu foloseau cavaleria prea des, și atunci când o făceau nu le ieșea prea bine. E adevărat că într-o luptă dreaptă o mână de Izbăvitori ar fi anihilat un număr superior al Poporenilor. Dar nu a fost niciodată vorba de o luptă dreaptă.

Datorită faptului că Papa și consilierii săi apropiați nu acordau prea mare importanță războiului din prerie, Bosco și Princeps se bucurau de o mai mare libertate de decizie asupra noilor tactici, lucru care era privit mereu cu suspiciune pe Frontul de Est. Chiar înainte ca Bosco și Princeps să fi atacat Materazzii din nevoia disperată a lui Bosco de a-l recaptura pe Cale, schimbaseră dramatic modul în care purtau războiul cu Poporenii. Construiseră un șir de vreo treizeci și ceva de forturi. Nu erau forturi în adevăratul sens al cuvântului, cu pereți solizi și bariere de apărare, ci, așa cum fusese intenționat, aveau poziții defensive fluide, care să apere cele mai importante puncte strategice din prerie. În spatele lor se aflau opt forturi convenționale, mult mai mari, din care puteau fi trimise întăriri către orice poziție înaintașă când, inevitabil, ar fi fost atacată. Era cel mai original plan din întreaga istorie militară a Izbăvitorilor. Din nefericire, problema cu toate planurile mărețe este că trebuie să fie puse în practică. În lipsa lui Princeps, care acum era ocupat cu probleme mai urgente, cum ar fi asaltul împotriva Materazzilor, execuția noilor tactici de către înlocuitorul lui nepriceput duse la izbucnirea unei crize teribile. În loc să fie un număr mare de Izbăvitori care să stea în tranșee, apărând un teritoriu pe care Poporul nu avea vreo intenție să îl atace, acum se aventuraseră într-un loc în care niciuna dintre hidoasele lor virtuți militare nu le era de ajutor și unde toate slăbiciunile le puteau fi exploatate fără milă. Rezultatul fu trecerea de la un război care stagna la unul care se apropia cu pași repezi de înfrângere. Forturile de înaintare erau atacate și cucerite încontinuu de către Poporeni, și asta pe spatele a nenumărate victime în rândul Izbăvitorilor și a câtorva pierderi nesemnificative pentru Poporeni. Când încercară să recucerească forturile, Izbăvitorii fură decimați încă odată. Dar Poporenii știau exact când să se retragă, astfel încât să piardă

cât mai puțini soldați. Câteva săptămâni mai târziu, după ce atacau forturile cele mai îndepărtate, către Drakensberg, se întorceau și procesul sângeros o lua de la capăt. Sângeros aproape în întregime doar pentru Izbăvitori. Plasa Pungașului primise acest nume lamentabil pentru că era cel mai important dintre fronturile de înaintare și fusese pierdut în favoarea Poporenilor de nenumărate ori.

Imaginați-vă un U mare format de curbura unui râu. Pământul dinăuntrul U-ului e cu vreo zece metri mai adânc decât cel din exterior, mai puțin în spate, unde este dominat de un deal jos. Peste acest deal trece drumul cel mai important care traversează râul și trece direct pe malul celălalt, tăind U-ul în două părți egale. Dacă mai mergi câteva sute de metri pe drumul acesta, dai de o culme întinsă a dealului. Diferența de zece metri dintre malul de nord și cel de sud însemna că nicio căruță nu putea urca dealul pe malurile aproape verticale, pe o arie de vreo sută de kilometri, în nicio direcție; singura excepție era cel de la Plasă. Întregul câmp de apărare abia dacă depășea 1.800 de metri lățime. Problema lui Cale era la fel de ușoară de înțeles pe cât era de greu de rezolvat. Erau vreo cincizeci de puncte din acestea de conflict și prea puține trupe care să le poată apăra prin metode convenționale. Ca să poată diminua eficacitatea Poporenilor și abilitatea lor de a se a aproviziona pe cale maritimă, aproape toate punctele trebuiau apărate în același timp. Se ajunsese până în punctul în care le luau oricând voiau, apărându-le atunci când treceau proviziile pe acolo și dispărând oricând se apropiau Izbăvitorii și tot așa cu alte forturi de-a lungul liniei de front.

Cale petrecu mai bine de opt ore străbătând U-ul.

— Ce crezi? spuse Gil, nerăbdător să audă răspunsul copilului-minune.

— Complicat.

Asta fu tot ce primi Gil drept răspuns, pe lângă cererea de a vorbi cu supraviețuitorii ultimului atac. Erau doar doi la număr, acesta nefiind un război în care să se ia prizonieri. În orice caz, Cale vorbi toată noaptea cu ei.

— Câți mai sunt acum?

— Două mii.

— Și câți poți ține aici?

— Nu mai mult de două sute. Nu sunt destule trupe și provizii.

— Gonește o mie opt sute.

Gil era prea inteligent ca să întrebe de ce. Trebuiau să fie suficient de puțini apărători sau nu ar fi existat un atac.

— Deci, ce ai de gând să faci?

— Nimic, spuse Cale, doar să plec.

Cale pur și simplu o făcea pe enervantul, dar îl ținea pe Gil ca pe ace, mergând după cei o mie opt sute în timp ce aceștia se retrăgeau și nu făceau nimic să apere Plasa. După ce merseră vreo opt kilometri înapoi, Cale își întoarse calul într-o parte și Gil, care mai că scotea flăcări pe nas, fu obligat, împreună cu doi gardieni, să meargă cu el. În curând, Cale se întoarse spre bază și către un mic deal la vreo șapte sute de metri distanță de spatele Plasei. Probabil că nu era destul de înalt sau destul de aproape încât să atragă privirile iscoadelor Poporului când erau atâtea locuri de veghe mult mai bune de verificat. Cale descălecă și le făcu semn celorlalți să facă la fel. Apoi porni spre vârful dealului, târându-se ultimii câțiva metri. Gil, îmblânzindu-și furia cu un sentiment de ușurare, veni în urma lui.

— Vrei ceva? întrebă Cale, ostil.

— Pur și simplu fac ce mi-ar spune Izbăvitorul Bosco, domnule.

Asta cam așa era, astfel că nu era cazul să se certe, deși acest lucru nu îl opri de la a se gândi la asta. Scoase din desaga lui ceva care arăta ca o sticlă din piele fără dop și două cercuri de sticlă pe care le potrivi în cele două capete ale sticlei de piele, legă două sfori la mijloc și le strânse bine. Era telescopul pe care Bosco îl folosise să îi arate luna imperfectă și copia fidelă a celui pe care îl furase de la Izbăvitorul Picarbo și care fusese șterpelit, la rândul lui, de unul dintre soldații care îl prinsese în Pământurile râioase. Zici că toate astea se petrecuseră acum o veșnicie.

Cu cât mai tăcut și ciudat era Cale în prezența lui Gil, cu atât părea că se schimbă treptat starea de iritare a Izbăvitorului la faptul că era tratat ca și când nu ar fi fost important. Confuzia lui inițială, referitoare la schimbarea statutului lui Cale de la un acolit oarecare la manifestarea furiei lui Dumnezeu, era un salt prea mare chiar și pentru cei mai ascultători dintre Izbăvitori. Dar cu cât mai indiferent sau disprețuitor se purta Cale cu el, cu atât Gil își dădea seama că sentimentul său de familiaritate vechi de un deceniu se transforma în venerație și încredere.

Avea o dorință înnăscută de a slăvi și, în ciuda inteligenței sale, era ca și când intensitatea întunecată și indiferența totală care părea că îl dominase pe Cale în ultimele opt luni începeau să își facă efectul asupra unui om sensibil la astfel de magie. Cale simți schimbarea, respectul, admirația și frica mai mult decât fizică – știa că Gil nu prea simțea asta. Ceea ce îl surprinse mai tare era că simțea cum adorația asta îl afecta, ca aerul pe care el și Vagul Henri îl suflau în pieile moi de animale, menite să păstreze agheasma în sacristie, ca să le facă să sară pe podea, spre încântarea lor blasfematoare. Era mare lucru să poți merge pe lângă un grup de bărbați și să simți cum se micșorează când te văd.

Restul zilei, Cale abia dacă scoase un cuvânt în timp ce spiona teritoriul și desena în nisip hărți ale câmpului de luptă și apoi ștergea urmele doar ca să le deseneze și să le șteargă din nou. În tot acest timp, încercă să îl țină pe extrem de curiosul de Gil departe de diagramele lui, să vadă și să înțeleagă cât mai puțin din șanțuri, culmi, linii de orizont și tot ce mai desena el. Asta nu izvora neapărat din dorința de a păstra totul secret, ci mai mult din dorința de a-l enerva pe Gil. Dar, deși era frustrat, Gil păru din ce în ce mai impresionat. În timp, Cale începu să se bucure atât de mult de sentimentul intens de admirație, încât începu să facă semne în nisip doar ca să se amuze, desenând diagrama inutil și nebunesc de complexă, lăsându-l pe Gil să se înece în atâta uimire.

Chiar înainte să se lase întunericul, Cale coborî dealul și Gil îl urmă. Începu să programeze rotația paznicilor la datorie și împărțea la patru în momentul în care își dădu seama de ceva. În loc să facă asta și fără să audă vreo șoaptă în semn de protest, împărți paza de noapte la trei. Obrăznicia lui, și Cale putea simți asta, îi copleși și mai tare. Satisfăcut pe deplin de această rebeliune a sa, se urcă înapoi în vârful dealului și se așeză cât mai confortabil înainte să adoarmă și să o viseze pe Arbell Gât-de-Lebădă. Imposibil de frumoasă, reușea să îi piardă urma în timp ce el încerca să o urmărească prin coridoarele din Palazzo, de parcă el era o pacoste pe care ea trebuia să o suporte politicos – dar nu foarte politicos – și nu iubitul ei, mult adorat cândva. Când o visa, adesea nu mai simțea furia și violența, era redus la un petitor umil care nu putea accepta faptul că ea acum îl disprețuia, sperând că dacă reușea să o

facă să stea locului și să discute cu el, sigur ar fi putut să îi explice că doar păruse că îl trădase și că totul fusese o mare greșeală. Și apoi totul ar fi revenit la normal. Ar fi fost din nou fericit. Dar ea mereu se întorcea de parcă prezența lui era de-a dreptul nedorită. Se trezi chiar înainte de răsăritul soarelui, trist, arzând de rușine și furie la gândul că fusese atât de slab.

Mâncă și bău în tăcere și apoi, cu Gil lângă el, așteptă să vadă cum Plasa era încet luminată de soare. Tranșeele din centrul U-ului, care acum erau pline de arcași, erau ridicate la unghiuri care împiedicau săgețile să fie trase în linie dreaptă. Problema, care acum părea mai clară ca niciodată, era că pământul roșiatic adus la suprafață de atâta săpat contrasta prea tare cu iarba galbenă a stepei, făcând totul să pară ca o țintă marcată cu cercuri. De la distanța aceasta, cei vreo cincizeci de arcași ascunși în cotitura râului păreau foarte bine poziționați, fiind greu de ochit chiar și cu bioscopul lui. O oră mai târziu, când soarele era sus pe cer, Gil îl trase de braț și îi făcu semn spre un nor de praf care venea dinspre nord, în lateralul dealului cu vârf plat din fața Plasei. Norul de praf se transformă treptat într-un grup mare de Poporeni, soldați călare care trăgeau patru căruțe în urma lor, îndreptându-se spre Plasă. La început păru că aveau de gând să meargă drept prin centru, o manevră de o prostie atât de fatală, că numai evenimentele de la Silbury Hill îl făcură să suspecteze pentru o clipă că grupul comando care se apropia de ei ar face acest lucru.

Se opriră la o distanță de vreo trei sute de metri. Luară o pauză de vreo zece minute și atunci grupul comando se împărți în două – unii merseră spre estul râului, ceilalți spre vest. Un număr mic de oameni care duceau niște trăsuri acoperite merseră înapoi, în spatele dealului cu vârf turtit, iar Cale nu mai putu să îi urmărească, deși era nerăbdător să facă asta. Era ceva ciudat la căruțele acelea – aveau o formă ciudată. Izbăvitorii din Plasă trebuiau să aștepte atacul. Trecu aproape o oră până când Gil îl trase iar de mânecă.

— Uitați, domnule, pe creasta aceea!

Arătă spre o parte destul de platâ din vârful dealului. Cale examină căruțele care acum se aflau la aproape o sută de metri deasupra Plasei și văzu cum Poporenii începură să le descarce, deși cam în ceață, binoclul nefiind atât de strălucit la o distanță așa de mare. Tot ce putea vedea erau cadrane și sfori, care

arătau a nimic mai mult decât a un fel de catapulte. Îi dădu binoclul lui Gil, care zise că arătau ca niște baliste, un mecanism pe care Antagoniștii de pe Frontul de Est îl folosiseră destul de mult pentru o vreme.

— N-am mai auzit de așa ceva până acum, spuse Cale.

— E doar un arc exagerat, mult mai mare. L-au folosit o vreme, acum vreo nouă luni, dar le serveau doar împotriva atacurilor pe deal și nu erau așa de multe pe Frontul de Est. Nu prea văd cu ce îi ajută aici.

Nu avură mult de așteptat până să aibă parte de prima surpriză. După cinci minute de activitate maniacă, balistele fuseseră pregătite – dar în loc să fie îndreptate spre tranșeele din Plasă, cele trei erau fixate aproape direct în sus. Când traseră, săgețile imense tăiară aerul din fața lor, dar la un unghi slab. Se auzi un țiuit care te băga în sperieți.

— Pun câte-o chestie din asta care șuieră pe ax – zici că zbiară, îți face părul măciucă.

Săgețile țiuitoare țâșniră în sus și apoi se curbară într-un arc ascuțit și se loviră puternic de porțiunile de iarbă galbenă din jurul tranșeelor, de parcă ar fi venit direct din cer. Timp de douăzeci de minute, balistele fură trase în mod repetat pentru a le potrivi în așa fel, încât aproape două din trei săgeți să aterizeze în tranșee. Câteva țipete dădură de înțeles că niște săgeți își nimeriră ținta – dar, deși nu era deloc domeniul lui, Cale nu credea că atacul acesta avea să fie decisiv.

Mai urmă o pauză și apoi un ZDRANG! metalic al balistelor, care fuseseră din nou trase, alăturat diferenței ciudate dintre ceea ce se vedea și ce se auzea – săgețile imense erau aproape la jumătatea traiectoriei când Cale și Gil auzeau zgomotul metalic. Dar de data aceasta era ceva ciudat chiar și cu sunetul – era mai puternic – la fel și traiectoria săgeții, care, când ajunse la maximul curbei sale naturale, căzu la pământ. Nu aveai nevoie de binoclu să vezi că săgeata era mult mai groasă și Cale se chinuia să vadă cu telescopul traiectoria săgeții. Imediat ce o ochi, săgeata începu să se destrame în aer și vreo douăsprezece săgeți mult mai subțiri se separară din săgeata principală și formară un grup neuniform chiar înainte să lovească tranșeele – se auzi o lovitură și apoi țipetele a vreo șase oameni. Apoi mai traseră încă o săgeată groasă și apoi o alta. Din când în când, câte una nu reușea să se segmenteze, dar, în mare, cele nouă

săgeți trase odată la fiecare minut aterizau în tranșee sub forma a o sută opt săgeți mici la fiecare șase secunde. Țipetele îngrozitoare ale celor muribunzi se auzeau încontinuu. Fața lui Gil era cuprinsă de o paloare indiferentă. Prin lentile putea vedea cum Izbăvitorii care supraviețuiseră săpau disperați să ajungă și mai adânc sub pământ, dar asta îi ajuta la fel demult ca și când ar fi săpat să scape de ploaie. Dându-și seama de acest lucru, supraviețuitorii începură să se cațăre afară din tranșee și să o ia la fugă. Reușiră să înainteze vreo patruzeci de metri până ce un ocean de săgeți năvăli peste ei din ambele părți ale U-ului, ca un băiețel care se luptă cu un băț împotriva buruienilor. Vreo douăzeci de Izbăvitori se predară. Soldații Poporului ieșiră din jurul U-ului și al mușuroaielor de termite. Trebuie să fi fost vreo sută șaizeci de oameni pe o porțiune de vreo sută de metri. În timp ce o mână de Poporeni veniră să îi accepte ca prizonieri, Cale se gândi dacă Izbăvitorii ar avea parte de mai multă compasiune decât ar fi oferit la rândul lor; tot atunci, vreo șase săgeți veniră dinspre deal, în spatele U-ului, și trei dintre Poporenii înaintași căzură țipând la pământ. Erau zece Izbăvitori într-o poziție din care refuzau să se predea. Dar Cale vedea că era un loc neobservat în dreapta dealului, care permitea unui pluton de Poporeni să avanseze până la vreo patruzeci de metri de Izbăvitorii recalcitranți. Reușiră să îi doboare pe Izbăvitori și Poporenilor li se alăturară de îndată întăriri. Fiind atât de aproape și mult mai numeroși, doborâseră Izbăvitorii de pe deal din primul atac. Orice șansă la compasiune ar fi avut înainte, acum și-o pierduseră. În mai puțin de zece minute, fiecare dintre acei soldați era mort și Poporenii se soldaseră cu la fel de multe victime ca atunci când încercaseră să se predea, iar Poporul umilise încă odată una dintre cele mai mari forte militare din lume.

Trei zile mai târziu, Izbăvitorii apărau Plasa cu cei o mie opt sute de oameni pe care Cale îi trimisese mai devreme la cel mai apropiat fort de importanță majoră. În timpul pauzei, Poporul se bucură de trecerea a mai bine de două sute de căruțe de provizii și aproape o mie de soldați. Când se apropiară Izbăvitorii, Poporenii pur și simplu dispărură în stepă, încrezători că Plasa Pungașului sau oricare dintre drumurile către interior ar fi putut fi câștigate la nevoie, cu o lipsă similară de dificultate.

Cale adună șaptesprezece centenari în jurul lui și timp de o

oră le explică tacticile Izbăvitorilor care muriseră și ale căror oseminte fuseseră puse într-o groapă superficială, la vreo cinci sute de metri de locul unde se aflau. Apoi le explică de ce fuseseră învinși atât de ușor. Le spuse că aștepta întrebări. Primi câteva. Apoi ceru răspunsuri. Primi și câteva răspunsuri. Acum era clar pentru Cale că niciunul dintre ele nu ar fi dus la un alt rezultat, deși vreo două ar fi ținut piept Poporenilor pentru ceva mai mult timp.

— Aveți două ore ca să vă hotărâți asupra planului. Apoi, două sute dintre voi rămân aici și vedeți dacă puteți să rezistați trei zile, cât durează să vină întăriri.

— Cum veți alege, domnule?

— Prin rugăciune, spuse Cale.

Pe drumul spre cort, Cale avu timp să se gândească la cât de ieftină fusese replica lui. Izbăvitori sau nu, două sute de oameni aveau să moară.

Ceea ce se și întâmplă. Cale ascultă noua tactică de apărare, se hotărî să schimbe câteva lucruri pentru că voia să îi vadă punându-și manevrele în practică și apoi să aleagă bărbații care să le pună în aplicare, decât să apeleze la vreo mârșăvie legată de devotament. Adăugă el însuși un nume, pe cel al unui Izbăvitor care îl bătuse cândva la fund cu o funie groasă cât încheietura unui bărbat pentru că vorbise în momentul antrenamentului. Poate că Izbăvitorul ar mai fi trăit dacă într-adevăr Cale fusese cel care vorbise și nu Dominic Savio, care îi șoptea Vagului Henri că se putea sau că era probabil să moară chiar în acea noapte și să fie căcat de diavol pentru eternitate.

Pentru a doua oară, Cale se retrase împreună cu Gil către delușorul de la 800 de metri distanță de Plasa Pungașului. Așteptară din nou, două zile de data aceasta, pe care Cale le petrecu prin a-l chinui ocazional pe Gil în orice mod trivial la care se putea gândi – făcând aluzii la experiențe lascive în Kitty Town, pe care, fiind în stadiile incipiente ale iubiri, nu le vizitase alături de Kleist și de rușinatul, dar fascinatul Vagul Henri.

— Te-alegeai cu o biază pentru un dolar sau mai puțin, îi spuse Cale Izbăvitorului Gil. Și o frecție la fund pentru doi.

Inventase numele acestor perversiuni și credea că nu existau cu adevărat. Dar se înșela. Nu era nimic depravat în Kitty Town la care nu se gândise cineva deja sau care nu putea fi găsit dacă aveai bani.

Restul timpului îl petrecu dormind, mâncând mai toată mâncarea lui Gil și a celor doi soldați și luând notițe și imaginându-și de nenumărate ori atacul care avusese loc asupra Plasei Pungașului și atacurile care puteau urma. Se gândi și la Gât-de-Lebădă și următoarea lor întâlnire, în care ea s-ar fi aruncat în brațele lui, plângând, în timp ce un Bosco muribund ar fi recunoscut cu ultima suflare că trădarea ei nu fusese nimic altceva decât un șiretlic. Apoi se simțea rușinat că se amăgea așa și își imagina cum sucea încet gâtul acela frumos, fără pic de compasiune sau remușcare în timp ce ea se îneca și gâlgâia sub strânsoarea lui nemiloasă. După sesiunile acestea dese de visat cu ochii deschiși se rușina și chiar se enerva puțin. Dar asta nu îl opri de la a reveni asupra lor pentru a comite, cum ar fi spus Sfântul Izbăvitor Clementine, păcatul de a căuta să înfăptuiască gânduri rele. Cale se trezi căutând gândurile acestea la un nivel mult mai nebunesc și mai intens decât și-ar fi putut imagina vreodată Clementine. Așa cum îi spusese IdrisPukke odată:

— Așa se întâmplă în lume; cei mai haini sunt la fel de lași în a-și transforma gândurile în fapte ca oricine altcineva.

Când Cale privise lumea de pe Marele Dâmb, pe Muntele Tigrului, simțise o bucurie tulburată și o neplăcere încântătoare, iar acum, pe dealul de deasupra Plasei Pungașului, simți aceeași tulburare și neplăcere și aceeași bucurie și încântare. Până la urmă, nimic nu se compară cu o mâncărime pe care în sfârșit poți să o scarpini.

Centenarii și milenarul lor căzuseră de acord că, deși nu avea sens să facă tranșeele și mai adânci, pământul le-ar fi permis să sape un fel de lespede în capătul tranșeei, prin care fiecare om ar fi putut să scape de ploaia de proiectile care venea dinspre baliste. Făcuseră mai multe tranșee pe lateral ca să acopere tranșeea principală din centrul U-ului. Planul de a tăia și a arde fiecare tufiș dintr-o arie de patru sute de metri în jurul U-ului fusese prevenit de Cale, pentru că voia doar ca două sute de oameni să facă toată treaba și nu cei o mie opt sute care erau disponibili. *„N-o să ai mai mult de două sute de oameni pe viitor, așa că ce sens are să îi ai acum?”*

Și oricum, erau destule ascunzători cu pietre mari și mușuroaie de termite tari ca piatra, presărate prin peisaj ca niște stupi de albine ascuțiți și prost făcuți. Pe dealul dinăuntrul

U-ului, tranșeea fusese mutată în așa fel încât să acopere locul neobservat în atacul precedent.

6

— Eroul meu!

Kleist și fata se aflau în fața unui stejar pe jumătate mort și cu trunchiul scobit, în care focul ardea atât de plăcut, încât arăta ca un șemineu.

— Nu sunt eroul tău.

— Ba da, ești, îl tachină fata. Mi-ai salvat viața.

— Nu ți-am salvat nicio viață. Pur și simplu s-a întâmplat să fii în tufișuri când m-am întors să îmi recuperez lucrurile. Nici măcar nu știam că ești acolo.

— Știa inima ta, glumi ea.

— Crezi ce vrei. Mâine tu o iei pe drumul tău și eu o să mă duc cât mai departe de tine posibil.

— Neamul meu crede, începu fata, turuind la fel de vesel ca un graur, că atunci când salvezi viața cuiva, devine responsabilitatea ta pentru totdeauna.

Afirmația ei era, probabil, cea mai gogonată minciună pe care o scornise vreodată și total opusă credințelor clanului Klepht când venea vorba de obligație.

— Ce sens are treaba asta? întrebă un Kleist exasperat. Ar trebui să fie taman invers.

— Bine. Atunci tu ești responsabilitatea mea.

— În primul rând, mă cam doare în cot de ce crede neamul tău și în al doilea rând, nu vreau să fiu responsabilitatea ta – vreau să pleci oriunde vezi cu ochii.

Fata râse.

— Nu vorbești serios. Zi-mi cum te cheamă.

— Nu mă cheamă nicicum. Sunt fără nume.

— Oricine are un nume.

— Nu și eu.

— Să îți spun numele meu?

— Nu.

— Știam că o să spui asta.

— Atunci de ce-ai mai întrebat?

— Pentru că *adooor* să îți aud vocea.

Și apoi începu iar să râdă. În vreo două ore, Kleist se dădu bătut.

Două zile mai târziu, Cale și Gil priveau cum Poporenii

acceptau, după niște discuții aprinse și mult mai prevăzători decât ultima dată, predarea a șase supraviețuitori Izbăvitori. Fuseseră legați, urcați în căruță și zece minute mai târziu dispăruseră după dealul turtit.

— De câte ori mai facem asta? întrebă un Gil supărat.

Cale nu îi răspunse, ci coborî de pe deal, se urcă pe cal și porni spre Fortul Bastion, care nu era așa de sigur pe cât sugera numele. La cinci zile de la sosirea lor acolo, cei patru se întoarseră în Sanctuar pentru a da ochii cu un Bosco prost dispus.

— Ți-am spus să rămâi în prerie până rezolvi problema.

— Dar *am rezolvat-o.*

Cale se bucură de faptul că îl lăsă mut de uimire pe Bosco, ceva ce nu mai putuse vreodată să facă în întreaga lor relație.

— Explică-mi.

Cale făcu întocmai. Când încheiase, Bosco îl privi neîncrezător, nu pentru că ar fi fost Cale neconvingător, ci pentru că vorbele lui parcă sunau prea bine ca să fie adevărate. Lui Bosco i se oferea o portiță de ieșire din ceea ce devenea o capcană teribilă, capcană care pornise de la evenimentele incredibile care provocaseră execuția celor două sute nouăzeci și nouă de soldați aleși cu mare atenție. Când cineva îți oferă o scăpare de la cea mai mare problemă a ta, Bosco știa din experiență că nu era cazul să te uiți la preț sau să te gândești dacă era doar o amăgire făcută posibilă de dorință. Oamenii cred ceea ce vor să creadă. Acesta era, în ochii lui Bosco, poate cel mai frumos de adevărat dintre truisme. Nu prea avea de ales, trebuia să accepte, chiar dacă era exact ceea ce avea nevoie.

— Cât ai fost plecat, i-am scos pe Purgatori la paradă și am executat un membru de-al lor înaintea tuturor. A fost o moarte dificilă. Adică, dificil de privit. Când le vei spune ce vrei de la ei, vor avea o amintire foarte recentă despre ce li se poate întâmpla dacă eșuează în a acționa cu hotărâre.

— Nu toți Purgatorii sunt potriviți. Sunt vreo treizeci care sunt prea nebuni sau prea proști ca să ne servească la ceva. Dar eu nu sunt călău. Vreau să fie trimiși la Bastilia de la Marshalsea.

— Și ce te face să crezi că o să le fie mai bine așa?

— Fie cum o fi. Ți-am spus că nu sunt călău.

— Prea bine. Dar nu ai niciun drept să discreditezi misterul lui

Petar Brzica.

Ar fi trebuit să se poarte mai frumos, dar acum că era încrezut că reușise să îl uimească pe Bosco cu problema cu preria, nu putea să se abțină.

— Mister? E un măcelar.

— De câte ori trebuie să ți se spună să nu îi lași pe ceilalți să știe ce gândești? spuse Bosco cu grijă. Oricum, *ascultă.* A cuvântat Dumnezeu. Și ceea ce spune el este adevărul. Unica Credință Adevărată nu este intolerantă din cauza vreunui dascăl pompos, speriat să nu fie contrazis, este intolerantă pentru că Adevărul este intolerant tocmai pentru că *este* adevărat. Nu este intolerant să refuzi să îi permiți unui profesor să îți spună că doi și cu doi fac trei sau cinci. O astfel de persoană ar fi oprită în orice societate, în orice moment. Atunci, cu cât mai puțin pregătiți să fim să tolerăm o minciună care împiedică un om de la a primi salvarea veșnică? Deci este la fel de clar ca faptul că doi și cu doi fac patru că nu poate exista toleranță doar de dragul nostru, față de orice care deviază de la adevărul lui Dumnezeu. Papa este sursa întregii credințe de pe pământ și el trebuie să formeze un parteneriat puternic cu călăul doar pentru a putea întări singura iubire adevărată care există de fapt: cea mai limitată, strictă și inflexibilă dogmă.

— Brzica servește doar setei lui de sânge.

— Nu e așa. Nu-i corect. Ca orice alt Izbăvitor, ar fi putut să aleagă să pregătească acoliți pentru apărarea credinței. Ar fi putut învăța să propovăduiască despre iubirea pe care Dumnezeu o poartă întregii omeniri, oricât de săracă ar fi ea, la fel de pustiită ca tot ce ține de ea: vederea coruptă, gusturile dezgustătoare, corpul – un trădător mârșav, totul nefolositor și banal. În schimb, Brzica a ales cea mai intensă vocație: torturarea și uciderea semenilor săi. Nimeni nu vrea să mănânce la aceeași masă cu el, nimeni nu vrea să stea cu el sau să se roage cu el. În sânul acestei singurătăți aduse de teamă și ură, trebuie să se mulțumească nu cu plăcerile ordinare ale vocii umane, ci doar cu gemetele muribunzilor. Sosește în curtea în care se ține Actul de Credință, în fața unei adunări de colegi care îl privesc cu teamă. I se aruncă un eretic sau un hulitor – îl prinde, îl întinde, îl leagă de o bârnă de lemn și îi ridică brațele. Cu tăcerea aia oribilă pe fundal, tot ce poți auzi sunt țipetele victimei și cum i se rup oasele. Îl dezleagă, îl întinde pe pământ

și trece un cârlig ascuțit prin corpul său, de la piept până la osul pubian, și îi scoate măruntaiele în fața ochilor îngroziți și a gurii deschise ca un cuptor.

— Și te întrebi de ce îl disprețuiesc toți?

— Ba chiar deloc. Și în ciuda acestei uri, el e măreție și putere brută. Dacă separi călăul de lume, într-o clipită vezi cum ordinea devine haos; bunătatea, tovărășia și faptele bune nu au cum să se apere în fața oportunismului hain al celor malițioși și cruzi, apostatul și hulitorul care fură șansa oamenilor la o viață eternă de fericire. Spune-mi tu mie că nu e un erou și un sfânt.

Se priviră intens unul pe celălalt pentru o vreme.

— Îl vreau pe Hooke.

— Ți-am explicat că nu e posibil.

— Trebuie să faci să fie posibil. Poporenii au arme noi. Nu le-au găsit sub o piatră. Am nevoie de Hooke.

— Totul e vulnerabil. Să-l sfidez pe Pontif înseamnă să le ofer scuza de care au nevoie ca să trimită Congregația Oficiului de Propagare a Credinței.

— Gant deține funcția de Pertius al Congregației, nu?

— Peritus, îl corectă Bosco. Pertius e bucățica de piele pe care o îndepărtezi la o circumcizie.

— Ah.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Va veni și Gant cu Congregația?

— Nimic nu l-ar împiedica să profite de șansa de a putea controla Sanctuarul.

— Ar putea face un Act de Credință din tine?

— Dorința este înrudită cu acel gând, dragul meu. Răspunsul este nu. Dar aș putea fi înlăturat de la Carmelengo și toată puterea mea va dispărea în acel moment.

— Dacă reușesc în stepă, o să fie asta destul ca să îi oprească?

— Nu. Eșecurile sunt o rană adusă mândriei noastre și o încântare pentru Antagoniștii din Est, dar Poporenii sunt o pacoste chiar și pentru ei. Unde dai de un Antagonist Poporean, dai de un fanatic. Când dai de doi, dai de o schismă. Și chiar dacă ne învingem în stepă și apoi ne retragem, în curând ar începe să se certe între ei.

Cale nu spuse nimic pentru o clipă.

— Nu-i nicio problemă, zise el într-un final.

— Cum adică?

— Dă-le ce vor, moartea lui Hooke, și apoi nu vor mai avea nicio scuză să vină aici.

— Să înțeleg, începu Bosco după un moment, că nu ai de gând să faci ceea ce pare că ai de gând.

— Nu. Îl vreau pe Hooke și am de gând să îl am.

Afară, Model, care îi fusese ales drept mesager, aștepta nerăbdător, auzind cum Bosco vorbea cu vocea un pic ridicată, fără să primească vreun răspuns de ceva vreme. Intrase Cale în vreun bucluc? Când șeful lui ieși, nu spuse nimic timp de câteva minute, ci își scutură capul ca și când ar fi încercat să scape de o ceață deasă din capul lui.

— Pot să-ți aduc ceva, șefule?

Cale îl privi pentru o vreme.

— Da. Du-te și mai adu-mi un mic dejun și apoi du-l în camera mea și mănâncă-l pentru mine.

— Numele meu este Thomas Cale și vă am la degetul mic.

În timp ce stătea în fața a vreo două sute de Purgatori abjecți, înconjurați de o ceață deasă de sentimente împărțite (mânie, autocompătimire, frică, disperare, durere și mai multă mânie, ură, pierdere, iubire și tot așa), se bucura de plăcerea de a sta în fața atâtor Izbăvitori care, în ciuda pompozității jucăușe a proclamațiilor sale, chiar erau la degetul lui mic. Cine ar fi putut să îl învinovățească pentru asta? Cine nu s-ar fi bucurat la gândul că putea să îi modeleze ca și când ar fi fost copii nounăscuți? Avea atâta putere și nici cea mai mică grijă că trebuia să fie corect, generos sau bun. Conform legii ecleziastice, ei erau deja morți – singura diferență era faptul că actul de execuție în sine (lucru nu foarte important) încă nu avusese loc. Putea să le facă orice dorea. Nu vedea asta ca pe o libertate deplină de a se răzbuna, ci ca pe o mare oportunitate de a-și satisface curiozitatea. Ce-ar fi dacă ai putea face orice îți dorești și nu ar fi nimic în neregulă cu asta?

— Vă voi spune să faceți multe lucruri măreațe pe care nu le-ați mai făcut până acum. Dacă nu ascultați de mine, veți fi pedepsiți. Dacă nu vă supuneți în tăcere, veți fi pedepsiți. Dacă vă plângeți, veți fi pedepsiți. Dacă dați greș, veți fi pedepsiți. Dacă am eu chef, veți fi pedepsiți. Dar e un singur lucru pentru care nu va exista pedeapsă. Dacă nu reușiți să învățați să

gândiți pentru voi înșivă, vă veți întoarce în această piață pentru execuția imediată a sentinței voastre.

Apoi începu să meargă în afara pieței. Îl observă pe unul dintre Purgatori cu coada ochiului și își dădu seama că era Izbăvitorul Avery Humboldt, pe care îl știa de multă vreme. Expresia de pe chipul său era una de dispreț și ură totală. Când trecu pe lângă Humboldt, Cale îl lovi în cap cu toată puterea lui. Bărbatul căzu la pământ de parcă i-ar fi fost tăiate sforile, iar Cale continuă să meargă înăuntrul și în afara pieței, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. De fapt, Cale se înșelase în privința expresiei de pe chipul lui Humboldt. Nu era una de dispreț și ură. Rânjetul aparent superior era, pur și simplu, provocat de nervii de pe partea stângă a feței lui, care o lăsaseră să se posomorască și care ajunseră în situația aceasta în urma unei bătăi zdravene, primite de la doi gardieni care îl auziseră zicând că Fecioara Câmpiilor cu Mierle era o femeie binevoitoare și că nu ar fi trebuit să fie supusă la ororile unui Act de Credință. Pe de altă parte, greșeala lui Cale avuse efectul scontat în rândul celorlalți Purgatori.

Era o trăsătură caracteristică Izbăvitorilor faptului că, deși credeau în multe noțiuni fantastice, nu prea aveau imaginație. Și acest lucru era adevărat chiar și când venea vorba despre un om la fel de inteligent ca Bosco. Deși era foarte capabil să creadă șapte lucruri imposibile chiar înainte de micul dejun, atât timp cât aveau legătură cu miracole, pedepse bizare divine, moaște – pietrele de la rinichi sau prepuțurile martirilor, nu putea să înțeleagă planul elaborat al lui Cale de a-l scoate pe Guido Hooke din închisoare.

— Dar pot foarte bine să trimit niște gardieni să îl ia de acolo.

— Dar ce o să se întâmple dacă Oficiul de Propagare a Credinței decide să conducă o investigație și află că înainte să fi murit misterios era sănătos tun și că a fost scos fără vreun motiv anume din celula lui, în ciuda protocolului și a normelor?

Bosco, fiind un credincios pasionat și convențional în tinerețea lui, învățase târziu ce era minciuna. Acum putea să inventeze minciuni plauzibile, sigur, dar lucrurile pe care le spunea nu erau prea atent investigate, pentru că începuse să își înșele semenii Izbăvitori abia după ce ajunsese la putere. Avea inamici destul de bănuitori, dar nu erau destul de influenți cât să îi descoasă minciunile, ci doar să pună câteva întrebări incomode. Cale,

Vagul Henri și Kleist, pe de altă parte, înșelau și mințeau oamenii care puteau să le ofere ceva ce le plăcea oricând exista vreo suspiciune că făcuseră, gândiseră sau simțiseră ceva rău. O privire vinovată era dovadă a păcatului, așa cum un chip inocent era dovadă clară a păcatului dezgustător al mândriei. Rezultatul era că ei, mincinoși de profesie, învățaseră să mintă în același fel în care învățaseră să meargă – cu pași temători la început, dar apoi atât de fluent, încât nici nu mai trebuiau să se gândească la asta. Un mincinos dintr-o poziție socială inferioară trebuie să știe bine cum să își facă treaba ca să nu fie descoperit. O minciună trebuia să fie vie și să fie atât de asemănătoare adevărului, încât cele o sută de greșeli pe care le făceau mincinoșii neexperimentați să nu poată fi lăsate să iasă la suprafață. Regula numărul unu era să nu te abați de la niciun fel de rutină – de îndată ce descoperi chiar și cea mai mică diferență în modul în care decurg lucrurile, până și cel mai slab interogator se prinde că ceva nu-i tocmai în regulă.

— Dacă vrei să nu dea de bănuit că îl scoți pe Hooke din închisoare, trebuie să pară că a fost un caz de boală. Dacă se ajunge la un control ecleziastic, unde ești nevoit să răspunzi, trebuie să ai o poveste. Repet-o în gândul tău până ce pare la fel de adevărată ca evenimente care chiar s-au întâmplat – și mai adevărată. Trimite un doctor în care poți avea încredere – ai pe cineva?

— Da.

— Să-l duci să ia Scabie Uriașă – o să-l facă să transpire și să se înroșească la față. Doctorul poate găsi ciuperca asta în spatele Marii Statui a Izbăvitorului Spânzurat.

Bosco se simți ofensat. Îl lăsase pe Cale să se ducă la culcare mai devreme cu trei ocazii diferite, prezentând aceste simptome.

— Ei, la ce te-aștepți de la mânia Domnului? îl tachină Cale. Ziua următoare toți paznicii își vor face griji că e febră de-nchisoare. Atunci o să poți să îl scoți de acolo cu un motiv întemeiat și nu vei fi făcut nimic ieșit din comun. Obișnuiai să-mi spui că ăsta e un păcat.

— Evident, am dat greș. Așa cum am sperat, nu uita asta. Dumnezeu își presară marii mesageri prin multe locuri. Cei mai mulți dintre ei înnebunesc pentru că nu au un ghid care să le amintească cine sunt și ce au de făcut.

În acea noapte se făcuse verificarea săptămânală de febră de-nchisoare cu o zi mai devreme decât de obicei. Lui Guido Hooke i se dăduse o tinctură de scabie și o înghiți imediat. De ce să îi suspecteze pe Izbăvitori că l-ar otrăvi când aveau planuri atât de publice și de neplăcute în ceea ce privea moartea lui? A doua zi deja avea febră, transpira și era plin de bășici. Dacă nu erau simptomele mult temutei febre de-nchisoare – temută pentru că se răspândea așa de ușor până la comunitatea mare de Izbăvitori – erau oricum destul de alarmante cât să fie sigur că paznicii l-ar fi rechemat pe doctor, pentru că nu ar fi avut mintea sau curajul să îi mintă pe cei de la Oficiul de Propagare a Credinței. Prima parte a minciunii era inserată adânc în adevăr. Se făcu mare tam-tam ca Hooke să fie luat din celula lui și să fie dus printre Purgatori, ca să poată face rost de câți mai mulți martori la boala lui evidentă. Fața lui era ușor de recunoscut din cauza bărbii roșiatice și lipsei de mustață. Îi dădea un aspect hidos, dar cu douăzeci de ani în urmă, o femeie tânără și rea îi spusese că îi stă bine și de atunci se hotărâse să dedice mult timp menținerii înfățișării sale. Acum că delira și zbiera pentru că spițerul îi triplase doza din greșeală, Hooke fu dus într-o cameră izolată, unde erau lăsați să moară cei cu febră de-nchisoare, fără mâncare și apă. Măcar de data asta, aceasta era cea mai miloasă soluție pe care o puteau oferi Izbăvitorii. Era mai bine să mori destul de repede din cauza febrei accentuate de lipsa de apă decât să te topești încet, până în ultimele stadii ale bolii. În câteva minute sosi Cale, urmat de Bosco și Gil, care îl priviră cum încerca să își facă treaba, deși acum era foarte greu, din moment ce Hooke bătea câmpii. Cale îi tăie barba roșiatică, cât mai aproape de piele, și acum avea în mână o claie de păr roșu, care era la fel de respingătoare pe cât era de impresionantă.

— Pune-i ochi și o coadă și arată ca un șobolan roșcat.

Gil și Bosco plecară și se întoarseră după zece minute cu un cadavru de vârstă și greutate apropiate de cele ale lui Hooke. Cale le ceruse în mod deliberat cadavrul și le sugeră să fie adus de la morgă. Cale nu îi întrebă dacă era într-adevăr adus de acolo – iar Gil și Bosco nu îi spuseră.

Cale îl dezbrăcase deja pe Hooke și apoi făcu același lucru și cadavrului. Apoi îmbrăcă omul mort în hainele lui Hooke și, după obicei, îi legă un bandaj mare în jurul capului și sub bărbie. Apoi

îndesă părul roșcat înăuntrul bandajului ca să dea impresia că barba lui Hooke era strivită dedesubt. Bosco pufni. Deși era o idee ingenioasă, nu era foarte impresionantă pusă în practică.

— E doar de probă, spuse Cale. Peste o oră o să arate mult mai bine. Și oricum, oamenii vor vedea ceea ce se așteaptă să vadă. Când îl vom arde mâine, îi ținem departe pe Izbăvitori.

— O execuție după moarte, spuse Gil. Frăția se va aștepta ca Brzica să fie acolo.

— Brzica nu-i o problemă.

După ce spuse asta, Bosco îi făcu semn lui Gil să îl ajute să îl pună pe Hooke pe picioare.

— Nu-mi dai un sărut, frumusețe? spuse Hooke, delirând.

— Unde-l duceți?

— Dumnezeu, spuse Bosco, a făcut iadul pentru cei curioși.

— Doar unul mic, spuse Hooke.

Apoi îl scoaseră din cameră și Cale se întoarse la a vârî barba în bandajul omului mort.

La mai puțin de douăzeci de minute, Hooke se afla în noua lui cameră, separată de restul Sanctuarului prin doi pereți, și era îngrijit de o călugăriță grasă, acoperită cu o broboadă.

În camera cu cadavrul, Cale începu să aranjeze barba roșcată, care acum arăta aproape portocalie pe pielea palidă a omului mort. Cânta încet în timp ce lucra.

„Nimeni nu ne place – nu ne pasă
Nimeni nu ne place – nu ne pasă
Nimeni nu ne place – nu ne pasă
Nimeni nu ne place – nu ne pasă.”

— Spune-le paznicilor că e o alertă legată de Purgatori și că trebuie să îi pregătească să fie mutați. Încuie-i înăuntru timp de douăzeci și patru de ore. Purgatorii și paznicii sunt singurii oameni care l-au văzut pe Hooke îndeaproape. Adu-i pe toți la execuția post-mortem, dar ține-i departe, ca să nu ia febră. Apoi arderea trebuie să se termine repede.

— De ce să nu-l ardem pe QT? întrebă Gil. E prea riscant să o facem în fața atâtor oameni.

— Nu, Cale are dreptate. Oamenii vor vedea ce se așteaptă să vadă. Oficiul de Propagare a Credinței se va aștepta să facem un spectacol din execuția unui eretic atât de cunoscut. O să le

dăm ce vor.

Prea deștepți, amândoi, gândi Gil. Își regretă mândria și nesupunerea aproape instantaneu. Urmau ore întregi de rugăciune, cel puțin zece minute de biciuire, poate vreo jumătate de oră de defuscalare. De ce n-a putut să își muște limba? Apoi își aminti că trebuia să facă și asta.

— Mulțumesc, Izbăvitorule, spuse Bosco,

Asta însemna că Gil trebuia să plece. După ce plecă, Bosco se uită la Cale, pe al cărui chip batjocoritor se citea o oarecare curiozitate.

— Vrei să mă întrebi ceva?

— Da. Ce făcea Picarbo în seara aia, când tăia fata?

— Ah, extraordinar.

Descuie un mic dulăpior de lângă biroul lui, scoase un dosar legat și i-l înmână lui Cale.

— Sunt foarte multe pagini în camera lui. Aș spune că ar dura luni întregi să le citești pe toate. Dar acesta era testamentul lui, într-un fel. Așa se pare.

— Deci nu știai nimic?

— Eu? Nu.

— Cum a fost posibil?

— Crezi că te mint? spuse Bosco surprins. Este evident că în trecut am dorit să vă ascund adevărul, domnule.

Titlul arăta într-adevăr respect sincer, dar și batjocură în același timp.

— Dar nu îmi amintesc să te fi mințit vreodată în față. Bănuiesc că aș fi făcut asta dacă ar fi fost necesar. Dar acum nu mint.

— Ținea *femei.* Le ținea în camere atât de mari, că ai fi zis că e palat. Cum se poate așa ceva?

— Probabil că toți Izbăvitorii ți se par la fel. Toți sunt puternici. Dar asta doar față de acoliți, nu față de semenii lor. Există multe divizii și ierarhii. Sunt anumite limite peste care nu poți să treci. Picarbo conducea locurile astea. Nu exista vreun rege despotic care să fi avut mai multă putere decât el. Nu se cuvenea să ne punem întrebări. Să poți controla cunoștințele într-o lume unde cunoștințele sunt la comun, aceasta este cea mai râvnită și invidiată putere pe care o poate avea un Izbăvitor. La fel ca un rând de chei, este un semn de demnitate în fața lui Dumnezeu.

— Sigur știa cineva.

— Într-adevăr. Doisprezece dintre ei știau și au citit documentul de față.

— Ce s-a întâmplat cu ei?

— Întinzi coarda.

— Și călugărițele?

— Poți oricând să înlocuiești un Izbăvitor; cineva care poate găti și călca veșminte într-un mod acceptabil în fața lui Dumnezeu este greu de înlocuit. Și oricum, nu știau nimic de intențiile lui Picarbo. Este un lucru mult dezbătut, din punct de vedere teologic, dacă femeile au sau nu suflet. Înclin să cred că nu, caz în care nu sunt responsabile în întregime pentru acțiunile lor.

— Și fetele?

— Ah, da. Răspunsul este că nu există unul. Pentru că surorile au fost mereu ascunse, a fost surprinzător de ușor să păstrezi tinerele un secret. În mod clar, așa i s-a părut și lui Picarbo. Trebuie să mă ocup de niște lucruri. Tu nu te grăbi.

Și după ce spuse asta, plecă din cameră și Cale începu să citească manifestul care îi schimbase viața și sărăcise un imperiu.

7

Răsărea soarele și scatiii de munte cântau răgușit printre copaci. Ariile și refrenele frumoase pe care le cântau înainte ca soarele să apună fuseseră înlocuite de o zarvă enervantă, care suna ca și când niște bărbați cu fluiere stricate se luau la pumni printre crengile copacilor.

În ciuda zgomotului, fata, Daisy, dormea adânc în brațele lui. Kleist dormise în aceeași cameră cu sute de băieți și toți i se păreau chiar și mai urâți atunci când dormeau. Dar ea era frumoasă, lucru care nu se prea vedea atunci când era trează. Îl trecu un fior foarte plăcut prin tot corpul în timp ce o privea, ca senzația pe care o ai în piept după ce iei o gură sănătoasă de rachiu sau gin.

Privea femeile cu venerație și neîncredere. Cine nu face așa? Dar, până de curând, nici măcar ignoranța nu putea descrie lipsa lui de înțelegere a femeilor; mai bine zis, nu știa nimic. Experiența lui era totuși semnificativă din anumite puncte de vedere, dar parțială și ciudată. Prima fusese ostilitatea sa față de Riba – fata pe care o salvase Cale și care, prin urmare, a fost cauza directă a tuturor problemelor lui și care aproape că-l omorâse, deși nu din vina ei; a doua lui sursă de experiență era cea legată de frumusețile aristocratice din Memphis, care priveau toți bărbații, și mai ales pe el, ca nefiind demni nici măcar de dispreț; și într-un final târfele din Kitty Town, a căror tristețe și răceală îl făcuseră să renunțe să mai meargă acolo.

Copleșit de contrastul dintre atâta tandrețe și violența constantă din copilăria lui, hotărî furios că trebuia să îi caute pe ultimii doi membri ai gărții Lordului Dunbar și să îi omoare într-un mod cât mai crud posibil. Spre surprinderea și jignirea lui – se aștepta ca fata să leșine de iubire și adorare sau ceva de genul acesta când îi explică misiunea lui nobilă – ea oftă enervată și îi spuse să nu fie prostuț.

— Va schimba ceva?

— Nu, spuse el reticent. Dar m-aș simți mai bine.

— Și eu, spuse ea zâmbind. Dar e riscant să te lupți. Nu știi niciodată ce se poate întâmpla. Chiar nu are niciun sens să îți riști viața doar ca să omori niște jigodii ca alea. Poate că într-o zi îi vom întâlni pe drum, când sunt beți, și când adorm îi înjunghiem în spate.

Ea râse și el o privi lung, zăpăcit. Dacă nu i s-ar fi întâmplat fetei ce i se întâmplase, ar fi fost de acord imediat. Se îndrăgosti și mai mult de ea. Sincer, ar fi preferat să mai treacă niște zile ca să se obișnuiască astfel cu noile lui sentimente, dar Daisy nu era o fată răbdătoare. Fulgerele se mișcau încet față de ea și ea se afla deasupra lui deja, devorând fiecare centimetru din corpul său înainte ca el să înțeleagă de fapt ce trebuia să facă. Când convulsia puternică îi cutremură corpul lui Daisy, el crezu că fata are vreun fel de infarct. Nu se întâmplase nimic de genul acesta în aventurile lui jalnice prin Kitty Town. Când se întinse lângă el, obosită, se sperie un pic văzându-se nevoită să îi explice unui Kleist foarte îngrijorat ce se întâmplase de fapt. Era destul de greu să înțelegi atâtea informații noi, mai ales pentru un tânăr atât de înăsprit. Păru atât de surprins și grijuliu, încât îl tulbura și mai tare faptul că ea izbucni în plâns.

Cu foarte mare grijă ridică fața adormită de pe brațul lui stâng, amorțit acum, și pregăti micul dejun pentru amândoi. Fiindu-i foame, își mâncă porția lui imediat și așteptă ca ea să se trezească. Era atât de nerăbdător să vorbească iarăși cu ea, încât încercă să îi dea un ghiont. Dar fata asta era clar una care știa cum să doarmă. Era atât de frustrat din cauza asta și un pic jignit că ea putea să sforăie în timp ce se întâmpla ceva așa de important, încât mâncă și porția ei.

— Și eu? spuse ea încet, în timp ce el lingea farfuria.

— Acum îți fac și ție, spuse el.

Starea de iritare dispăru la vederea zâmbetului ei. Apa deja fierbea și douăzeci de minute mai târziu înfuleca orezul și fasolea pe care le furaseră de la Lordul Dunbar.

— Ce făceai de una singură pe aici?

— Mă plimbam.

— Aici?

— Păi nu prea are sens să te plimbi prin locuri în care ai fost deja.

— Ești prea mică.

— Sunt mai mare ca tine.

— Eu pot să am singur grijă de mine.

— Și eu, spuse ea în timp ce se priveau stângaci. Bine, de obicei. De data asta nu am avut grijă și m-au prins. A fost vina mea.

Asta îl făcu să fie indignat.

— Cum să fie vina ta când ei au făcut ce-au făcut?

— N-am spus asta. Dar dacă încerci să furi un cal de la niște nemernici, știi ce te așteaptă. Și oricum, spuse ea, pe tine nu te-au omorât și sunt foarte recunoscătoare pentru asta.

Kleist nu mai știu ce să spună. Ea zâmbi.

— Așa că poate nu o să îi mai înjunghii în spate.

— De unde vii?

— Din Quantocks.

— Nu știu unde vine asta.

— La vreo trei zile de mers de aici. Vreau să merg acasă acum. Vino cu mine.

— Bine.

Răspunse imediat. Regretă asta instantaneu, dar doar pentru că era ceva atât de neobișnuit pentru el. Se simțea de parcă o altă persoană locuia în sufletul lui și că persoana aia putea face sau zice lucruri foarte prostești.

— Ai familie?

— Bineînțeles, spuse ea repede, dar apoi îi păru rău. Scuze.

— Nu ai de ce. Familia ta nu ar fi trebuit să te lase să pleci.

— De ce nu?

— E prea periculos.

— Tu ești ăla care vrea să vâneze oameni și să-i omoare.

— Voiam să îți răzbun onoarea.

Daisy începu să râdă.

— Klephții, cei din clanul meu, nu prea cred în lucruri de genul ăsta. Suntem foarte curioși, dar nu foarte onorabili.

— Îți bați joc de mine.

— Nu, chiar deloc. Serios. Noi nu credem în respect, integritate, onestitate și alte chestii de genul ăsta. Toate triburile din jurul nostru cred, mereu se ceartă pe nu știu ce motiv de onoare. Se omoară din cauza asta și își omoară și nevestele și fiicele. Dacă eram din clanul Deccan, m-ar fi sugrumat dacă ar fi aflat că am fost violată. Uite, asta cred eu despre onoare!

Spuse asta și ridică două degete în aer. Văzu că îl șocase pe Kleist, deși, probabil, era mai degrabă speriat. Râse.

— Și sunt la fel de proști și lipsiți de curiozitate ca o vacă. „Curiozitatea a omorât pisica” – asta este zicala lor preferată. Unchiul meu Adam a coborât pe Rhin cu o canoe timp de cinci zile doar pentru că auzise de o prostituată din Firenze, care

avea organele genitale cu o formă ciudată. Iar eu sunt faimoasă pentru că am învățat o găină să meargă invers.

— De ce ai face una ca asta?

Ea râse încântată.

— Pentru că neamul meu are o altă zicală: „Nu poți învăța o găină să meargă invers”.

8

Manifestul Izbăvitorului Picarbo

Faptul că strămoșii noștri s-au înșelat este un lucru clar și care nu necesită argumentare. Acest lucru nu este ușor de spus când vine vorba despre oameni faimoși, care merită doar laude. Dar a greși e omenesc și Dumnezeu ne-a dat rațiune pentru a ne strădui să scoatem ce-i mai bun din firea noastră. Femeia ne-a fost dată la început să ne fie prietenă, dar nu ne-a fost un tovarăș așa cum era menit să fie. Nu – nici măcar la început. Ar îndrăzni un tovarăș sau un prieten să îl împingă pe om spre propria-i distrugere, să dea ascultare vorbelor Satanei, să mănânce singurul lucru – singurul lucru, în numele lui Dumnezeu, unul singur care era interzis bărbatului și femeii? Atâta generozitate și o povară atât de mică de purtat în schimbul fericirii. Am pierdut totul doar pentru că femeile nu sunt niciodată mulțumite, șușotesc mereu în urechile bărbaților și vor ce nu pot avea. Nu e de mirare că până și Janes-ii atât de confuzi, care refuză să descrie lumea în imagini, au un simbol pentru diavol, simbol care își are originea într-o imagine a limbii femeii ispitind urechea bărbatului. Prin urmare, femeile au corupt încă de la început prietenia pe care Dumnezeu o stabilise între bărbat și femeie. Prietenia care crește din rațiune a văzut rațiunea atâtată de dorința femeilor. Dorința a pervertit prietenia. Bărbații și femeile ar trebui să trăiască în armonie și tovărășie ca bărbat și soție și totuși vedem mereu bărbați stârniți de femei să-și iubească nevestele fără chibzuință. O iubire dreaptă se ghidează după rațiune și nu se va lăsa purtată de dorință năvalnică. Și uite așa sunt cei raționali și cumpătați corupți de femeile care își doresc, cea mai mare dintre desfrânări, să fie iubite ca niște amante. Toți bărbații comit adulter cu propriile lor neveste și nu se pot abține pentru că femeile nu vor să fie iubite în mod proporțional și rezonabil. Iubirea de femei le definește existența și nu pot suporta, prin natura lor, moderația sau rationalul. Din câte ne învață istoria, doar sufletul bărbatului se străduiește să se elibereze de dorință în înălțarea sa către divin. Nicio femeie nu va

permite această eliberare a bărbaților. Este ea și nu Dumnezeu cea care trebuie să fie buricul pământului. Din investigațiile și experimentele mele am descoperit că femeile ațâță rațiunea nu doar prin părțile corpului și prin mângâierile lor, ci și printr-un lichid secret care le curge din fiere.

Cum omul a făcut de nenumărate ori cu oi și porci, împerechind unele pentru a obține o carne mai bună și împerechind altele pentru o lână mai bună, am școlit niște femei, prin diverse metode, în voluptuozitate și senzația fizică pe care ți-o provoacă frumosul, în delicatețea pielii și a părului și toate modurile prin care organele esențiale atingerii pot fi inflamate și exagerate. Au fost învățate de mici tot ceea ce ține de a oferi plăcere bărbaților și se gândesc numai la cum să ofere acest lucru (chiar mai mult decât o fac femeile obișnuite), astfel ca bărbații să găsească plăcere și liniște doar în brațele lor și nu prin căutarea lui Dumnezeu. Folosind aceste metode, le-am stimulat considerabil pântecele pentru a excreta laptele uterin cu o intensitate și o putere atât de mare, încât, sugrumat și îngroșat de propriu-i exces, s-a aglutinat și a devenit la fel de solid precum chihlimbarul sau pucioasa (cu care seamănă cel mai mult din moment ce vine direct din iad). Grație talentelor mele și inspirației divine, am localizat și înlăturat acea rășină și am descoperit că, atunci când este transformată în pudră și amestecată cu mir, are puterea de a oferi oricărui bărbat dulceața originară a prieteniei femeilor, prietenie pe care femeile s-au grăbit, în mod devastator, să le-o fure bărbaților și lor însele. Această licoare, pe care am denumit-o Mirul Izbăvitorului, nu alină doar dorința bărbaților, putând să reziste farmecelor femeilor, dar le folosește și Izbăvitorilor căzuți pradă nebuniei și isteriei, putând fi vindecați de furia distrugătoare a mădularului și de durerea provocată de pierderea femeii, care afectează pe atât de mulți dintre noi.

Ușa se deschise, iar Bosco se întoarse în cameră.
— Gata?
— Nu încă.

— Arată-mi.

Cale arătă cu degetul spre ultima propoziție pe care o citise. Este greu să renunți la obiceiurile vechi, dar se terminase înainte să se oprească din ce făcea.

— Ei bine, spuse Bosco, care era de asemenea afectat de această parte din trecutul lor, poți citi restul mai târziu. Cum ți s-a părut?

— Prea multă furie a mădularului.

Bosco zâmbi.

— Chiar așa. Era la fel de obsedat de femei ca orice desfrânat obișnuit. Dacă tu crezi că ce ai citit arată a pură nebunie, în restul manifestului își relatează planurile pentru o fermă specială, în care creaturile sale ar fi fost crescute să producă destulă rășină cât să poată salva restul lumii. Totuși, dacă nu ar fi făcut lucrurile astea, tu nu ai fi părăsit Sanctuarul niciodată și imperiul Materazzi ar fi în continuare cea mai mare putere din cele patru colțuri. Ciudat cum se desfășoară lucrurile, nu?

— Ce ai de gând să faci cu fetele?

— Nu știu. Pot rămâne unde sunt.

— O capcană pentru cineva.

— Exact. Ți-ar plăcea să le cunoști?

Cale fu uimit, e adevărat.

— O capcană pentru mine?

— Sunt multe capcane în drumul tău, dar nu făcute de mine. Eu sunt servitorul tău loial.

— Da, adică, da, vreau să le văd.

— O să aranjez o întâlnire la întoarcerea ta din stepă. O fi fost Picarbo un dement, dar ce a ieșit din munca lui e foarte interesant.

O săptămână mai târziu, Cale stătea pe dealul jos de la Plasa Pungașului, înconjurat de Purgatori – suspicioși, plini de nădejde, precauți, ranchiunoși – și Guido Hooke. Cale se aștepta la o bătălie pentru a putea recaptura Plasa, mai ales dacă Poporenii care ocupaseră dealul și-ar fi dat seama că erau doar două sute treizeci de Izbăvitori care veniseră să facă asta. Până să ajungă acolo, Poporenii pur și simplu dispărură în prerie.

— Priviți în jurul vostru, strigă Cale. Dacă sunteți proști, veți muri aici. Dacă sunteți deștepți, veți muri aici. Dacă vă folosiți de toate abilitățile pe care le-ați acumulat, veți muri aici. Ascultați la mine: dacă nu deveniți ca niște copii mici, veți muri

aici.

— Vorbește mai tare! strigă un Izbăvitor din spate.

Cale se uită la Gil și merse cu doi gardieni în spatele Izbăvitorului care vorbise și îi făcu semn să pășească în față. Omul veni în față cu un mers de om încăpățânat și se puse înaintea lui Cale, uitându-se lung la el cu ochii de culoarea resturilor dintr-o halbă de bere.

— Ce-ai spus? întrebă Cale.

— Am spus să…

Cale se apropie de bărbat și îi dădu un cap direct în față. Izbăvitorul căzu de îndată la pământ, protejându-și nasul rupt. Cale se întoarse pe pietroiul plat de pe care își începuse discursul.

— Dacă stați prost cu auzul – veți muri aici.

Le spuse să se întoarcă și le schiță variatele metode prin care fusese apărată Plasa – arătând spre tranșeele de aici, cele de acolo, cum fusese întărit dealul acesta, câmpul de acolo acoperit pentru a preveni un atac și tot așa.

— Singurul lucru pe care îl au în comun, spuse el când termină să le prezinte terenul de luptă, este faptul că toți cei care au plănuit și pus în aplicare metodele astea sunt morți acum. Veți fi organizați în cohorte de câte cincisprezece. Vă veți alege un conducător de cohortă, un asistent și un sergent. Vă veți dezvăța împreună sau veți muri. Aveți o zi la dispoziție să analizați câmpul și fiecare cohortă va stabili un plan care să vă țină în viață pentru următoarele trei zile în care așteptăm întăririle. Nu e cazul să vă amenințe că, dacă dați greș, veți fi duși de urgență înapoi la Sanctuar pentru înfăptuirea Actului vostru de Credință, din moment ce se vor ocupa Poporenii de asta pentru voi. Să vă întoarceți aici cu o oră înainte de apus.

Cale sperase că, dacă le arăta exact unde greșiseră cei dinaintea lor, dacă le arăta câmpul de luptă piatră cu piatră, nu cu ajutorul hărților, Purgatorii aveau să își dea seama că salvarea lor era într-un singur loc. Dar când cohortele veniră numai cu planuri de atac sortite eșecului, Cale înțelese că poți să faci mai orice folosind frica, dar nu și să-i faci pe oameni să gândească singuri.

A doua zi, Cale adună Purgatorii la podul care trecea peste râu. Le arătă un ou și îl așeză pe vârful turtit al unui pietroi.

— Dacă poate vreunul dintre voi să facă oul ăsta să stea în

echilibru pe partea mai îngustă, primește cea mai puțin periculoasă slujbă din întregul batalion – să transmită mesaje în spate. Imediat ce se văd Poporenii la orizont, părăsiți câmpul de luptă.

În următoarele câteva minute, vreo douăzeci de Purgatori încercară să balanseze oul înainte să se decidă că era imposibil de făcut, deși erau convinși că avea el, Cale, vreun as în mânecă. Ceea ce era, bineînțeles, adevărat. Când se dădură bătuți, Cale se apropie de piatră, ridică oul și îl lovi ușor de piatră, crăpându-l puțin și așezându-l pe unul dintre capete.

— Nu ne-ați spus că avem voie să îl spargem.

— Eu n-am spus nimic. Voi ați hotărât regulile, nu eu, spuse el și arătă spre vad. Locul ăsta nu-i bun ca să treci râul dacă încerci să aperi. Vreau să vă gândiți cum să îl mutați.

— Nu se poate face asta.

— Sigur?

— Cum ar putea cineva?

— Aveți dreptate. Nu poate fi mutat. Atunci de ce în toate planurile voastre pentru apărarea terenului trebuia să stați în tranșee atât de aproape, încât ați fi putut să vă bateți cu mâinile goale? Dacă ați avea un arc care ar putea trimite o săgeată la cincisprezece kilometri distanță, atât de departe ați sta. Dacă ați putea merge pe câmpul de luptă, dar chiar dacă nu puteți – gândiți ca un copil. Imaginați-vă că sunteți în fiecare loc real în toate modurile reale posibile. Încercați să gândiți ca inamicul vostru, și atunci străbateți câmpul de luptă fizic sau în mintea voastră. Transformați-vă mintea într-o copie a lumii reale – călare și apoi prin tranșee. Comparați totul cu realitatea. Nu aveți timp să învățați din greșelile voastre.

Îi duse în tranșeele unde majoritatea Izbăvitorilor muriseră în cadrul ultimului atac.

— Unde e frontul?

Acum Purgatorii începuseră să se prindă.

— Nu are niciun sens să vă ascundeți. Greșiți acum, când tot ce trebuie să faceți e să îmi răspundeți la întrebări.

Unul dintre ei arătă spre Plasa Pungașului, în fața tranșeei.

— Greșit. Nu e niciun front acolo. Direcția atacului e în lateral, în fața și în spatele vostru. Aici e front peste tot. Unde vă stabiliți baza?

— Sus.

Răspunsul acesta le era atât de firesc Purgatorilor precum răspunsul la întrebările preotului la liturghia de dimineață. Se auzi forfotă; atât de familiar le era răspunsul, că intrară într-o stare aproape de amuzament la amintirea unui lucru pe care îl aveau în comun, a faptului că nu mai erau proscriși.

— Greșit din nou. Baza o stabiliți unde e cel mai avantajos. De obicei, dar nu și în cazul acesta, sus. Ceea ce încerc să vă spun e că, dacă faceți ceea ce e bine de obicei, de obicei o să dați ortul popii.

Cale arătă spre curbura în formă de U a râului. Ambele maluri erau atât de crestate, de parcă ar fi fost tăiate în mod repetat cu un topor uriaș.

— Folosiți-vă de pământul din jurul vostru. Crestăturile acelea de pe mal pot fi adâncite și pregătite, dar priviți – în mare, munca voastră a fost deja făcută. Aici e cea mai bună ascunzătoare pe o distanță de vreo 30 de kilometri.

— Un moment, domnule, spuse unul dintre Purgatori. Ați zis că nu e nevoie să fim aproape de vad, din moment ce nimeni nu poate să-l fure. Conform planului ăstuia, am fi direct deasupra lui.

— Dacă n-aș fi folosit ultimul ou proaspăt, ți l-aș fi dat ție. M-am răzgândit pentru că nu voiam să mă gândesc să renunț la baza de sus. La fel ca voi toți.

Cale arătă spre tufărișul de sub U-ul râului.

— Vadul ar putea fi apărat foarte bine și de acolo – dar, prin comparație, râpele de pe mal sunt mai potrivite. Ați face bine ca măcar să sperați asta. Și oricum, țineți minte că aici nu există „din față” sau „din spate”. Pe unii dintre voi o să îi pun la baza de sus. Astfel, dacă Poporenii încearcă să vină între noi, vor fi blocați din ambele părți, spuse Cale și apoi examină grupul. Câți dintre voi sunt Țintași Asociați?

Majoritatea Izbăvitorilor arcași lucrau în grupuri mari și precizia nu era prea importantă, dar atunci când era nevoie, foloseau Țintașii Asociați antrenați special pentru asta. Șase dintre ei ridicaseră mâna. Cale le spuse să strângă mâncare și apă timp de trei zile, și cât făceau ei asta, majoritatea Purgatorilor săpau râpele de pe ambele părți ale malului ca să îmbunătățească ceea ce deja le dăduse natura. Alți treizeci fuseră puși să sape tranșee.

— Asigurați-vă că lăsați destul spațiu în spatele tranșeei ca să

aveți unde să vă ascundeți când vin săgeți de sus.

Îi mai dădu lui Gil niște indicații și apoi porni împreună cu cei șase țintași spre dealul cu vârf turtit din fața U-ului.

În timp ce săpau, Izbăvitorii vorbeau. Cei care șușoteau erau prietenii preotului pe care Cale îl lovise pentru că se prefăcuse că nu auzea.

— Acum câteva luni, oricare dintre noi ar fi putut să îi scoată mațele răhățelului ăstuia doar pentru că s-ar fi gândit să se ia de unul dintre noi.

— Ar face bine să nu încerce asta cu mine sau…

— Sau ce? spuse un altul. S-au dus zilele când puteam face orice voiam, oricui voiam. E uns de Dumnezeu, se aude în vocea lui și în ce spune.

— Și în modul în care o spune.

— E doar un acolit cu fumuri. Am mai avut parte de așa ceva – unul dintre ei zice că a văzut-o pe Fecioară și deodată toți sunt călare pe el, până descoperă ce mincinos e de fapt.

Se auzi un murmur printre Izbăvitori, exprimându-și acordul. Nu era neobișnuit să auzi de acoliți care susțineau că au viziuni legate de nu știu ce profeție și care provocau o stare de entuziasm general până ce, asta dacă nu erau deosebit de talentați, erau prinși și executați ca să îi învețe minte pe ceilalți.

— Ei bine, spuse altul, să sperați că vă înșelați, pentru că el e cel care ne separă de un cuțit neascuțit. Eu vreau să cred în el și chiar cred. Se *aude* în glasul lui. Tot ce spune el are sens atunci când îți explică – faptul că e doar un băiat întărește adevărul. Doar Dumnezeu ar fi putut să pună atâta înțelepciune în capul unui copil.

— Tacă-vă fleanca și vedeți-vă de săpat, zise Gil când trecu pe lângă ei.

Pentru el, ei erau doar Purgatori, dar amestecul de stupefiere și dubiu legat de Cale zdrăngănea și în mintea lui.

În mai puțin de două ore, Cale era deja înapoi, singur și încercând să pună cap la cap ideile pe care le avuse privind frontul de pe vârful dealului. Unul dintre țintași, un veteran de pe Frontul de Est, venise cu o idee proprie pe care o văzuse la Swineburg, în timpul ofensivei Postului. Un Cale încântat îl promovase imediat la rangul de Bum-Bailey[17] – o insultă fatală în

[17] Bum-Bailey – inițial însemna ajutor de șerif, dar eventual a căpătat conotații homosexuale, termen găsit cu acest sens chiar

Memphis, dar suna important pentru urechile Izbăvitorilor. Când coborî dealul, simți că, deși i se păruse o glumă bună la momentul respectiv, de fapt fusese ceva foarte copilăros și, chiar mai rău, probabil l-ar fi bântuit mai târziu. Dar faptul era consumat, și acum trebuia să stea departe de lucrurile de genul acesta pe viitor.

Când sosi înapoi la Plasa Pungașului, îi chemă pe cei mai buni douăzeci de călăreți și le spuse să își scoată sutanele. Adunaseră un balot de iarbă de prerie tot săpând și îi puse să umple sutanele cu iarba și apoi să tragă sperietorile prin douăzeci de țăruși înfipți în capătul tranșeei unde pieriseră atât de mulți Izbăvitori în atacul precedent. De la treizeci de metri distanță nu-ți mai dădeai seama că nu sunt reali. Era puțin probabil ca Poporenii să-și dea seama că Izbăvitorii nu aveau de ce să se bată cu glugile trase pe cap.

— De ce aveți nevoie de călăreți? întrebă Izbăvitorul Gil suspicios.

Cale se gândi să evite să-i dea un răspuns direct, dar nu avea motiv să facă asta.

— Am nevoie de protecție atunci când vă supraveghez de pe dealul din spate, spuse el, făcând semn spre dealul de la vreun kilometru distanță, de unde priviseră și ultimele două masacre.

— Și cum îți conduci oamenii?

— Nu sunt aici să salvez pe nimeni, nu? Asta crezi, nu-i așa?

Gil îl privi lung.

— Da.

— Țin minte că ai zis la un moment dat că un comandant trebuie să aleagă între două variante – să conducă mereu din față sau doar uneori. Nu?

— Da.

— Ei bine, încearcă niciodată. Cine sunt eu, Izbăvitorule?

Se uitară unul la celălalt pentru o vreme.

— Mâna Stângă a lui Dumnezeu.

— Și de ce mă aflu aici?

Gil nu răspunse. Cale continuă:

— E ceva ce nu înțelegi?

— Nu, domnule.

Hooke se apropie de ei după ce petrecuse câteva minute bune examinând un bolovan colorat ciudat.

și în piesele lui Shakespeare. (n.tr.)

— Cred că se găsește sulf în pietrele astea.

— Suie-te pe cal. Plecăm.

Treizeci de minute mai târziu, Cale, doar cu Hooke lângă el, se uita la oamenii săi de pe deal. Era încântat de ce făcuse. În afară de vreo zece oameni pe care îi puse să aranjeze pietre și bolovani ca să le dea arcașilor posibilitatea să tragă de la cincizeci de metri distanță, nu mai putea vedea pe nimeni – deși știa unde să se uite.

La două ore de la primele raze ale dimineții, Hooke văzu un nor de praf la nord. Cale ordonă ca o săgeată fără vârf să fie trasă spre centrul Plasei ca să avertizeze Purgatorii că veneau Poporenii. O oră mai târziu, Cale văzu iscoade venind în grupuri de câte doi sau trei într-o linie întreruptă care se întindea pe un front de o mie de metri și de fiecare parte un grup mic de câte zece oameni îndreptându-se spre Plasă. Pe măsură ce se apropiau de vad și nu vedeau nimic, terenul cobora, adunând laolaltă grupurile interioare. Cale simți cum un fior intens punea stăpânire pe el, trecându-i pe șira spinării, într-un mod plăcut și neplăcut în același timp. Până acum, un grup de cincisprezece iscoade se strânse dezordonat la vreo sută cincizeci de metri distanță de cel mai apropiat rând de arcași Izbăvitori. Apoi se opriră brusc, în mod clar speriați de ceva.

— La naiba, spuse Cale.

Începuseră să se întoarcă și să se separe, când un rând silențios de săgeți se ridicară în aer într-o curbă maiestuoasă și în mai puțin de două secunde căzură peste iscoade, doborându-i pe toți de pe cai, în afară de un singur om. Supraviețuitorul o luă la goană spre sud, urmat de o altă ploaie de vreo treizeci de săgeți. Cale oftă iritat. Să tragi săgețile acelea pentru un singur om, chiar dacă puteau să atingă orice țintă care se mișca la fel de repede ca iscoada speriată, era ca și când le-ai fi aruncat pe apa sâmbetei. Era evident că și Gil se gândi la același lucru. Strigătul lui ordonând să se oprească din tras se înălță încet până pe dealul lui Cale. Gil avusese destulă minte să își dea seama că nu ar mai fi avut parte de surprize și de grupuri atât de strânse care să le fie pradă ușoară.

Treizeci de minute mai târziu, o săgeată-mojar groasă trecea aproape vertical pe cer, venind dinspre porțiunea de teren aflată la vreo treizeci de metri sub dealul turtit. Ateriză la aproape zece metri distanță de tranșeele ocupate de sutanele

umplute cu iarbă de prerie. Până la a treia săgeată-mojar, Poporenii nimeriseră distanța potrivită, și timp de o oră săgețile letale răzuiră tranșeele. Ideea cu apărătorii falși fusese a țintașului de pe dealul cu vârf turtit, pentru care primise promovarea jignitoare. Ideea avuse succes, și unul chiar ieșit din comun. Nu numai că Poporenii irosiseră un număr enorm de săgeți-mojar, dar era clar că încă nu se prinseseră de șiretlic și erau convinși, deși nu fără motiv, că Izbăvitorii foloseau aceleași tactici jalnice de la Plasa Pungașului oriunde altundeva în prerie. Un grup mare se târa pe partea de sud a dealului, ca să captureze partea de sus și să îi elimine pe cei care omorâseră atâția Poporeni în primul atac. Cale zări două grupuri de vreo sută de oameni galopând spre est și vest. Băiatul presupuse că se îndreptau spre râu, menținând distanța pe ambele părți. Când ar fi ajuns la mal, și-ar fi croit drum de-a lungul râului și ar fi încercat să se apropie cât mai mult, să poată ataca arcașii în timpul nopții. Nu voia să își divulge prezența, dar într-un final ordonă unuia dintre Izbăvitori să se strecoare pe partea de vest a U-ului și să tragă o săgeată boantă, ca mesaj de avertizare, dar nu înainte ca lumina să pălească, astfel încât săgeata să nu poată fi văzută prea ușor și să nu dea de bănuit.

În restul zilei avură loc câteva ambuscade din partea Poporenilor, gherilele înaintând ca să provoace un răspuns din partea inamicilor, pentru a putea estima exact câți erau și unde se aflau. Dar Izbăvitorii nu erau neexperimentați, chiar dacă nu erau obișnuiți cu genul acesta de război informal – și Gil, prin ocazionalele țipete deși indescifrabile, îi avea cu siguranță sub control. Și oricum, Cale le ordonase să creeze pasaje printre râpele malului îndepărtat, pentru ca apărătorii să se poată mișca relativ repede pe suprafața U-ului. Astfel, dădură impresia că erau într-un număr mult mai mare decât erau de fapt. Cu puțin noroc, dacă Poporenii credeau că râul era atât de bine apărat, poate ar fi fost descurajați de la a ataca malul în acea noapte.

Era lună nouă destul de subțirică în seara aceea, părând că ținea luna veche în brațe și pâlpâia, ascunzându-se adesea printre nori. Era lucru curajos să aștepți pe întuneric. Noaptea neagră, în loc să fie ceva care te înconjura, părea că îți umple capul și nu mai știai exact unde erai, înăuntru sau afară, doar dacă nu se dădea vreun nor din calea lunii, ca să mai lumineze

vreun copac din depărtare sau lateralul muntelui cu vârf turtit. Spațiul întunecat despre care simțurile tale îți spuneau că e la doar câțiva centimetri mai încolo era, de fapt, la kilometri depărtare și deloc unde ar fi trebuit să fie. Un copac alb și uscat din mijlocul preriei – care doar ce fusese luminat de lună – îi părea lui Cale că plutea deasupra lui, undeva prin aer, deși știa că se afla pe câmp la peste un kilometru și jumătate distanță. Din moment ce până și simțurile de bază erau harcea-parcea, nu era o experiență plăcută să aștepți în noaptea neagră ca tăciunele pe cineva cu omor în inimă și hotărât să te prindă. Pe întuneric, chiar și pentru cei care stăteau bine cu nervii, preria devenea un inamic implacabil, care aștepta sfidător ca tu să faci prima mișcare. Un câine sălbatic sau o căprioară care trecea pe acolo părea de două ori mai mare și de trei ori mai rapidă decât orice altă vietate. Fornăiala vreunui arici din apropiere era la fel de puternică precum mârâitul unui leu care se pregătește de atac. Dacă târâtoarea care făcea zgomotul ăla ciudat din afara tranșeei era veninoasă? Noaptea era ca un alchimist nebun pentru lucrurile obișnuite – transforma un tufiș în omul care aștepta să te omoare dacă îndrăzneai să respiri prea tare. Totuși, ar fi fost și mai rău dacă încercai să ataci. Imaginează-ți cum ar fi să te miști pe aici. Și bineînțeles, fără să poți calcula trecerea timpului, acesta părea că dispare. Trecură două ore care puteau la fel de bine să fie patru sau cinci minute. Acum gândurile ciudate începeau să îți ocupe mintea. Dacă soarele coborâse de pe cer pentru totdeauna și nu se mai întorcea? Lucruri la care nu te-ai fi gândit niciodată păreau posibile într-o noapte ca aceasta. Îi tot venea în cap o frază pe care o citase Lordul Vipond de undeva: „O soarele nicicând această zi de mâine n-o s-o vadă!”[18]

Atunci se văzu deodată o lumină din vârful unor nori. Apoi încă una. Gil lumina malurile râului cu săgeți cu foc – una după alta, potrivindu-se frumos pe forma râului. După a șaptea sau a opta săgeată, Cale auzi țipete și zbierete. Săgețile căzură peste Poporenii blocați pe malurile abrupte ale râului. Nu puteai vedea cum potopul de săgeți neaprinse cădea peste Poporeni, dar nu

[18] „O soarele nicicând această zi de mâine n-o s-o vadă!” – (n.tr.) vers din *Macbeth* de William Shakespeare tradus de Ion Vinea; în original „Never shall sun that morrow see”, Actul I, Scena 5, versurile 60–61.

aveau unde să se ascundă și nicio șansă de a ajunge repede la Purgatori din cauza rândului de salcâmi țepoși și celorlalte rânduri de țăruși pe care Cale ordonase să fie amplasate acolo.

Nu dură mult timp sau nu păru să dureze, deși avu loc o pauză înaintea celui de-al doilea atac, care fu mult mai scurt decât primul, apoi nimic până la prima rază roșiatică a unui răsărit superb.

După acest răsărit delicat, soarele se ridică pe cer ca un fulger și până la șapte dimineața deja era prea cald. La mal, cel puțin pe partea îndepărtată pe care Cale putea să o vadă, morții și muribunzii erau treizeci și trei la număr. Poate încă vreo cincisprezece mai erau ascunși de malul apropiat. Oamenii încercau să se târască înapoi la țărm, dar nu repede. Unul era rănit atât de tare încât se târa, la fel de încet, spre Purgatorii de care încerca să scape.

Unul dintre răniții care se retrăgeau începea să facă progrese și o săgeată venind dinspre Purgatori plesni aerul la fel de tare ca un bâtlan și îl lovi pe omul rănit.

— Era și timpul să dea dovadă de puțină milă, spuse Guido Hooke pe un ton grav. Nimeni nu ar trebui să moară așa de încet pe o vreme toridă ca asta.

Cale râse.

— Vă amuză ce spun, domnule Cale?

— Dacă l-au cruțat pe bietul nenorocit, a fost pur accidental. O să înceapă iar să-l rănească, să-i motiveze prietenii să facă ceva eroic.

— Lepădături, spuse Hooke privindu-l pe Cale și încercând să îl descifreze. Mă credeți slab?

Cale se gândi atent la ce avea să spună.

— Nu. Cred doar că e surprinzător.

— Că ar putea cineva să simtă ceva pentru o ființă care suferă?

— Că v-ați aștepta la orice altceva de la Izbăvitori.

— Tot poți să nu fi de acord cu ceva la care te aștepți.

— De ce și-ar pierde cineva vremea cu asta? Va schimba ceva?

— Se pare că nu ați fost crescut prea bine.

— Așa e.

— De ce atâta cinism?

— Nu știu ce înseamnă asta.

— Cinismul e…

— Nici nu vreau să știu ce înseamnă.

Jignit, Hooke nu mai răspunse. După câteva minute Cale fu cel care vorbi.

— Un prieten de-al meu spunea că e o pierdere de timp să învinuiești lumea pentru firea ei.

— Am avut dreptate.

— În legătură cu?

— Că nu a fost acordată destulă atenție bunei dumneavoastră creșteri.

Cale refuză să se supere și doar zâmbi.

— Mi-ar fi plăcut să fi fost crescut de IdrisPukke. Aș fi mai pe placul dumneavoastră, domnule Hooke.

Atunci trecu încă o săgeată pe cer și încă un om fu lovit.

— Nu e ceva prostesc să îți dorești o viață mai bună decât asta.

Dar Cale se săturase și nu mai răspunse. Apoi observă că vreo doisprezece Poporeni se târau pe deal, în spatele U-ului și începeau să urce panta, apoi încă vreo zece și apoi alții. Centenarului din tranșeea de atac, de sus, îi plăcea cam mult să îi lase să se apropie prea tare de poziția lui.

— Hai odată, spuse el încet.

Apoi urmă un potop de săgeți și ceea ce păru a fi vreo cinci oameni nimeriți. Dar acum un număr mai mare de Poporeni se târau, mergeau cât mai aproape de pământ și chiar alergau peste un dâmb al dealului și atunci deveni clar faptul că, abia când mergeau peste acest dâmb, erau de fapt afectați atacatorii de săgețile care veneau dinspre tranșee. Când se hotărâse cum aveau să apere dealul, panta de mai jos părea lipsită de acoperire atât cât timp o urcai și astfel părea aproape imposibil succesul unui atac. Acum era clar că pierduse ceva din vedere. Odată ce trecură de două treimi din deal, atacatorii Poporeni putură trece într-un povârniș puțin adânc, care îi proteja de săgeți și le permitea să se grupeze destul de sus pe pantă, cât să pornească un atac. Era imposibil să-i fi scăpat ceva atât de evident.

I se spusese de nenumărate ori despre momentul revelației divine, despre viziunea din drum sau de pe vârful muntelui care făcea solzii să se desprindă de ochi. Nu era nimic divin în ceea ce se întâmplă cu Cale pe dealul de deasupra Plasei Pungașului,

dar oricum era o viziune a adevărului. Nu își putea permite să dea greș aici.

De când se știa, cea mai disperată dorință a sufletului său era să fie lăsat în pace. Dar acum, privind Poporenii târându-se spre vârful dealului, putea vedea eșecul celei mai mari speranțe ale sale. Dacă ar fi cucerit dealul, ar fi cucerit și Plasa Pungașului. Ar fi omorât Purgatorii și împreună cu asta și abilitatea lui Cale de a îi oferi lui Bosco puterea de a-l ține în siguranță. Dar asta cu prețul de a nu fi lăsat niciodată în pace. Putea să își ia tălpășița acum, dar erau numai Izbăvitori în spate și Antagoniști în față. Era la 800 de kilometri depărtare de ce? Nu siguranță, oricum. A fi singur oriunde în lumea asta însemna să fie izolat și vulnerabil. Orice liniște și pace putea fi obținută doar mulțumind pe altcineva. Nu exista niciun colțișor sau vreo crăpătură oricât de mică prin care să se fi putut strecura departe de lume și să fie fericit. Acoperișul trebuia să fie câștigat și mâncarea cumpărată. Trebuia să lupte și să continue să lupte și, dacă înceta, s-ar fi înecat. Trezește-te. Mergi înainte sau mori. Înainte sau mori.

În Memphis își făcuse inamici la fel de ușor pe cât îi era să respire, asta pentru că fusese prost și făcuse multe greșeli. Singurii oameni pe care îi cunoștea și pe care îi înțelegea erau Izbăvitorii. Aici avea o șansă, pentru că era unul dintre ei și aici era locul lui. Oriunde altundeva era doar un copil foarte talentat la a fi nervos. Era la fel de legat de Purgatorii care urmau să fie anihilați ca și când i-ar fi iubit și ar fi crezut în fiecare dintre ei. Nu avea de ales și nici nu avusese vreodată. Își dăduse seama de lucrurile acestea în doar o fracțiune din timpul care ar fi durat să le spună, năvălind peste el de parcă ar fi stat sub un dig uriaș care se prăbușea. Și, deși fiecare bucățică din corpul și sufletul lui țipa să nu facă asta, era în picioare și alerga spre deal, spre cei douăzeci de Purgatori care așteptau pe caii lor, neștiutori de dezastrul care se desfășura sub ochii lor.

Disperat să atace, dar având nevoie să le explice planul său, Cale începu să deseneze Plasa în praf și să le dea instrucțiuni în același timp.

— S-a-nțeles?

Ei încuviințară.

— Atunci, tu, repetă-mi planul.

Purgatorii ezitară, dar povestiseră în mare cam tot ce le

spusese Cale. Cale mai repetă odată și apoi îi urcă pe cai.

— De reușiți, Bosco o să vă vadă ca pe niște sfinți.

Dorindu-și atât demult să nu mai fie printre ei, doar viziunea teribilă pe care o avusese pe deal îl făcuse să vadă că, pentru acești oameni, sentimentul că aparținea de ceva era mai important decât viața însăși. Crezuse că doar îi salvase de la o moarte teribilă, dar era mult mai mult decât atât. Dacă ar fi fost un înger care să îi ierte și să îi elibereze în lume, s-ar fi pierdut, pribegi, fără un loc sau un sens anume. Libertatea lor ar fi fost libertatea unei fantome.

În timp ce urcau spre vârful dealului sub privirile unui Hooke uluit, Cale simțea cum puterea frăției și loialității trecea prin ei chiar și în ora morții. Apoi trecură de deal și urcară repede spre colină, potrivindu-și viteza cu cea a lui Cale, în timp ce Poporenii pregăteau ultimul atac spre vârf, gândindu-se doar la lupta care urma și nu la cei din spate, până ce Purgatorii se aflau la doar cincizeci de metri în spatele lor și galopau spre ei. Acum că fuseseră văzuți, Purgatorii strigau ceva de Sfântul și martirul cutare și apoi începu măcelul.

Atacul călare al Purgatorilor se revărsă în povârniș și se opri brusc – erau antrenați ca infanterie călare, nu cavalerie – descălecând repede și ținând piept Poporenilor din lateral. Copacii din jur fură loviți de o rafală de sânge, primele rânduri dispărând în iureșul de lovituri ale Izbăvitorilor, a căror furie cumplită izbucnea acum, fiind ascunsă în sufletul lor în timpul celor trei luni teribile de închisoare. Vreo doisprezece erau în fața lui Cale, cutezători, plini de ranchiună și sete de sânge. La început, Cale se trezi că urmărea oamenii din fața lui, de parcă s-ar fi ascuns în spatele unui perete mișcător. Dar în frenezia lor, deja începeau să își piardă forma, Poporenii, la început surprinși, începând să absoarbă șocul și să le țină piept. În partea din dreapta, un val de Poporeni veni peste Izbăvitori și le sparse zidul de oameni. Se deschise un loc liber pentru contraatac și Cale își exersa din nou flerul pentru brutalitate. Cel dintâi fu Ben Van Brida – un puști de optsprezece ani, cu barbă deasă, respirând greu în timp ce se repezi de două ori spre băiatul din fața lui. Cam atât despre el, cuțitul lui Cale lovindu-l în gât, chiar sub bărbie, vârful ieșindu-i prin ceafă. Dar Cale lovise prea tare – cuțitul intră până în șira spinării și lama se blocă în os, iar când corpul lui Van Brida căzu, smuci și cuțitul din mâna lui Cale. Cale

se feri de prima lovitură a următorului atacator și apoi de cea a următorului – niciunul dintre ei nu voia să stea la rând, așa că atacaseră amândoi deodată. Cale păși spre ei și îl prinse pe bărbatul din stânga sa de talie, îl dezechilibră și îl conduse direct în celălalt atacator, astfel oprindu-l înainte să lanseze următoarea lovitură. Se lăsă cu toată greutatea pe glezna inamicului său, Frans Arnoldi de Nakuru, care țipă de durere din cauza piciorului său rupt. În căderea lui, Cale îl aruncă spre celălalt bărbat, care se dădu împleticindu-se înapoi, doar ca să fie înjunghiat direct în ficat de către un Purgator care tocmai sosea – moarte imediată. Din fericire pentru el, puțini dintre cei care mor pe câmpul de luptă mor repede. Nu era timp să-i mulțumească, acum Cale luându-i viața lui Arnoldi, cel cu piciorul rupt, care își aruncă ambele brațe în aer și strigă „Nu!”. Nu îl ajută la nimic, lovitura lui Cale despicându-i șira spinării de la bază până la gât. Apoi următorul om se grăbi spre Cale și spre moarte inevitabilă. Juanie De Beer, care luptase până la sfârșit la Lunca lui Bullbaiter, unde își primise numele de Beer Necruțătorul, încasă o lovitură de la Cale chiar deasupra organelor genitale. În ciuda curajului său, căzu la pământ, zvârcolindu-se de durere. Cale țipă la Purgatorii din spate să blocheze accesul. Poporenii se opriră pentru o clipă. Speriați de spiritul exagerat de războinic al băiatului din fața lor, se opriră să se holbeze cu gura căscată, ca niște țărani la trecerea vreunui mare episcop. Părea că nu are nevoie de ajutorul nimănui, atât de îngrozitoare și naturală era urgia pe care o împărțea celor care îl provocau. Speriați de țipetele lui, Purgatorii se grăbiră să îl înconjoare pe Cale, atacurile reîncepând. Cale făcu un pas înapoi, acum ceva mai nesigur, încă odată conștient de pericolul în care se afla, sulițele scurte șerpuind câte una, câte două prin corpurile călugărilor din spatele lui; niciun sunet nu se putea compara cu acesta, chiar și printre țipetele și strigătele celor din jur, nicio săgeată nu scoate vuietul acela surd al unei sulițe care se oprește pentru o clipă în carne și os. Păși în față pentru a evita sulițele, folosind Purgatorii din fața lui drept scut. Dar acum, povârnișul de pe pantă, care protejase Poporenii, nu îi mai putea apăra de arcașii din vârful dealului. Erau nevoiți să se lupte cu valul de Izbăvitori din lateral, și asta îi lăsa descoperiți. Blocați și striviri de zidul de soldați ai lui Cale, adâncitura de treizeci de metri care le

promisese victoria acum îi făcea pradă ușoară pentru arcași.

Predicantul Viljoen, predicatorul de la Enkeldoorn, fu cel care își dădu seama că singura lor șansă era să treacă de zidul de Izbăvitori și să se amestece atât de bine printre ei, încât arcașii de pe deal să fie nevoiți să se oprească. Iadul era marea pasiune a lui Viljoen – predicile sale făceau părul măciucă oamenilor din congregația sa, la fel ca acele de pe spatele unui arici. Acum împărțea iadul cu nemiluita. Predicantul era cât un Poporean și jumătate și avea fața ca o farfurie amplă, ornată cu o barbă. Ca orice Poporean, avea o lopată mică pe care o folosea la orice, de la săpat gropi până la a omorî animale. Era ușoară, având coada din lemn de bambus și lama un pătrat de oțel ascuțit pe trei părți, doar vârful fiind lăsat tocit. Muchiile șlefuite ale lopeții sale sfâșiau umăr, șold și genunchi.

Cu această lopată, Predicantul trecu de zidul de Purgatori, strigând gloatei sale să îl urmeze, tăind în carne vie cu pricepere și nebunie. Zbură vârful capului unuia dintre Izbăvitori de parcă era oul de la micul dejun al unei doamne din Memphis. O moarte subită și milostivă care îi îngrozi pe Izbăvitorii de pe ambele părți, curajul părăsindu-le corpurile când căzu camaradul lor. Următorul nimeri cu fața direct în lopată – îi fură despicați dinții și mandibula și limba îi fu tăiată în două. Următoarea lovitură tăie un braț, cealaltă un picior. Acum portița de care avea nevoie era fix în fața ochilor săi și lovea peste tot în jurul său, nu ca un taur sau un urs, ci ca un pastor căruia Dumnezeu îi încredințase misiunea să purifice al șaptelea cerc al iadului. Cale făcu un pas la stânga. Își putea da seama când Dumnezeu și natura se uniseră într-o violență sfântă și îndrumau un om de parcă ar fi fost un uragan.

Mugind de furie și mândrie, Predicantul continuă să dea în stânga și în dreapta – Poporenii se luptau acum în spatele lui, inimile devenindu-le mai puternice și curajul mai mare. Lopata mușca precum un câine, despicând mâini și coapse. Coastele se rupeau, iar plămânii și ficatul căzeau pe pământ – nici măcar animalele nu aveau parte de o moarte atât de crudă. Și tot înainta, Poporenii după el, iar Cale rămase în spatele Purgatorilor săi înfricoșați. Și atunci veni momentul când orice era posibil. Aici, unde drumul îți oferea două căi, unde două sorți te chemau spre ele, unde Victoria îți făcea semn cu mâna și înfrângerea cu capul. Apoi greșeala Predicantului: chemându-l

pe Dumnezeu, îi atrase atenția lui Cale și orgoliul îi aduse sfârșitul – atât orgoliul lui Cale, cât și al său când privirile li se întâlniră și Predicantul îl văzu doar ca pe un băiat și nimic mai mult. Cale, întorcându-se când o suliță scurtă vâjâi pe lângă el și intră în călcâiul unui Purgator, scoase sulița din piciorul bietului om de parcă ar fi fost un cadou. În timp ce Predicantul spinteca stomacul unui Purgator care rămăsese să lupte în loc să o ia la goană, Cale strânse bine sulița, o ridică peste umăr, făcu doi pași și o aruncă. Nimic din ce-ai văzut vreodată nu a fost atât de grațios, puterea și echilibrul într-un amestec perfect. Nicio mușcătură a vreunui șarpe nu venea atât de instinctiv. Sulița îl lovi pe pastor chiar deasupra vintrelor. Despicându-i vezica și zdrobindu-i pelvisul, îi ieși prin fund. Căzu la pământ țipând de durere, sângele și urina curgându-i pe nisip, ca vinul și apa, iar aburul ridicându-se încet. Cale nu avea să uite niciodată asta. Acum striga și îi împingea înainte pe Purgatori și doi dintre Poporenii care își văzuseră pastorul ucis de băiatul care urla alergară spre el, întărâtați de dorința de răzbunare. Dar doar unul dintre ei ajunse la Cale – celălalt fu omorât de Purgatori, curajul revenindu-le în vene. Al doilea bărbat lovi – lovitura l-ar fi tăiat pe Cale în două dacă și-ar fi atins ținta. Dar Cale, care devenea din ce în ce mai detașat, își privi adversarul ca pe un om care se juca de-a războiul cu niște copii – loviturile erau stângace, greoaie și nepotrivite. Dar săgețile se apropiau de el – una aproape că-l lovi și îi distrase atenția, pierzându-și capacitatea de concentrare pentru o clipă. Zăngănitul și zdrăngănitul, scâncetele și strigătele îl aduseră cu picioarele pe pământ și grația îl părăsi. Bărbatul îl văzu șovăind și, devenind mai încrezător, se porni să îl atace. Lovitura trecu pe lângă Cale, care, lovit la piciorul pe care stătea, îl înșfăcă de talie și îl aruncă în nisip. Cale avu nevoie doar de o secundă ca să îl aplece pe spate și să ajungă la cuțit. Se luptară pentru o vreme așa, gâfâind și oftând încet, Cale mutându-și centrul de greutate ca să îl țină mai bine. Apoi își adună puterile și, eliberându-și mâna, lovi. Corpul Poporeanului tremura în timp ce Cale se ridică și privi în jur, să vadă ce pericol îl aștepta. Poporenii își pierduseră entuziasmul odată cu moartea Predicantului. Săgețile dinspre deal începură din nou să curgă în timp ce Poporenii se retrăgeau. Purgatorii mergeau tot înainte. Puteai să numeri morțile Poporenilor în doar câteva minute. Cât despre detaliile

masacrului care urmă, nici măcar predicantul Viljoen nu descrisese durerile iadului atât de intens. Muștele deja își depuneau ouă în gurile celor morți și ale celor care urmau să moară.

Astfel, pe un deal neimportant, într-o încăierare între mai puțin de două sute de oameni, într-un loc care nu avuse nume până nu deveni întruchiparea înfrângerii Izbăvitorilor, o lume întreagă fusese schimbată în tot atât timp cât îți ia să fierbi un ou.

Poporenilor le mergea din rău în mai rău. Cale nu era singurul care făcuse o boacănă la Plasa Pungașului. Maistrul Poporenilor privind dinspre vest nu putu să vadă atacul condus de Cale, ci doar începutul marșului în josul dealului ordonat de centenar la sfârșitul atacului. Cea mai recentă informație pe care o primise era că oamenii lui se pregăteau să cucerească dealul și că nu aveau cum să piardă. Izbăvitorii pe care îi vedea trecând de creasta dealului și care se făceau nevăzuți, din punctul lui de vedere, dădeau dovadă de o încercare disperată și fatală de a recupera o poziție pierdută. Nerăbdător să profite de ceea ce el vedea ca o mare greșeală, Maistrul le ordonă trupelor sale să traverseze râul prin fața dealului și să atace Plasa dinăuntrul U-ului. De îndată ce centenarul își rechemă trupele și Cale stabili o nouă strategie de apărare, atacatorii Poporeni se treziră că le dădeau și mai multă putere Izbăvitorilor. Valuri de săgeți veneau dinspre dealul pe care ei credeau că îl câștigaseră și îi loveau din spate și de deasupra, unde puteau fi văzuți ușor. Cei care se refugiaseră în tranșee alături de falșii Izbăvitori nu rezistară prea mult timp. A treia putere a Izbăvitorilor era lupta în tranșee. Poporenii avură parte de la fel de multă milă pe cât le plăcea să ofere. Deloc.

Cu pierderi atât de mari și șocați de modul în care luptaseră Izbăvitorii, Poporenii se retraseră și încercară să folosească mortarele de pe creasta muntelui cu vârf turtit ca să își poată acoperi retragerea. Atunci, în sfârșit, intrară în joc și țintașii pe care Cale îi lăsase intenționat pe vârful muntelui. Din ceea ce părea a fi siguranță deplină, arcașii nimiciră jumătate din artileriștii Poporeni înainte ca aceștia să își dea seama că nu aveau cum să se apere și nici să îndepărteze mortarele. Le abandonară și se alăturară celorlalți supraviețuitori Poporeni care încercau să scape.

Fiecare decizie a lui Cale din acea zi fusese una corectă, cu excepția celei care i-ar fi făcut curajul și măreția total inutile. Era un fel de lecție, dar încă nu știa ce anume era – probabil, să nu greșească niciodată. Urcă în vârful dealului, unde îl aștepta Gil. Ovațiile și *Dumnezeu să te binecuvânteze* se auzeau din toate direcțiile, venind de la oameni pe care îi disprețuia, dar pentru care fusese obligat să își rişte viața din moment ce ei depindeau în întregime de el și, după cum își dădu acum seama, el depindea în întregime de ei.

Gil se aplecă puțin, dar într-un mod în care Cale putea vedea o schimbare și mai mare în ceea ce îl privea.

— Ați câștigat păreri de aur. Oamenilor, chiar și celor degenerați, le este greu să nu iubească pe cineva care i-a salvat de două ori.

— Ei, aproape că suntem chit.

Cale coborî în tranșee și privi înapoi spre deal. Alesese locul când era călare, la vreo doi metri distanță de pământ și de unde vedea tot de la vârf în jos. Dar de la nivelul solului era clar că se vedea o umflătură în mijlocul câmpului de luptă, ceea ce însemna că, până la vreo douăzeci de metri distanță, era destul de ușor să ataci tranșeea de aici, fiind protejat de săgeți și proiectile. Fu uimit de propria lui prostie. Cum era posibil să fi greșit atât de tare cu lucrul acesta când avusese dreptate în legătură cu toate celelalte aspecte?

— Merită niște scuze din partea mea, îi spuse lui Gil și, în ciuda disprețului pe care îl simțea față de Purgatori, vorbea serios.

— Tacă-ți fleanca! spuse Gil hotărât și apoi, îngrijorat, adăugă un „domnule” apologetic.

— Pot să vadă unde am greșit.

— Ce pot ei să vadă e că ați organizat câmpul de luptă în așa fel, încât să îi țineți în viață și că ați venit să îi salvați atunci când lucrurile mergeau prost. A trecut multă vreme de când adunătura asta a gustat victoria. Au câștigat. Sunt ai dumneavoastră. Ați făcut o greșeală, dar ați îndreptat-o. Ce altceva i se mai poate cere unui general?

— Nu țin minte să fi fost atât de iertător pe terenul de antrenament al Martirului.

— Antrenează-te din greu, luptă ușor.

— Deci, tot ce s-a întâmplat a fost spre beneficiul meu?

— Sunteți în viață și ați câștigat, deci aș spune că da.

— Am trimis iscoade să se asigure că Poporenii nu se pregătesc de încă un atac. Va trebui să vorbești cu ei.

— Nu. Vorbește tu cu ei.

— Nu, domnule.

Și astfel, zece minute mai târziu, Cale stătea pe o piatră în centrul U-ului și încerca să își înlăture ura și disprețul din glas. Dar ei nu aveau nevoie de multe. Își riscase viața pentru ei și ei se întorseseră din morți.

În vremea aceea, Hooke coborî de pe deal și ascultă strigătele de sărbătoare ale Izbăvitorilor și reticența băiatului pe care începeau să îl adore, toate speranțele lor fiind acum trecute pe lista goală, numită Thomas Cale. După ce termină, enervat, Cale îi spuse lui Hooke să inspecteze mortarele care erau acum coborâte de pe munte și să îi dea un raport în mai puțin de o oră. Hooke dădu din cap, batjocoritor.

— Eu nu mi-aș face griji pentru loialitatea față de oameni pe care îi urăsc. Există multe tipuri de loialitate, domnule Cale. De exemplu, loialitatea pe care crescătorul de porci i-o datorează porcului.

Și, deși îl reduse pe Cale la tăcere cu replica asta, se îndreptă spre deal pentru a inspecta mortarele care îl așteptau acolo. Vreo oră mai târziu, Hooke îi dădea raportul lui Cale. Ținea în mâini un pivot mare, de vreun metru lungime. În jurul țevii pivotului se aflau douăsprezece săgeți mai mici, care fuseseră legate cu grijă una lângă cealaltă.

— Legăturile sunt făcute din sfoară obișnuită, împletită cu cauciuc. Știi ce este cauciucul?

— Nu.

— Nu mă mir. Condamine a încercat să îi demonstreze Papei la Avignon, dar Arhiepiscopul a încercat să îl aresteze pentru vrăjitorie, pentru că respingea apa în mod nefiresc.

— Și ce-are asta de-a face cu legăturile?

— Nimic. Dar cauciucul se și întinde.

Trase de o bucată de sfoară și aceasta se întinse, nu cu mult, dar destul cât să arate faptul că avea dreptate.

— Când e trasă din mortar, o coardă din maț de pisică, lipită de pivot cu ceară, lărgește nodul și face sfoara să se deșire, din câte pot să îmi dau seama, în vreo cinci secunde. Cele zece săgeți pur și simplu cad și urmează traiectoria pivotului către

pământ. Aș spune că sunt mai multe detalii de pus la punct, dar cam așa funcționează.

— Poți să copiezi mecanismul?

— Nu văd de ce ar fi o problemă.

— Atunci fă-o.

— De fapt, văd una.

— Da?

— Nu e o problemă de inginerie, ci de teologie. Papei nu-i place cauciucul. Nu a fost până acum vreo interdicție pontificală *Urbi et Orbi* privind cauciucul, dar se crede că substanțele flexibile din material nu sunt naturale. Încercarea de a-l aresta pe Condamine înseamnă, în ceea ce privește legile ecleziastice, că folosirea cauciucului poate fi considerată drept dovadă *prima facie*[19] de practicare a vrăjitoriei.

— Ești sigur?

— Sunt sigur că punctul de vedere nu este unul clar și sunt sigur că nu aș vrea să risc atât de mult. Tu, însă, ai o poziție mai bună ca a mea. Poate că Bosco o să dea vreun fel de lege temporară. Deși cred că el și Cardinalul Parsi nu se înțeleg prea bine.

Cale oftă.

— Cum de știi atâtea lucruri?

— Cum de tu știi atât de puține?

— Dacă sunteți atât de bine informat, domnule Hooke, atunci de ce ați avut nevoie de mine ca să vă scot din închisoare?

— Punct lovit, domnule Cale. Oricum, aceasta nu e singura cale.

— Nu?

— Am lucrat la un mecanism pe gustul meu.

— Parcă mecanismele te-au dus în Camera Scopului Deosebit.

— Da.

— Atunci, dacă ești pregătit să riști un act de blasfemie, ce problemă ai cu vrăjitoria?

— Sunt gata să îmi dau viața pentru mecanismul acesta, dar nu sunt gata să mor pentru sfoară din cauciuc. Dacă tot îmi risc viața, vreau ceva în schimb.

— Ceva în schimb? Bosco mi-a spus că pedeapsa recomandată pentru construirea mecanismelor blasfematoare era să ți se jupoaie toată pielea cât ești în viață și apoi să fii

[19] În latină, la prima vedere. (n. red.)

cufundat într-un butoi cu oțet.

— Faptul că mi-a adăugat niște ani în plus de trăit nu se cheamă viață.

— O să încerc să țin minte asta. Dar *tu* să faci bine să ții minte: până și dinții din gura ta sunt ai mei, domnule Hooke.

— Nu sunt nerecunoscător.

— Adică ești recunoscător?

— E normal să vrei să îți îndeplinești propriile scopuri, oricât de îndatorat ai fi celorlalți.

— Deci, ce face mecanismul ăsta?

— Nu poate face nimic ca atare. Îl construiesc cu scopul cercetării filosofiei naturale. Vreau să descopăr natura lucrurilor. Dar înainte să mă dojenești, speculația aceasta are cel puțin un uz practic, care vine din curiozitate pură. Vrei să asculți?

— Aveți prieteni, domnule Hooke?

— Nu unii care să fie suficient de puternici.

— Dacă voi avea senzația că mă luați drept prost, mă descotorosesc de dumneata.

— De acord, domnule Cale.

Cale zâmbi și îi făcu semn să ia loc. Făcu întocmai, dar se și aplecă un pic pentru a putea desena un cerc în praf.

— Imaginează-ți că cercul acesta are un diametru de 60 de metri și că e făcut din țeavă de alamă întărită. Cred că toată materia e compusă dintr-o singură particulă, atomul, după cum am numit-o, din care sunt alcătuite toate lucrurile din lume – pământ, aer, foc și apă – și diferențele sunt modurile în care natura a combinat acești atomi. Atunci înseamnă, dacă am dreptate, că numai o putere foarte mare poate dezlega ceea ce natura a îmbinat. Trebuie să găsesc o metodă prin care să creez cea mai pură substanță de pe pământ și să formez două bile din această substanță, să le forțez să vină una spre cealaltă folosind capetele țevii circulare și să facă asta cu atâta energie, încât atunci când se lovesc să se descompună în atomii care le formează structura și structura tuturor lucrurilor.

— De unde știi că există atomi dacă ai nevoie de mașinăria asta să demonstrezi acest lucru?

— Ah, spuse Hooke, nu ești doar un general cu talente deosebite, ci și un băiat foarte inteligent.

— Prietenul de care ți-am mai zis mi-a spus că atunci când vine vorba de lingușire, să o netezești cu mistria. Poate îl

cunoști?

— Doar pentru că e lingușitor nu înseamnă că nu e și adevărat, domnule Cale.

— Continuă.

— Am ajuns să cred că există atomi prin calcul matematic.

Cale se uită lung la el.

— Observ că nu ești neimpresionat. Oricum, am credința *și* numerele în favoarea mea. Dar chiar dacă mă înșel, nu contează. Problema care îmi iese în întâmpinare și pe care încă nu știu cum să o rezolv este cum să fac cele două bile din substanță pură să se lovească atât de tare, încât să distrugă liantul naturii. Căutarea unei metode de a accelera un obiect greu cu viteza mai mare decât cea a unei săgeți m-a adus în Casa Scopului Deosebit și atât de aproape de o moarte sordidă de la care, nu mi-e rușine să recunosc, tu m-ai salvat.

— Destul.

— Am petrecut aproape doi ani experimentând cu o formulă pe care o scrisesem pentru o pulbere explozivă din China. Aveam doar un gram de pudră și a trebuit să o folosesc aproape pe toată ca să mă asigur că funcționează. Dar formula era nefinisată – ingredientele și vreo câteva indicii la combinația acelei pudre. Am încercat și am dat greș de multe ori, dar în cele câteva luni dinainte să fiu arestat avusesem și un fel de succes. O pudră care scotea scântei mari și fum și lumină, dar nu prea puternice. Dar asta i-a speriat pe asistenții mei. Izbăvitorii s-au întors, au găsit pudra și, ei bine, încă vreo două lucruri pe care oamenii de genul acela nu le înțeleg ușor.

— Cum ar fi?

— Un cadavru. Nimic ilegal – fusese adus de la călău. M-am gândit că disecția morților era o zonă gri – din punct de vedere religios.

— Și ei nu au crezut asta?

— Se pare că, din punct de vedere religios, noțiunea de „zonă gri” e destul de gri.

— Și unde vrei să ajungi?

— Dacă aș putea avea protecția ta în a dezvolta pudra chinezească și bani, ne-am putea ajuta reciproc.

— Cum?

— Dacă pot să accelerez două bile de substanță pură una spre cealaltă, pot să fac asta și cu o bilă de oțel și un om.

Gândește-te la ce ar putea folosi o astfel de mașinărie. Omul care poartă un dispozitiv ca acesta, chiar dacă îl poate folosi o singură dată, poate să rănească sau să omoare un inamic – sau chiar mai mulți. Gândește-te la teroare. Ar putea să o înlăture și să se lupte ca orice alt soldat normal, dar după ce a ucis sau rănit un număr echivalent al inamicilor săi încă din primele momente ale luptei.

— Nu ai cum să faci așa ceva.

— Aș putea. Oferă-mi spațiul și mijloacele.

— Și cum aș ști că nu mă iei de prost?

— Îmi cunosc obligațiile, răspunse Hooke, ofensat. Dar trebuie să înțelegi că, pentru a-mi duce la bun sfârșit munca de o viață, trebuie mai întâi să pot proiecta un obiect solid dintr-un tub de metal. Cercetarea pentru cunoștințe și descoperirea unei arme puternice sunt de fapt unul și același lucru. Războiul e părintele tuturor lucrurilor. Și oricum, dacă devii un mare general, viața mea este protejată. Corect?

— Atât timp cât nu mă iei drept idiot. Ai putea să profiți de cât de neștiutor sunt când vine vorba de lucrurile astea, dar o să îți vin de hac dacă încerci să îți bați joc de mine – atunci o să plutești la suprafața apei ca o ceapă într-un borcan cu oțet. M-ai înțeles?

— Amenințările tale nu își au rostul.

— Ba eu cred că au. M-ai văzut luptându-mă azi pe deal?

— Da.

— Și nu simțeam nimic puternic pentru oamenii ăștia. Ce sunt Poporenii pentru mine? Și totuși sunt morți cu toții și au dispărut de parcă nu ar fi existat vreodată. Mă voi gândi la asta. Acum sunt obosit.

9

Kleist deja locuia de aproape o lună cu Klephții în Quantocks. Durase ceva timp să se lase convins că avea să fie în siguranță acolo. Deși nu auzise niciodată de Klephți sau de Quantocks, dădu de un trib foarte supărăcios și țâfnos, Musselmenii, care locuia pe colinele mai joase din Quantocks. Îi văzuse cândva în Memphis și i se spusese să stea departe de ei și mai ales de cele câteva femei pe care le aduseseră să repare covoarele celor bogați și să deseneze noi modele:

— Să nu te-apropii de vreo femeie de-a lor că te-omoară indiferent de consecințe. Și la cât de sălbatici sunt, o să omoare și femeile, așa, să fie siguri.

Și mai alarmant, Daisy spuse că e adevărat și chiar mai rău decât i se spusese.

— Musselmenii sunt fanatici, nebuni, cruzi și răi. Își urăsc femeile și se poartă cu ele de parcă ar fi câini, iar religia lor le blestemă pentru că, deși e teama asta că ar fi mincinoase și curve, Dumnezeul lor a sorocit ca soțiile și fiicele să poarte onoarea bărbaților într-un bol înăuntrul ficatului lor și că, odată ce e pătată, singurul mod de a o recupera este să omoare femeia și să o ia de la capăt. Îți vine să crezi una ca asta? Chiar dacă femeia a fost violată, tot pe ea o sugrumă. Dezgustător.

— Klephții nu sunt așa? întrebă un Kleist îngrijorat.

— Doamne, nu.

— De ce?

— Pentru că nu suntem demenți și pentru că am venit în Quantocks și i-am alungat acum o mie de ani.

— Deci sunteți ca Materazzii – nu prea le aveți cu religia?

— A, nu – suntem foarte religioși.

Asta fu ca o lovitură.

— Cum? întrebă el, simțind cum inima îi coboară în stomac.

Descrierea credinței sale, în ciuda declarațiilor referitoare la importanța ei, nu prea părea să se refere la ceva exact. Părea că nu au prea multe restricții. Era clară când venea vorba despre diferența dintre animalele curate, pe care aveai voie să le mănânci, și cele murdare, pe care Kleist nu credea că ar fi vrut să le mănânce cineva oricum. Era interzis să mănânci lilieci, de exemplu, sau orice se târa sau șerpuia. Să mănânci păianjeni însemna că erai murdar timp de două săptămâni și dacă ar fi

fost Kleist tentat să revină la talentele sale de măcelar, și nu era, consecințele ar fi inclus un exil de șase luni. Noțiunea lor de Dumnezeu părea foarte distantă. Klephții vorbeau despre el de parcă ar fi fost un unchi bogat, care era destul de blând, dar care nu se mai interesa de partea aceasta a familiei în fiecare zi. Kleist nu putea scăpa de sentimentul de vinovăție că îi părăsise pe Vagul Henri și, deși mai ușor de îndurat, pe IdrisPukke. Rațiunea îi spunea că avea tot dreptul din lume să nu își riște viața atât de dramatic pentru persoane care nici măcar nu îl întrebaseră dacă voia să îi însoțească. Pe de altă parte, își dădu seama că, dacă era să țină cont de corectitudinea lucrului ăsta, nu i-ar fi lăsat singuri noaptea, ca un hoț. Cât despre Cale, nu simțea niciun fel de regret.

— Și cum rămâne cu noi doi? Înțelegi la ce mă refer?

— Nu sunt o vacă, spuse ea. Tatăl meu nu mă deține. E un om civilizat, care îți va mulțumi că m-ai ajutat.

Și așa și fu. Dar în ciuda primirii călduroase, Kleist era ușor agitat, pentru că nu putea să înțeleagă modul în care Klephții priveau lumea. Nu era vorba doar de faptul că trăise atât de mult timp printre Izbăvitori și de asta le înțelegea mentalitatea; simțea că îi înțelege destul de bine pe Materazzi chiar și după doar câteva săptămâni. Și Memphis era plin de rase și tipuri de oameni din toată lumea. Dar niciuna dintre întâlnirile sale cu rasele remarcabile din Memphis nu-l lăsase cu sentimentul nedeslușit că nu se prindea de ceva, sentiment pe care îl simțea mereu în Quantocks. Terenul din Quantocks era o enigmă de calcar, presărată cu defileuri pline de nori și dâmburi și prăpăstii stâncoase și imposibil de urcat. Peste tot erau adâncituri secrete care perforau pantele înalte, oferind o ascunzătoare sau un loc bun pentru a te pregăti de un atac. Din aceste locuri, Klephții tulburau comerțul furând, luând, înșfăcând, șterpelind, deposedând, confiscând și în general privând trecătorii de tot ce aveau, mai puțin hainele de pe ei – uneori și de acelea. Abordarea lor energică a furtului deveni atât de rău-famată încât printre locuitorii din jur (denumire care, în afară de Musselmenii enervanți, era singura pe care Klephții avuseră chef să o dea culturilor vechi și bogate de la care furau) orice hoț era cunoscut drept klephtoman. Din când în când, celelalte triburi din jur hotărau că lăcomia și neobrăzarea Klephților nu mai puteau fi tolerate și că ar trebui să se unească într-o

expediție aspră spre mijlocul atât de inaccesibil și întortocheat al regiunii Quantocks.

La nu mai mult de trei săptămâni de când Daisy îl aduse în inima Quantocksului, Kleist văzu pentru prima dată ceea ce pentru el era modul lor unic de a lupta. Nu avea vreo intenție să se înroleze și se enervase foarte tare pe Daisy pentru că îi tot lăuda brutalitatea fantastică de care dăduse dovadă împotriva lui Dunbar și a oamenilor săi. Principiul lui de bază încă de când ajunsese în Memphis fusese să își țină gura închisă despre orice avea el, obiecte sau calități care puteau servi celorlalți, și îi spuse să facă și ea la fel pe viitor.

— De ce? întrebă ea, uimită.

— Pentru că n-am chef să mă trimită în prima linie, să vadă dacă o fac pe Fane Fiorosu'.

— Îți faci prea multe griji.

— De asta sunt încă în viață.

— Nimeni nu o să te roage să faci nimic. N-are deloc treabă cu tine.

— Să faci bine să ții minte asta.

Patru zile mai târziu, se trezi că, la invitația tatălui lui Daisy, stătea pe o terasă mare de calcar de unde porneau (din câte verificase el) multe căi de scăpare; Daisy era lângă el, jubilând, dar calmă. Priveau în jos, către o vale lată de vreo 300 de metri, unde Klephții ridicaseră un zid grosolan. Erau vreo cinci sute de Klephți, fiecare în poziția lui, plimbându-se, vorbind, râzând și purtându-se de parcă nu aveau nicio grijă. La celălalt capăt al văii se afla forța musselmenă de vreo mie de oameni. Așteptară vreo jumătate de oră și apoi avansară, apropiați unii de ceilalți, sulițele și scuturile argintate scânteind în bătaia soarelui. Se opriră după două sute de metri, moment în care Klephții începură să le acorde în sfârșit atenție, care se manifestă prin diferite înjurături colorate, referitoare la practicile sexuale ale Musselmenilor cu animale, urâțenia mamelor lor și preacurvia soțiilor și fiicelor lor. Aceste ultime două remarci începură să îi înnebunească pe Musselmeni. Unii erau atât de copleșiți de durerea provocată de acest abuz al onoarei lor, încât izbucniră în lacrimi, îngenunchează și începură să-și arunce pământ în cap. Și așa se stabili o rutină. De la un capăt al zidului, vreo doisprezece Klephți din vale strigau un nume:

— FATIMA!

Și alți doisprezece completau:

— O FACE ÎN SPATELE COCINEI!

Și apoi din nou.

— AIDA!

— ÎL PLACE CU CÂTE TREI DEODATĂ!

Dar cea mai mare reacție fu provocată de cea care i se păru lui Kleist a fi cea mai puțin ofensivă.

— NASRULA!

— ARE O ALUNIȚĂ PE COAPSĂ!

Asta parcă îl lovi în cap pe unul dintre Musselmeni, care urlă de nervi la descrierea atât de precisă a nevestei sale nenorocite și începu instantaneu să alerge spre Klephții din linia întâi, spre moarte sigură. Din fericire, în graba lui isterică, se împiedică de o piatră și, înainte să se pună înapoi pe picioare, vreo zece prieteni și rude îl apucară și îl traseră înapoi spre armata lor.

Le luă vreo zece minute bune ca să restabilească ordinea generală. Kleist, încă râzând, se întoarse spre Daisy:

— Nu crezi că ar putea fi o greșeală – să-i luați peste picior așa?

Ea ridică din umeri și nu spuse nimic. Dar acum atacul începuse, Musselmenii avansând în ordine, impresionant de disciplinați, de parcă ar fi știut ce fac. În ochii lui Kleist, părea că avea să urmeze ceva sângeros. Încă ploua cu insulte, așa cum plouase cu săgeți la Silbury Hill. Și apoi, în sfârșit, atacul furios. Ca să contracareze, Klephții traseră un rând de săgeți, deloc impresionant și fără precizie, se întoarseră și o luară la goană. Daisy sări în sus, bătând încântată din palme în timp ce Klephții alergau spre defileurile întortocheate de la capătul văii. Zidul din piatră întârzie un minut avansul Musselmenilor, fiind plin de capcane – gropi cu așchii ascuțite de bambus care ar fi putut străpunge laba piciorului, șerpi veninoși ascunși în crăpăturile din zid și mii de păianjeni se cățărau pe zid înainte ca Klephții să își ia tălpășița. Niciunul nu era veninos, dar păianjenii erau prea murdari în ochii Musselmenilor ca să îi atingă, darămite să îi mai și mănânce. Până să se regrupeze și să relanseze atacul împotriva Klephților, majoritatea deja nu se mai vedeau, mai puțin tinereii care rămăseseră în vârful defileurilor ca să mai strige câteva insulte. Nu stătură prea mult pe loc, pentru că Musselmenii furioși deja veneau după ei, dar aceștia fură întâmpinați de un val de pietre care cădeau din terasele de

calcar, potrivindu-se perfect în defileuri, ca niște degete, și apoi își dădură repede seama că era inutil și foarte probabil letal să continue să îi urmărească.

— Haide, spuse Daisy.

Îl trase departe de terasă și îl duse înapoi în sat printr-o rută întortocheată, în caz că erau zăriți de vreo iscoadă Musselmenă. Restul după-amiezii, Klephții se delectară cu laude pentru lipsa lor de cutezanță, absența totală a faptelor curajoase și succesul lor deplin în a nu se lupta nici măcar cu primul om, darămite cu ultimul.

Urmară câteva zile de sărbătoare, în care se spuseră multe povești despre război, exagerate până la nesfârșit, despre cât de isteț fusese povestitorul care provocă prăpăd inamicilor săi, fără să se expună celui mai mic risc sau fără să dea dovadă de vreo formă de curaj. Fiecare dintre ei se luară la întrecere, inventând povești care mai de care mai imposibile, legate de modul în care, din siguranța totală pe care le-o oferea prăpastia de pe vârful unei stânci inaccesibilă, păcăliseră Musselmenii atât de proști să le spună numele femeilor iubite din viața lor, astfel încât puritatea sexuală a unei neveste, surori sau mame să poată fi defăimată în moduri cât mai inventive și grotești. Pe măsură ce Kleist asculta încântat, înțelese că pentru Klephți victoria nu însemna câștigarea unei lupte eroice ca de la bărbat la bărbat, ci provocarea morții sau cel puțin a vreunui atac de cord inamicului absurd, fără să te expui la risc, atac provocat doar de naivitatea lui când vine vorba de onoarea rudelor sale feminine și ingeniozitatea minciunilor inamicului său Klepht. Dar oricât de amuzat era, Kleist era totuși și puțin șocat. Filosofia militară a Klephților era pe placul lui tocmai pentru că era total diferită de tot ce învățase de la Izbăvitori în ceea ce privea durerea, sângele, sacrificiul personal și datoria, și îl năucea exact din același motiv: era total diferită de tot ceea ce învățase de la Izbăvitori.

Satul lui Daisy, Soho, era înconjurat de o cărăruie umbrită de măslini special plantați în așa fel încât, în fiecare seară, Klephții să se poată plimba doi câte doi și să poată vorbi despre tot ce le trecea prin cap. Era mare cerere pentru Kleist ca partener de conversație datorită curiozității imense a Klephților în general și mai ales legată de Izbăvitori, ale căror practici și credințe le vedeau ca fiind complet de neînțeles și, prin urmare, total

fascinante. Presupuneau că fiecare poveste brutală, fiecare poveste înspăimântătoare despre Iad și Rai, fiecare detaliu al credinței pe care Kleist le-o povestea era doar o minciună scandaloasă și foarte distractivă. Pur și simplu, nu avea cum să îi convingă că existau oameni care credeau și se purtau așa cum o făceau Izbăvitorii.

— SĂ NASCĂ O FECIOARĂ? HA! HA! HA! MERGE PE APĂ? HE! HE! HE! A ÎNVIAT? HO! HO! HO! ULTIMELE PATRU LUCRURI? HI! HI! HI!

La câteva zile de la lupta împotriva Musselmenilor, Kleist era cel care îi punea întrebări tatălui lui Daisy – un șmecher bătrân și vesel care îl plăcea foarte mult, chiar dacă nu puteai avea încredere în el.

— Uite, Suveri, n-am nimic împotriva dezertării, dar noi am învățat că e cel mai rapid mod de a fi omorât.

— Sunt viu, nu? Câte înmormântări vezi tu că sunt pregătite în acest moment?

— Nu ai scăpa cu asta în prea multe locuri. Oriunde poate merge un cal, caii celorlalți v-ar ajunge din urmă. Chiar și infanteria dacă ar fi destul de bună.

— Dar noi nu ne-am luptat în multe locuri, doar aici.

— Și dacă ați fi nevoiți să o faceți?

— Nu suntem.

— Prădați.

— Și uneori mai plătim și cu viața – dar luăm tot ce am furat și aducem în acești munți – și dacă trebuie să ne oprim să ne luăm la harță, atunci aruncăm tot ce-am șterpelit și-o luăm la picior până aici.

— Și dacă vă prind înainte să ajungeți aici?

— Bănuiesc că ne batem până ieșim din belea sau nu ne batem și murim.

— N-ai cum să câștigi un război dacă nu stai să te lupți – așa stau lucrurile.

— Bănuiesc că așa e. Dar noi nu purtăm războaie. Pur și simplu furăm și șterpelim. Nu e treaba mea dacă Izbăvitorii vor să moară pentru Dumnezeu și Materazzii pentru glorie. Nu ni s-ar potrivi treaba asta, dar na, oamenii sunt diferiți.

Râse și făcu semn spre relieful de calcar din jur, cu nenumăratele piscuri, prăpăstii și canioane.

— Desertul dă naștere la fanatici, toată lumea știe asta. Dar

un loc ca ăsta crește un fel de lașitate nobilă. Știm cum să lăsăm oamenii în pace.

— Furați întruna de la alții.

— Ei, în afară de asta. Nimeni nu-i perfect.

În următoarele trei luni, Cale și Gil extinseră campania împotriva Poporenilor, împărțind Purgatorii în grupuri de câte zece, fiecare grup conducând câte două sute de Izbăvitori obișnuiți.

Avură loc mai multe înfrângeri decât victorii în prima parte a campaniei, dar natura vicioasă a luptei avea avantajul de a îi omorî pe cei care nu puteau sau nu voiau să înțeleagă noile tactici. Spre surprinderea lui, majoritatea Purgatorilor supraviețuiră și chiar învățară ceva din asta. Cale se gândi că era astfel pentru că deja se separaseră de o viață de obediență totală – de aceea erau Purgatori în primul rând. Ceva din el refuza să creadă că mai era un lucru la fel de important în schimbarea lor – iubirea pe care i-o purtau lui Cale. Gil observase asta și văzu credința lor în el ca încă o dovadă a divinității lui neobișnuite. Cale nu era sfânt, bineînțeles, și nu trebuia venerat ca un sfânt sau un profet. Nu era, din câte înțelesese Gil de la Bosco, o persoană în sensul în care nici cel mai apostat dintre Antagoniști nu era o persoană. Era, într-un fel, neviu. Era încarnarea unui sentiment divin. Poate că era pe punctul de a deveni înger, pur așa cum emoțiile exprimate cu intensitatea lor absolută sunt pure. Orice altceva legat de el era pe punctul de a se evapora. Trebuia să fie om ca să poată fi născut și crescut. Dar asta nu mai era necesar acum, și Gil putea vedea cum băiatul Cale dispărea chiar în fața lui. Mai erau licăre din ceea ce ai numi o persoană: mai râdea la ceva ridicol care se întâmplase prin tabără sau își mai scotea limba așa cum făcea un băiat când se concentra să facă ceva - dar asta se întâmpla din ce în ce mai rar. Nu era de mirare că Purgatorii erau atrași de el și încercau să îi facă pe plac, chiar și cu prețul vieții lor. IdrisPukke ar fi oferit o explicație mai lumească. Cale adunase Purgatorii ca pe niște perle sau diamante. Uneori, războiul fiind o creatură atât de nedreaptă și drastică, aceia în care își pusese speranțele mai primeau câte o săgeată în piept, iar cei nefolositori, norocoși, supraviețuiau să îl mai irite și a doua zi. Dar ei își dădură seama, chiar dacă nu înțelegeau

motivele lui, că fiecare dintre ei era important pentru el, poate chiar mai mult decât important. Pe măsură ce treceau săptămânile, Cale transformă încet pierderile implacabile în puncte moarte, și apoi în câte o victorie ocazională. De-a lungul frontului stabilise douăzeci și trei de forturi semi-permanente care să fie susținute de cinci forturi majore la o diferență de optzeci de kilometri între ele. Se bătu treptat cu Poporenii, până ajunseră într-un impas, blocându-i în prerie pentru ca proviziile să nu mai ajungă la ei de la navele Antagoniste (nu putea să le prevină ancorarea în golfurile coastei). Călare, Poporenii puteau oricând să intre și să iasă de pe frontul lui Cale, dar nicio căruță mai mare decât un mic cărucior nu putea trece fără să folosească drumurile pe care forturile semipermanente le controlau și la care Poporenii puteau acum ajunge doar rar și doar atât timp cât să lase câte o escortă să treacă. Chiar și asta era convenabil pentru el. Își dăduse seama acum mult timp că speranța era cea care ucidea oameni, de fapt. Speranța te făcea slab; te puteai salva doar dacă nu așteptai nimic de la viață. Dar nici măcar asta nu ar fi funcționat pentru Poporeni.

— Deci, spuse Hooke, am ajuns într-un impas. Nicio victorie pentru ei și niciuna pentru noi, asta dacă excludem faptul că putem ține forturile astea.

— Deloc, spuse Cale. Am de gând să pornesc ofensiva cât de curând.

— Cum? Nu ai destui oameni.

— Nu, dar în curând o să mă ajute doi mari generali.

— Mai mari decât tine? râse Hooke. Cine ar putea fi? Cine sunt aceste modele de perfecțiune?

— Generalul Decembrie și Generalul Ianuarie, zise Cale.

În timp ce Cale se străduia să le ia vitalitatea Poporenilor, Bosco era ocupat cu încetinirea încercării inamicilor săi de la Pontificat să îi facă și lui același lucru. În loc să folosească violența, ei foloseau teologia, și modul lor de a apăsa cu piciorul pe gâtul cuiva avea legătură cu organizarea unei conferințe, și nu a unei blocade.

Problema teologică ținea de apă și ulei. Doar un Dumnezeu omnipotent ar putea salva o creatură atât de vicioasă precum omul, atât de josnică și pervertită. Dar era un stâlp al credinței generale că Izbăvitorul Spânzurat era și om, și Dumnezeu. Cum

ar putea fi posibil una ca asta? Până recent, problema asta era rezolvată prin a o ignora, dar Izbăvitorul Restorious, Episcop de Arden, agitase lucrurile prin predicarea teoriei sale despre Emulsia Divină. El zicea că cele două naturi ale Izbăvitorului Spânzurat erau ca apa amestecată cu uleiul. Pentru un timp, în viața lui pe pământ, amestecul arăta pentru ochiul liber ca un singur fluid de un singur fel, dar, în timp, acest lichid avea să se separe în straturi diferite de apă și ulei. Puteau fi amestecate, dar erau mereu separate.

— Prostii! răspunse Episcopul Cyril din Salem. Natura Izbăvitorului Spânzurat era ca apa amestecată cu vinul – sunt separate până în momentul în care sunt amestecate și devin inseparabile într-o formă pe care *nicio* putere nu ar putea să o aducă la starea inițială.

În ciuda amărăciunii acestei contraziceri, nici Parsi, nici Gant nu aveau vreun interes în a face pe plac răutății unor clerici certăreți până ce, într-o clipă de luciditate, Papa Bento își exprimă dorința ca problema să fie rezolvată. Motivul se pierduse prin ceața care îi acoperi mintea a doua zi, dar lui Gant și Parsi li se dădu autoritatea de a organiza o conferință care să decidă acest aspect oriunde ar fi vrut ei. Ei bine, se hotărâră să țină conferința la Sanctuar, pentru că oriunde era organizat un astfel de eveniment devenea subiectul autorităților principale – care în acest caz erau Gant și Parsi. Ar fi avut dreptul să se plimbe oriunde voiau și să întrebe orice voiau. Vei înțelege acum cât de importantă era problema emulsificării, din motive atât de variate. Din nefericire pentru Bosco, lovitura morții celor trei sute însemna că până și un tactician la fel de mare ca el devenea afectat de Legea Inerției a lui Swinedoll: dacă nu te miști în față, înseamnă că te miști în spate. Acum, tot ce putea face era să se retragă cât putea de încet. Avea influență în Chartres, dar era fragilă, adunată treptat de-a lungul anilor din multe favoruri, și asta pentru aliați de neîncredere pe care nu era așa de ușor să îi urmărești când erai la Sanctuar. Aceste favoruri erau epuizate acum, și deși aliații de neîncredere nu îl abandonaseră, nu puteau risca să își exercite influența în favoarea lui până nu devenea clar în ce direcție ar fi luat-o lupta pentru putere dintre Bosco și cei doi cardinali. Planul lui Gant și Parsi de a ține conferința la Sanctuar și de a face asta în mai puțin de o lună ajunse imediat la Camera Apostolică și înaintă

fără să întâmpine prea mare rezistență. Vești proaste pentru Bosco. Asta însemna că trebuia să se folosească de restul de favoruri. Se stabilise o comisie în Chartres, plină de cei care, dintr-un motiv sau altul, fie îi erau datori lui Bosco, fie erau adepți secreți ai credinței sale într-o conducere reformată a Izbăvitorilor. Fu trimisă numaidecât o misivă către prerie și se întoarse cu confirmarea marelui succes al lui Cale. Gant și Parsi încercară să o oprească, dar nu reușiră. Unul dintre motive era acela că Izbăvitorii aveau nevoie de o victorie ca să repare moralul credincioșilor, moral pus prea mult la încercare în impasul lung de pe Frontul de Est, moral care fusese și mai tare zdruncinat de zvonurile cum că Antagoniștii ar fi descoperit o mină atât de mare în Argentum, încât ar fi putut angaja o armată întreagă de mercenari Laconici. Al doilea motiv era acela că, deși teologia și politica erau bune, nimic nu se compara cu biruirea unui inamic când venea vorba de exaltarea spiritului. Și dacă inamicul era într-adevăr mai mult o pacoste decât o amenințare, atunci cei credincioși puteau să își reamintească faptul că pacoste venea de la sensul de molimă[20] și că lipsa de importanță care fusese acordată Poporenilor fusese o subestimare serioasă a pericolului pe care îl reprezentau de fapt. Chiar aveau nevoie de o nouă stea pe cer, și numele acestei stele era Cale. Neverosimilitatea faptului că cineva atât de tânăr ar fi putut deține puteri atât de mari pur și simplu întărea sentimentul credincioșilor că Dumnezeu își arătase în sfârșit adevăratele planuri.

Închizând stepa din toate punctele de vedere, Bosco reuși să îl aducă pe Cale înapoi la Sanctuar pentru a-l pregăti pentru spectacolul de la conferință. Bosco știa că era riscant. Nu prea putea să aibă încredere în Cale, motivele lui fiind atât de crepusculare. Gil, bineînțeles, îi scrisese lui Bosco odată la câteva zile, anunțându-l de fiecare eșec și succes final, și mereu, mereu gândurile sale în legătură cu starea de spirit a lui Thomas Cale. Acțiunile lui Cale fuseseră într-adevăr exemplare, dar ce se întâmpla în sufletul său? Cea mai urgentă grijă teologică pentru Bosco nu era natura amestecului de uman și divin din Izbăvitorul Spânzurat, ci natura acestui amestec din Thomas Cale – apă și vin sau emulsie profană?

---

[20] pacoste-molimă – pest în limba engleză, în original – pestilence. (n.tr.)

Bosco îi munci pe cei de la Oficiul de Propagare a Credinței ca pe niște catâri, făcând cunoscută victoria lui Cale în fiecare colț al federației Izbăvitorilor și punând accent pe multiplele sale calități: curajul, dârzenia, sfințenia, bunătatea, mila pentru cei sărmani; se auziră zvonuri neoficiale legate de miracolele înfăptuite de el, povești despre soldați Izbăvitori de o evlavie teribilă care l-au întâlnit și apoi au avut viziuni cu Sfântul Izbăvitor Jerome, căruia îi curgea sânge din mâinile tăiate, și cu Sfântul Izbăvitor Finlay, care fusese învelit într-o pătură înmuiată în pucioasă și apoi i se dăduse foc ca unui chibrit.

Neștiind nimic din toate acestea, gândește-te la cât de uimit trebuia să fie Cale, care, după cum dorise Bosco, se întorcea spre Sanctuar pe un drum mult mai încet și mai populat. Descoperi că până și la dracu-n praznic erau oameni pe stradă care i se înclinau și care îl rugau să îi binecuvânteze, unii dintre ei mergând zile întregi pe acel drum, în speranța că aveau să îl întâlnească. În orașele și satele care fuseseră lovite de cruzimea și distrugerea raidurilor aspre ale Poporenilor, oamenii și bărbații plângeau de fericire și începeau să cânte imnuri de sacrificiu și martiriu.

— Credința strămoșilor noștri aflați încă în viață. În ciuda temniței, focului și a spadei!

Părul de pe ceafă i se ridică într-un mod foarte neplăcut la auzul repetat al acelui imn.

Chiar și în locurile foarte îndepărtate de raidurile Poporenilor, aveau loc parade în jurul statuilor sfinților, șteanguri sfinte care nu mai văzuseră lumina zilei de vreo douăsprezece generații încoace erau ridicate în soarele de la amiază. Spre frica și scandalizarea lui Gil, cei orbi și scrofuloși erau trași în față, să atingă tivul sutanei lui Cale sau măcar coama calului lui, că poate le ajuta trecerea în Rai.

Până să ajungă la drumul care șerpuia până sus la Sanctuar, Gil de-abia dacă mai știa ce să creadă. Se părea că până și în mintea lui Cale, cel aparent de piatră, se întâmpla ceva ciudat, mai mult decât sentimentul de dispreț provocat de vederea pereților Sanctuarului.

La jumătatea drumului spre stânca masivă pe care era construit Sanctuarul, alaiului lor se alătură și Ofițerul Mortificării. Era sarcina sa, una pe care o îndeplinea cu deosebită satisfacție, să amintească fiecărui Izbăvitor victorios care se

întorcea la Sanctuar că orice realizare umană era inutilă. Pe întregul drum de la jumătatea muntelui, trecând de marile porți și până în Curtea Penitenței, Ofițerul Mortificării îi șopti lui Cale în ureche:

— Amintește-ți, omule, că ești doar țărână și că în țărână te vei întoarce. Amintește-ți, omule, că ești țărână și că în țărână te vei întoarce...

După ce repetase asta de douăzeci de ori, Cale se întoarse spre el și îi șopti:

— Tacă-ți fleanca.

Ofițerul fu atât de uimit, încât nu mai spuse nimic până nu ajunseră în curtea unde marile grupări ale celor șase ordine ale Cavalerilor Sfântului Izbăvitor Barnabus așteptară întoarcerea lui Cale și Ofițerul simți că e în regulă să continue, de data acesta țipând cât putu de tare, spre beneficiul celor credincioși:

— Amintește-ți, omule, că ești doar țărână și că în țărână te vei întoarce.

— STOP.

Și Cale făcu întocmai.

— Întoarce-te spre mine.

Din nou, făcu ce i se ceru. În mâna stângă, Ofițerul Mortificării ținea un sac albicios de pânză. Întinse mâna în sac și scoase puțin din conținut, cenușa amestecată a celor douăzeci și patru de martiri de la marea ardere din Aachen și, ridicând-o la fruntea lui Cale, desenă o versiune simplificată a unei spânzurători, ca un L răsturnat.

„Moarte, Judecată, Iad și Eden
Ultimele patru lucruri în care credem
Mortificare, moarte și păcat
Acestea formează ultimul nostru pat.”

Cale privi în jurul marii piețe în care se afla, în care scânteiau pentru prima oară culorile de Sfințenie și Sărbătoare ale Izbăvitorilor printre multilateralele cuburi de Tovărășie de care aparțineau fiecare dintre ele. Cei din Bon Secour erau în roșu și auriu, Lazariții în alb cu Servitorii lor strâmbi, Cavalerii din Curia jelind șarmul și frumusețea Unicei Credințe Adevărate, Asfixiații Necrotici aveau șireanguri de cânepă în jurul gâtlejurilor, care de la atâta frecare erau deja carne vie. Mai erau și Scarlatti în

meloane stacojii și cei din Quinzieme într-un fel de bandaje verzi cu negru, fețele acoperite de o glugă cu vârf, trecându-și întruna degetele peste cele cincisprezece mărgele ale suferinței, câte una pe rând. În fața lor se aflau Battenii, care purtau cingătoarea abstinenței în jurul taliei, legată cu cele șapte noduri ale refuzului plăcerii carnale și țineau semințe uscate de acajun în ciorapi. Mai erau și Fromondii cu sforicelele lor, cântând de zor aleluia, Peccavii care plângeau pierderea atâtor oameni și găsirea a atât de puțini. Apoi Bosco începu să meargă printre ei ținând o căldărușă de agheasmă, stropindu-i cu apa năpastei și uleiul suferinței. La fiecare al zecelea Izbăvitor, se oprea și le oferea sare, care reprezenta gustul amar al păcatului și toți acceptară dojana cu lacrimi în ochi. Apoi le punea câte un guler din cinci straturi în jurul gâtului, jugul Izbăvitorului, povara Domnului, în timp ce, în spatele lui, un cădelnițar plimba tămâia printre credincioșii care se bucurau de splendoarea pocăinței.

Și atunci începu cântatul, notele cântate de bașii Alimenterilor fiind atât de joase, încât parcă începeai să le auzi undeva în stomac, cutremurându-ți corpul ca și când te-ar fi tras cineva sub apă. Apoi, delicat, se auzeau notele ceva mai ridicate ale cantabililor, îmbinându-se, ciocnindu-se și apoi îmbinându-se din nou, de parcă erau cântece separate. Mai erau și notele înalte ale junilor, pure ca gheața, trimițându-i lui Cale fiori pe șira spinării, sunetul ridicându-se spre Rai atât de strident că îi veni să țipe. Apoi începu să se încheie încet, mai întâi cântecul băieților tineri, apoi baritonii și treptat și notele cântate de bași dispăreau ca o furtună care se îndrepta spre ocean.

Era inimaginabil de frumos. Și totuși nu-l putea suporta.

Când venise inițial la Sanctuar, fusese impresionat într-un mod de neînțeles de sunetele și scenele unei sărbători importante – care era ca un spectacol vast, dar vag, de zgomot și culori pentru un băiat atât de mic. Pe măsură ce se făcu mai mare, sărbătorile începură să contureze monotonia cruntă a ceremoniilor și puterea muzicii. Cei talentați exersau ore întregi pe zi într-un loc ferit de lume – chiar și lui Cale îi fusese testată calitatea vocii, dar fusese trimis înapoi, spunându-i-se că suna ca o mâță căreia i se tăia gâtul cu un fierăstrău ruginit. Neplăcut, dar nu neadevărat. Prin urmare, auzea corul și orchestra cântând de patru ori pe an și ajunse să le iubească și să le urască în egală măsură. Cum puteau sufletele moarte ale

Izbăvitorilor să producă ceva care să îl miște atât de tare?

Apoi urmă procesiunea către marea basilică și Liturghia Celor Morți, nu pentru legiunile de oameni care își pierduseră viața pentru credință, ci pentru sufletele celor nesalvați, care nu avuseră ocazia să audă cuvântul Izbăvitorului Spânzurat înainte să moară. Ca un semn al suferinței și al doliului, toate statuile martirilor, ale surorii Izbăvitorului Spânzurat și toate sutele de ștreanguri sfinte din Sanctuar, mari și mici, fuseseră acoperite cu mătase purpurie și aveau să rămână așa timp de patruzeci de zile, până ce, fix în aceeași secundă, acele care le țineau atât de apropiate ar fi fost scoase și materialul purpuriu ar fi strălucit, dezvăluind zâmbetele frumoase, membrele torturate, rănile și lacrimile provocate de durerea suferinței sfinte.

Dacă frumusețea cântecului Agnus Dei din curte îl afectase, Cale avea acum la dispoziție două ore de tristețe înăuntrul basilicii, unde putea să se calmeze. Fără muzica grandioasă care să le ofere starea de spirit, roșul, negrul și auriul pălăriilor înalte și ale veșmintelor cu forme ciudate, tămâia și mâinile care formau binecuvântări elaborate erau calmant de plictisitoare și ridicole, alinându-i furia provocată de farmecul insultător al cântecelor celor trei coruri ale Sanctuarului. Prostia și urâțenia Rugăciunii de Urâ de Sine era un balsam deosebit de posomorât pentru indignarea lui:

„Mai prejos de pământul de la picioarele mele
Mai prejos de iarba care crește lângă ușa mea
Mai prejos de rugina care pătează sabia abandonată
Mai prejos de nevoia pe care Tu, Doamne, o ai de mine
Chiar mai prejos sunt eu.”

Prin urmare, simțind un amestec grețos de furie la frumusețea cântării și plictiseală de moarte provocată de Liturghia Celor Morți, Cale se întoarse în camerele lui. Călătoria fiind atât de obositoare, tot ce voia să facă era să se pună în pat și să se culce, dar Bosco nu terminase încă.

— Te-ai descurcat bine. Dar spune-mi: pot Purgatorii să câștige?

— Sunt obosit.

— Pe scurt. Vorbim mai multe mai târziu.

— Probabil, spuse Cale, regretând instantaneu că îi oferi lui

Bosco satisfacție. Posibil.

— Ne presează timpul. Trebuie să câștigăm sau murim.

— Mai târziu.

— Nu am avut de gând să ocup Memphisul. Ideea e că încă îi am pe Mareșalul bătrân și pe majoritatea familiei lui, fapt care previne atacul din partea imperiului lor.

Asta nu mai era adevărat, dar Bosco se gândi că era mai bine să nu îl neliniștească pe Cale cu faptul că evadaseră. Și oricum, nu știa prea multe din ce se întâmplase după asta. Nu știa, de exemplu, că Materazziul bătrân deja murise de pneumonie.

— Nu ne putem lupta și cu Imperiul Materazzi și cu Antagoniștii.

— Nu ar fi trebuit să te gândești la asta înainte?

— Nu m-am gândit la nimic altceva. Fuga ta m-a obligat să nu mă mai preocupe asta. Dacă nu ți-ai fi băgat nasul în oalele lui Picarbo, totul ar fi fost total diferit.

— Tu m-ai trimis acolo.

— Așa este. Dar și tu începi să îți dai seama că aproape tot ce se întâmplă, bun sau rău, pornește dintr-o greșeală.

Cale râse.

— A ta?

— Nu.

— Vreau să dorm.

— Prea bine. Dar ca să eliminăm orice dubiu – noi doi suntem legați unul de celălalt de lanțuri imposibil de rupt. Singurul tău loc pe lumea asta e alături de mine. Din câte ai văzut și tu din aventura ta în Memphis, îți stă în fire să faci orice om să te vrea mort, mai puțin în drumul acesta pe care l-ai început cu mine. Spune-mi că înțelegi ce zic.

Cale îl privi pentru ceva vreme și apoi dădu din cap în semn de aprobare, pe cât de reticent posibil. Bosco încuviință și el.

— Somn ușor. Doamne ajută!

De îndată ce plecă, se auzi un ciocănit la ușă și intră Acolitul Model. Cale fu surprins de cât demult se bucura să îl vadă.

— Domnule.

— Arăți bine.

Și chiar așa era. Nu era vorba doar de mâncarea în plus pe care Cale ceruse să îi fie dată lui Model, ci de calitatea mâncării. I se rotunjise fața – nu era gras sau ceva de genul ăsta, dar nu mai avea aspectul scheletic pe care îl provoca lipsa de mâncare

combinată cu ore întregi de exercițiu asiduu. Puteai spune chiar că radia, în loc să fie posomorât și nemulțumit. O masă decentă de câteva ori pe zi era, din câte înțelesese Cale, unul dintre cele mai valoroase daruri pe care le puteai primi de la viață. Ar fi fost isteț să facă asta și cu Purgatorii.

— Vă simțiți bine, domnule?

— Da.

— Suntem cu toții foarte fericiți pentru succesul dumneavoastră.

— Cu toții?

— Acoliții.

Cale observă acum că era ceva ciudat și șovăielnic la el.

— Ce e?

— Domnule?

— Hai, zi.

— Am împărțit mâncarea cu tovarășii mei.

— Și acum ai probleme?

— Nu e asta. Dar unul dintre ei e răspunzător de apa din Ocna Numărul Doi, spuse el și păru și mai nesigur. Unul dintre spionii Antagoniști care își așteaptă sfârșitul acolo spune că e prieten cu dumneavoastră.

Cale fu nedumerit și șocat în același timp. Nu era de mirare că Model se simțea jenat. Să fii nevoit să transmiți informații de genul acesta era ca și când ai fi ținut otravă fără să ai un potir.

— Nu știu pe nimeni de genul ăsta, dar nu voi spune nimic. Nu a dat și un nume?

— Nu a vrut să spună, dar i-a dat tovarășului meu un mesaj pentru dumneavoastră.

Scoase o bucățică de hârtie dintr-un buzunar ilegal și i-o dădu lui Cale. Era lipită stângaci cu Dumnezeu știa ce. O deschise. Erau două cuvinte scrise pe o bucată de hârtie care, în mod clar, fusese ruptă dintr-o carte veche de imnuri.

VAGUL HENRI.

10

— A fost torturat?

— Se pare că nu, răspunse Bosco.

— Știai că e aici?

— Se pare că mă confunzi cu vreun ofițer neînsemnat din Pelagul Carceral. De ce aș ști *eu* că era aici?

— Vreau să-l eliberezi.

Cale fu surprins că Bosco răspunse atât de calm.

— Prea bine, zâmbi Bosco. Te așteptai să refuz?

— Da.

— De ce? E clar că a venit aici pentru tine. Și amândoi știm că nu ai de gând să pleci nicăieri.

Dându-și seama că Bosco râdea de el, Cale schimbă subiectul.

— De ce nu a fost torturat?

— Bună întrebare. O eroare administrativă. A fost o epidemie de febră de-nchisoare în Ocna Numărul Patru, așa că ceilalți s-au aglomerat. Prea mulți oameni, prea multe de făcut și un om vinovat de gomoră a primit, accidental, același număr ca prietenul tău fidel.

— Se pare că fac destule greșeli prin închisorile astea.

— Așa se pare. Poate că e voia Domnului.

— Aș vrea să-l văd acum.

— Îl trimit pe Izbăvitorul Gil. Îl cunoaște. Îți convine așa?

Nu era faptul că Bosco aștepta mulțumiri din partea lui Cale, dar îl amuza să îl stânjenească.

— Nu te superi, spuse Bosco, dacă te întreb cum anume ai aflat că era aici?

Cale se întoarse să îl privească.

— Nu.

— Deci?

— Nu. Nu mă deranjează că mă întrebi.

— Cum le priește unora schimbarea. Dacă mă luai peste picior acum ceva vreme te alegeai cu o bătaie zdravănă.

— Da?

— Nu vreau să insinuez nimic. Acolitul tău pare să țină mult la tine.

— Nu am un acolit.

— O, ba da. În toate modurile posibile. Înțeleg cum s-au schimbat lucrurile între noi doi, dar mă întreb dacă tu te-ai

schimbat. Mă tem că, poate, undeva în sufletul tău, nu foarte ascuns, încă se află băieţelul acela furios.

— Parcă asta era tot ce trebuia să fiu?

— Furia îndreptăţită e foarte diferită de proasta dispoziţie. M-am gândit că ar fi bine să subliniez asta. Vagul Henri ţi se va alătura într-o oră.

— Vreau să merg la mănăstire.

— Prea bine.

— O faci pe indulgentul.

— Şi asta te îngrijorează?

— Aşa ar trebui, nu?

— Doar pentru că îmi face plăcere să îţi contrazic aşteptările. Nu prea pare că ai înţeles cum stau lucrurile de fapt.

— Pot să fac ce vreau, asta vrei să zici?

— Ştii foarte bine care este răspunsul la această întrebare. Dar ai face bine să te gândeşti atent la ceea ce ţi-e permis şi nu să faci.

— Sunt doar un băiat ţâfnos.

— De dragul amândurora, sper că nu e adevărat. Ţi se vor aduce cheile de la mănăstire. Poţi să faci ce vrei acolo.

Când îşi aşează mâna pe mânerul uşii, Bosco se întoarse. Era un obicei de-al lui Bosco să lase ceea ce îl preocupa de fapt pe ultimul moment, de parcă ar fi fost o idee întârziată.

— Ce ştii despre Laconici?

— Soldaţi de închiriat. Scumpi.

Se gândi pentru o clipă, de parcă încerca să îşi amintească ceva. Doar anii săi de insolenţă neafectată îl împiedicară să zâmbească la ocazia aceasta nesperată de a îşi lua fostul dascăl în derâdere.

— Chrononhotonthologi, adăugă el gânditor.

Bosco îl privi lung, dându-şi seama că era provocat.

— Nu e un termen pe care îl cunosc, spuse el, refuzând să muşte momeala.

— Înseamnă lăudăros, desperado.

— Serios. Altceva?

— Nu.

— Circulă nişte zvonuri cum că Antagoniştii ar fi descoperit o mină de argint în Argentum. Nu mai sunt zvonuri. Nu e la fel de sigur, dar e probabil să se folosească de această mină pentru a plăti o armată mare de Laconici să lupte pentru ei.

— Credeam că nu se angajează mai mult de trei sute în același timp.

— Și eu care credeam că nu știi nimic despre ei.

Urmă o tăcere obraznică.

— Îți voi trimite un rezumat despre ei. Din moment ce viața ta s-ar putea să depindă de asta, sunt convins că nu trebuie să te rog să îl citești cu atenție.

Se săturase de Cale și plecă fără să mai zică nimic.

Acum că Bosco plecase, Cale putea să se gândească la ceea ce simțea. Panică și plăcere în egală măsura. Plăcere la șocul de a-l vedea pe Vagul Henri, panică față de cât de mare putea fi acea plăcere. Mânia pe care o simțea față de Arbell Materazzi îi luase gândul de la sentimentul groaznic de singurătate provocat de absența ei și în același timp ascunse durerea pe care i-o provocase lipsa prietenului său. Până în acea clipă, crezuse că putea să stea și cu și fără Vagul Henri, deși se obișnuise cu ideea de a-l avea prin preajmă. Acum îl speria realizarea a cât demult îi lipsise. Starea de fericire la gândul că prietenul său se întorsese era copleșitoare. Sufletului lui era făcut din multe diguri interconectate prin canale și construite cu multe baraje. Dar nu e nimic pe lume din ce e construit care să nu se spargă sau uzeze.

Și Kleist ce pățise? Probabil că era mort, se gândi Cale.

11

Dar Kleist era pe cât de departe de moarte putea fi un om.

— Crezi, începu o Daisy goală care stătea deasupra lui Kleist, sprijinindu-și spatele de genunchii lui, că actul sexual cu mine e mai bun decât raiul?

Kleist se gândi bine la sânii ei. De ce erau atât de minunați? În ciuda puținului timp pe care îl petrecuse în Memphis și a lipsei anterioare de experiență a plăcerii, era destul de clar că puteai să te plictisești destul de repede de orice dacă aveai parte de asta destul de des: peltea de lămâie, șah, să îl chinuie pe Koolhaus, să nu aibă nimic de făcut, să stea la soare sau să bea mult. Dar femeile goale? Asta nu era ceva cu care avea să se obișnuiască vreodată. Uimirea care îl cuprindea la vederea corpului unei femei se schimbase, într-adevăr: îl înțelegea și îl cunoștea mai bine, dar era ca și când ar fi mâncat și s-ar fi săturat – câteva ore mai târziu îi era la fel de foame ca prima dată. Dar de ce nu te obișnuiai cu așa ceva?

Lăsându-se pe spate, se prefăcu că își închide ochii pentru ca ea să nu își dea seama că o examina atât de atent. Nu era vorba că pe ea o deranja să fie analizată atât de intens, ci el simțea că intensitatea fascinației sale era rușinoasă. Pentru că ea se lăsa pe spate și stătea în genunchi deasupra lui, coapsele îi erau ușor încordate, perfect întinse pe os și dezvăluind mușchii ei puternici. Nu se asemănau cu picioarele zvelte ale fetelor Materazzi, pe care le mai ochea uneori prin rochiile lor despicate până la coapsă când pășeau cu impertinență într-o sală de bal, descoperind finețea elegantă pe care nu ai fi avut voie vreodată să o ai. Dacă prostituatele din Kitty Town erau mai puțin rafinate, erau mai variate când venea vorba de forme și mărimi – plinuțele fete Mukie, micuțele și veselele Gascone cu ochii lor căprui imenși, disproporționați față de restul corpului lor, ca aceia ai unui om deosebit de puternic, tot nu aveau musculatura impresionantă a coapselor ei. Și apoi mai era și părul și pielea cutată dintre picioarele ei, sursă nesfârșită de uimire. Inimaginabilă acum vreo câteva luni, cu excepția faptului că el presupusese că locuitorii din miticul Teren de Joacă al Diavolului ar fi avut ceva mai obișnuit, ca o pereche de testicule și un penis, dar unul ceva mai ascuțit și feroce, ca să se potrivească însă cu un loc atât de infernal. Existența unui lucru atât de

moale și de ascuns încă îl făcea să își piardă răsuflarea cu bucurie de rușine. Ce minunăție! Ce curios! Apoi burtica ei cu un strat abia sesizabil de grăsime, rotunjimea sânilor ei și partea mai roz, mai închisă la culoare și mai tare, gâtul ei puternic, buzele ei mari colorate cu chestia aia roșie și cerată pe care o purta mai mereu. Și apoi ochii veseli, fericiți și părul ei lung.

— Vezi ceva schimbat la mine? întrebă ea. Asta dacă ai terminat cu holbatul.

Acum ochii îi erau larg deschiși.

— Nu-ți place să mă uit la tine?

— La nebunie. Dar nu trebuie să o faci pe furiș.

— Nu o făceam pe furiș, spuse el iritat și rușinat.

— Ei, nu te supăra. Poți să mă privești oricând vrei. Și oricum, nu mi-ai răspuns la întrebare. Deci?

Evident, era ceva ce ar fi trebuit să observe, dar nu făcuse asta.

— Nu știu, spuse el după ce o examină de sus până jos. Spune-mi.

— Nicio idee?

Își dădu seama că tonul și expresia ei se schimbaseră. Nu era enervată că nu apreciase o codiță împletită în părul ei sau o unghie mijlocie pictată ceva mai elaborat. Până la urmă, era goală. Ce putea fi atât de diferit?

— Sunt însărcinată.

Se uită la ea de parcă nu înțelegea. Ceea ce era adevărat.

— Nu știu ce înseamnă asta.

Ea îl privi lung, la fel de uluită ca și el; avea să fie mai dificil sau cel puțin mult mai ciudat decât și-ar fi închipuit.

— O să am un copil.

Deși expresia lui se transformă întruna de uimire, lui Daisy nu i se păru că înțelegea mai bine.

— Dar cum? zise el îngrozit.

— Cum adică?

— Cum poți să ai un copil?

— Nu știi cum se fac copiii?

— Nu.

— Nu te-au învățat asta la Sanctuarul ăla al tău?

— N-am văzut nicio femeie până anul ăsta. Nu. Nu știu nimic. Despre ce tot vorbești?

— Nu te-ai gândit și tu să întrebi?

— Despre bebeluși? De ce aș face asta?
— Cum credeai tu că vin pe lume?
— Nu știu. De ce m-aș gândi la bebeluși?
— Nu pot să cred.
— De ce te-aș minți?
Îl privi, enervată și uimită.
— Nu, nu cred că minți. Pur și simplu nu pot să cred că habar nu ai despre...
— Ei bine, nu știu nimic.
Se priviră lung unul pe celălalt, Kleist alb la față de îngrozit ce era și Daisy palidă de confuzie. Urmă o tăcere scurtă.
— Deci, zi-mi de ce o să ai un copil.
— Din cauza ta.
— Eu? Dar eu nu știu nimic despre copii.
— Tu mi-ai dat un copil.
— Cum?!
Încet, Daisy își dădea seama cât de ignorant era Kleist de fapt. Se așeză, deja amețită.
— Când penisul tău este înăuntrul meu și ai izbucnirile alea – așa se fac copiii.
— Dumnezeule! De ce nu mi-ai spus?
— Nu știam că nu știi.
— Dar eu nu știu nimic.
Asta nu era o afirmație de neînțeles. Înainte să ajungă în Memphis, nu știa prea multe despre nimic, mai puțin despre religie, pe care o ura și de care se temea, și despre ucidere, la care chiar se pricepea, dar și de asta îi era teamă pentru că putea fi și el omorât la rândul lui. În Memphis primise informații cu nemiluita și fusese ca un burete uscat de ignoranță care absorbea cantități imense de cunoștințe. Din păcate, încă nu pusese totul cap la cap și nu putea face legăturile pe care orice prostănac de cincisprezece sau șaisprezece ani ar fi trebuit să le facă cu mult timp înainte. Din unele puncte de vedere, nu era nici el cu mult mai diferit față de un bebeluș.
— Ce e de făcut? spuse el deznădăjduit.
— Păi, deja ai cam făcut-o, răspunse ea enervată și răutăcioasă.
— Tu știai despre asta. E vina ta.
— A mea?
— Da. Tatăl tău o să mă omoare.

— Ba nu.

— Slavă cerului. Ești sigură?

— Doar dacă nu te căsătorești cu mine.

— Să mă căsătoresc cu tine?

— Acum o să-mi zici că n-ai mai auzit niciodată de căsătorie.

— Asta-i chiar ridicol.

— Nu e cu mult mai ridicol decât faptul că nu știai cum se fac copiii.

Deja erau prea multe de suportat.

— Oamenii se căsătoresc în fața ochilor tăi. Vorbesc despre asta. Nimeni nu vorbea despre bebeluși și cum să-i faci.

— Ei bine, spuse ea întristată, acum știi.

Tatăl lui Daisy nu era atât de fericit pe cât se aștepta ea să fie și nici la fel de nervos pe cât se temea Kleist. Tatăl ei era prietenos cu el pentru că îi salvase viața fiicei sale, ceea ce probabil că era adevărat, dar și onoarea, ceea ce cu siguranță nu era adevărat. Dar aceste lucruri se întâmplaseră în altă parte și se puteau baza doar pe mărturia lui Daisy că evenimentele legate de salvarea ei erau adevărate. Dar chiar dacă ar fi crezut orbește în laudele pe care ea le aducea curajului fizic și talentului de luptător ale lui Kleist, problema era că tribul Klephților nu acorda prea mare valoare acestor calități. Prin urmare, pe lângă faptul că erau dispuși să accepte un străin care făcuse un mare bine unui membru de-al lor, Kleist nu conta prea mult. Daisy era fiica unui bărbat avut și important, având în vedere talentul lui deosebit la furat, chiar și într-un popor al cărui nume era sinonim cu furtul. Oferta lui Kleist, propusă de Daisy, de a se implica în raidurile Klephților în urma divulgării sarcinii lui Daisy doar înrăutățiți lucrurile. Se oferi atât de repede și de convins că furturile pe care le făceau Klephții nu erau deloc grele, încât era chiar jignitor, mai ales pentru cei care fuseseră înțelegători până să vină cu propunerea aceea trasă de păr. Asta submină atât de mult cererea lui de a primi permisiunea de a se căsători cu Daisy, încât ea îl acuză că o făcuse intenționat. Acum îi jignise pe toți, dar mai ales pe fata pe care își dădu seama că o iubea foarte mult. După ce îi trecu stupefierea legată de faptul că urma să devină tată, acum era din nou total uluit la cât de minunată părea această idee. Din câte putea vedea la cei din jur, bebelușii erau adorabili și frumoși și, în general, fericiți. Bine, având în vedere faptul că nu mai erau

lăsați în preajma celorlalți când deveneau enervanți și că el îi observase doar în cele mai drăgălașe momente ale lor, și asta prin niște ochelari mari de cal datorită ignoranței sale, optimismul său era, poate, de înțeles, deși total nejustificat. Dar erau atât de multe sentimente care începeau să iasă la iveală în sufletul lui tânăr și rigid. Ideea de a fi tată, un lucru la care nu s-ar fi gândit vreodată, părea acum ca o aventură minunată. Din păcate, lipsa de tact de care dădu dovadă când se oferi să li se alăture Klephților în raidurile lor păru să cam taie avântul fericirii sale. Acum era cazul să facă ceva drastic. Mai întâi, îi oferi tot ce avea tatălui lui Daisy, adică tot ce recuperase de la gașca Lordului Dunbar. Asta reuși să îl mulțumească și să o mai liniștească pe Daisy. Apoi propuse să facă o demonstrație despre cât de utile puteau fi talentele sale, dobândite atât de brutal, ca arcaș și făcu asta în așa fel încât nu prezenta nicio formă de lipsă de respect față de abilitățile de hoți ale Klephților. Tot ascultându-i lăudându-se despre raidurile lor aproape întotdeauna încununate de succes, din câte ziceau ei, deveni clar că reticența de a se ridica la luptă îi făcuse să adopte o soluție periculos de simplă după ce își lăsaseră vecinii fără cai, vaci, carne și fructe conservate, vin, scaune, bani, oi, capre, porci, ornamente și orice altceva ce putea fi mânat sau cărat. Principiul pe care îl aplicau întotdeauna era, indiferent unde se aflau, să o ia la goană cât mai repede posibil către siguranța pe care le-o ofereau munții. Refuzul încăpățânat al Klephților de a-și asuma un risc mai mare decât orice alt Klepht și lipsa lor generală de entuziasm pentru luptă însemna că nu știau mai nimic despre apărare, atac sau poziții defensive mobile, care ar fi putut fi folosite să îi încetinească pe cei aflați pe urmele lor, indiferent de cât de determinați ar fi fost aceștia.

În lunile de când sosise ca un oaspete destul de onorat, Kleist făcuse un număr de arcuri considerabil mai bune decât cel pe care îl folosise să îi măcelărească pe Dunbar și pe oamenii săi. Și, ce-i drept, era și el puțin necăjit de atitudinea Klephților față de talentele lui. Acum se gândi că avea ocazia să îi impresioneze fără să le spargă nasul și să își îmbunătățească reputația fără să își asume riscuri prea mari, făcând doar lucruri care îi erau cunoscute și pe care le putea calcula ușor. Furtul i se părea periculos – prea multe necunoscute.

Din câte văzuse deja, abilitățile lor de arcași erau la fel de

rudimentare ca și arcurile lor – erau eficienți când venea vorba de tragerea în masă împotriva a grupuri foarte mari de oameni, dar oricine putea să facă asta. În afară de acest lucru, în opinia lui Kleist, nu mai era nimic de spus care nu ar fi sunat ofensiv. Prin urmare, planificase o demonstrație în locul unui bine-cunoscut dezastru în istoria Klephților în colinele joase, unde cincizeci de oameni dintr-o suită fuseseră prinși fix înainte să scape și fuseseră omorâți până la ultimul om. O pierdere de cincizeci de oameni era una masivă pentru Klephți, care erau mai puțin de vreo mie cinci sute toți, din câte putea Kleist să-și dea seama, din care două treimi erau femei, copii și bărbați în vârstă. Trecuseră trei ani de la masacru și încă nu își reveniseră. Și ăsta era un motiv pentru care erau atât de liberali când venea vorba despre femeile lor. Pur și simplu, nu erau destui bărbați în trib ca să se poarte ca triburile din jur. Ceva mai delicat de data aceasta și cu ajutorul lui Daisy, Kleist se oferi să le arate cum ar putea să prevină încă un dezastru de genul acela. Nu era lucru ușor să pregătească demonstrația asta, pentru că, deși voiau mult să urmărească scena, erau la fel de lipsiți de entuziasm să facă parte din ea. Kleist le arătase săgețile boante pe care urma să le folosească în cadrul demonstrației, dar Klephții aveau dreptate să le considere oricum foarte periculoase. Dură destul timp și bătaie de joc din partea femeilor pe care Daisy le câștigase de partea ei ca lumea să fie de acord cu folosirea cailor de care Kleist avea nevoie. În cele din urmă, totul fu aprobat și locul pregătit. Era lesne de înțeles că aceia care se adunaseră să privească scena erau posomorâți și mulți dintre ei mâhniți de amintirea unei nenorociri atât de mari. Kleist încropise douăzeci de manechine din paie, pe care Daisy și prietenele ei le legară de caii care le fuseseră împrumutați atât de greu. Kleist stătea în spatele unui zid construit de el și care îi venea cam până la piept, ascuns cu ajutorul unor crengi, chiar în locul în care avusese loc masacrul.

La vreo cinci sute de metri distanță se aflau caii, păscând plictisiți iarba deasă de la picioarele lor. Apoi, vreo douăzeci de fete mânară animalele reticente într-o linie dezordonată, cu fața spre Kleist, și fiecare dintre ele ridică un bici din piele neagră și, la comanda lui Daisy, loviră caii puternic. Asta le schimbă atitudinea și începură să necheze și să se dea înapoi, iar țipetele fetelor din spatele lor îi făcură să galopeze speriați, oamenii din

paie de pe spinarea lor începând să sară și să își fluture brațele. Ca să fie sigur că își demonstra punctul de vedere, Kleist își scoase cămașa pentru ca spectatorii să vadă cât mai bine pieptul lui ciudat, dar impresionant și mușchii săi ca niște noduri din sfoară groasă, care păreau a fi ai cuiva cu douăzeci de ani mai bătrân. Trase. Cu toții priveau cum săgeata se ridica spre cer mai repede și cu mult mai mult avânt decât orice alt lucru pe care îl văzuseră până atunci. Lovi omul de paie pe care îl țintise direct în piept și trecu direct prin el. Era impresionant, dar tot era departe de a-i ului complet pe băștinași cu excelența lui. Așteptă ca ei să se apropie, întinzând coarda un pic și încercând să facă un spectacol din demonstrația lui. Apoi, în cele nouăzeci de secunde cât le luă cailor să ajungă la ascunzătoarea construită de Kleist, trase o succesiune copleșitoare de săgeți, din care doar două nu-și atinseră ținta până în momentul în care caii goniră pe lângă ei.

Klephții erau impresionați, dar precauți.

— Erau o sută de oameni atunci.

— Aș fi putut să omor treizeci cu mult înainte ca ei să fi ajuns aici. Nimeni nu ar vrea să aibă de-a face cu astfel de pierderi. Și oricum, nu aș face-o așa. I-aș fi luat cu ore sau chiar zile înainte să ajungă în zona asta. De la șase sute de metri distanță, îmi ies cinci din zece lovituri – opt dacă luăm în calcul și caii.

Mai aveau câteva obiecții, dar Kleist îi cucerise. Și oricum, ce aveau ei de pierdut? Doar un străin încântător care, până la urmă, nu însemna nimic pentru ei.

12

Când Vagul Henri sosi, avu nevoie să fie ajutat de doi Izbăvitori.

— Lăsați-l pe pat și plecați.

Cale merse la el și îngenunche lângă pat. Nasul și buza de jos a Vagului Henri sângerau, umflate în urma unei mame de bătaie.

— Uite în ce hal arăți. Ce naiba cauți aici, idiotul naibii?

— Și mie îmi face plăcere să te revăd.

— Hai să vorbim mai întâi despre ce cauți tu aici.

— Eram pe la Oaza Voynich și așteptam să vină o caravană cu cernoziom pentru grădină. I-am urmărit până aici și am încercat să urc pe la sfârșit, dar m-a recunoscut cineva. Și oricum, zilele astea îi numără cei care intră sau ies pe toți.

— Ar fi trebuit să te gândești la asta dinainte.

— Ar fi trebuit, dar nu am făcut-o.

— Ar fi trebuit să te gândești dinainte și să îți vezi de treabă.

— Ei bine, acum sunt aici.

— Noroc chior. Mai aveai uite atât, zise Cale, apropiindu-și degetul mare și arătătorul până se atinseră, până să te ia Brzica la măcelărit și să te arunce în Câmpul lui Ginky. Și nu aș fi știut absolut nimic despre asta.

— Ei, totu-i bine când se termină cu bine.

Dar Vagul Henri se făcea din ce în ce mai verde la față. Nervii lui Cale se mai domoliră.

— Mă bucur să te văd.

— Ce-ar fi să-mi dai și un sărut?

— Nu mă bucur chiar așa de tare.

Zâmbiră amândoi.

— Auzi, n-ai vrea să mâncăm ceva? întrebă Vagul Henri.

— Am avut deja grijă de asta.

Și, de parcă ar fi stat să asculte la ușă, Model ciocăni și intră cu o tavă de mâncare pentru două persoane.

— Încă o porție cu aceleași lucruri, spuse Cale.

— Există o limită, domnule, nu o să mă mai creadă pe cuvânt prea multă vreme.

Cale scrise celor de la bucătărie un bilet de amenințare în stilul lui Bosco, și Vagul Henri, așezându-se la masă, îi ceru lui Cale să înceapă primul să povestească.

Trecură mai bine de două ore și Vagul Henri aproape că terminase și a doua tavă înainte ca prietenul lui să își încheie povestea.

— Deci Bosco chiar e dus cu pluta, spuse Vagul Henri.

— Da, din fericire pentru noi.

— Și ce-ai de gând să faci?

— Să stau aici și să duc planul la capăt.

— Adică?

— Pe mine mă au în vizor toți observatorii – unde aș putea să mă duc? Nu mai există Memphis. Nu mai există Materazzi. Sunt doar Antagoniștii, care m-ar omorî pe loc. Cine pe lumea asta, chiar dacă aș putea ajunge acolo și nu pot, ar fi atât de prost să nu mă predea? Sunt mort fără Bosco. Și acum, Sfinte Henri cel Vag al virtuoșilor-cu-suflet-mare, și tu ești la fel. Suntem ai lui Bosco de la firele de păr din cap până la degetele de la picioare, mai mult decât am fost vreodată.

Vagul Henri stătu jos pentru o vreme, într-o liniște tulbure.

— Ai dreptate, spuse el într-un final.

— Da, spune-mi ceva ce nu știu.

Băură bere și fumară în tăcere pentru ceva timp.

— Acum e rândul tău, zise Cale.

Vagul Henri începu cu decizia de a-l urma pe Cale după ce acesta părăsi Memphisul.

— Lui Kleist nu prea i-a plăcut ideea.

— Cred și eu. Mă mir că a venit.

— Nu te mira prea mult. Ne-a părăsit după o săptămână.

— Ceea ce aș fi făcut și eu dacă Bosco te-ar fi luat pe tine în locul meu.

— Ba nu ai fi făcut asta.

— Ba da.

— Mă rog. IdrisPukke și cu mine ți-am pierdut urma aproape de Muntele Tigrului – era cam greu să ne ținem după tine printre stânci. Oricum, nu era punctul meu forte. IdrisPukke a încercat să mă convingă să merg cu el, cu feribotul, până la Whitstable. Mi-e dor de el. Am ajuns în Voynich și cam asta e povestea mea.

— Ai stat ceva vreme în Voynich.

— E frumos acolo. Mi-ar plăcea să fiu acolo acum.

Și gata cu explicațiile. Cale nu spuse prea multe, deși vorbi timp de două ore, parțial pentru că nu îi plăceau poveștile de război și parțial pentru că văzuse privirea din ochii Vagului Henri

când îi spusese despre credința lui Bosco că el era agentul morții omenirii. Nu era sigur ce însemna privirea aceea, nu era credință sau teamă sau ceva descifrabil – și nici nu voia să știe exact ce era.

Așa că o lăsă mai moale cu faza cu furia lui Dumnezeu, chiar dacă nu reușise să ascundă ceea ce îl deranjase exact la reacția lui Cale. Nu era faptul că Vagul Henri ar fi crezut că e parțial adevărată povestea, ci tocmai îl deranja că i se păruse ridicol. Ceva dinăuntrul lui se simțea măgulit de ideea propriei sale măreții și nu îi plăcea să fie luat în derâdere.

Cât despre Vagul Henri, nu numai că ocoli adevărul, ci minți direct, deși când își începuse povestea nu avusese de gând să facă asta. Amândoi se schimbaseră în cele șase luni. Și întrebarea pe care și-o puneau acum amândoi era cât de mult se schimbaseră de fapt.

A doua zi, când Vagul Henri fu adus în camera lui Cale, relația lor era plăcută, dar și ciudată în același timp. Dar Cale voia să îi arate că, deși se împăcase cu omul și religia pe care amândoi o urau, făcuse asta într-un mod foarte diferit de trecut. Îl duse pe Vagul Henri la mănăstire, deși fără să-i spună unde mergeau. Atunci avu parte de prima surpriză – Cale scoase o cheie din buzunar! Și Cale îl lăsă să vadă că era o cheie printre multe alte chei. Era la fel de șocant ca și când Cale ar fi îngenuncheat și ar fi început să participe la liturghie sau dacă ar fi scos de undeva o mitră de episcop și și-ar fi pus-o pe cap. Dar în timp ce Cale credea că îi arăta câtă putere avea la Sanctuar, Vagului Henri i se păru un semn de rău augur. Poate că prietenul său fusese mituit, așa cum Perkin Warbeck primise trei litri de sherry dulce și douăsprezece oi ca să îl trădeze pe Izbăvitorul Spânzurat. Nu era posibil și totuși experiența sa din ultimul an îl învățase că totul era posibil.

Cale deschise ușa și trecură de primul strat de ziduri care protejau mănăstirea. Merseră vreo zece metri până la a doua ușă care avea nu mai puțin de trei lacăte pentru care avea nevoie de trei chei diferite. Înăuntrul mănăstirii propriu-zis culoarea verzuie a podelei se transformase în calcar și erau covoare moi pe jos și lumânări care emanau o lumină plăcută la fiecare câțiva metri, lumânări făcute din ceară de albine, nu din seu de porci și vaci. Ajunseră la altă ușă și Cale o deschise, fără cheie (o ușă descuiată?) și, împingând-o până la perete, îi făcu

Vagului Henri semn să intre.

Se auzi un icnet puternic și un freamăt de entuziasm, îndelung reprimat, de parcă venirea lui fusese mult așteptată. În fiecare colț al camerei se aflau măicuțe, blânde și zâmbitoare, iar așezate în mijlocul camerei, ca un grup de copii care erau nerăbdători să vină tortul, erau douăsprezece fete de la treisprezece până pe la vreo optsprezece ani – fete roz, maronii, negre, unele cu ten măsliniu perfect și unele albe ca laptele. Aproape că gemură de plăcere când tinerii intrară în cameră, auzindu-se chiar și un țipăt înfundat, urmat de reproșul cloncănit al măicuței din spatele ei și de mâna așezată pe umărul fetei.

— Bună dimineața, doamnelor, spuse un Cale zâmbitor.

— Bună dimineața, domnule Cale, răspunseră ele într-un glas.

— Să vi-l prezint pe cel mai vechi și cel mai drag prieten al meu. Acesta este marele Henri cel Vag de care v-am povestit – legenda Memphisului, erou al bătăliei de la Silbury Hill.

Vagul Henri zâmbi agitat. Fetele începură să aplaude entuziasmate și se opriră doar când Cale își ridică palmele.

— Acum, atenție, vă rog. Cine ar vrea să aibă grijă deosebită de Vagul Henri?

Douăsprezece mâini se ridicară deodată.

— EU! EU! EU! EU! EU! EU! EU! EU!

Vagul Henri păru că se albește și se înroșește la față de încântare, ambele în același timp.

— Răbdare! Răbdare! Fetelor! Purtați-vă frumos! spuse Maica Inferior. Ce o să creadă Vagul Henri despre noi?

— Cred că aș putea să le răspund la întrebare, șopti Cale în urechea Vagului Henri.

Vagul Henri îl privi, și Cale își dădu seama că fusese tachinat destul.

— Maică Inferior, vrei, te rog, să alegi două fete și să trimiți pe cineva să ne cheme când e gata camera?

Maica Inferior se înclină politicos, și Cale îl trase de braț pe Vagul Henri spre o ușă, o deschise, din nou fără cheie, și apoi ajunseră într-un salon. Îi făcu semn Vagului Henri să ia loc pe o canapea mare, care arăta mai degrabă a pat decât a loc pe care să te așezi.

— Vrei ceva de băut?

— Nu.

— Au bere și vin.

— Bere.

Cale trase o bucată de material de pe o carafa, turnă un pahar și i-l dădu Vagului Henri.

— Ce vrei să fac cu ele? întrebă după ce sorbi cu poftă.

— Orice vrei tu.

— Sunt sclave – sclavia e un lucru greșit.

— Dacă te ajută cu ceva, deși nu ar trebui, sunt declarate libere. La fel de libere pe cât eram și noi doi.

— Tot nu mi-ai zis ce vrei să fac cu ele.

— De ce aș vrea eu să faci ceva? Dacă tu ai conștiința pătată, asta e pentru că îți trec prin cap gânduri murdare.

— N-am chef de glume.

— Bine.

Asta era o scuză.

— Uite. O duci mai rău decât China. Fetele astea au fost crescute ca să aibă grijă de bărbați.

— De ce?

— Îți spun altădată.

— Nu, vreau să știu. Riba mi-a spus tot ce știa. Dar eu vreau să înțeleg de ce.

— Te pot face să te simți mai bine aici, să aibă grijă de tine așa cum nu ți-ai imaginat vreodată că e posibil, mai bine decât cea mai alintată demoazelă Materazzi pe care ți-o poți închipui.

— De ce?

— Fă cum vrei. Îți spun la prânz. Tot ce trebuie să faci e să stai întins în pat și o să mâncăm.

În câteva minute, călugărițele ciocăniră la ușă, intrară și începură să aștearnă mâncarea pe canapeaua imensă de lângă Henri. Carne de vită cu budincă germană, blancmange de crab cu cuburi de zahăr, pui fript și o farfurie plină cu cea mai crocantă carne de porc, din care curgeau picături de grăsime și cârnați doozle cu ketchup și sos de muștar. Era și caviar de Nigeria și șampanie din Ucraina. Și, în final, jeleuri transparente amestecate cu peltea.

Cât mâncară, Cale îi relată Vagului Henri detaliile din manifestul lui Picarbo. Când termină de pus întrebări, Vagul Henri tăcu preț de un minut și apoi își scuturâ capul de parcă încerca să scape de ceva anume.

— Și eu care credeam că Bosco e plecat cu sorcova. Cum poți să fii atât de nebun și să fii în viață?

Râseră amândoi, povestind din nou împreună.

— Și fetele nu știu nimic despre asta? întrebă Vagul Henri.

— Ele cred că au fost trimise aici ca să fie alese drept neveste și chiar cred că noi avem cai albi și armură din argint. Nu, pe bune. Sunt isteațe, dar nu știu nimic. Tot ce-au învățat vreodată e că bărbații sunt ca niște îngeri – bravi și buni și nobili, și puternici. Uneori se mai enervează câte un bărbat pentru că îi obligă un diavol și, chiar dacă le lovesc, ele trebuie să își ceară iertare și să fie bune, și atunci diavolul va pleca din corpul bărbatului și totul va fi bine.

— N-ai încercat să le spui adevărul?

— N-aș ști de unde să încep. Mă gândeam că poate îți trece ție ceva prin cap, dar lasă-le să te îngrijească mai întâi. N-ai auzit niciodată tâmpenii mai mari ca astea care le ies pe gură. Dar ele cred tot fiecare cuvințel.

— Nu voi face nimic cu ele.

— N-o să le deranjeze.

— De unde știi?

Fă ce vrei sau ce nu vrei. Dacă ele sunt dispuse, de ce nu? Ai putea fi mort în câteva săptămâni, și la fel și ele, dacă Bosco se răzgândește. Trăiește, mănâncă și fii fericit acum, pentru că mâine murim – nu așa spunea IdrisPukke?

— Doar pentru că așa zicea IdrisPukke, nu înseamnă că e și adevărat.

— Faci cum vrei.

Și astfel Vagul Henri fu condus în camera jilavă și uscată.

13

Fără ferestre și luminată de lumânări din ceară de albine, ca să nu miroasă sau să nu te simți ca într-un cuptor, camera jilavă și uscată din mănăstirea Sanctuarului era căptușită cu lemn de cedru roșu din Liban și pe podea era un aliaj de naiba știe unde, dar foarte apreciat pentru rezistența sa la apă și săpun. În mijlocul camerei se aflau două pătrate mari de lemn, care arătau ca mesele de măcelar. Un Vag Henri curios, nerăbdător și îngrijorat fu condus în cameră de către cele două fete alese. Una se prezentă ca fiind Annunziata și cealaltă Judith.

— Care este numele vostru de familie?

— Avem un singur nume, spuse Judith.

— Nu vă simțiți bine? întrebă o Annunziata plină de speranță.

— Ba da.

— Sigur?

— Nu înțeleg.

— Ne-ar fi de mare ajutor dacă ați țipa la noi, spuse Judith.

— Și să dați cu pumnul în dulapurile acelea.

— De ce?

— Am dori să vă calmăm.

— De ce?

— Bărbații țipă mult, nu-i așa?

Uluit de ceea ce voiau ele de la el, Vagul Henri recunoscu faptul că, din experiența lui, cam așa stăteau lucrurile. Și uneori era vorba de mai mult decât țipete.

— L-am rugat pe domnul Cale să țipe la noi, dar ne-a spus că nu ar fi o idee bună.

— Probabil așa e.

— Vreți să țipați? Vă rugăm!

Insistau atât de încântător, încât, deși părea foarte ciudat, i se păru semn de proastă creștere să le refuze. Cinci minute mai târziu, stătea în colțul camerei, plângând de parcă i se rupea inima în două, în timp ce fetele, și ele albe la față și uimite, se uitau la el, șocate de furia furtunoasă care veni dinspre tânărul atât de delicat care acum plângea incontrolabil.

După zece minute, durerea începu să treacă, și fetele îl ajutară să se ridice.

— Scuze. Îmi cer iertare.

— Gata, gata, spuse Judith.

— Da, adăugă Annunziata, liniștiți-vă.

Îl conduseră spre unul dintre cele două pătrate de lemn, după ce îl dezbrăcaseră de cămașă, pantaloni și ciorapi. Încercă să opună rezistență când începură să îi îndepărteze lenjeria.

— Trebuie să vă spălăm.

Spuseră acest lucru atât de convingător, de parcă era ceva la fel de nestrămutat ca legea lui Dumnezeu. Era prea obosit să mai refuze. Fetele oftară când îi văzură cicatricile vechi și rănile noi pe care le căpătase în Ocna Numărul Doi și îl întrebară cum de le obținuse cu un glas atât de tandru, încât mai că începu iar să plângă.

— Am alunecat pe o bucată de săpun, răspunse el râzând, ca să se poată controla.

Văzând că nu voia să le spună, fetele merseră să aducă apă caldă și săpun, pe care ele știau că nu alunecase pentru că era clar că nu mai văzuse săpun de ceva vreme. Judith turnă încet o căldare de apă caldă peste el, apa curgându-i de pe cap până la picioare, și Annunziata începu să pregătească o cadă plină de spumă, având mare grijă să nu apese prea tare pe rănile și tăieturile lui. Următoarea oră o petrecură strângându-l ușor, mângâindu-l și având atât de blând grijă de corpul lui obosit, încât el adormise și când terminară nu îl treziră nici când îl șterseră încet, ca pe un copilaș, în fiecare locșor și îl pudrară cu talc din fermele de cretă din Meribah și îl parfumară cu ulei de caise, îl acoperiră în prosoape și îl lăsară să doarmă. Nu se trezi decât foarte târziu în acea seară, când fetele se întoarseră, îl duseră în sufragerie, îi dădură de mâncare și îl întrebară despre viața lui din afara mănăstirii. Nu se gândi nicio clipă să le spună ceva neplăcut; și nici nu voia să facă asta. Așa că le povesti despre viața sa în Memphis, ele pierzându-și răsuflarea de uimire și încântare la fiecare cuvințel rostit despre spiralele sale de vis, piețele agitate și tinerețea de aur – bărbații minunați, femeile reci ca gheața (*Cum*? întrebară ele îngrozite, *De ce?).* Stând acolo și mâncând și bând cu fetele acestea frumoase care îi sorbeau fiecare cuvânt își dădu seama chiar și în timp ce vorbea că, probabil, nu ar mai fi întâlnit așa ceva niciodată. Dar delectarea încă nu luase sfârșit. Când își satisfăcură curiozitatea, pentru moment, cele două fete îi oferiră și mai multe. Dar nu cred că e nevoie să spunem ceva legat de acest aspect.

14

— Doar fetele astea și Dumnezeu te-ar putea iubi pentru tine însuți, îi spuse Cale Vagului Henri după două săptămâni întregi în care fusese trimis de la un set de fete la altele, de parcă ar fi fost un premiu minunat.

— Bietele, nu știu altceva!

— Un motiv cu atât mai bun să te bucuri de asta cât mai ai ocazia.

Și chiar nu puteai să îl contrazici. Într-o seară, una dintre fete băuse mai mult vin decât putea să ducă și i se scăpă lui Henri, spunându-i că el era de departe favoritul fetelor dintre cei doi băieți. Evident foarte încântat, Vagul Henri ceru să îi spună mai multe și, în ciuda mustrării partenerei sale, fata vorbăreață dădu tot din casă.

— Prietenul tău e mereu fie trist, fie nervos, se plânse ea. Nimic din ce facem noi nu îi face cu adevărat plăcere, nu așa cum îți face ție. E așa de mult de lucru cu el. Știi cum îi mai spunem noi?

— Nu poți să-ți ții și tu gura aia odată? O certă prietena ei.

— Taci, măi! Îi spunem – îi spunem Tom Oțețitul[21].

— Ei, nu trebuie să fiți așa rele cu el, spuse Vagul Henri, un pic sentimental, pentru că și el băuse cam multicel. Are inima frântă.

— Serios? spuse fata și adormi instantaneu.

Dar cealaltă fată, Vincenza, foarte isteață, la fel ca și modul ei de a se purta, de-abia dacă se atinse de licoare și îl interogă pe Vagul Henri cel dezlegat la limbă și află toată povestea.

— Ce fată rea, spuse Vincenza. Ce lucru urât a putut să facă.

— Îmi plăcea de ea, spuse trist Vagul Henri. Kleist nu a plăcut-o niciodată.

— Și avea dreptate.

— Nu cred că a plăcut vreodată pe cineva.

Bineînțeles că Vagul Henri nu avea de unde să știe asta, chiar dacă ar fi fost adevărat vreodată, acum sigur nu mai era. Kleist era acum bărbat fericit la casa lui, ca să nu spunem extaziat, nu

---

[21] Tom Oțețitul - în original *Vinegar Tom,* referință la piesa de teatru feministă cu același nume scrisă de Caryl Churchill în 1976. (n.tr.)

că ar fi fost o ceremonie complicată la Klephți. Era un eveniment simplu, poate chiar superficial, fără săptămânile întregi de ospăț și cheltuială inutilă, așa cum vedea tatăl lui Daisy chiar și cea mai simplă nuntă musselmană.

— Cât spectacol! Pentru ce?

De fapt, Klephții erau mereu nerăbdători să afle de vreo căsătorie musselmană, în speranța că ceea ce nu șterpeliseră de la cei care mergeau la ceremonie putea fi șterpelit când se întorceau. Și chiar în timpul unei astfel de ceremonii de proporții, chiar mai fabuloasă decât o nuntă obișnuită, merse Kleist pentru prima dată să lucreze pentru noile sale rude.

Dându-și seama că avea să fie un număr mare de oameni într-un singur loc pe durata ocaziei, Klephții porniră un atac spre teritoriul Musselman și, ținând cont de cât de mare era această ocazie, grupul de prădători era acum mult mai numeros decât erau dispuși să riște de obicei. Deși făcuseră calculele de nenumărate ori, se dovedi a fi un plan neinspirat. Musselmenii răspândiră zvonul că ar fi o mare nuntă doar ca să îi atragă pe Klephți în Valea Bakah și făcuseră asta dând dovadă de viclenie și iscusință. Suveri condusese evadarea din vale în timpul nopții și încercă să îi îndrume spre casă pe cei care supraviețuiseră primei zile. Era un drum lung și greu de străbătut și Suveri ar fi murit și el alături de cei șaptezeci de oameni ai săi dacă nu ar fi fost Kleist acolo. În următoarele trei zile, cei două sute cincizeci de Musselmeni care încercau să îi urmărească, cu intenția de a-i ucide pe toți, fură seceraţi de un băiat de șaisprezece – sau poate chiar cincisprezece ani, pe care nici nu-l puteau vedea. La sfârșitul celei de-a treia zi, Kleist omorâse atât de mulți, încât se săturase de atâta măcel și, în ciuda faptului că îl irita groaznic de tare pe noul său socru, trăgea doar în caii lor. Dar când gemetele cailor deveniră prea greu de suportat, trăgea săgeți doar de avertizare. Suferind pierderi atât de mari și având atâtea nereușite în a încerca să îl găsească pe persecutorul lor, Musselmenii se retraseră fără prea mare tragere de inimă, luându-și morții cu ei și lăsând victoria în brațele lui Kleist, care se întoarse în munți încântat de munca sa, dar și afectat de cât de ușor era să omori oameni în numere atât de mari. Chiar dacă supărarea nu dură mult, în orice caz, Kleist se schimbase, chiar și puțin. Știa că e un lucru groaznic să iei viața unui om, pentru că nu voia nici el să fie ucis. Muncise din greu să rămână în

viață la Sanctuar, un loc unde înțelegea acum că nu se prea merita să îți trăiești viața. Așa că știa că ar fi trebuit să se simtă mai prost decât o făcea – deși tristețea lui dură câteva zile bune pentru că omorâse atât de mulți oameni. Dar ceva îl deranja, poate conștiința despre care tot bolboroseau Izbăvitorii, lucru pe care însă nu păreau să îl aibă și ei. Dar nu era ceva destul de puternic cât să fie remușcare sau un sentiment de vinovăție, ci doar cât să îi dea de înțeles că Izbăvitorii își lăsaseră amprenta în sufletul lui, nu așa cum și-ar fi dorit ei, dar în orice caz o amprentă care nu avea să se șteargă vreodată. Kleist se mai gândea uneori la cum ar fi fost dacă nu ar fi ajuns niciodată la Sanctuar. Total diferit, asta era sigur. Dar acum nu mai putea schimba trecutul și nu prea avea sens să își mai bată capul cu asta. Și, în general, nici nu prea o făcea.

15

Prin Memphis circula un cântecel despre Laconici, cu care se mai veseleau vagabonzii:

Ai Laconiei Epitropi
Îs mai uscați ca niște snopi.
Au supă neagră chiar și-n cap
Și-n gropi, copii aruncă. JAP!
UN! DOI! TREI! PATRU!
Și-omoară sclavii și de haz,
Ei mai retează un grumaz.
Pe cap, sicrie poartă ei
Și-n ele dorm fără temei.
CINCI! ȘASE! ȘAPTE! OPT!
Pe-ai lor copii cu bățu-i bat
Și dau în ei și-n lung și-n lat
Și de clipesc sau zic ceva,
Se mai trezesc cu câteva.
NOUĂ! ZECE! UNȘPE! DOIȘPE!

Mai era o ultimă strofă interzisă, care nu trebuia cântată în prezența adulților sau pârâcioșilor.

Copiii nu-s doar de bătut,
Laconicii aș-au crescut,
Din poftă fac ceva scârbos
Da, uite-așa le-o bagă-n... dos

Deși majoritatea cântecului e șoptit, ultimul cuvânt trebuie țipat cât se poate de tare.

Cale se întinse să citească rezumatul de la Bosco, plin de disprețul obișnuit al celor excelenți față de cei care se zvoneau că ar fi mai buni. Asta se transformă curând în fascinație față de detaliile neobișnuite pe care le citea.

Admiratorii spiritului și stilului laconic de viață (numit și Laconiaphiloidiozi în limba attică veche) ar fi văzut poezia prostească de mai sus ca fiind doar bârfe de derbedei. Dar cu excepția versului despre sicrie – care pare a fi o invenție total copilărească – acuzațiile din cântec sunt susținute de cei mai

puțin îndrăgostiți de Laconiaphiloidiozi și de societatea aceasta ciudată. Laconicii, a căror țară semăna mai mult cu o baracă decât cu o națiune, se vedeau ca fiind „cei mai liberi oameni de pe pământ”, pentru că nu se aflau sub dominația nimănui și nu produceau nimic. Erau un stat unde singurul talent care îi preocupa era războiul. Băieții sănătoși născuți în acea țară aparțineau statului și la vârsta de cinci ani erau luați de la familiile lor – dacă se putea spune că exista o astfel de noțiune – și erau antrenați pentru un singur lucru, „ucide sau fii ucis”, până ajungeau la vârsta de șaizeci de ani sau ceva de genul; ca să fim sinceri, nu prea se întâmpla asta. Dacă nu se năștea sănătoși, atunci, așa cum zicea și cântecul, erau aruncați într-o prăpastie cu numele de Depozitele. Dacă Laconicii ar fi scris poezii, ceea ce nu făceau, nu ar fi fost despre durerile sau plăcerile aduse de vârsta bătrâneții. Plăteau pentru această îndeletnicire dârză în două moduri. În orice moment al anului, cam o treime dintre ei, ei fiind maximum vreo o mie trei sute toți, se ocupau cu activități mercenare pentru care se știa pretutindeni cât de bine erau plătiți. Majoritatea statului Laconic era finanțat de existența Hiloților. Termenul de „sclav” nu era suficient pentru a descrie subjugarea și robia acestor popoare nefericite, deși asta erau. Spre deosebire de sclavii din Imperiul Materazzi și de oriunde altundeva, Hiloții nu erau un conglomerat de oameni de diferite rase capturați într-un loc și apoi vânduți într-altul de nenumărate ori. Erau națiuni cucerite, subordonate în întregime și care acum cultivau ceea ce cândva fusese pământul lor și produceau bunuri care aparțineau exclusiv statului Laconic. Laconicii își creșteau copiii în barăci, ca să nu le fie frică de nimic altceva decât de Hiloții lor. Sclavii fiind în număr mult mai mare decât ei, dorința de a îi subjuga în continuare deveni una cu obsesia lor pentru război. Hiloții făceau posibilă îndeplinirea singurului scop în viață al Laconicilor și totodată erau cea mai mare amenințare pentru ei. Nimicirea Hiloților care cândva reprezentau modalitatea de a se afla în război continuu, devenise motivul pentru care războiul era indispensabil. Câinele rău cu colți ascuțiți deveni obsedat să-și muște coada.

Laconicii erau conduși de cinci Epitropi, numiți și Efori, aleși dintr-un număr mic de oameni care împliniseră vârsta de șaizeci de ani. Referința cântecului la faptul că erau „uscați” nu are

legătură cu vreun eveniment istoric cunoscut. Cei care îi detestau pe Laconici, și aceștia erau numeroși, spuneau adesea că faimosul umor Laconic era umor pe seama altora, mai ales pe seama celor cu dizabilități, pe care îi disprețuiau. Acest lucru nu era mereu așa, dacă e adevărată bine-cunoscuta poveste despre Eforul Aristades. Odată la fiecare cinci ani, toți bărbații Laconici aveau voie să voteze pentru execuția publică a oricărui Efor care în general nu le plăcuse, fie din cauza neroziei, fie a mândriei sau din orice alt motiv, sentința era executată doar dacă numărul de voturi împotriva Eforului depășeau o mie. Știind că numărul de voturi care să îl conducă spre moarte urma să fie atins, Eforul Aristades fusese rugat de un cetățean analfabet de la țară, dacă era amabil, să treacă numele „nemerniculuide Aristades” pe tableta de lut folosită pentru acest vot. Se spune că a supraviețuit grație a doar două voturi. Nu prea mai era altceva de râs pentru copiii născuți în statul Laconian. Gluma care circula prin Memphis era că toți copiii norocoși erau aruncați în prăpastie. De îndată ce erai trimis la o baracă, mâncarea era la fel de rea ca mâncarea dată Acoliților și era chiar mai puțină. Sărăcia asta era menită să le dea idei ingenioase când venea vorba să fure mâncare, lucru necesar dacă voiau să supraviețuiască. Dacă erau prinși, erau aspru pedepsiți, nu pentru că ar fi făcut ceva imoral, ci pentru că dăduseră dovadă de o lipsă de abilitate pentru furt. Se spunea că ar fi fost un băiat de zece ani care furase un pui de vulpe de la Eforul Chalon cu intenția de a-l mânca, dar fusese chemat de autorități înainte să îi sucească gâtul și să îl ascundă. Cică, decât să spună unde se afla puiul și să își recunoască eșecul în fața semenilor săi, ar fi lăsat vulpea să îi mănânce intestinele și ar fi căzut mort la pământ, fără să scoată vreun sunet. Aceia cărora li se părea povestea total neplauzibilă înainte să îi întâlnească pe Laconici nu mai erau la fel de siguri după ce o făceau.

Dezgustătoarea supă neagră menționată în cântec se făcea din sânge de porc și oțet. Un diplomat Duena, un fel de negociator profesionist așa cum mercenarii sunt soldați profesioniști, după ce gustase fiertura respectivă le spusese Laconicilor care i-o oferiseră că era atât de dezgustătoare, încât era clar de ce erau atât de dispuși să moară. Așa cum obișnuiesc să facă astfel de minți, tot repetă o glumă despre

Materazzi și nevestele lor atât de greu de satisfăcut. Diferența dintre Materazzi și Laconici era că ultimilor li se părea gluma extrem de amuzantă. Încă o ciudățenie legată de supa neagră, una revelatoare, este că, deși gustul ei nu avea cum să fie mai bun decât cel al grăsimii și nucilor râncede din picioarele de cadavru – Cale, Kleist și Vagul Henri nu se gândeau niciodată la mâzga asta groaznică fără să îi treacă un fior – era lucru bine știut că Laconicii credeau că supa este foarte savuroasă și în exil se prăpădeau de dorul ei în lipsă de altceva.

Dacă simțul lor, al umorului, îți îndulcește părerea despre Laconici și îl preferi față de fanatismul și cruzimea Izbăvitorilor sau față de aroganța și snobismul Materazzilor, acum ajungem la cea mai revoltătoare și întunecată dintre toate practicile concepute de, probabil, cel mai ciudat popor din istoria omenirii, în timp ce toți oamenii cu scaun la cap considerau o crimă strigătoare la cer relațiile sexuale între bărbați adulți și băieți tineri și îi pedepseau cu moartea pe cei care comiteau astfel de fapte (cu cât mai oribilă moartea, cu atât mai bine), în Laconia perversiunea asta nu numai că era tolerată, dar legea cerea să fie înfăptuită. Bărbatul mai în vârstă care nu își alegea un băiat de doisprezece ani pe care să îl folosească în acest fel primea amenzi usturătoare pentru că nu oferea un exemplu demn de urmat în ceea ce privea virtutea bărbătească.

N-aș putea spune cum a apărut pe lume o astfel de ciudățenie de popor. Se mai spunea și că prețuiau foarte mult mamele, dându-le voie să își exprime părerile jignitoare față de orice bărbat, indiferent de rang, și chiar oferindu-le șansa de a moșteni proprietate – un obicei care se spunea că le deranja mult mai mult pe popoarele vecine și pentru care erau criticați mai tare decât pentru practica obligatorie a homosexualității.

Bosco îi oferi toate aceste informații lui Cale printr-un testament interzis pe care îl rugase să îl țină numai pentru el. Dar o secțiune care fusese clar inclusă înainte de orice altă informație din testament îi atrăsese atenția lui Cale în mod deosebit și voia să discute despre ea cu Vagul Henri. Era vorba despre mărturia unui soldat Laconic exilat, care fusese interogat în cadrul documentului despre existența Krypteiei – o organizație mică și secretă alcătuită din ceea ce el numea „antisoldați”. Selectați dintre cei mai nemiloși și cruzi tineri Laconici, erau încurajați să își dezvolte originalitatea,

independența și faptele de altfel descurajate când venea vorba despre cei cărora li se cerea să se lupte în număr mare și fără dreptul de a se gândi la propria lor supraviețuire.

— Mă întreb, îi zise Cale Vagului Henri, dacă nu cumva de aici i-a venit lui Bosco ideea legată de mine.

— Și eu mă întreb cât de mare o să îți mai crească orgoliul și dacă o să mai ai loc pe ușă de el. Și oricum, dacă ai avea dreptate, zi mersi că asta e singura idee pe care a luat-o de la ei.

Fața lui Cale se contorsionă într-o expresie dezgustată.

— Dumnezeule mare!

16

— Vreau să vorbesc cu Fecioara din Câmpiile de Mierle.

Cale se aștepta ca această cerință să îi fie refuzată, lucru care îi aminti lui Bosco că sufletul nimicitor al întrupării Dumnezeului său era de asemenea un adolescent. Bosco simțea o anumită satisfacție când refuza să se conformeze așteptărilor lui Cale.

— Desigur.

Urmă o tăcere încântătoare pentru Bosco.

— Acum.

— Cum dorești.

Bosco întinse mâna spre un maldăr de vreo zece pergamente care deja purtau pecetea lui și începu să scrie.

— Vreau să merg singur la ea.

— Te asigur că nu am nicio intenție de a o revedea pe Fecioara din Câmpiile de Mierle.

Și mai multă satisfacție.

Bosco îi spuse că ar fi durat cel puțin o oră și jumătate să treacă prin toate cele patru niveluri de securitate care îi păzeau cei zece locatari ale celulelor interioare din Casa Scopului Deosebit. Trebui să aștepte cincizeci de minute la ultimul nivel, pentru că trebuia să trimită un mesager către Bosco, de la care ar fi adus o altă scrisoare cu care să confirme scrisoarea pe care o avea Cale la el. Patruzeci din aceste minute trecură datorită celei de-a treia plăceri a lui Bosco, aceea de a lăsa mesagerul să aștepte în fața biroului său.

În cele din urmă, mesagerul se întoarse și temnicerul îl lăsă pe Cale să treacă prin ușa mare și apoi prin ușa de la celula Fecioarei.

Stătuse culcată, dar se ridică imediat ce se deschise ușa, temătoare, așa cum era îndreptățită să fie într-o astfel de ocazie neobișnuită.

— Pleacă, zise Cale.

Temnicerul încercă să refuze.

— Nu am de gând să mă repet.

— Dar asta ar însemna să vă închid înăuntru.

— Te chem eu înapoi, zise Cale, și făcu o pauză ca să se facă înțeles. Nu.

Temnicerul știa exact ce însemna această amenințare aparent misterioasă, pentru că, să-l lase pe Cale să aștepte

atunci când ar fi fost chemat, era exact ceea ce avea el de gând să facă.

Încuie ușa cu o furie reprimată și Cale așeză lumânarea pe care o aduse pe masă; nu era niciun scaun, masa era singurul obiect de mobilier din cameră. Fata, sfrijită de la mâncarea oribilă și de la cât de puțin primea, se uită lung la el cu ochii ei mari și căprui. Probabil că păreau mai mari decât erau de fapt pentru că părul îi fusese ras – parțial din cauza păduchilor și parțial din răutate.

— Am venit doar să vorbesc cu tine. Nu ai de ce să îți fie frică. Nu de mine.

— De altcineva?

— Ești în Casa Scopului Deosebit din Sanctuar. Cred și eu că de altcineva.

— Cine ești?

— Numele meu e Thomas Cale.

— N-am auzit de tine.

— Ba eu cred că da.

— Doar dacă nu ești Thomas Cale cel trimis de Dumnezeu să îi omoare pe toți inamicii săi.

Cale nu spuse nimic.

— Dumnezeu, îi reproșă ea, e ca o mamă pentru toți copiii Săi.

— Eu nu am avut niciodată o mamă, răspunse Cale. E un lucru bun?

— *Homo homini lupus.* Asta ești tu, Thomas, un lup pentru oameni?

— E drept că am făcut destule lucruri lupești în lume. Dar doar pentru că zvonurile acestea au ajuns la urechile tale chiar și aici, nu înseamnă că ele sunt adevărate. Ar trebui să auzi ce se spune despre *tine.*

— Ce vrei? întrebă ea.

Aceasta era o întrebare bună, dar nici el nu știa exact. Evident, era curios cum de o femeie reușise să îi enerveze pe Izbăvitori în atâtea moduri diferite. Dar adevărul era că îi ceruse lui Bosco această vizită mai mult ca să îl enerveze decât să își satisfacă propria curiozitate. Se așteptase să îl refuze.

Începu să scoată mâncare din buzunare – din moment ce acum putea avea oricât de multe buzunare dorea: o plăcintică, jumătate de pâine ruptă în două, ca să fie mai ușor de mâncat,

o bucată groasă de brânză, un măr, niște tort gurr[22] și o sticlă de lapte. Ochii ei, care deja păreau că îi umplu fața, acum se făcură și mai mari.

— Sper că nu e prea copios.

— Copios?

— Pentru stomacul tău.

— Nu sunt vreuna din mlaștini care n-a pus niciodată gura pe o plăcintă sau care a trăit din napi toată viața. Eu sunt fata unui epitrop. Știu să citesc. Știu latină.

— Asta a fost? Păcatul mândriei?

— Să pot să citesc?

— Mă refeream la faptul că îi consideri inferiori pe săraci – nu e vina lor că nu au gustat plăcintă sau tort gurr. Nici eu nu am avut ocazia până recent. De aceea mă supăr.

Acum el zâmbea și ea înțelese reproșul.

— Aș putea? spuse ea râvnind la mâncare.

— Te rog.

Începu să mănânce și uită de intenția ei de a nu se îmbuiba când gustă din minunăția plăcintei.

— Mâncarea e și-așa destul de rea în restul Sanctuarului. Nu-mi pot imagina cum e în cocina asta.

— Mnuh bwaarh gnuff, fu ea de acord și continuând să mănânce.

Cale privi alarmat cum brânza – care cântarea vreo jumătate de kilogram – începu să urmeze plăcinta. Îi luă restul brânzei din mâini, cu dificultate ce-i drept, și o puse pe masă.

— O să ți se facă rău. Mai las-o să se așeze.

O ținu de umeri și o obligă să se așeze pe pat, dându-i câteva clipe în care să își recapete stăpânirea de sine specifică fiicei unui epistrop – orice era și ăla. Era ca și când mâncarea, laptele, brânza și mierea din tort îi insuflară o nouă viață. Cale așteptă vreun minut și ziceai că fusese readusă la viață – părea să fi crescut și ochii nu îi mai erau afundați în craniu. Începură să se umple de lacrimi.

— Nu ești îngerul morții, ci al vieții.

Cale nu știu cum să răspundă, așa că nu spuse nimic.

— Cum te pot ajuta? întrebă cum ar face-o fiica unui Epitrop în camera de primire a tatălui ei, adusă cu scopul de a

[22] tort gurr – în original „gurr cake”, desert irlandez făcut din pesmet și fructe uscate. (n.tr.)

impresiona musafirii prin supunerea și cunoștințele sale.

— Știu despre pancartele pe care le-ai făcut și pe care le-ai pus pe ușile bisericilor. Că ai convins alți oameni să facă la fel. Vreau să știu de ce.

Poate că arăta ea ca o mortăciune, dar nu era proastă.

— Vor folosi asta împotriva mea la tribunal?

— N-o să mai ai vreo audiere de-acum înainte.

Îi păru rău pentru brutalitatea vorbelor sale, dar îi ieșiseră pe gură înainte să se poată opri.

— Îmi pare rău.

— Nu-ți face griji, spuse ea încet. Știi când mă vor omorî?

Asta îl agită. Se simți josnic și responsabil.

— Nu, nu știu. Nu cred că prea curând. Din câte știu, vor să te ducă la Chartres mai întâi.

— Deci, voi mai putea vedea cerul?

Asta îl deranjă și mai tare.

— Da. Sigur. Sunt vreo sută cincizeci de kilometri până acolo.

Urmă o tăcere lungă.

— Deci, vrei să știi de ce? spuse ea în cele din urmă.

— Da.

Deși acum nu voia să mai știe nimic despre ea.

— Acum vreo doi ani m-am furișat în sacristia bisericii când preotul era plecat. Toată lumea spune că sunt o băgăcioasă.

Cale dădu din cap în întuneric, dar nu știa ce era aia o băgăcioasă.

— În rezervatorul pe care ar fi trebuit să îl țină închis, am găsit un seif care și el ar fi trebuit să fie închis. Înăuntru se aflau cele patru cărți cu vești bune ale Izbăvitorului Spânzurat. Acestea erau cuvintele pe care Izbăvitorul Spânzurat le adresase personal discipolilor săi. Ai citit veștile bune vreodată?

— Nu.

— Ai vorbit cu cineva care a făcut-o?

Cale izbucni în râs la o idee atât de nebunească.

— Bineînțeles că nu. Ce căuta un preot de parohie cu cele patru cărți? Doar Cardinalii au voie să le citească, și asta doar odată în viață, ca să nu le pângărească astfel cu înțelegerea umană. Nu sunt mai mult de cincizeci la număr și nu-i văd împărțindu-le cu un preot din parohia din Fundulenii-de-Vale. Fără supărare.

Păru, dacă nu supărată, cel puțin speriată.

— Era o copie. Sunt sigură că era scrisul preotului – nu era el un scrib, dar scria îngrijit.

— Deci a scris din memorie.

Era clar ce credea el despre asta și nu era prea impresionat.

— Nu vrei să știi ce scria? întrebă ea, surprinsă.

— Nu.

Ea avea să fie întreruptă.

— Scria că ar trebui să ne iubim aproapele ca pe noi înșine, să faci altora doar ce ai vrea să îți fie făcut ție și dacă ne lovește cineva obrazul stâng să întoarcem și obrazul drept.

— Fund sau față?

— Ăsta-i adevărul!

— De unde știi?

— Pentru că era scris în carte.

— Da, de către vreun Izbăvitor dement. Ard vreo doisprezece pe an în curtea care se află la mai puțin de două sute de metri de aici – nebuni care l-au auzit pe Dumnezeu vorbind în vreo viziune. Singura diferență este că al tău a avut destulă minte cât să își țină prostiile încuiate.

— Știu că era adevărat.

— Asta spun toți – altceva?

— Pace și voie bună tuturor oamenilor de pe pământ.

Cale râse de parcă acesta era cel mai amuzant lucru pe care îl auzise vreodată.

— „Trage de ailaltă, are clopote," spuse el. „Supune-te și suferă… Lasă-te bătut și acceptă-ți pedeapsa", asta sună mai mult a Izbăvitori.

Îl privi cu ochi mari, amintindu-i lui Cale de creatura ciudată din grădina zoologică din Memphis, cea care avea degetul arătător la fel de mare ca jumătate din corpul ei.

— Aceia care rănesc copiii trebuie pedepsiți. Le-ar fi mai bine dacă și-ar lega o piatră de moară de gât și s-ar arunca în mare.

Într-un mod ciudat, acest lucru nu i se mai păru așa de amuzant și nu mai spuse nimic preț de ceva vreme. Ea se așează la marginea patului, slăbuță și fragilă, iar el se gândi la ce avea să i se întâmple și îi păru rău că râsese despre lucrurile care o aduseseră în locul acesta deplorabil.

— O să fac tot ce pot să îți fac rost de mâncare.

Nu mai știa cum altfel să o consoleze. Îl privi și îl făcu să se simtă groaznic de bătrân și rău, foarte rău.

— Mă poți ajuta să scap?

— Nu. Aș vrea să pot, dar nu pot.

Când părăsi Casa Scopului Deosebit, văzu că iarna sosise, în sfârșit, și în piața mare a Sanctuarului era zăpadă peste tot, un strat gros, înghețat și uniform. Ciorile croncăneau printre copacii fără frunze în timp ce Cale trecu pe lângă câinii cu colți ca niște cuie, care lătrau la frig de parcă ar fi fost un hoț sau un evadat. Nimic nu ar fi putut conferi farmec clădirilor monumentale și cenușii din Sanctuar, dar acoperite de zăpadă și luminate de luna pe alocuri înnorată, noaptea avea un soi de frumusețe frigidă – atât timp cât nu trebuia să locuiești acolo.

Mai târziu îl întrebă pe Bosco dacă îi putea trimite mâncare Fecioarei.

— Nu pot permite asta.

— Nu vrei.

— Nu, nu pot. N-ai auzit niciodată de zicala „Leu acasă, spaniel în lume”?

— Nu.

— Ei bine, acum ai auzit.

— Ce-i ăla un spaniel?

— Un câine cunoscut pentru dorința lui de a face oamenilor pe plac. Pot să explic prezența ta în celula ei – dar doar odată. Când se va afla – ceea ce se va întâmpla în câteva zile – că i-am permis să mănânce mai mult decât era nevoie să o țin în viață pentru călău, aș fi imediat acuzat de erezie. Ceea ce ar fi adevărat. Păcatele ei împotriva credinței Izbăvitorilor nu pot fi egalate.

— Dar i-am promis.

— Dacă ești naiv, așa îți trebuie.

— Păcatele ei nu pot fi egalate pentru că a citit o copie a zicalelor Izbăvitorului Spânzurat și pentru că a vorbit despre ele?

— Da.

— Bănuiesc că ai ars cartea pe care o găsise.

— A părut cea mai bună soluție.

— Și?

— Și ce?

Parcă tachinarea lui Cale îi aducea un fel de veselie în suflet.

— Cartea asta despre zicalele Izbăvitorului Spânzurat. Ce era?

— O carte cu zicalele Izbăvitorului Spânzurat, răspunse Bosco cu o grimasă încă batjocoritoare.

Tăcere.

— Îți bați joc de mine.

— Da. Dar era oricum doar o copie a zicalelor Izbăvitorului Spânzurat.

— O copie bună.

— Destul de bună – are câteva greșeli, dar era un bărbat inteligent cu o memorie extraordinară.

— Era?

— Acum o faci intenționat pe prostul.

— Atunci de ce a fost un păcat ce a făcut ea?

Bosco râse.

— Așa cum ai spus și tu: cuvântul lui Dumnezeu este ușor de pângărit când trece prin rațiunea umană. Sună foarte bine, apropo. Te-ar deranja dacă aș folosi asta într-o predică?

— Ai ascultat?

— Ai suspectat vreodată că nu aș fi făcut asta?

Cale nu spuse nimic pentru o vreme.

— Nu știu ce înseamnă exact. E doar ceva ce am auzit de la un prieten de-al meu din Memphis. Glumea.

Bosco fu un pic dezamăgit. Se simțise destul de mândru de Cale când îl auzise. Până la urmă, avusese dreptate. Probabil faptul că nu-și putea ține promisiunea pe care o făcuse fetei i-ar mai fi tăiat din avântul orgoliului pentru o clipă. Și, până la urmă, de ce să nu îi explice?

— Chiar și cu Izbăvitorii care nu își dau seama că Dumnezeu a ales să înceapă din nou, am fi de acord că, atunci când vine vorba de bărbați și femei, nu există limite la certurile și zarva lor. Nu există o propoziție care să fi venit direct din gura lui Dumnezeu, oricât de simplă și ușor de înțeles ar fi, care să nu îi facă să sară unul la gâtul celuilalt, dezbătând ce anume voia El să spună. Iar pentru mine, să public cuvântul Domnului ca să-l vadă omenirea e ca și când aș arunca perle în cocina porcilor. În orice caz, ce a făcut Fecioara din Câmpia de Mierle este de neiertat.

Mai târziu în acea noapte, zăpada aduse la Sanctuar mai mult decât un aer neobișnuit – îl făcuse și pe Izbăvitorul General Guy Van Owen să se refugieze acolo. Așteptase afară, lângă marile porți, timp de zece minute și era nervos că gărzile refuzaseră să îl lase să intre. Van Owen intenționase să se întoarcă la punctul

de comandă din Culmile Golan, de unde proteja Frontul de Est, o călătorie care în mod normal ar fi însemnat evitarea Sanctuarului și a lui Bosco. Dar zăpada făcuse drumul imposibil și, fiind nepregătit în graba lui de a ajunge înapoi pe o astfel de vreme, se văzu obligat să se adăpostească oriunde putea sau altfel murea. Îl ura pe Bosco pentru că i se păruse că îl văzuse zâmbind batjocoritor în una dintre predicile sale despre Emulsia Divină, acum vreo treizeci de ani. De fapt, Bosco era doar plictisit și se gândea la ciocolata caldă pe care aveau să o primească după predica lui Van Owen – o plăcere rară, specifică acelei sărbători, pentru că sfântul în cauză fusese fiert de viu în zahăr.

Într-un final, Bosco sosi la unul dintre turnurile care păzeau marea poartă.

— Cine ești și ce vrei?

— Știi foarte bine cine sunt, țipă Van Owen.

— Știu doar cine i-ai spus Capelanului Colorat că ești. Dacă tu crezi că asta e suficient ca să îți permit să intri cu o sută de oameni în Sanctuar fără să te inspectez, și asta în toiul nopții…

Bosco nu își încheie propoziția. Van Owen înjură și zbieră la cel răspunzător cu lumina să ridice lanterna ca să-și poată îndepărta gluga și să se arate la față.

— Mulțumit?

— Spune-i să meargă cu lanterna pe lângă soldați. Vreau să îi văd pe oamenii care sunt cu tine.

— Ce porcărie!

Se întoarse spre omul care ținea lanterna.

— Fă așa cum ți se spune.

Mai trecură încă zece minute până ce Bosco fu mulțumit. Ar fi făcut asta și dacă Van Owen ar fi fost un aliat, dar trebuia să recunoască faptul că amânarea îi dădu o plăcere răutăcioasă. Într-un final, Bosco fu convins și dispăru din fața lui Van Owen. Mai fu nevoit să aștepte încă două minute, înfuriindu-l și mai tare, și apoi porțile se deschiseră ușor – dar nu de tot, astfel încât oamenii și caii trebuiră să intre încet, unul câte unul.

Van Owen intră primul, căutând să se ia la harță cu Bosco.

— Unde e? țipă el la Capelanul Colorat.

— Lordul Izbăvitor s-a dus la culcare. Va trimite după dumneavoastră mâine dimineață, după liturghie. Vă voi conduce spre camera dumneavoastră. Oamenii dumneavoastră vor

dormi în holul principal, care va fi încuiat.

Clocotind de nervi, Van Owen se lăsă condus prin zăpada imaculată, nevăzut de oamenii săi, care voiau doar să își pună caii în grajd și să nu mai stea în frig. Dar o persoană îl privea atent de la o fereastră înaltă. Când își făcuse intrarea nervoasă în clădire, Cale aprinse o lumânare din ceară de albine, se duse în biblioteca pe care o deschise cu o cheie furată de la Bosco și căută cu atenție documentul despre Van Owen și un testament mult mai subțire, „Tacticile Mercenarului Laconic”. Apoi se așeză la biroul lui Bosco, în scaunul căptușit, și începu să citească.

— Trebuie să mă întorc în Golan în două zile.

— De ce atâta grabă, Izbăvitorule?

— Spune-i acolitului tău să plece dacă vrei.

— Acolitul meu? întrebă uimit Bosco. A, acesta nu este acolitul meu. Este Thomas Cale.

Van Owen îi aruncă lui Cale o privire impresionată, dar disprețuitoare. Cale îi întoarse o privire inexpresivă.

— Dacă tu vrei ca el să stea, zise Van Owen, atunci așa să fie.

— Vreau.

— Nu avem mult timp... Van Owen făcu o pauză doar pentru efect. Antagoniștii au plătit opt mii de mercenari Laconici și acum mărșăluiesc prin Machair către Culmile Golan.

— Și tu vrei să conduci armata defensivă.

Nu fusese o întrebare, ci o afirmație.

— Nu, spuse Van Owen, evident încântat că Bosco greșise. Nu asta e intenția mea. Golanul va fi baza unei apărări înaintașe ale Culmilor. Sunt hotărât să nu las creaturile astea să inspire frica și alarma cu care sunt obișnuite. O armată de Izbăvitori nu are de ce să se teamă de niciun soldat, mai ales când vine vorba despre sodomiții ăștia scârboși. Opt mii dintre oamenii mei așteaptă la Golan și până mâine li se vor mai alătura zece mii.

— Spui că nu ai de ce să te temi, dar ai de gând să îi întreci numeric cu mai mult de doi la unul?

Van Owen zâmbi, simțind că îl surprinsese pe Bosco cu îndrăzneala lui.

— Nu ești singurul care crede în tactici noi, Bosco. Dar am de gând să fiu îndrăzneț fără să îmi asum riscuri inutile.

— Da, spuse Bosco, de parcă ar fi făcut o concesie, e un plan îndrăzneț.

Van Owen încuviință în tăcere. Cale vorbi pentru prima dată.

— E o nebunie să îi ataci pe Machair.

— Tu cunoști bine locul, nu-i așa, băiete?

— Știu că e majoritar plat – și plat înseamnă plat oriunde ai fi. Nu ar putea fi un teren mai bun pe care să se lupte Laconicii. Dacă îi ataci acolo, o să creadă că își sărbătoresc toate zilele de naștere la un loc[23].

Zicala cu zilele de naștere o auzi pe undeva prin Memphis și îi plăcea cum suna. Așa cum își dădu seama când o spuse cu voce tare în camerele lui Bosco, nu suna la fel de bine când o spuneai cuiva care nu avea o zi de naștere. Un Izbăvitor avea dreptul să omoare un acolit care făcea ceva suficient de neașteptat. Cine știe ce s-ar fi întâmplat dacă Van Owen ar fi fost mai puțin surprins că i se vorbise așa sau dacă și-ar fi adus o armă la el.

Bosco se întinse peste masă și îl plesni peste față pe Cale foarte tare. De data aceasta fu rândul lui Cale să fie amuțit de uimire.

— Să îl ierți, îi spuse Bosco lui Van Owen. I-am permis prea multe cu scopul de a îi dezvolta talentele întru gloria Izbăvitorului nostru și acum i s-a urcat la cap și a devenit insolent. Dacă ne scuzi, vei primi oricât ajutor vrei, iar eu îl voi pedepsi.

Asemenea umilință din partea inamicului său era la fel de surprinzătoare ca obrăznicia lui Cale, și Van Owen se trezi dând din cap ca un idiot și apoi afară, pe coridor, Bosco conducându-l la ușă și apoi închizând-o după el.

Izbăvitorul General se întoarse doar pentru o clipă să-l privească pe Cale. Nu era o priveliște plăcută. Băiatul era acum alb de furie, o expresie pe care Bosco nu o mai văzuse până atunci, nu doar la Cale, ci la nimeni altcineva.

— În sertarul din stânga se află un cuțit, spuse Bosco. Dar înainte să mă omori, ceea ce știu că poți să faci, ascultă-mă.

Cale nu răspunse și nu își schimbă expresia feței, dar nici nu se mută.

— Erai pe cale să spui ceva care ar fi schimbat lumea. Niciodată, spuse el încet și dând ușor din cap, să nu îți întrerupi inamicul atunci când face o greșeală.

---

[23] Zicală, în original „that all of their birthdays have come at once”, echivalentul a expresiei românești „le-a pus Dumnezeu mâna în cap”. (n.tr.)

Cale încă nu se mișcase – dar se părea că i se colorară obrajii un pic, un soi de roșeală inumană.

— Mă voi așeza, spuse Bosco. Aici. Apoi, când termin, poți să decizi dacă mă omori sau nu.

Pentru prima dată de când se întoarse de la ușă, își mută privirea de la Cale și se așează pe o bancă din lemn de la perete. Ochii lui Cale își pierduseră nuanța gălbuie de parcă un pic de umanitate începea să îi intre înapoi în corp.

Bosco oftă adânc și începu iar să vorbească.

Trecură douăzeci și patru de ore până ce Cale merse la mănăstire să îi povestească Vagului Henri ce se întâmplase.

— Mai aveam uite atât de puțin, spuse Cale alăturându-și arătătorul și degetul mare, și îl omoram.

— Și de ce nu ai făcut-o?

— Îngerul meu păzitor, îngerul meu păzitor m-a oprit.

Vagul Henri râse.

— Ți-a zis și cum îl cheamă? Că aș vrea să îi mulțumesc Îngerului ăstuia al tău. Mi-a salvat pielea.

— Nu fi foarte încântat, pentru că am și vești proaste.

— Ce anume?

— Bosco a căzut la învoială cu Van Owen să ne ia pe mine și pe Purgatori cu el.

— De ce?

— Drept observatori. I-a spus că eu și Purgatorii, indiferent de cât demult succes am fi avut în prerie, avem multe de învățat de la un soldat ca Van Owen. Asta și mită.

— Mită?

Vagul Henri făcu ochii mari. Poate că există un punct în care inima unui om conține atât de multă ură, încât să nu mai poată simți și asta. Acesta era și cazul Vagului Henri când venea vorba despre Izbăvitori. Dar fusese aproape șocat de ideea că unul dintre ei ar accepta mită.

— Bosco i-a oferit, spuse Cale, piciorul conservat al Sfântului Barnabus. Van Owen e devotat în mod special Sfântului Barnabus. Știi cum fac pisicile din Memphis când le dai chestia aia după care sunt înnebunite? Așa a făcut și el.

Cale nu putu să îi spună Vagului Henri că fusese nevoit să îi ceară scuze. Fusese necesar, dar dureros.

— Trebuie să înduri, spusese Bosco. În curând o să îl vezi

dând greș și asta va atenua lucrurile.

— *Ești convins că va da greș?*

— *Nu.*

— Și vestea proastă care e? spuse Vagul Henri.

— Vii și tu cu mine.

— Eu? De ce?

— Pentru că te-am cerut eu.

— De ce naiba ai face asta?

— Pentru că am nevoie de tine.

— Ba nu.

— Ar trebui să ai o părere mai bună despre tine.

— Nu e nimic în neregulă cu părerea mea despre mine.

— Am nevoie de cineva care să îmi asculte ideile. Cu cine altcineva mai pot vorbi?

— Nu vreau să merg.

— Pun pariu că nu vrei. Sunt convins că preferi să stai aici și să-ți faci de cap cu o adunătură de ahtiate care cred că soarele răsare din fundul tău – dar nu poți. Trebuie să te trezești la realitate.

— Bine! țipă Vagul Henri. Bine! Bine! Bine!

Răsuflă ca un cal enervat și înjură.

— Când?

— Mâine, când decide el.

— Și de ce mă lasă Bosco să merg?

— Pentru că el crede că niciunul dintre noi nu va lăsa fetele de izbelițe.

— Și vom face asta?

— Nu știu. Tu ce crezi?

Vagul Henri nu dădu un răspuns direct.

— Măcar asta explică de ce ne-a lăsat să ne bucurăm de păcatul carnal.

— Asta explică de ce te-a lăsat pe tine. Pe mine m-a lăsat aici pentru că nu ai cum să corupi Furia lui Dumnezeu.

— Și asta ești tu?

— Tu ce crezi?

— De ce mă tot întrebi asta?

— Pentru că vreau să știu. Am încredere în părerea ta – ți-am mai zis, răspunse Cale și apoi făcu o pauză. A, apropo, ce părere ai să-l ducem și pe acolitul meu, Model, prin mănăstire înainte să plecăm?

— De ce?

— Ar fi un gest de bunătate. Cine știe ce se va întâmpla cu noi? Poate nu o să aibă vreodată ocazia să vadă o femeie.

Vagul Henri îl privea acum furios.

— Nu sunt niște animale în grădina zoologică din Memphis. Nu îți aparțin ca să le împrumuți prietenilor tăi.

— Bine, bine, ho! Nu-mi amintesc să fi obiectat când ți-a venit rândul.

— Nu e ceva la care să *îți vină rândul.*

— Cum crezi. Doamne Dumnezeule! Era doar o idee.

Vagul Henri nu răspunse.

A doua zi, la doar două ore de la începutul călătoriei spre Culmile Golan, Vagului Henri îi era frig, era supărat și îi era foarte, foarte dor de fetele încântătoare pe care le lăsase la Sanctuar, toate plângând când își luase rămas bun, mai puțin Vincenza, preferata sa, care îl sărutase pe ambii obraji și apoi ușor pe buze. Tremură, dar nu de frig, amintindu-și ce îi șoptise la ureche printre acele sărutări delicate. Ea, de departe cea mai înțeleaptă dintre fete, prin acest gest spunea tuturor că el era al ei.

— Întoarce-te la mine și o să îți arăt ceva ce nu ai mai văzut vreodată.

Îi era foarte dor de ele și cine putea să îl învinuiască? Dacă exista un rai, atunci cum ar fi putut fi mai bine decât viața la mănăstire? Bine, în afară de faptul că nu erai înconjurat de iad. Și asta era problema problemelor – era, și știa asta, dispus să meargă prin iad ca să ajungă înapoi la ele, dar nu putea. Era o singură persoană care avea abilitățile, răutatea, furia și violența necesare pentru a face asta.

Mai trecură încă șase zile până să ajungă la Golan. Golanul era o mare creastă muntoasă de vreo șaizeci de kilometri și aceeași distanță era de la palatul oficial al Papei din orașul sfânt Chartres, a cărui aripă dreaptă o proteja. Partea dreaptă a Golanului ducea spre Macmurdoșii de Est, munți imposibil de trecut pentru orice armată dacă nu cobora trei sute de kilometri până la o trecătoare, Abisul lui Buford, disputat de Laconici și Elveții neutri. Acesta era singurul punct slab al Izbăvitorilor din estul Golanului. Dacă Laconicii acceptau să li se alăture Antagoniștilor, pe aici ar ataca. În stânga Golanului, Chartres și marile teritorii ale Izbăvitorilor din spatele lui erau protejate de

Fronturi – un rând de tranșee uneori de câte vreo zece metri adâncime și întinzându-se pe următoarele opt sute de kilometri până la următorul punct natural de apărare: Marea Weddell. Antagoniștii fuseseră blocați de prea multe ori de către aceste măsuri de protecție, naturale și făcute de om. Doar comoara găsită în Argentum ar putea fi suficientă cât să convingă Laconicii să pună o armată întreagă în mijlocul câmpului pentru că era regula lor să nu închirieze mai mult de trei sute de soldați odată, ca să își poată proteja cea mai mare resursă a lor. De asemenea, fu necesar să fie mituiți pentru a risca un război cu Elvețienii pentru dreptul de proprietate asupra Abisului lui Buford, de altfel un loc lipsit de importanță strategică pentru ambele părți.

Iarna chiar că nu era ca vara pentru Laconici. În mod normal, un loc unde iernile erau blânde ar fi făcut o campanie demnă de luat în considerare doar dacă banii erau destui, dar acum înțeleseseră, din cât de ger era, că asta era cea mai grea iarnă pe care și-o putea aminti cineva. Drumul greu, gerul tăios, zilele amare, nopțile insuportabile, Bosco îl asigură pe Van Owen că întârzierea sa la Sanctuar nu avea să conteze, pentru că, oricât de rea era vremea pe Coasta Shotover, avea să fie mult mai rău pentru Laconicii care încercau să își croiască drum prin Machair. În ocaziile rare când ningea pe acolo, vânturile care măturau spațiile mari și goale formau dune uriașe. Laconicii puteau suporta mai multe necazuri decât oricine, dar nu puteau zbura, așa că erau prinși acolo unde erau, cu supa lor neagră și Heloții lor nenorociți, care mureau cu zecile din cauza frigului.

Odată ajunși în Golan, Cale și Vagul Henri fură obligați să-și pună osul la muncă de către Van Owen, care îi punea să se ocupe de orice detaliu inutil sau neplăcut pe care îl putea găsi pentru ei, lucru care nu era dificil atunci când până și cea mai simplă sarcină devenea o tortură pe frigul acela. Van Owen ținea Purgatorii în cele mai proaste și reci camere și le dădu cât mai puține provizii posibile.

— Cine sunt oamenii ăștia? îl întrebă pe Cale despre Purgatori. Nu-mi place cum arată. Ceva e ciudat aici.

Pe lângă faptul că știa că Bosco avea dreptate și că să dai ceva cuiva care îți dorea răul era semn de imaturitate, pur și simplu nu se putea abține să își țină gura închisă.

— Omul a fost făcut dintr-un lemn așa de noduros, încât e

lucru îndoielnic că s-ar putea ciopli vreodată din el ceva absolut drept. [24]

Aceasta era probabil cea mai cunoscută zicală a Sfântului Barnabus, cel al cărui picior fusese păstrat. Și acela pe care îl adora Van Owen.

Încerci să fii amuzant?

— Nu, Izbăvitorule.

— Atunci repet. Cine sunt oamenii ăștia?

O altă zicală faimoasă a Sfântului Barnabus era: un adevăr spus cu intenție rea întrece toate minciunile pe care le poți inventa.[25] Cale știa asta pentru că frunzărise, una dintre cărțile despre viața sfântului în noaptea dinainte să plece din Sanctuar. Era impresionat de zicala despre adevăr, pentru că el credea că Sfântul Barnabus spusese foarte bine ceea ce învățase și el despre minciuni încă de când era mic copil.

— Sunt oameni care au păcătuit, dar care se pocăiesc pentru greșelile lor prin curaj deosebit. Am jurat pe piciorul Sfântului Barnabus să nu spun mai multe.

Dacă Van Owen ar fi fost obișnuit cu obrăznicia acoliților, și-ar fi dat seama mai ușor că se râdea de el. Era o greșeală prea mare, se gândi Cale, și chiar în timp ce spuse asta își disprețui propria prostie. Doar Dumnezeu știe ce s-ar fi întâmplat dacă Van Owen ar fi știut ce fel de simț al umorului aveau băieții îngâmfați. Van Owen nu știa sigur ce credea despre băiatul nesuferit din fața lui (pe lângă faptul că nu-l putea suferi). Băieții sfinți nu erau un lucru neobișnuit, deși el nu cunoscuse niciodată unul până atunci. De obicei erau considerați sfinți pentru că muriseră demonstrându-și sfințenia și, prin urmare, nu mai puteau deveni o pacoste. Nu mai fusese un băiat războinic recunoscut și ales de însuși Dumnezeu de vreo trei sute de ani – Sfântul Johan – și murise de vărsat de vânt la câțiva ani după ce câștigase lupta cu Cencii la Sfântul Albans. Un băiat ales care avea viziuni încântătoare cu mama Izbăvitorului și un fel de talent când venea vorba despre profeții de neînțeles care ar

---

[24] Citat din Immanuel Kant, *Idee zu einer allgemeinen Geschichte in weltbürgerlicher Absicht* (1784) - *Idee asupra unei istorii universale într-o viziune mai cosmopolită* (n.tr.).

[25] Citat din William Blake, Auguries of Innocence (1803), în original – A truth that`s told with bad intent / Beats all thr lies you can invent” (n.tr.)

putea fi interpretate de minți mai luminate era ceva – o oaie în haine de lup care tot ce făcea era să tragă de timp era total altceva, mai ales când se afla în buzunarul lui Bosco. Problema cu Van Owen era că era mai mult decât un șmecher ambițios și egoist (ceea ce era cu siguranță); era și un credincios pios al Izbăvitorului Spânzurat. Dacă nătângul odios din fața lui nu era doar un Mohawk lăudăros, cu un talent anume pentru măcelărit, ci chiar binecuvântat de Dumnezeu? O greșeală în cazul acesta ar însemna mai mult decât politică; ar putea avea legătură cu sufletul său nemuritor.

Vremea neobișnuit de rece care adusese zăpada se schimbă la fel de repede pe cât sosi. Vânturile tăioase din nord fură înlocuite de vânturile mai calde din est. Care aduseră cu ele căldura aceea care topi zăpada în mai puțin de trei zile. Pământul Machairului era ușor și cu miros de turbă, iar cavernele și foliculii din stâncile calciforme scurseră apa atât de repede, de parcă ar fi fost o cadă fără dop dintr-unul dintre palatele din Memphis.

Acum, fiind ocupat cu pregătirile, Van Owen nu avea timp să se gândească la Cale și, imediat ce putu, Cale îl trase pe Vagul Henri după el ca să caute mâncare pentru Purgatori.

— Lasă-i să moară de foame, spuse Vagul Henri. Lasă-i să-nghețe. Sper să ia holeră de porci și spinările lor să se îndoaie invers și urechile să li se descompună până le cad în buzunarul drept.

— Revino-ți, Vagule Henri. Mai devreme sau mai târziu, viața ta, și mai important, viața mea, o să depindă de ei.

Întruna dintre aceste sarcini inutile, cum ar fi păzitul zadarnic al unui tren care aducea combustibil din câmpurile cu cărbune Sluff, aflate la vreo 16 kilometri la sud de Golan, se întâmplă ceva rar întâlnit. După ce o mică avalanșă blocase drumul principal, se văzură nevoiți să o ia pe drumul lung înapoi către Golan și se treziră mergând printre magaziile posomorâte care se bazau pe câmpurile de cărbune pentru a face rost de căldura necesară fabricării fierului și a oțelului, ultimul mult mai rar întâlnit, fiind atât de scump și greu de făcut că Izbăvitorii nu îl prea foloseau. Când ajunseră la un deal jos, amândoi văzură în aproape același timp marele maldăr de la picioarele lor. Își legară caii și priviră tăcuți la marea grămadă de sub ei, șocați și terifiați. Aruncate, una peste alta, bătute de vânt și acoperite

doar de un strat subțire de zăpadă, se vedeau armurile Materazzilor de la marele dezastru de la Silbury Hill. De la depărtare arăta ca un maldăr de cochilii rămase de la niște creaturi acvatice cu formă de om, goale și părăsite ca niște cochilii de crab și homar golite de carne și abandonate lângă chioșcurile cu fructe de mare din Golful Memphis. Peste cinci minute se aflau la porțile depozitului, unde doi bărbați în vârstă se încălzeau lângă un cuptor de lipit în timp ce priveau cum șase oameni încărcau o căruță cu bucățele și piese din marele munte de armură din fața lor.

— Ce se întâmplă aici?

Cel mai bătrân dintre bărbați îl privi, întrebându-se dacă avea sens să fie insolent față de băiatul Izbăvitor. Alese calea de mijloc.

— Acestea sunt barbacanele de la victoria aia cu Mazzi. Unde sunt ei acum în toată gloria lor? În țărână, adăugă el evlavios.

— Unde le duc?

— La topit. Acolo. La marele cuptor. Dar nu merge acuși. Nu-i destul cărbune, vezi mata, vremea fiind așa apucată cum e.

Bărbații de la căruță lucrau repede, dar nu pentru că erau harnici, ci pentru că încercau să își țină de cald. Unul dintre ei cânta în timp ce lucra, un amestec hulitor dintre unul dintre cele mai onorate imnuri ale Izbăvitorilor și un cântec de cârciumă despre Barnacle Bill.

„OOOOH Moarte, Judecată, Iad și Eden
Ultimele patru lucruri în care credem,
Dar mă duce gândul la Maria, fată-ntre fete,
Și la ce știe ea să facă c-un castravete!”

Ceilalți, înghețați, își văzură de treabă fără să-l asculte, dezbinând armura bucată cu bucată, tăind chingile de piele acolo unde nu putreziseră încă, aruncând bucățile mai ușoare în căruță – mănușile zăngăneau, coifurile și platoșele clănțăneau, banderolele și epoleții se ciocneau și toate astea făceau o larmă imensă, zăngănind unele peste celelalte în timp ce umpleau căruța. Unul dintre bărbați îi observă pe Cale și pe Vagul Henri.

— Cob. Taci!

Cântărețul se opri imediat, buna lui dispoziție fiind înlocuită ca prin magie de ostilitate alertă.

— Te costă un dolar dacă vrei să privești, amice, spuse unul dintre bărbați.

— Tacă-ți fleanca, spuse Vagul Henri într-un mod plăcut.

— Alde voi n-are voie pe-aici.

— Și acum vă costă doi dolari, spuse cântărețul.

— Nu-ți face griji, spuse Vagul Henri. Îți dau eu ce meriți.

Cale se duse spre bărbați și le dădu un dolar fără să spună nimic. Ce îl enervase așa de tare pe Vagul Henri?

— Parcă am zis să fie doi.

— Nu-ți forța norocul.

Se întoarse cu spatele la oamenii care căzură de acord că, într-adevăr, nu ar fi fost o idee bună să își forțeze norocul. Cale privi în timp ce Vagul Henri se plimba lângă baza grămezii și se aplecă să ridice un coif pe jumătate strivit. Avea o emblemă emailată deasupra nasului, ceva mai mare decât degetul mare de la mână – o tablă micuță de șah, în roșu și negru și trei stele albastre.

— Blazonul acesta este al Carmellei Materazzi.

Făcu semn spre încă o cască identică – dar chiar și sub tot noroiul acela, aceasta părea destul de nouă.

— Iar asta trebuie să fie a fiului său. Auzisem că au fost omorâți amândoi, dar nimeni nu știa sigur. Kleist a furat portofelul puștiului și apoi s-a ales cu zece dolari când i l-a dat înapoi și i-a spus că l-a găsit în Grădinile Sally.

Așeză cu grijă coiful pe pământ, se duse la marginea grămezii și ridică un picior, ca și când ar fi avut de gând să se cațăre. Cu un efort strașnic, mai scoase încă un coif, acesta cu o pană foarte murdară, lipsită de culoare din cauza iernii grele.

— Mi se părea mie că îl știu. Asta, spuse el arătându-i coiful lui Cale, a fost al nemernicului ăluia de Lascelles. M-a tras de ureche odată, că-i stăteam în drum.

— Ei bine, asta o să-l învețe minte.

Vagul Henri râse.

— Ai dreptate. Blestemul lui Henri asupra oricui îmi face rău. Să sperăm că a suferit.

Deschise și închise viziera așa cum văzuse că făceau păpușarii din piețele din Memphis.

— Acum mai ai chef de glume, prietene?

Privi în jurul maldărului imens. Până la urmă, Memphis fusese o mare bucurie pentru el.

— Ar fi păcat să nu ne folosim de câte ceva de pe aici. Dumnezeule, este o avere aici.

Bărbații, care se prefăceau că nu ascultă, nu se putură abține.

— Cât de mare, domnule?

— Zece mii de dolari? Cincisprezece?

— Minți.

Cale și Vagul Henri izbucniră în râs.

— Scuze, domnule. Dar asta nu e posibil.

— Cum crezi. Dar uită-te la cum arată. Și oricum, nu prea mai e cineva în viață care ar putea purta chestiile astea. Durează ani buni să înveți să mergi în învelișul ăsta. Oricum, nu le-a folosit cine știe ce. Armura vine mereu cu un preț, răspunse Cale.

— Oricum, zise Vagul Henri, ar fi o nebunie să le lăsăm să fie topite.

— De ce? Se lasă întunericul în trei ore. Mai bine mergem.

În timp ce se îndepărtau, unul dintre bărbați îi strigă.

— Unde am putea s-o ducem, domnule? Doar spune-ne asta și o să ne rugăm pentru matale.

Aflați în marea cămară a Merindelor lui Honoratus cel Binecuvântat, pe pantele întunecate de pe Golan, Cale ceru două porții de carne de vită cu o prescripție pe care o furase din camerele lui Van Owen și purtând semnătura falsificată a ofițerului de intendență.

— Și dacă-și dă seama că tu ai fost?

— Cu puțin noroc, o să moară înainte să facă asta.

— Și dacă o să câștige – sau dacă supraviețuiește?

— Nu cred că poate face asta – să-i oprească, adică.

— Asta am crezut și la Dealul Silbury.

După cum îți poți imagina, nu e lucru ușor să aduci două cadavre într-o tabără și să nu atragi atenția asupra ta – dar era atâta forfotă în jur și așteptaseră până se făcuse aproape întuneric și merseră pe drumul lung, aduceau napi pentru toată lumea, pe care Purgatorii îi primiră plini de recunoștință. Se coceau și fierbeau în mai puțin de un minut. Cale urmă exemplul lui Bosco și, într-o cutiuță de alamă pe care o găsise asupra unui cadavru din prerie și care îi plăcuse cum arăta, puse niște așchii pe care le cioplise din fundațiile de lemn din camera de război a lui Van Owen. Îi spuse fratelui care se ocupa de combustibil că erau așchii de la spânzurătoarea unde fusese sacrificat

Izbăvitorul Spânzurat. În schimb, primi paisprezece saci cu cărbune și niște lemn. Cale și Vagul Henri priviră cum Purgatorii fericiți mâncau și se încălzeau lângă foc de parcă erau niște copii alintați.

— Te unge pe suflet, spuse Cale, zâmbind.

Dar problema era că Vagul Henri nu se putea abține, deși inima îi spunea că ar trebui să simtă total opusul. Necazul era că da, îl ungea pe suflet să îi vadă pe bărbații, ai căror frați de credință îi făcuseră viața un calvar. Acum că se bucurau așa de mult de căldura și mâncarea pe care el le-o adusese și pentru care ei erau atât de patetic de recunoscători, începu să simtă un fel de conexiune cu ei, de parcă era o sfoară invizibilă care îl lega de ei. Și el nu voia asta.

— Cum să îmi fie milă de ei? îi șopti trist lui Cale în timp ce stăteau în baraca mare, dar prost făcută, care vibra de lumină și plăcerea pe care numai picioarele calde și stomacul plin le puteau oferi.

— Atenție la lacrimi – s-ar putea să te înec.

A doua zi, dimineață, amândoi erau gata să plece înainte de răsărit. Când cerul începu să se lumineze, ei erau călare pe cai și departe de tabăra Golan, care acum începea să se întindă ca un câine, fiind ultima zi de pregătiri.

Obișnuiți să îi vadă pe cei doi tot intrând și ieșind și Cale fiind foarte admirat pentru victoriile sale din prerie, gărzile dădură din cap când aceștia trecură pe lângă ei și îi lăsară să se îndrepte spre culmile care duceau spre Machairul plat. Se auziră clopotele care chemau Izbăvitorii la liturghie printre lătratul câinilor care îi priveau croindu-și drum în jos. Într-o jumătate de oră se mișcau repede, dar cu atenție, prin câmp. Pe ici și pe colo mai erau câteva petice de zăpadă, dar din ce în ce mai rare și mai mici pe măsură ce se îndepărtau de culmi. Se opriră pentru câteva minute ca să își poată odihni caii.

— Totuși, spuse Vagul Henri, nu-mi pasă cât de duri sunt Laconicii. Chiar dacă e destul de cald acum, șase nopți întregi în mijlocul gerului – n-au cum să mai meargă la fel de țanțoș.

— Așa o fi, răspunse Cale.

Acum că se odihniseră, încălecară și începură să înainteze încet. Dacă s-ar fi întâmplat să se întâlnească cu membrii din cavaleria Laconică, și ei aflați în cercetare, măcar să fi avut caii odihniți. Cale voia să vadă terenul, cum afectase zăpada topită

pământul, dacă erau locuri înguste pe care ar putea fi nevoiți să le apere sau să le atace. Pământul noroios, care era de așteptat, ar fi fost un dezavantaj și probabil unul mare pentru Laconici, care, indiferent de abilitățile lor, încercau mereu să se apropie de inamici și să lupte în blocuri de câte zece oameni pentru a-și copleși adversarii prin forța lor, ferocitatea și abilitatea unică de a se mișca în aceste blocuri de oameni de parcă ar fi fost o trupă de dansatori, nu de soldați.

— Dansează cam mult, așa spune în testamente.

— Atunci când nu o iau în fund.

— Nu poți să știi niciodată, în testamente scrie că au un soi de ceremonie – adică, în public – unde fac toate chestiile astea de Gomora într-un fel de ritual, ca de sărbători.

— Mincinosule!

— Nu spun că așa e, pur și simplu îți zic ce scria acolo.

— Atunci ar fi bine să nu fim prinși.

— Da. Dar oricum tu o să fii în regulă.

— Cum adică?

— Ești prea urât.

— Fetele de la Sanctuar nu spun asta.

— O, nu? Ce spun atunci?

— Că sunt superb, de-a dreptul superb.

Râzând, merseră în tăcere timp de aproape zece minute.

— Îl vezi?

— Da, nu se prea chinuie să stea ascuns.

De câteva minute îi urmărea un călăreț de la vreo câteva sute de metri depărtare, după ce ieșise din spatele unui deal jos, dar destul de înalt cât să îl ascundă dacă voia să nu fie văzut.

Se auzi un clic puternic, Vagul Henri încercând să lase pe spate arbaleta care atârna de la șaua lui, în așa fel încât călărețul să nu vadă că se înarma.

— Hai să ne întoarcem.

Cale încuviință și începură să își schimbe direcția. Călărețul se opri pentru o clipă și apoi începu să îi urmărească.

— Dacă se apropie mai mult de tine, reîncarci – trimite una pe lângă el.

— De ce să nu îl nimeresc?

— Pentru ce? Doar avertizează-l că nu vrem să fie aici.

Vagul Henri ridică arcul, îl potrivi și trase o săgeată de amenințare. Calul dădu din picior în timp ce săgeata trecu pe

lângă el, ceva mai aproape decât intenționase Vagul Henri. Dar, până la urmă, și el era pe cal și nu mai exersase demult. Cei doi băieți se opriră și priviră.

— Hei, țipă iscoada Laconică. Ați vrea să vorbim un pic?

Cale se opri și își întoarse calul în timp ce Vagul Henri mai potrivi o săgeată în arc.

— Gata?

— Ce faci? N-avem timp de flecăreală.

— Nu sunt de acord. S-ar putea să nu mai avem altă ocazie.

— Vino în față! strigă Cale. Și ține-ți mâinile la vedere. Săgeata prietenului meu nu a dat rateu data trecută și nu o va face nici acum.

— Aveți cuvântul meu de onoare, strigă călărețul, râzând.

— Au sodomiții vreo onoare? întrebă Vagul Henri.

— De ce mă întrebi pe mine?

— Vino în față. Încet, strigă Cale. Dacă încerci vreo prostie, o să râzi pe partea cealaltă a feței.

Călărețul veni în față, așa cum i se spusese, până ajunse la vreo zece metri distantă.

— Destul.

Călărețul se opri.

— Ce dimineață frumoasă, spuse el. Te face să te bucuri că ești în viață.

— Ceea ce nu va fi și cazul tău, zise Vagul Henri, dacă prieteni de-ai tăi au de gând să ni se alăture. Pot să te omor și să ne continuăm drumul înainte să cazi la pământ.

— Nu va fi nevoie de asta, dragul meu, spuse tânărul, proaspăt ras și cu o tunsoare elaborată, având mici mărgele în păr.

— Ce vrei? zise Cale.

— Mă gândeam c-am putea vorbi.

— Despre?

— Sunteți Izbăvitori, nu-i așa?

— Poate că suntem. Ce-ți pasă ție?

— Scuzați-mă că spun asta, dar nu sunteți cam tineri să vă plimbați pe aici, unde o să fie plin de sânge și de zbierete?

— Parcă Laconicii erau concișI, spuse Cale.

— Da, așa e, de obicei. Dar ar fi tare trist dacă am fi toți la fel, nu?

— Ești Krypteia?

Omul clipi și își dădu ușor capul într-o parte. Zâmbi.

— Poate. Ești foarte bine informat, dacă îmi permiți să spun asta. Cale privi repede în spate să vadă ce mai era prin jur, știind că Vagul Henri se uita fix la pieptul bărbatului.

— Prietenul tău cu arbaleta are nervii tari?

— Nu pot spune că e așa, să fiu sincer, răspunse Cale. Așa că eu aș sta nemișcat dacă aș fi în locul tău. Te-am mai întrebat o dată – ce vrei?

— Doar să vorbim un pic.

— Așa i se spune acum? întrebă Vagul Henri.

— Nu cred că înțeleg ce vrei să spui, răspunse tânărul, deși știa să-și dea seama când cineva își bătea joc de el.

— Eu nu i-aș distrage atenția în locul tău, spuse Cale. Nu cât timp are chestia aia îndreptată spre pieptul tău.

Tânărul se uită amuzat la Cale și deloc nervos.

— Numele tău, tinere?

— Tu primul.

— Robert Fanshawe, spuse el, plecându-și capul într-o parte și neluându-și ochii de la Vagul Henri. Al vostru până în cel mai adânc abis al iadului.

— Dominic Savio, spuse Cale, dând din cap atât de ușor, că doar un șoim cu vederea foarte bună l-ar fi putut observa. Și acolo o să și mergi dacă faci ceva care să nu-i placă prietenului meu. Mereu îi spun că e prea agitat, apropo.

— Încântat de cunoștință, Dominic Savio.

— Plăcerea e numai de partea ta.

Dar apoi zări ceva ciudat în ochii lui Fanshawe, o licărire. Calul lui Cale, agitat din vreun motiv sau altul, începu să se dea un pic într-o parte. Mai făcu un pas.

— Încet, băiete!

Dar Cale nu era vreun mare călăreț și calul continuă să se miște oricum. Copita păru să i se scufunde în amestecul de rogoz și buruieni și apoi pământul se ridică de parcă ar fi fost o creatură care își căuta prada. Nechezând speriat și pierzându-și echilibrul, calul se ridică pe picioarele din spate și îl aruncă pe Cale la pământ, lovindu-se atât de tare, că pur și simplu rămase pe spate, gemând de durere. Apoi, cu o mișcare începătoșată, un bărbat ieși dintre buruieni și înșfăcându-l pe uimitul Cale, îl puse deasupra lui ca pe un scut și îi puse un cuțit la gât.

— Ușor! Ușor! strigă Fanshawe la Vagul Henri, care, speriat de

ceea ce se întâmplase și de cât de repede se întâmplase, nu trase cu arcul – ceea ce era foarte bine: dacă ar fi făcut asta, cu siguranță l-ar fi ucis pe Fanshawe, dar și pe Cale.

— Încet! Putem să ieșim cu toții vii din asta. Lasă-mă să explic.

— Hai, spuse Vagul Henri tremurând.

— Mi-am lăsat partenerul sub asta, spuse el uitându-se la bucata de material de doi metri pe unu, care era acoperită de buruieni și iarbă și peticită la suprafață, când v-am văzut îndreptându-vă direct spre el. M-am gândit să vă urmăresc și să mă asigur că treceți pe lângă el – dar v-ați apropiat prea tare. Până atunci mi-am dat seama că sunteți prea tineri să fiți soldați. M-am gândit să vă conduc în altă direcție. Greșit din nou, nu?

Fanshawe zâmbi, sperând să îl mai calmeze pe Vagul Henri. Îl văzu agitat, dar era clar că știa ce face – o combinație periculoasă.

— Putem cu toții să scăpăm cu viață din asta, repetă Fanshawe. Coboară-ți arcul și prietenul meu îl va lăsa pe Dominic să plece.

— Tu primul, spuse Cale. Ți-am spus.

— O să-i tai gâtul băiatului ăstuia și apoi o să vin după tine, spuse bărbatul care îl ținea pe Cale.

— Hai să ne calmăm cu toții. O să îl rog pe prietenul meu să îl ridice pe Dominic în picioare și vedem ce facem după aceea. Bine?

Vagul Henri încuviință.

— Număr până la trei. Unu, doi, trei.

Cu asta, bărbatul care îl ținea pe Cale îl ridică până ce stăteau amândoi în picioare – cuțitul de la gâtul lui nu se mișcă nici măcar un pic.

— Grozav, spuse Fanshawe. Ne înțelegem de minune.

— Și acum? spuse Vagul Henri.

— Da, acum e mai complicat, recunosc. Ce-ar fi dacă…

Cu asta, Cale își ridică piciorul drept, îi zgârie glezna bărbatului care îl ținea în timp ce îi dădu un cot direct în coaste, îl apucă de încheietură și îl strânse cu toată forța lui. Țipătul bărbatului fu înăbușit de aerul care îi ieșea din plămâni. Rapid ca un ogar, Cale se eliberă din strânsoare, îi mai dădu un cot bărbatului în braț și îi luă cuțitul din mână. Spre surprinderea lui

Cale, bărbatul încă se putea mișca. Pară încercarea lui Cale de a-l înjunghia și îl lovi pe Cale cu pumnul în lateralul capului. Strigând de durere, Cale făcu un pas înapoi să își facă loc pentru încă o lovitură. Când sări la pieptul lui, omul se mai feri odată, de două ori și apoi îl lovi pe Cale în glezna stângă și îl făcu să-și piardă echilibrul, căzând într-un genunchi. Încă o lovitură puternică veni dinspre bărbat, care, dacă și-ar fi atins ținta, i-ar fi zdrobit toți dinți lui Cale, dar se feri, nimerindu-l în cel mai jos punct al bărbiei sale, mișcându-i capul în altă direcție. Cale stătea acum în picioare și adversarul său, pierzându-și echilibrul când nu-l nimeri pe Cale, se târî mai departe. Acum Cale avea cuțitul și era în avantaj, amândoi stând în picioare și privindu-se lung, așteptând o ocazie pentru a lovi.

— Gata! Ne putem opri aici! Spune-i! strigă Fanshawe către Vagul Henri. Putem să plecăm cu toții. Nimeni nu trebuie să moară aici.

— Mie mi-e indiferent, spuse omul, holbându-se la Cale.

— Mie nu, spuse Fanshawe. Fă cum îți spun și retrage-te. Fă-o sau jur pe Dumnezeu că vin și îl ajut.

Antrenat să asculte chiar mai bine decât era antrenat să ucidă, omul se dădu înapoi pas cu pas, mai precaut decât ți-ai putea închipui.

— Felicitări! Tuturor. Urcă-te în spatele meu, Mawson, spuse Fanshawe, uitându-se la Vagul Henri. Îmi permiți, dragul meu?

— Nu sunt dragul tău.

Fanshawe luă hățurile, și calul se apropie încet de Mawson, care încă îl privea pe Cale de parcă se întreba ce să îi mănânce mai întâi – inima sau ficatul.

— Urcă-te în spatele meu, Mawson.

— Cuțitul meu, spuse Mawson.

Fanshawe oftă și se uită la Cale cu o privire obosită, de ce-să-le-faci. Cale se dădu înapoi, ridică brațul ținând cuțitul și îl aruncă destul de puternic la vreo patruzeci de metri în direcția în care voia ca ei să meargă.

— Îți sunt îndatorat, spuse Fanshawe.

Fără vreun ordin, Mawson, expresia rătăcită a unui ucigaș mult mai experimentat dispărând acum de pe chipul său, își luă pătura camuflată și sări în spatele lui Fanshawe la fel de ușor și grațios ca și când și-ar fi tras un scaun pe care să se așeze la masă. Părea mult mai tânăr acum.

— La revedere, băieți, zise Fanshawe. Pe data viitoare.

Cu asta își întoarse calul și, oprindu-se doar ca să îl lase pe Mawson să își ia cuțitul, curând se aflau la cinci sute de metri distanță, în spatele dealului de unde apăruse în urmă cu doar zece minute.

Nu cred că sunt făcut pentru așa ceva, zise Vagul Henri.

— Ai fost minunat, spuse Cale.

Apoi încălecară și galopară spre Golan cât putură de repede.

Fanshawe și Mawson totuși nu erau prea departe de locul unde băieții îi văzuseră dispărând. Găsiseră un canal îngust, întinseră pătura cu iarbă sub ei și acum se bucurau energic de bestialitatea Laconică.

Era noaptea dinaintea Bătăliei celor Opt Martiri, numită așa pentru că, în ultimii șase sute de ani, acest număr de Izbăvitori își dăduse viața pentru credință pe sau lângă ceea ce avea să fie câmpul de luptă. Nu era o întâmplare că era un loc de conflict deja consacrat de sângele martirilor. Atât de disprețuiți erau Izbăvitorii de numeroșii lor adversari, că de-a lungul sutelor de ani rămăseseră puține locuri în care vreunul dintre ei să nu fi fost spânzurat, decapitat, dezmembrat, strivit, sugrumat, strangulat sau crucificat. Era rușinos cât de multe variante aveau Izbăvitorii pentru nume de câmpuri de luptă după martiri. De-abia dacă era vreo bătaie într-un sat care să nu fi fost numită după unul dintre ei.

Cale nu fusese chemat să participe la instrucțiunile finale, dar nici nu fusese exclus. Mișunând în spatele colibei de bătălie a lui Van Owen, așteptând cu Vagul Henri să se formeze un grup la ușă cu care să intre neobservați, Cale îi șopti prietenului său:

— Ce trebuie să fac?

— Să taci din gură.

— Corect.

Atunci sosiră vreo cinci sau șase subalterni și Cale îi urmă îndeaproape, intră înăuntru și se duse în cel mai întunecat și aglomerat coridor din camera mare, care era oricum bine luminată doar acolo unde atârna planul de atac pe perete.

Spre marea dezamăgire a lui Cale, Van Owen nu spusese nimic din cale afară de prostesc referitor la tactici. Nici nu era ceva prea interesant, în afară de folosirea unei armuri mult mai grele pentru rândul din față de Izbăvitori, care aveau să aibă

primul contact cu Laconicii. Cale trebui să admită că, indiferent cât de puține știa Van Owen despre tacticile laconice – bineînțeles, nu avusese acces la testamentele din biblioteca lui Bosco – era greu să îi critice deciziile. Singura satisfacție fu să rânjească la cât de puține rezerve avea Van Owen. Din moment ce aveau opțiunea de doi la unu, se gândi că Van Owen ar fi trebuit să țină o parte mai mare din armata sa lângă el, să-i dea opțiunea de a se descurca ușor cu ceva neașteptat.

— Pe de altă parte, spuse Vagul Henri după ce Cale ieși neobservat din înghesuială ca să se poată pregăti pentru a doua zi, să presupunem că le slăbește primul atac prin faptul că nu se folosește de avantajul numerelor mari. Și a ține o rezervă mare e ca și când ți-ai împărți forțele în două. Aș schimba multe lucruri în locul lui.

— Nimeni nu te-a întrebat nimic.

— De fapt, chiar tu m-ai întrebat.

— Atunci îmi pare rău și mă rog la Dumnezeu să mă ierte.

— Încă o faci? Adică, încă te mai rogi?

Cale nu răspunse.

— Ei bine?

— Da, încă mă rog, spuse Cale și urmă o pauză. Mă rog pentru ispășirea de rău și să nu mai fiu nevoit să-ți văd fața hidoasă toată ziua.

— Eu? Sunt superb. Chiar tu ai spus-o.

Când ajunseră în coliba Purgatorilor, îi aștepta un mesaj din partea unuia dintre aghiotanții lui Van Owen: Cale și oamenii lui puteau să se uite la bătălie dacă doreau, dar li se spunea să stea departe de centrul de comandă sau de câmpul de luptă. Nu aveau dreptul să intervină, indiferent cât de important era.

Acestea erau vești grozave. Singura frică a lui Cale era că Van Owen l-ar fi inclus în vreun plan periculos, din dușmănie. Era clar că, fie victorie, fie înfrângere, Van Owen nu voia să riște să îl ajute pe Cale să își facă numele și mai cunoscut. Cale îi scrise înapoi, repetând ordinul, și se duse voios la culcare.

A doua zi permise majorității Purgatorilor să doarmă până târziu, ceea ce era o încântare de fiecare dată, dar îl luă pe Vagul Henri și pe alți zece oameni și plecară când se crăpă de ziuă. La deschiderea porților, grupul restrâns își făcu loc printre armată în timp ce aceasta se agita cu pregătirile pentru ziua respectivă. Își croiseră drum până în fața Câmpului celor Opt

Martiri, în mare parte ignorați de bărbații care aveau prea multe pe cap și merseră călare spre nord, către o colină de pe care se vedea bine câmpul de luptă și pe care o ochiseră înainte de întâlnirea lor cu Fanshawe. Cale le spuse oamenilor săi să verifice împrejurimile după vreun avanpost laconic care ar fi putut fi instalat de când fuseseră ei ultima dată acolo, și Cale își confirmă cele două rute de evadare în cazul în care lucrurile luau o întorsătură proastă. Apoi se urcară pe colină și așteptară tăcuți ca ziua să înceapă. Laconicii se adunaseră deja la capătul lor de câmpie, deși nu chiar ordonați ci stăteau ca la un fel de bâlci, privind cum se instalau Izbăvitorii.

Mai întâi veniră Cordeliile Negre, mai bine de trei mii de oameni, armura în negru și purpuriu, culorile de la care își primiseră numele. Chiar și de la câțiva kilometri distanță tot se mai auzeau frânturi dintr-un imn. Băieții, râzând, începură și ei să cânte batjocoritor.

Ține minte, omul meu
Cum ești tu, am fost și eu,
Cum sunt eu și tu vei fi,
Ascultă ceasul morții.
Astăzi eu, iar mâine tu,
Țărână sunt, așa și tu,
Hidos al morții adevăr
Ultimul suflu – în răspăr.

Cei doi băieți aproape că erau isteric de veseli – văzându-și inamicii, oricare ar fi fost rezultatul, înfruntând moartea în timp ce ei priveau de la distanță, în siguranță. Vagul Henri își aminti un cântec pe care îl mai cântau brigăzile din palatul lui Arbell Gât-de-Lebădă. Îi luă un pic să își amintească linia melodică și uitase primele câteva versuri.

O! Moarte, unde e înțepătura ta – ram-tatam
O! Morminte, victoria taaaa?
Clopotele iadului bat tam-ram-tam-tam
Pentru moartea ta, nu și a meaaa!

Probabil că vântul își mai schimbase direcția, din moment ce imnurile când se auzeau, când nu, dar cel mai impresionant

lucru era cădelnița de mărimea unui clopot de catedrală pe care Cordeliile Negre o luau mereu cu ei la război, legănând-o în față și în spate, într-o coloană mare de fum.

Laconicii se învârteau în continuare prin fața taberei lor ca și când s-ar fi uitat la un carnaval cât de cât interesant. Acum priveau a doua armată din Golan cu cele cinci Frății, șase mii de oameni în total: sclavii Inimii Imaculate, Simonii Sărmani ai Adorației Perpetue, Norbetinii, cumpliții Oblați ai Umilinței și, cei mai crunți, Frăția Milei. În timpul orei care urmă, armata Izbăvitorilor își desfășură forțele în formație de luptă: pânze aurii, stindarde roșii, drapele purpurii, pețiolurile confesorilor și ramurile roz ale călugărilor medici care nu aveau voie să atingă muribunzii până când aceștia nu cereau unguentele cu ultima lor suflare. Toate acestea se întâmplau pe fundalul cimpoaielor destul de puternice cât să contracareze nestatornicia vântului și pe care Van Owen, privind de pe promontoriul care părea că iese din Golan, avea să le semnaleze atunci când bătălia începea; imnurile se încheiară ca să lase cimpoaiele să ghideze Izbăvitorii, fiecare Frăție asociind instrucțiunile proprii cu câte un sunet – să avanseze, să se întoarcă sau să se retragă.

Acum că Izbăvitorii erau aproape aliniați și gata de atac, soldații Laconici începură și ei să se urnească, dar cu aceeași lipsă de intensitate cu care părură să îi privească înainte. Dar în mai puțin de trei minute parcă apăru așa de nicăieri o serie neuniformă de grupuri pătrate. Și apoi păreau că își pierduseră iar interesul – grupurile aveau o formă cât de cât clară, dar ai fi zis că le lipseau precizia și disciplina marțială a rangului formal. Acum se uitau din nou înspre Izbăvitori, a căror a doua armată se aranjase în formație – un rând de Cordelii Negre în față și ceilalți stăteau în coloane de câte șase, cei cu armură ușoară și cei mai sprinteni fiind așezați la sfârșit. La opt sute de metri în spatele acestora se aflau o mie de rezerve. Atunci, la auzul sunetelor de trompete, cei șase cimpoieri încetară să mai cânte muzica lor stridentă, sunetul plutind în aer ca ultima suflare a unui animal mare și rănit.

Timp de un minut aproape că fu tăcere, auzindu-se doar ocazionalul țipăt al sergentului sau nechezatul unui cal dintre cei cinci sute din spatele Izbăvitorilor din dreapta.

În fața Laconicilor, opt oameni cu două drapele alergară spre fiecare parte a armatei lor, încă nu foarte ordonată.

Când se împrăștiară, ridicară steagurile și începură să semnaleze. Ca un cal leneș mergând agale prin apă și deodată fiind curentat de un țipar electric, armata Laconicilor prinse viață – cele șase pătrate difuze prinseră contur clar. Încă o mișcare a steagurilor și începură să se îndrepte spre Izbăvitori, aflați la aproape un kilometru și jumătate sub ei; marșul lor avea o cadență perfectă, erau ca o trupă de dans sau un grup de mimi.

Încă odată steaguri. Cele șase pătrate se opriră în același timp. Se auzi o bătaie și apoi se văzură iar drapelele. Un strigăt, o voce, opt mii de oameni, ciocnirea săbiilor de scuturi, chipul strategului îndreptat spre grup și apoi cu toții întorși cu fața spre inamici. O scânteiere de culori, roșu și galben. Fiecare rând de oameni se îndreptă spre stânga și fiecare pătrat deveni o linie întinsă de-a lungul câmpului, de la treizeci până la zece oameni. Încă un val de steaguri fluturânde, încă un strigăt și încă o mișcare a scuturilor, cele șase rânduri formând un zid care se întindea peste o mie de metri lungime și șase oameni lățime. De pe Culmile Golan, unde se afla Van Owen, se auzeau urletele trompetelor, și fiecare preot începu să strige:

„MOARTE! JUDECATĂ! IAD! EDEN!
ULTIMELE PATRU LUCRURI ÎN CARE CREDEM!”

În ciuda siguranței pe care le-o oferea colina și disprețului neutru pe care Cale și Vagul Henri îl nutreau pentru ambele părți, un fior neplăcut de frică le trecu pe șira spinării. Vagul Henri sfidă puterea rugii hidoase, cântându-i șoptit lui Cale la ureche:

„Dar mă duce gândul la Marfa, fată-ntre fete,
Și la ce știe ea să facă c-un castravete!”

Marea armată a Izbăvitorilor înaintă clătinat ca un taur care, în sfârșit, scăpa din noroiul de pe malul unui râu. Și atunci urmă uimirea lui Cale și a Vagului Henri. Mercenarii Laconici începură să alerge spre inamicii lor de parcă ar fi fost disperați, ba chiar fericiți să moară. Nu se putea numi mers agale sau alergat, ci un avânt brusc care se prea poate să fi fost fatal ordinii și puterii zidului lor masiv format din mii de oameni care acționau ca unul

singur.

Pe măsură ce cele două armate se întindeau una spre cealaltă ca o pată, animalele mici de pe Machair erau prinse la mijloc. Primii și singurii care scapă sunt fazanii, toți o apă și-un pământ, cloncănesc și dau din aripi în aer fix când rândul de Laconici e gata să îi calce în picioare. Iepurii o iau acum la goană spre adăpostul la care nu vor ajunge, sărind când în față, când în spate, între graba Laconicilor și răbdarea ca de mormânt a Izbăvitorilor. Vulpea care îi vâna încearcă și ea să fugă, mai întâi într-o direcție, apoi în cealaltă, moartă de frică, dar apoi dispare printre picioarele oamenilor, înghițită de potop precum animalele din afara arcei lui Noe.

Asaltul brusc al Laconicilor îi făcu pe centenarii arcașilor Izbăvitori să sară în stânga și în dreapta. Avântul luat de Laconici deja îi apropiase destul demult de Izbăvitorii care se aflau în vale. Câteva secunde pierdute duseră la o confuzie și mai mare tot ce văzură ei fu avansul constant al Laconicilor. Până ca centenarii să audă ordinul lui Van Owen, deja rataseră șansa a două valuri de săgeți. Recuperară, traseră, și cei doi băieți priviră cum vârfurile ascuțite acopereau văzduhul și se îndreptau spre bărbații în roșu care avansau. Dar o asemenea viteză îi făcuse pe Laconici să treacă de arc și doar cei din spate fură răniți, multe săgeți lovind, neputincioase, pământul din urma lor.

Acum, fiind atât de aproape, arcașii Izbăvitori erau forțați să tragă la nivelul Laconicilor, direct în protecția pe care le-o ofereau scuturile lor. Încă un șoc: mercenarii angajaseră și ei alți oameni care să lupte în locul lor. Laconicii disprețuind de prea mult timp efeminația luptei de la distanță, aduseseră patru sute de oameni din Mica Italie, care acum mergeau în urma Laconicilor din dreapta, suportând focul săgeților care trecuseră pe lângă Laconicii care avansau. O sută cincizeci erau morți deja, ceilalți așteptau – dar acum, în timp ce arcașii Izbăvitori puteau trage în voie, faptul că Italienii erau ignorați le dădu timp acestora să se pregătească și să tragă la rândul lor în arcașii Izbăvitori.

Haos. Nu se așteptaseră la arcași și nu erau nici obișnuiți să fie de partea cealaltă a arcurilor, ceea ce îi aruncă într-o stare puternică de confuzie la vederea săgeților care aproape că nimereau fiecare om din primele linii. Centenarii și sergenții

strigau pe fundalul țipetelor celor răniți și muribunzi.

— CAPUL JOS! CAPUL JOS! CAPUL JOS!

— Ai grijă! strigă un altul.

— Atenție! ACOLO! ACOLO!

Un Izbăvitor primi o săgeată direct în piept, dar bărbatul viu de lângă el este cel care tresare ca un cal lovit de bici. Unii se feresc și se apleacă din orice – alții doar stau și se trezesc cu câte o săgeată în stomac sau în față, de parcă ar fi fost o surpriză totală. Arcașii care în urmă cu un an devastaseră cavaleria Materazzi erau acum simpli spectatori la cum Laconicii, abia atinși de săgeți, îi tăbăceau pe cei din liniile fruntașe ale Cordeliilor Negre. Zgomotul scuturilor mici lovindu-se de cele mari suna mai mult a lovituri zăngănite decât a trosnete maiestuoase. Dar, din toată lumea, doar Izbăvitorii ar fi putut să suporte o asemenea forță armată la viteza cu care se luptau. Unii cedaseră, soldați Izbăvitori, cât și Laconici fiind acum forțați să cadă unii peste ceilalți, ceea ce era de rău augur pentru mercenari care se așteptaseră ori ca ei să le țină piept, ori să cadă toți deodată, dar acum, că reușeau să treacă, erau măcelăriți la nivelul solului de către Norbetinii care îi așteptau. Apoi începură îmbrâncelile, țipetele și strigătele ritmice de pe fiecare parte semănând cu urletele de la jocul cu odgonul la carnaval. Bărbații din spate se lăsau cu greutatea pe cei din față, care făceau fix același lucru celor din fața lor, cu umerii lăsați, mârâind și gâfâind, dând contur bătăliei până în primele rânduri. De pe deal, de la o depărtare așa de mare, roșul închis al mantiilor Laconicilor și multiplele culori ale Frăților Izbăvitorilor arătau ca ulei și apă vărsate pe o față de masă. Dar, din loc în loc, linia care părea că îi desparte se rupea, culorile se amestecau, stăteau așa pentru o clipă, și apoi oaspeții nedoriți fie erau măcelăriți, fie se retrăgeau, fiind absorbiți înapoi în frontul lor.

Atunci urmă al doilea șoc: știind că aveau de-a face cu oameni care, ca și ei, tot ce făceau era să lupte și să învețe să lupte, Laconicii mai deprinseseră un meșteșug din multele lor războaie. Veni rândul săbiilor celor noi luate de la Strouzi, având aproape un metru lungime și curbându-se brusc la capăt. Asta le permitea să taie scuturile Izbăvitorilor cu ușurință și să facă sabia să treacă cu o forță teribilă prin coiful celui din fața lor. Coifurile, menite să suporte o singură lovitură, se rupeau în

două la impactul a ceea ce semăna cu o țepușă bătută cu ciocanul. Rănile teribile pe care le provocau cu fiecare lovitură zguduitoare clătinară liniile de front ale Cordeliilor Negre. Apoi ultima răsucire a tăișului, ieșind la iveală grația odioasă a Laconicilor. În dreapta se aflau cei mai puternici bărbați Laconici, iar în spatele celor de la mijloc – dându-și seama că linia centrală nu ar fi cedat – se duseră cei masivi, făcând-o și mai puternică. În vreme ce Izbăvitorii din linia centrală și cei din dreapta își croiau încet drum spre capăt, cei din Cordeliile Negre căzuți sub tăișul săbiilor curbate fiind înlocuiți de oameni mai slabi sau de unii cu o armură și mai proastă, grupul din stânga se prăbuși, săbiile curbate, cei mai puternici dintre Laconici și întăririle rapide devenind prea mult de suportat.

— ASTA-I TOT? CE? STAȚI! PE LOC! PE LOC!

Confuzia, prăbușirea și strigătele – majoritatea soldaților din ambele armate nu știau dacă erau pe punctul de a învinge sau de a muri.

Printre zgomotele huruitoare, țipete, ordine, trompete și cei morți sau muribunzi, Laconicii din dreapta își biruiră adversarii – aceia care puteau o luau la goană, cei care nu puteau erau omorâți și tocmai cadavrele lor alunecoase de atâta sânge, excremente, și noroi îngreunau avansul Laconicilor. Mercenarii încercau să își mențină echilibrul printre cadavrele de la picioarele lor, greutatea molatică a morților, mâinile celor aflați pe moarte care încercau să se mai țină de ceva și țipetele celor răniți, dintre care unii încă se mai puteau lupta, înjunghiind mercenarii împiedicați, împinși din spate și deodată dezorientați și vulnerabili. Muriră mai mulți Laconici în turnura aceasta ametită de situație decât muriseră vreodată în toți anii lor de luptă. În cele din urmă, bătălia se încheie, dar nu și omorurile. Van Owen îi privea de pe dealul său, deznădăjduit și speriat, neputând face nimic altceva decât să își trimită cele câteva rezerve la moarte sigură, doar ca să întârzie ceva ce nu putea fi oprit. Acum, în timp ce Izbăvitorii din centru și de pe dreapta încă se luptau, Laconicii îi atacară din lateral și pur și simplu îi scuturară ca pe o pătură la sfârșitul unui picnic sângeros. Cei care nu fugeau mureau.

Era a doua bătălie la rând pe care Vagul Henri și Cale o vedeau încheindu-se cu un masacru. Purgatorii din jurul lor țipau să îi încurajeze și o făceau atât de tare, că Vagul Henri îi înjură

ca să îi mai domolească. Era pe cale să îi atenționeze că încurajau oameni care ar fi aplaudat la execuțiile lor, care îi vedeau ca pe niște morți vii, oameni fără suflete. Cale își dădu seama ce voia Vagul Henri să spună pentru că și el gândea același lucru, așa că îl apucă de braț ca să îl facă să tacă. De data aceasta, spre deosebire de marele fiasco de la Dealul Silbury, Cale avu bunul-simț să nu se mai implice și, cu mult înainte de sfârșitul teribil al luptei, deja se retrăsese. Dar în acea zi, spre deosebire de Izbăvitori, avu parte de un noroc neașteptat.

Cât despre Cale, Vagul Henri și ceata lor de Purgatorii, unii plângeau, alții se rugau pentru cei morți și cei răniți.

— Moarte, Judecată, Iad, Eden, strigă Purgatorul Giltrap, cândva Orânduitorul Rugii de la Meynouth înainte de a fi condamnat la trei dintre cele nouă crime împotriva rațiunii.

La aceasta, ceilalți adăugară, având în vedere replica Vagului Henri:

— Ultimele patru lucruri în care credem.

Cu bărbiile în piept, cei doi băieți care conduceau șirul de bărbați își puturā ascunde zâmbetele rușinate.

Întorcându-se spre Golan, Cale protejă coloana de oameni mișcându-se în cercuri printre Degetele Machair, numite astfel datorită capetelor lungi, joase, subțiri și rotunjite care arătau drumul spre culmi. Laconicii nu erau mai buni călăreți decât erau ca arcași, dar aveau rezerve călare pe care nu le folosiseră în acea zi și, înainte să părăsească dealul, Cale îi văzu de la distanță croindu-și drum spre locul îndepărtat al avanpostului lui Van Owen. Cale merse încet spre Golan, precaut în caz că ar fi dat peste cavaleria Laconicilor. Cale pusese iscoade călare pe măgari de fiecare parte a Degetelor și în spatele crestelor dealurilor, care mergeau cu pași siguri pe laturile neuniforme, atente la orice posibilă amenințare. Unul dintre ei îi făcu semn lui Cale să vină până sus chiar înainte să ajungă la sfârșitul degetelor. Când ajunse sus împreună cu Vagul Henri, iscoada arătă spre un detașament de vreo douăzeci de Izbăvitori care plecau și se îndreptau spre Golan.

— E Van Owen? îl întrebă Vagul Henri pe Cale, care se uita prin luneta lui.

— N-are cine altcineva, spuse el dându-i luneta Vagului Henri. Uită-te acolo.

Vagul Henri privi în direcția în care arăta Cale. Vreo treizeci de Laconici goneau călare către gărzile lui Van Owen, care, din câte se înțelegea din pasul lor lent, nu aveau nici cea mai mică idee că urmau să fie atacați.

— Nu-mi prea plac șansele lui Van Owen, spuse Vagul Henri. Ce am văzut eu din gărzile lui au fost oameni bătrâni, predicatori și vreo doi ortodoxiști.

Cale luă binoclul înapoi și privi cum călăreții Laconici se apropiau. Chiar și așa, în capul lui tot se auzeau numai bătăi de ciocane. Vagul Henri putea vedea destul de clar chiar și fără lunetă. În cinci minute, Laconicii ajunseseră la doar două sute cincizeci de metri depărtare înainte de a fi zăriți de gărzile din spate ale lui Van Owen. Vagul Henri privi cum trecură deodată de la un galop leneș la unul iute și toate gărzile, mai puțin șase din jurul a ceea ce părea a fi Van Owen, se dădură înapoi să lase un rând de călăreți între el și Laconicii care înaintau. Dar chiar dacă Laconicii nu se puteau mândri cu cavaleria lor, tot erau călăreți mai buni și pe cai mai buni. Era clar că Izbăvitorii aveau să fie prinși în curând și, dând dovadă de ceva înțelepciune, gărzile o luară la goană spre un deal pitic, care părea ușor mai înalt decât un coș exagerat pe suprafața reliefului. Descălecând, gărzile îl înconjurară pe generalul lor și așteptară. Cale îi dădu luneta Vagului Henri. Acum putea vedea cum descălecau Laconicii, la nu mai mult de treizeci de metri depărtare de Van Owen și cum se mișcau cu pași repezi spre dealul pitic. Și apoi lupta începu.

Cale începu să coboare colina. Vagul Henri îl apucă de braț.

— Ce crezi tu că faci?

— Eu? Mă duc să îl salvez pe Van Owen. Tu rămâi aici.

— De ce?

— Bine. Vino cu mine.

— N-am de gând să-l ajut pe nemernicul ăla. Tu de ce o faci?

— Privește și minunează-te, băiețică.

— Ești dus cu pluta.

— Vom vedea.

Și cu asta coborî dealul la fel de agil ca o capră de munte.

Vagul Henri așteptă pe vârful colinei alături de iscoada călare pe măgar și privi cum Cale și Purgatorii săi avansau spre câmpie și spre bătălia de pe ce aveau ei să numească mai târziu Dealul Pillock, la șase sute de metri în față.

Pe măsură ce Cale și Purgatorii înaintau, Vagul Henri își dădu seama că prietenul său nu fusese atât de neobișnuit de impulsiv pe cât păruse la început. Dacă se grăbea, putea să-i ajungă din urmă pe Laconici. Prinși între rândurile de Izbăvitori, victoria lor inevitabilă s-ar fi transformat într-o înfrângere sigură. Și oricum, nu ar fi riscat un atac direct. Vagul Henri spunea mereu că arcașii ar putea fi ușor înlocuiți de niște trăgători cu arbalete, pentru că primii aveau nevoie de ani buni ca să se antreneze. Arbaleta dădea rezultate mai bune sau cel puțin la fel de bune în doar câteva luni. Și așa merseră lucrurile când Cale își descălecă Purgatorii la douăzeci de metri distanță de vârful Dealului Pillock și stătu în spatele oamenilor săi, dintre care unii erau chiar foarte în spate, și începu să îi instruiască să atace Laconicii cu arbaletele. Ceva mai târziu, în aceeași zi, un Purgator îi spuse Vagului Henri că unul dintre ei puse la îndoială ordinul din cauza pericolului la care erau supuse gărzile lui Van Owen, dar Cale îi lovise atât de tare, încât, așa cum povestea Purgatorul, „i-a explodat nasul ca o prună”.

Oricare ar fi fost pericolul adus gărzii eminente de onoare de pe Dealul Pillock, efectul pe care îl avu asupra Laconicilor fu devastator. În mai puțin de un minut, șase mercenari cu mantii roșii căzură la pământ. Dar cum garda de onoare stătea în spate, păreau să înlocuiască o înfrângere inevitabilă cu o alta. Porniră în josul dealului, o priveliște cutremurătoare chiar și de unde stătea Vagul Henri, și dădură iama în Purgatori cu doar încă trei victime. Ceea ce urmă fu o luptă teribilă și îngrozitor de strânsă ca scor. Evident că tocmai gărzile de onoare ale lui Van Owen, în loc să coboare dealul Pillock și să îi facă pe Laconici să lupte și din față, și din spate, pur și simplu stătură pe loc și priviră cum salvatorii lor se luptau și mai aprig pentru propriile vieți. În ciuda numărului mai mic de oameni, acum fiind un raport de doi la unu, Laconicii erau armați – deși nu atât de bine ca pedestrași – spre deosebire de Purgatori, și se îndreptau în josul dealului, pe un teren care era ideal pentru modul lor de luptă. Purgatorii nu mai păreau a fi în avantaj din momentul în care deveni clar că gărzile de onoare hotărâră să stea pe loc și doar să admire peisajul. Cale își duse mâinile la gură și strigă:

— Ajutați-ne!

Dar gărzile nu făcură altceva decât să se holbeze la salvatorii lor, la fel de indiferenți ca niște vaci. Cale înjura de zor la zece

metri distanță de Purgatori; erau buni de strâns de gât, Cale dându-și seama că oamenii înțeleseseră ce voia de la ei și intenționat nu făceau nimic în privința asta.

— De ce? se gândi Cale. Ar fi normal să ne ajute.

Dar nu și dacă ești un general care crede în martiriu și sacrificiu și că este vital, mai presus de toate, să supraviețuiești pentru binele omenirii. Van Owen și gărzile sale deja coborau pe cealaltă parte a dealului, îndreptându-se spre Golan. Dacă ar fi fost Vagul Henri sau Kleist, Cale ar fi putut ieși ușor din bucluc folosindu-se de abilitățile de țintaș, decimând Laconicii de la o distanță mai sigură. Dar nu era. Tot ce putea să facă era să lupte el însuși. Țipă furios la cât de prost putuse să fie și apoi goni spre aripa stângă, mai prost apărată, și atacă primul Laconic, lovindu-l la baza coifului, direct prin gât. Era mereu avantajat atunci când venea din stânga inamicului – când putea să atace din ambele părți, înclina mai mult spre dreapta – de obicei, nefiind o idee bună să își piardă echilibrul, își ridică piciorul stâng la șaizeci de centimetri deasupra pământului și îl lovi pe următorul în punctul vulnerabil al genunchiului.

Strigătul de durere al bărbatului când simți că îi fusese ruptă încheietura fu întrerupt de o altă lovitură de picior direct în cap. Cale luă cei doi Purgatori pe care îi salvase și începu să dea iama printre Laconici, luând fiecare Purgator pe care îl putea salva pentru a forma un zid înconjurător. În cealaltă parte a bătăliei lucrurile nu mergeau foarte bine pentru Purgatorii cu prea puțină armură, care în orice caz nu puteau egala forța sau priceperea adversarilor mai bine disciplinați. Dar Cale, furios că Van Owen îi trădase, era un vârtej de ură și furie. Fără a intenționa să facă asta, își însufleți oamenii, curajul său – din câte credeau ei, chiar și iubirea pentru ei văzându-se în iscusința lui monstruoasă. Ceva din talentul său pentru masacru păru să îi apese chiar și pe Laconici, pentru care moartea violentă era, până la urmă, motivul existenței. Fiecare gest al său era atât de lipsit de grație sau eleganță, lipsit de orice, mai puțin de convingerea brutală resimțită în fiecare înjunghiere sau lovitură, că tu și doar tu aveai să pierzi, că oricât ai fi contribuit la această luptă ar fi fost în van, convingere care păru să îi facă până și pe Laconici să își piardă curajul, văzând că erau învăluiți din stânga. Nu arătau asta, purtându-se la fel de nemilos cu ei înșiși cum o făceau și față de ceilalți, dar în minutele dinaintea

morții lor aveau destul timp să înțeleagă că urmau să piardă. Șapte deveniră trei, trei deveniră unul și apoi totul se termină. Urmă monstruozitatea obișnuită: strigătele celor răniți, ale celor amorțiți, ale celor încântați și ale celor cruzi care îi omorau pe Laconicii încă rămași în viață. Unul dintre Laconici era doar ușor rănit la un picior și cei doi Purgatori erau precauți în fața oricărui pericol posibil – poate vreun briceag ascuns – și se mulțumiră să își bată joc de el când acesta se feri de loviturile lor.

— Rahat cu ochi Antagonist!

Nu era ceva precis, dar era cel mai rău lucru la care se puteau gândi.

— Criminal ateu!

Asta era ceva mai apropiat de adevăr, chiar dacă nu era folosit cum trebuie, dar totuși era destul de ciudat că majoritatea Izbăvitorilor nu știau că Antagoniștii de fapt porniseră tocmai din religia lor și că ei credeau în majoritatea lucrurilor în care credeau și Izbăvitorii. Muchia unei săbii îl lovi pe Laconic chiar în mână, tăindu-i adânc palma, iar strigătul său de durere îi atrase atenția lui Cale. Se grăbi furios spre cei doi Purgatori și îi dădu nervos la o parte. Ochii soldatului Laconic, deja terifiat, se făcură mari când îl văzu pe Cale stând deasupra lui – se aplecă și își întinse brațele, așteptând, lovitura urmând imediat, trecând prin claviculă și spintecându-i inima în două. O tuse teribilă de câteva secunde, apoi pierderea cunoștinței și moartea. Un sfârșit mult mai milos decât cel de care avură parte mulți dintre cei lăsați să moară în agonia provocată de răni în orele care urmară, cunoscându-și încet sfârșitul în mâinile celor mârșavi sau neîndemânatici. Pentru mii de oameni de pe acel câmp de luptă oroarea aceea încă nu veni. Este mai bine uneori, îi spusese IdrisPukke Vagului Henri cândva, când mâncau pește și cartofi prăjiți pe o plajă din Golful Memphisului, să îți păstrezi dreptul de a-ți întoarce privirea.

Atunci sosi Vagul Henri, iscoada călare pe măgar încă aflându-se la trei sute de metri în spate. Privi oamenii morți din jurul său.

— N-am mai văzut niciodată așa ceva, îi spuse el unuia dintre cei opt Purgatori care supraviețuiseră.

Cale se uită lung la el, știind exact ce voia să spună prin asta și că nu era un compliment.

— Dezbrăcați repede vreo doi de armură și arme.

Câteva minute mai târziu plecară, luându-și morții cu ei.

Deși Cale se apropiase și mai mult de moarte decât la lupta de la Silbury, lucrurile se încheiaseră cu bine până la urmă. Învățase ceva din asta, deși, după cum îi spuse mai târziu Vagului Henri:

— Nu știu exact ce anume.

Și supraviețuise. Dar ziua încă nu se încheiase.

Deși rogozul și buruienile de pe câmpul de luptă al Celor Opt Martiri erau destul de robuste o bună parte din ele fuseseră strivite și noroiul de dedesubt ieși la suprafață. În ciuda gerului din urmă cu o săptămână, curenții de aer cald care veneau dinspre ocean și care topiseră zăpada se încălziră și mai tare. Era neașteptat de cald în acea după-amiază, și acest lucru păru că aduce viață acolo unde înainte fusese doar moarte groaznică. Sub rogoz și cei câțiva centimetri de noroi zăcură ascunse ouă de musculițe. Aduse la suprafață în bătălie și încălzite de soare, din milioanele de ouă ieșiră musculițe și în mai puțin de o oră se învârteau într-o singură coloană de mărimea unui câmp de luptă, ridicându-se la peste o mie de metri înălțime.

Cei aproape trei mii de Izbăvitori care supraviețuiseră masacrului și fugiseră cu toții spre Golan își întoarseră privirea și văzură ceva ce puțini mai văzuseră înainte – un nor pe cer care nu se mișca precum un nor sau o ceață, ci precum ceva viu. Ceea ce și era de fapt – când arăta ca o nevăstuică ridicată pe picioarele din spate, când ca o cămilă, și uneori, pentru cei care văzuseră așa ceva înainte, ca o balenă. Dar pentru cei mai mulți dintre ei, extenuați, rușinați, speriați și terorizați, arăta ca Izbăvitorul Spânzurat dând din cap furios că pierduseră atât de crunt și la gândul victoriei blasfemice a Laconicilor. Apoi vântul și zborul insectelor își schimbară în sfârșit direcția și chipul îndurerat al salvatorului lor se schimbă pentru o clipă în privirea rigidă și precaută a unui băiat implacabil. Sau cel puțin așa li se păru multora dintre ei – după câteva zile, chiar și unui număr din ce în ce mai mare de oameni care nici măcar nu fuseseră de față.

În câteva ore, supraviețuitorii începură să sosească la Golan și zvonurile începură să se împrăștie ca untul pe pâine miraculoasă: vești legate de sfârșitul mult promis, că Evreii veniseră cu miile în Chartres să se convertească și că cei patru călăreți pitici ai Apocalipsei trecuseră prin străzile din Ware, că

pe Dealul Gravely apăruse un dragon roșu stând deasupra unei femei îmbrăcate în raze de soare, că la Whitstable o fiară de uscat obligă oamenii din oraș să slăvească o fiară din ocean. În New Brighton apăruse un înger care purta Furia lui Dumnezeu într-un bol. Odată ce toată lumea auzi aceste zvonuri, din oroarea adusă de această înfrângere groaznică ieși o exuberanță ciudată. Tot Golanul știa că un acolit, un băiat, biruise sute de soldați inamici cu mandibula unui măgar și că îl salvase pe Izbăvitorul Van Owen de trădătorii Antagoniști care vânduseră armata lui inamicilor.

Acest ultim zvon nu era în întregime neadevărat, nici în întregime accidental. Cei care călătoreau cu Bosco către Golan, alături de cei care știau și credeau, descoperiseră că versiunea lor deformată a numerelor și evenimentelor de pe Dealul Pillock era pe buzele celor disperat de doritori. Faptele conspiraseră cu ei, în sfârșit. Laconicii, în loc să avanseze și să încerce să cucerească Culmile sau chiar să meargă prin spate și să atace trupeele de Izbăvitori, rămaseră pe loc, spre surprinderea tuturor. În câteva ore fiecare Izbăvitor de pe Golan știa sigur că Laconicii nu înaintaseră pentru că imaginea Izbăvitorului Spânzurat și manifestarea Furiei sale îi domolise cu frică de Dumnezeu.

Nici musculițele, nici Dumnezeu nu făcuseră ca Laconicii să se retragă în tabăra pe care deja o ocupaseră cu o săptămână înainte de luptă, ci o cicăleală cruntă și o frică obișnuită. Era o vorbă înțeleaptă cum că, dacă îți puneai toate ouăle într-un singur coș, te trezeai că tot ce făceai era să păzești coșul. Lucrurile devin și mai serioase atunci când ouăle din acel singur coș sunt deosebit de rare. Asta era problema Laconicilor. Abilitatea lor de a lucra împreună ca niște dansatori pe câmpul de luptă izvora dintr-o viață întreagă de grijă brutală și atenție violentă. Fiecare dintre ei valora o avere în timp, iar bani, și averea cu care plăteai acest timp erau câștigi de sclavi. Acești sclavi nu erau aduși din toate cele patru colțuri ale lumii și familiile nu le erau dezbinate sau celelalte legături distruse fiind mutați de la locul lor, ci legământul lor venea din numărul popoarelor care trăiau și lucrau cot la cot – sclavi mulți, Laconici puțini. De-abia dacă exista vreun războinic Laconic cu frică de moarte, dar nu era unul căruia să nu îi fie frică de bărbații și femeile pe care îi deținea. În bătălia de la Opt Martiri, Laconicii

uciseră paisprezece Izbăvitori pentru fiecare mort de-al lor. Și totuși pierderea era traumatizantă pentru ei. Tot efortul care pierise cu acei o mie o sută de oameni nu ar fi putut fi răscumpărat nici măcar de-a lungul unei generații, din moment ce Laconicii erau atât de puțini și antrenamentul lor atât de greu și îndelungat.

În lumina unei catastrofe atât de pline de succes, era cazul ca Eforii din Laconia să își exprime părerea referitor la ce ar trebui făcut, și acesta fu motivul pentru care se opriseră, deși, dacă ar fi înaintat în jurul Culmilor Golan și dacă ar fi luat prin surprindere tranșeele Izbăvitorilor, acest mare război probabil că s-ar fi sfârșit peste câteva luni sau chiar săptămâni.

Eforii le ordonară trupelor din fața Golanului să își ridice tabăra acolo și apoi le făcură o ofertă sclavilor Hiloți: să își aleagă trei mii dintre cei mai puternici, curajoși și inteligenți oameni, și atunci toți cei care ar fi luptat împreună cu Laconicii pe Golan ar fi fost eliberați la întoarcere și ar fi primit câte două sute de dolari și câte o bucată de pământ. Hiloții profitară de această șansă nemaiîntâlnită la libertate și prosperitate, și trei mii dintre cei mai buni ai lor sosiră neînarmați la ora și locul la care li se spuse să vină și fură masacrați pe loc de către Laconici. Asigurați că îi terorizaseră pe Hiloți și îi și uciseră pe cei mai puternici dintre cei care doreau să se elibereze, Eforii acceptară banii oferiți de Antagoniști și deciseră să mai înainteze odată. Dar durează ceva timp să plănuiești și să pornești un masacru, la fel și să faci rost de mai mulți bani de la Antagoniști și astfel trecură aproape trei săptămâni până ce armata Laconică se urni, iar în tot acest timp Bosco se întrecuse pe el însuși.

Aflase de înfrângere în mai puțin de două zile de la înfăptuirea ei și în alte două zile profită de starea de paralizie care cuprinsese Scaunul Sfânt și se afla în Chartres, insistând să îi fie permisă o audiență cu Papa, timp în care trimisese mesaje frăției sale secrete de credincioși și cei mai convingători soli către aceia care călătoreau cu el. Aceștia deși panicați și înspăimântați, erau atenți să vadă cum ar putea profita de pe urma unei astfel de calamități.

Oricât de disperată ar fi fost nevoia de a fi salvați de Laconici, asta nu însemna că toți erau la fel de dispuși să se încreadă în Cale. Inamicii lui Bosco erau între ciocan și nicovală, ca să zicem

așa. Pe de o parte erau îngroziți de ideea de a fi biruiți de Laconici, ca orice alt Izbăvitor, și la fel de speriați de consecințele pe care le-ar fi putut avea această pierdere. Și doar pentru că erau mârșavi, vicleni și egoiști nu însemna că le lipsea zelul religios. Dacă el chiar era Săvârșitorul mult promis, deși într-un mod destul de ambiguu și întortocheat? Unii se întrebau dacă Săvârșitorul chiar era o profeție sau dacă era doar o traducere proastă a textului original, și acesta destul de deteriorat. Dacă *nu* însemna un distrugător al inamicilor Izbăvitorilor care ar fi putut sau nu să aducă sfârșitul tuturor lucrurilor, ci vreun fel de turtă divină din șaptezeci de stafide și nuci pe care le-ar fi dat-o Dumnezeu să pună capăt foametei dacă ar fi durat mai mult de un an? Dezbaterea dacă profeția se referea la un distrugător întunecat sau la o turtă sățioasă era foarte lipsită de importanță, având în vedere că întreaga credință a Izbăvitorilor se confrunta cu anihilarea.

La început, cererea uimitoare a lui Bosco să fie pus Cale în fruntea Celei de-a Opta Armate Wras fusese refuzată pe loc. Papa, într-un scurt moment de luciditate, decise să îi ordone Izbăvitorului General Princeps, biruitor al Materazzilor și deja aliat în Chartres, să preia comanda. Totuși, urmând indicațiile lui Bosco, Princeps spuse că era pe patul morții, având un os de pește în gât. Le scrise o scrisoare, nu pentru prima dată, punând accent pe faptul că, atunci când ieși victorios din bătălia cu Materazzii, doar urmase planul lui Cale și îi ceru Pontifului, cât se poate de umil, să confirme locul tânărului în fruntea Celei de-a Opta Armate. Pentru a-i convinge pe cei neîncrezători în suferința lui, mulți la număr, de altfel, Princeps ceru ca rugăciunea pentru cei morți să fie rostită pentru el de Papa însuși. Nu ar fi participat la această blasfemie dacă nu ar fi luat aminte la insistențele lui Bosco, motivate de faptul că, dacă nu ar fi făcut asta, sigur le-ar fi dat de bănuit inamicilor lor.

Era greu de spus cât de tare îi lovi această veste pe Gant și Parsi. Princeps pentru ei, dacă nu era ultima lor speranță, era cu siguranță cea mai bună.

— Trebuie să acționăm repede sau vom fi pierduți. Dă-i-o băiatului, mormăi Parsi.

— Să mă ia naiba dacă voi permite credinței să participe la un act atât de necumpătat. Dacă e cu adevărat un mesager de la Dumnezeu am nevoie de o dovadă mult mai bună decât ceața

aia magică și decât cuvântul de onoare al nemernicului ăluia de Bosco.

Dar era prea multă fervoare printre credincioși, disperați să găsească un salvator, pentru ca ei să stea cu mâinile în sân.

— Ei bine, spuse Gant în sfârșit, atunci să facem ce e de făcut.

În mai puțin de o oră, un mesager pontifical și opt gărzi armate sosiră la ușa camerei lui Bosco și cerură de îndată prezența lui Cale la o audiență cu Papa. Bosco, alarmat de cât de iute se micșoraseră lucrurile, încercă să meargă și el cu Cale, dar îi fusese ordonat, cu destul de multă frică în glasul mesagerului, să rămână pe loc.

— Am primit ordin direct, Izbăvitorule, se scuză el. Nu aveți voie să îl însoțiți.

Și uite așa, fără a putea să îl învețe pe Cale ce să spună și ce să facă, fu obligat să îi vadă plecând spre ceea ce el știa că avea să fie vreun fel de capcană.

Cale fu condus într-o anticameră și i se spuse să aștepte, în speranța că o așteptare îndelungată îl va speria înainte de audiență. La capătul îndepărtat al camerei luminată de lumânări și încețoșată de fumul care venea de la patru cățui[26], se afla o statuie a primului martir Izbăvitor, Sfântul Iosif, care fusese omorât cu pietre. Mai era un motiv pentru care evenimentul era memorabil: fusese probabil ultima dată când cineva încercase să intervină din compasiune în favoarea unui Izbăvitor. În timp ce oamenii din oraș se adunau să ia parte la execuția Sfântului Iosif pentru că dezonorase Una Credință Adevărată, un predicator rătăcit, dar foarte respectat, încerca să îi prevină moartea strigând:

— Acela dintre voi care este fără de păcat să arunce prima piatră.

Din nefericire pentru predicatorul milos și din și mai multă nefericire pentru Sfântul Iosif, un bărbat, orgolios, alergă spre el cărând o piatră mare deasupra capului și strigă încrezător:

— Eu sunt fără de păcat!

Apoi aruncă piatra fix în tibia Izbăvitorului, rupându-i piciorul cu un trosnet hidos.

Statuia înfățișa exact momentul în care călăul fără de păcat ridicase încă o piatră mare deasupra capului și era pe cale să o

[26] Cățui - singular *cățuie,* vas de metal sau de lut în care se arde tămâie. (n.tr.)

arunce în nefericitul de Iosif. Cale se obișnuise să vadă groaznicele statui din lemn ale martirilor, date cu ipsos, vopsite fad în culori simple, ciopliturile grosolane sau de-abia acceptabile fiind făcute cu miile, spre beneficiul credincioșilor din fiecare biserică izbăvitoare. Statuile din Chartres, multe la număr, nu puteau fi comparate cu nimic din ce văzuse până atunci; păreau mai reale decât lucrurile din realitate, nefiind doar frumos făcute, ci și pline de viață. Mâinile sculptate ale călăului nu erau doar executate impecabil, ci foarte bine observate: erau mâinile unui om muncit. Pe aproape fiecare deget se vedeau mici tăieturi vindecate sau aproape vindecate. Avea pământ sub fiecare unghie, mai puțin sub una. Expresia de pe chipul său era mai mult decât un rânjet de răutate; arăta și bucuria de a fi crud, plăcerea, și în spatele ochilor plini de viață se citea o notă de disperare. Dinții, făcuți din fildeș de cea mai bună calitate, fuseseră decolorați cu grijă, doi dintre ei erau ciobiți și unul părea cariat. Cât despre Sfântul Iosif, ar fi stârnit milă chiar și în cele mai reci inimi: piciorul său stâng nu fusese doar rupt de prima piatră, ci de-a dreptul zdrobit – osul îi ieșea din piele, crestat, plin de sânge, agonizant; măduva lucioasă care îi curgea din os era făcută din sticlă. Gura îi era deschisă într-un strigăt de durere – nu se vedea vreo urmă de sfântă resemnare, de acceptare a sorții, ci doar frică și durere exprimată în fiecare cută și în fiecare rid. Mâna îi era ridicată să oprească a doua lovitură, brațul îi era subțire, cel al unui om bătrân, cu pete maronii, și, deși era imposibil, părea să tremure de durere și teamă. Dar privirea lui Cale se întoarse spre omul care se afla deasupra lui, cu chipul plin de ură, ochii plini de mânie atât de cruntă, că doar moartea cuiva ar fi putut-o împăca.

Până și inima lui Cale era plină de ură pentru bărbatul care făcuse acest gest de neînchipuit și încerca să îl facă să simtă milă pentru un fanatic pe cale să moară. Se auzi o tuse dinspre ușa îndepărtată a camerei. Se îndreptă către Izbăvitorul care îl aștepta cu amestecul obișnuit de amorțeală și neliniște pe care le simțea aproape întotdeauna înainte de o luptă.

Și apoi se afla în cameră cu Pontiful tuturor Izbăvitorilor. Splendoarea camerei îți tăia respirația – din tavan până în podea vedeai numai vitralii și statui extraordinare care ilustrau scene religioase la fel de minunate și de hidoase ca statuia din

anticameră.

La cincizeci de metri depărtare stătea Pontiful pe tronul său, cu veșminte aurii, chipul lui Dumnezeu pe pământ, puternic, auster, distant și înțelept, părul său alb prins sub chipiul auriu pe care îl purta mereu. De fiecare parte a tronului se aflau optzeci de Izbăvitori, toți cu ochii pe Cale, îmbrăcați în diferitele sutane de sărbătoare ale Frăției, și care se aflau acolo în acea zi ca să îl bage în sperieți pe acolitul încrezut al lui Bosco. Un cor începu să cânte din spatele tronului și basso profondo răsuna atât de grav, încât păru să îi cutremure întreaga ființă, exact așa cum sperase Gant să se întâmple. Arătând fix de cincisprezece ani, cât avea el, merse cei cincizeci de metri până la bariera de funie albastră din fața tronului. Când sosi, și era o cameră destul de mare încât să zici că „sosi”, Izbăvitorul de lângă el îi atinse brațul de parcă ar fi vrut să îl oprească de la a sări peste cordonul gros.

Marele cor își atinse apogeul care te ducea la disperare, și pentru o clipă nota finală păru să umple atmosfera cu ceva celest, uriaș, capabil de a distruge orice, chiar și propria persoană, totul, mai puțin credința în Dumnezeu. Urmă o pauză lungă în care Pontiful, cu cap ca de leu, puternic, uns de însuși Dumnezeu, se uită la băiatul dinaintea lui, care își expunea sufletul în fața înțelepciunii acestei stânci a lui Dumnezeu.

— În numele cui vii să îl deranjezi pe unsul lui…

— Nu ești el, spuse Cale prompt.

Celor din jur li se tăie respirația, iar bărbatul de pe tron se dezumflă ca un balon al vreunui copil din Memphis.

— Ce anume vrei să spui prin…

— Nu ești el.

— Atunci cine e?

Acum vocea bărbatului era foarte diferită de cea a unei sfinte maiestăți – era certăreață, îmbufnată, evident enervat că fusese dat peste cap atât de ușor.

Cale privi sfidător în ochii falsului Pontif și, fără să își mute privirea, își îndreptă mâna dreaptă către un bărbat bătrân și firav care stătea cam la mijlocul unuia dintre rândurile de câte patruzeci de Izbăvitori care duceau la tron. Se mai auzi un freamăt de uimire, lucru, într-adevăr, foarte plăcut pentru Cale. Se întoarse încet, reverențios, către bărbatul înspre care arăta. Își plecă fruntea, Izbăvitorul de lângă el îi făcu semn să înainteze

și se apropie de adevăratul Pontif atât de mult, că aproape îl atingea. Tatăl sfânt se uita la el, zâmbind absent, și întinse mâna pentru a-i fi sărutată.

— Vii de departe?

17

Cale nu-l prindea prea des pe Bosco în toane bune, dar când se întoarse de la audiență, bătrânul învățător era de-a dreptul vesel.

— Ha! Cum de ți-ai dat seama că prostul ăla încrezut de Waller era un impostor? Pun pariu că se prefăcea bine.

— Pantofii l-au dat de gol, spuse Cale, puțin uimit de cât de admirativ și jovial îl privea Bosco.

Trecu un moment în care Bosco se gândi la ce anume se referea Cale și deodată înțelese. Fața i se lumină de și mai multă veselie.

— Minunat! Minunat!

— Ce vrei să spui? întrebă Vagul Henri din camera alăturată.

Lui Cale nu îi venea ușor să răspundă, pentru că nu era obișnuit ca atunci când vorbea cu Vagul Henri să se refere la Izbăvitorul din fața lui altcumva decât prin „ticălosul ăla de Bosco”.

— Dintr-un motiv sau altul, țin minte că, acum câțiva ani când eram mic – țin minte că... Izbăvitorul aici de față mi-a spus despre pantofii Papei că erau făcuți special pentru el, din mătase roșie, și că nimeni în afară de Vicarul Izbăvitorului Spânzurat nu avea voie să poarte pantofi din mătase sau de acea culoare. Nu știu de ce mi-am amintit asta, dar i-am ochit imediat cum am intrat în capelă. Pantofii celorlalți erau din piele neagră. Ar fi putut la fel de bine să îi atârne un semn de gât.

— Prostii, spuse Bosco vesel. Niciodată nu s-a văzut mai clar mâna lui Dumnezeu. Ai fost inspirat.

De fapt, e îndoielnic că șarada asta ciudată a influențat cumva punerea lui Cale în fruntea Celei de-a Opta Armate. Deja se aflau predicatori la colțurile de stradă din Chartres, preamărindu-l pe Cale, Furia întrupată a lui Dumnezeu, și doar câțiva dintre ei erau supușii loiali ai lui Bosco. Dacă s-a întâmplat vreodată în istoria umanității ca un grup de oameni să fie mai pregătit și dornic de un salvator, atunci istoria nu a înregistrat acest moment.

Rapoarte ale eșecului inexplicabil al Laconicilor de a avansa prin sau pe lângă Golan ajunseseră deja pe la urechile celor din Chartres, dar viitorul conducător al Celei de-a Opta Armate nu se gândea la mercenari tardivi sau la planuri înfiorătoare de

atac. Jelea, câine cu inima miloasă, iubirea lui pierdută. Nu erau însă așa cum cereau convențiile romanțelor populare, lacrimi de dor și regret, deși acestea se regăseau cu siguranță în amalgamul de sentimente pe care le simțea pentru Arbell Gât-de-Lebădă. Erau în general lacrimi de mânie și umilință, mai ales de umilință, și legate de o anumită ocazie la care nu suporta să se gândească, dar spre care era mereu purtat în amarele nopți nedormite, ca o limbă insistentă către un dinte cariat.

Fusese cea mai fericită noapte din viața lui. A se înțelege că nu era o competiție acerbă pentru această onoare, dar spre deosebire de romanțele menționate mai sus, viața adevărată nu are în vedere atingerea treptată a unui apogeu final care, după suferințe și pierderi corespunzătoare, trebuie să fie punctul culminant al poveștii și te duce cu pași mari și încrezători spre sfârșit. Câți bărbați și femei, câți copii chiar, nu și-au dat seama abia cu greu că punctul culminant al vieții lor se află cu mult în spate? Un gând melancolic a cărui singură consolare este că nu poți ști niciodată de fapt – lucrurile pot lua o întorsătură favorabilă, se poate întâmpla ceva care să îți însenineze ziua, străinul frumos, copilul de succes, recunoașterea neașteptată a meritelor tale, întâlnirea pur întâmplătoare, întoarcerea fericită, toate acestea sunt posibile. Alinarea este că nu știi niciodată de fapt. Cale însă nu avea chef în noaptea aceea de consolări filosofice. Se afla iar în patul lui Arbell, amintindu-și lucruri care păreau a se fi întâmplat cu sute de ani în urmă. Dintr-un motiv sau altul, nu putea dormi în acea seară; acum că erau vremuri mai bune, îndeletnicirea de a se trezi și a adormi la comandă îl părăsise. Se aflau câteva lumânări aprinse la celălalt capăt al camerei și se ridică din pat în lumina aceea difuză și merse își ia ceva de băut. Pe drum, își rezemă spatele de zid și privi chipul ei adormit. Ura fețele adormite ale bărbaților, zgomotele pe care le făceau, mirosul, ura totul la ei când dormeau în jurul lui în baracă. Lumina lumânării nu făcea niciun rău chipului ei – nasul un pic prea mare, care, dacă ar fi fost ceva mai mic, i-ar fi transformat frumusețea în ceva superficial, buzele mult mai groase decât ar fi trebuit, dar care i se potriveau de minune. Cum de era el aici? Cum de se întâmplase? Un val brusc de fericire îi inundă pieptul, un simț al frumosului, al tuturor posibilităților din viață, încet, cu grijă, se apropie de pat și dădu

cu delicatețe la o parte cearceaful care o învelea. Dormea goală, întinsă în pat în fața lui, corpul lung și zvelt cu mica ei burtică, stropul de grăsime de pe abdomenul ei, sânii micuți (cum putea fi ceva atât de frumos?), picioarele lungi, degetele de la picioare ușor îndesate. O privi de sus până jos, surprins și apoi aproape reticent, părul întunecat ascuns între picioarele ei, tăierea răsuflării lui. Cum putea Raiul însuși să fie mai bun decât uimirea aceasta a pielii ușor cutate?

— Ce faci?

Nu se mișcase, doar își deschise ochii și deodată era trează. Dacă s-ar fi uitat la fața ei, așa cum făcuse în cea mai mare parte din timp, sau dacă s-ar fi întors spre ea, poate că ar fi văzut tandrețea de pe chipul lui. Trase pătura înapoi pe ea, actul în sine fiind un reproș teribil – o expresie de dezgust vizibilă pe chipul ei frumos.

— Mă simt expusă, spuse ea, cutremurată de o repulsie de neînțeles pentru Cale.

El începu să vorbească, să îi explice.

— Nu. Te rog, du-te.

Și așa și făcu. Cu puțin noroc, noaptea aceasta de umilință l-ar fi putut ocoli, i-ar fi fost mai ușor să adoarmă, poate că nici ea nu s-ar fi trezit, și totul ar fi fost bine și tot așa.

În cele din urmă, adormi pe sunetele micilor clopote din Chartres care cântau sferturile de oră. La ora șase fu trezit de Vagul Henri și nu era timp de nimic altceva decât pentru război și chestiuni de viață și de moarte.

Izbăvitorului General Bosco i-ar fi plăcut să fie doar un singur lucru care să îl preocupe. Dar avea un vizitator. La început erau prea multe instrucțiuni de dat și informații de asimilat, dar în cele din urmă Izbăvitorul costeliv era atât de insistent să fie auzit, încât Bosco se opri pentru o clipă, atent doar pentru ca pacostea aceasta să poată pleca.

— Cine ești? întrebă Bosco.

Omul oftă, fiind limpede că era nemulțumit de tratamentul pe care îl primea. Era un om care se aștepta să fie luat în serios.

— Sunt Izbăvitorul Da, de la Oficiul Sfântului Duh.

— N-am auzit de ei până acum.

— Înainte ne numeam Oficiul Celibatului.

— Ah, *de ei* am auzit.

— Deci puteți înțelege că nu e un lucru trivial.

— Ce anume doriți?

— Să vă ajut, Izbăvitorule.

— Încerc să port un război, mă puteți ajuta plecând.

— Biserica are o datorie de iubire de a-și ajuta episcopii.

— Nu sunt episcop.

— Datoria de a-și ajuta episcopii și prelații echivalenți în superioritate să nu le permită prelaților celibatari să calce strâmb. Ca o dovadă de iubire, noi, cei din oficiul meu, ne dorim să fim întotdeauna în preajma prelatului pentru a preveni vieți private sau secrete. Cum v-am putea cere, Izbăvitorule, ca toate acțiunile dumneavoastră ca tată al bisericii să fie pure și să nu vă oferim ajutorul cerut?

— Ajutor?

— Prezența permanentă a unui membru din oficiu.

— Prezență permanentă în dormitorul meu?

— Mai ales în dormitorul vostru, Izbăvitorule. Dar asistentul dumneavoastră va fi legat la ochi în timpul orelor de întuneric. Și ca o dovadă suplimentară de iubire, vă vom oferi și o pereche de mănuși de noapte. Mănușile de noapte sunt…

— Da, înțeleg, îl întrerupse Bosco. Vă înțeleg neliniștea, desigur, Izbăvitorule. Da. Aveți dreptate să spuneți că nu poate exista o intruziune în intimitatea cuiva lipsit de o viață privată.

Bosco zâmbi parcă ușor trist.

— Dar, vedeți dumneavoastră… acum trebuie să mă ocup de o altă amenințare, nu una mai mare, poate, ci doar mai urgentă.

Izbăvitorul Da nu părea să fie de acord că ofensele aduse împotriva Duhului Sfânt ar fi mai urgente decât chestiunile supraviețuirii.

— Mă voi întoarce curând, într-un fel sau altul – dacă sunt cruțat și atunci vom putea acorda atenția necesară acestei situații.

Izbăvitorul Da nu se simțea tocmai în largul său. Regreta profund că episcopii nu erau mai primitori cu el și cu oficiul lui. Era evident că tot ce voia să facă era să fie de ajutor, dar nu prea ai crede asta. Ușor reticent, acceptă să se întoarcă săptămâna următoare și apoi plecă. Imediat ce făcu asta, Bosco îl chemă pe Gil.

— Izbăvitorul ăla Da, pune-l pe listă.

Frica de a fi urmărit era și în sufletele altora.

— Cum naiba ar trebui să scăpăm acum dacă ai fost numit Lordul Dumnezeu Atotputernic al Tuturor Lucrurilor din Lume?

— Ce era să fac – să refuz? Sunt numai ochi și urechi dacă ai vreo idee mai bună.

— O, da, văd că te doare inima, îi zise Vagul Henri privindu-l cât de răutăcios putu. Tu îți dorești asta, nu-i așa?

— Aș spune mai degrabă că, așa cum se întâmplă de obicei, poate fie să îmi placă, fie să mă resemnez. Și ce-i rău în asta? Fac ceva la care mă pricep și nu e ca și când aș avea de ales.

— Pierzi.

— Ce?

— Pierzi!

— De ce nu țipi mai tare? Cred că celor de pe partea cealaltă a orașului le e cam greu să te audă.

— Da, bine. Prefă-te că am zis-o încet.

— N-am auzit niciodată ceva mai tembel în viața mea.

— De ce? Lasă Laconicii să câștige și ai zis și tu că ar fi în stare să își facă drum chiar și prin tranșee până la Tripoli. Chartres ar fi pierdut într-o săptămână și apoi nu le-ar mai sta nimic în cale pe următorii cinci mii de kilometri. De ce încercăm să îi oprim?

— Pentru că ne vor lua și pe noi cu ei. Știi ce fac Laconicii cu băieții tineri, nu? Sau ar face asta dacă ar lua prizonieri. Am omorât mii de Antagoniști Poporeni în savană. Ai senzația că nu au auzit de îngerul Morții al lui Bosco? Antagoniștii aveau douăsprezece cartonașe descriind cei mai murdari Izbăvitori care trebuiau omorâți pe loc. Acum sunt treisprezece.

— Și pun pariu că ai fost încântat când ai auzit: Thomas Cale, marele mahăr.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Știi foarte bine.

— Nu ți-am cerut niciodată să vii după mine. Până la urmă, ce *cauți* tu aici?

Rosti întrebarea asta cu cât de multă ură putu. Și înțepase.

— Da, și eu îmi tot pun întrebarea asta.

— Atunci, păcat că nu te-ai întrebat asta în Memphis. Sau oriunde altundeva, mai puțin aici. Pentru Dumnezeu, de parcă nu am destule pe cap.

— Nu te-am văzut plângându-te când îți tot salvam pielea în

timp ce te jucai de-a Fritigern cel Teribil pe treptele vechiului castel Materazzi. Și când fugeai ca dementul pe dealul Silbury în jos, nesuferit cretin, pentru fusta aia trădătoare de Arbell Gât-de-Lebădă. Ți-am salvat viața de vreo zece ori în timp ce te zvârcoleai ca un pește pe uscat.

Apoi se lăsă o tăcere apăsătoare. Cale vorbi primul.

— Cred că o să îți dai seama că la Silbury nu mi-ai salvat viața de vreo cinci ori. Dar e plăcut să știu că ai ținut socoteala.

— Cred că o să îți dai seama că vedeam mai bine decât tine ce se petrecea acolo.

— Nu sunt un nesuferit cretin.

— Ba da, răspunse Vagul Henri. Trebuie să ne gândim cum să fugim. Și asta acum.

— Acum tu ești nesuferit. Nu avem *unde* să fugim. În cazul în care ai surzit, suntem înconjurați din toate părțile de nemernici gata să ne omoare. Cât eram în Memphis nu am văzut pe nimeni care să aibă ceva bun de zis despre Antagoniști. Doar pentru că nu sunt Izbăvitori, nu înseamnă că e totul lapte și miere pe acolo.

— N-au cum să fie mai răi decât Izbăvitorii.

— Ba da, pot. Și chiar dacă n-ar fi – pentru ei, noi doi, mai ales eu, suntem Izbăvitori. Cu cine crezi că mă luptam în stepă? Cu tanti Mița de la colț?

Se auzi un ciocănit la ușă, care apoi fu deschisă instantaneu de paznicul de afară. Era Bosco. Era mult mai puțin binedispus decât ultima dată când îl văzură.

— Papa a confirmat numirea ta, pentru moment. Trebuie să semnezi actele astea, spuse Bosco așezând două documente pe masă.

— Ce sunt?

— Mandate.

— Ce fel de mandate?

— Asta este pentru execuția Fecioarei din Câmpiile de Mierle.

— E doar o fată.

— Evident, nu. Semnează.

— Nu.

— De ce?

— Ți-am spus – e doar o fată.

— Știi, a pus pancarte pe ușile bisericilor din opt orașe, criticându-l pe Papă că a arde eretici este contrar învățăturilor

Izbăvitorului Spânzurat. Cum ai putea să faci una ca asta și să mai speri să ai dreptul la viață?

— S-au stins stelele pe cer și eu nu știam?

— Hai, nu fi ridicol. Știi foarte bine că trebuie să moară.

Și, într-adevăr, știa asta. Era chiar surprinzător că nu luase foc instantaneu, atât de mare era numărul patimilor ei.

— Hai să îți fac o listă, începu Bosco. Cuvinte scrise pe ușa bisericii. Moarte. L-a criticat pe Papă. Moarte. A arătat milostivire față de viețile ereticilor. Moarte. Și-a exprimat părerea referitoare la calitatea umană a Izbăvitorului Spânzurat. Moarte. Și a făcut toate astea fiind femeie. Biciuit. Și era îmbrăcată ca un bărbat ca să poată ajunge la ușă noaptea. Moarte.

Bosco făcu semn spre mandat.

— Semnează dacă vrei. Semnează și dacă nu vrei. Doar semnează.

— De ce e nevoie de semnătura mea?

— Pentru că Papa este milostiv și nu poate semna mandate de execuție. Trebuie semnate de comandantul regimentului militar al Izbăvitorilor din Chartres. Și din dimineața asta, acel om ești tu.

— Din moment ce sunt comandantul, am decis să mă mai gândesc la asta.

— Poate părea ciudat, dar nu e chiar așa de simplu. Când pleci de aici, și ar trebui să faci asta până după masă, clericul militar senior imediat după tine, adică eu, devine comandantul garnizoanei. Și eu *voi* semna.

— Atunci nu văd care e problema.

— Cum nu? Semnarea acestui mandat este o mare onoare, ca și participarea la execuția mandatului. Dacă nu-l semnezi, atunci primul tău act ca ales direct al Pontifului e să insulți Una Credință Adevărată. Ostentativ. Vei fi înlăturat din această poziție și apoi nu vei mai fi bun de nimic. Fata o să moară indiferent de ce faci tu. Semnează.

Cale se uită la el, supărat și dezumflat.

— Van Owen, spuse el în cele din urmă. Van Owen este clericul militar cu cel mai mare grad după mine.

— Nu, spuse Bosco încet, după ce semnezi și al doilea mandat.

Dacă ai participat vreodată la două execuții, atunci știi că seamănă foarte mult între ele: mulțimea, așteptarea, sosirea, strigătele, țipetele, moartea imediată sau prelungită, sângele sau cenușa de pe pământ.

O trăsătură a fățărniciei Izbăvitorilor era că erau la fel de servili și slugarnici pe cât erau de capricioși și batjocoritori față de cei care nu erau așa. Exceptând terorizarea ocazională referitoare la conspirațiile Antagoniștilor și a jocurilor cu băieții, Izbăvitorii erau indulgenți când venea vorba despre păcatele proprii. Chiar și cu problema gravă legată de băieți, ca acuzațiile să fie luate în considerare trebuia ca un Izbăvitor uns să fi fost martor la acest act. Consecințele aducerii unei acuzații false – adică a unei acuzații adevărate care eșuase – erau oripilante. Izbăvitorii se puteau mândri că o asemenea mizerie era atât de rară, încât doar cele mai disperate victime încercau să se plângă. Majoritatea acestor victime aveau să o regrete cât de curând.

Fiind de obicei foarte grijulii să nu pedepsească pe unul de-al lor, decizia de a îl învinui pe Van Owen pentru înfrângerea de pe Golan era fără precedent. Van Owen, prin urmare, era acuzat de trădare, nu de incompetență. Până la urmă, era improbabil ca un general care luptase mereu bine în trecut să își conducă deodată atât de prost oamenii. În consecință, era evident că acesta era un exemplu al unei expresii des folosite pentru a explica marile înfrângeri ale Izbăvitorilor – un atac pe la spate. Bătălia celor Opt Martiri fusese un atac pe la spate, pentru că era limpede ca bună ziua că Van Owen era un trădător Antagonist și că el conspirase să transforme o victorie sigură în înfrângere.

Van Owen fu judecat în absența sa ca să se asigure că nu avea ocazia să răspândească minciuni mizerabile de Antagoniști, și acest lucru îl aduse în Piața Emancipării în mijlocul zilei, la doar trei zile de la condamnarea sa. Totuși, nici Izbăvitorul Episcop al Veronei, cap al Frăției Cordeliilor Negre, care suferise atât de multe pierderi, nu obiectase când se hotărâse sentința lui Van Owen, și anume să aibă privilegiul remarcabil de a fi spânzurat înainte de a fi ars. Deși i-ar fi plăcut mai degrabă să îl eviscereze personal pe Van Owen cu o lopată boantă pentru că aproape anihilase Cordeliile Negre, nici el nu voia să schimbe precedentul. Până la urmă, nu poți ști niciodată.

Izbăvitorii Importanți, conduși de un Cale posomorât, stăteau pe o platformă de deasupra Pieței Emancipării și a două eșafoduri. Papa nu era acolo și nici Vagul Henri. Se adunase ceva lume totuși, așteptând într-o veselie agitată ca cineva să fie învinuit.

Când apăru din spatele a patru gărzi, dinspre mulțime se auzi un freamăt de nerăbdare, niște aplauze violente, câteva ironii indecente și o bucurie de nestăpânit, care, așa cum înregistră istoricul Solerine mai târziu, „îi făcu să arate mai degrabă a animale sălbatice decât a oameni”. În ciuda numărului mare de gărzi, mulțimea se împinse în față, mai aproape de eșafod, ca să poată vedea mai bine. După bunul obicei, Supraveghetorul Dominican Novella ordonă ca Van Owen să fie dezbrăcat de robă. Deși rămase doar cu o tunică de lână, se auziră destul de tare niște bombăneli venind din spatele platformei Izbăvitorilor.

— Chiar trebuie să facem asta?

Dar era prea târziu pentru intervenții, și Van Owen se dezbrăcă la fel de cuminte ca un copil pe cale de a fi pedepsit. Știindu-și soarta, intenționase să spună ceva pios la un moment dat despre cât de mult iubea roba aceea sfântă, dar frica îi uscă limba și cuvintele rămaseră nespuse. Apoi Supraveghetorul Novella, care se făcea din ce în ce mai alb la față, îl conduse la scară. Van Owen ceru niște apă și Supraveghetorul era atât de zăpăcit de groaza de a executa ceva care, când era doar o idee în sala de judecată, își propusese foarte entuziasmat să o îndeplinească, încât îi dădu chiar plosca sa. Van Owen voia să își umezească gâtlejul ca să poată vorbi, dar călăul, mai deprins cu realitatea acestui tip de ocazii decât era Novella, își dădu seama ce voia Van Owen să facă și nu avea de gând să lase vreun dram de eroism să strice pedeapsa.

— Renunță la ideea de a trăncăni despre cât de nevinovat ești. Ia exemplul Izbăvitorului nostru Sfânt la spânzurătoare și tacă-ți fleanca.

Spuse asta și îl împinse violent pe scară în sus. Pe la jumătatea treptelor, călăul, încurajat de privirile provocatoare ale mulțimii, începu să o facă pe clovnul, făcu o plecăciune, alunecă și aproape căzu de pe eșafod. Comportamentul acesta rușinos îl făcu pe Novella să își revină și țipă furios la călău. Asta îl zăpăci așa de tare, încât, până să ajungă în vârful scării, îl părăsi fanfaronada și deveni foarte alarmat. Van Owen începu

să își spună ultimele cuvinte.

— În mâinile Tale, Doamne, îmi voi da duhul și sper că astăzi voi aprinde o astfel de lumânare încât să nu poată fi niciodată sti...

Acest îndelung exersat bun-rămas fu întrerupt de un brânci atât de prematur și puternic, că nu numai că-i făcu gâtul lui Van Owen să intre sănătos în ștreang și să fie rupt instantaneu, dar fu împins atât de prost și de tare, încât începu să se bălăngăne în spate și în față ca pendula unui ceas. În loc să se folosească de bunul-simț și să urce pe lemnul de foc ca să oprească bărbatul deja mort din balansat, Izbăvitorul care era însărcinat cu arderea cadavrului îi dădu foc imediat. Lemnul era îmbibat cu ulei, astfel că focul se înălță repede spre cer. Din nefericire, din moment ce cadavrul se tot balansa prin foc ca un copil în leagăn, a naibii drăcovenie, deodată începu un vânt puternic și îndepărtă focul de cadavru. Mulțimii i se tăie răsuflarea de frică*: O minune! 0 minune!* Dar după un minut vântul se opri, balansul încetini, și în curând mulțimea se îmbulzea iar ca să poată vedea mai bine.

După alte câteva minute în care mulțimea oripilată și fascinată privi cu gura căscată spectacolul din fața lor, focul arse de tot funia cu care erau legate mâinile lui Van Owen. Focul era atât de intens, încât îi făcu mâna dreaptă să se ridice încet și părea că arată acuzator spre mulțime. Ulterior, Oficiul de Propagare a Credinței avea să susțină că nu era un semn al blestemului lui Van Owen aruncat asupra celor credincioși pentru faptul de a fi dorit moartea unui om nevinovat, ci semnul unei binecuvântări ca semn al pocăinței.

Izbăvitorii de pe platformă se săturaseră deja de întreaga harababură și unii dintre ei aveau chiar bunul-simț să se simtă vinovați pentru ceea ce făcuseră. Totuși nu se terminase încă. Era sarcina Arrabiaților să umilească trupurile neînsuflețite ale ereticilor și zece dintre ei ieșiră în față, ducând un sac greu cu pietrele remușcărilor și regretelor. Formaseră repede o linie în fața cadavrului care acum era de-a dreptul mistuit și începură de îndată să arunce înspre el cu pietrele mari cât pumnii și, din când în când, fragmente din corpul pe jumătate ars cădeau în foc. Solerine scrise „Ploua cu sânge și măruntaie”.

Puțini oameni din afara hegemonului Izbăvitorilor sau Antagoniștilor vor fi văzut o ardere pe viu. Închipuirea celor care

trăiesc în cele patru colțuri este conturată de marile ruguri ale festivalurilor de iarnă, în care omului de paie care îl întruchipează pe Guy Fawkes[27] sau pe Generalul Curly Wurly[28] se dă foc pe un morman de lemne. Realitatea este mult mai lumească și, prin urmare, mult mai oribilă. Imaginează-ți, dacă vrei, focul în aer liber din curtea unui negustor care o duce destul de bine. Acum imaginează-ți cum ar fi să arzi de viu un porc matur pe un maldăr așa de modest.

Atunci mă vei ierta că nu voi vorbi despre cele cincisprezece minute de care avu nevoie Fecioara din Câmpiile de Mierle să moară, despre țipetele atât de ascuțite că nu ți-ai fi închipuit vreodată că pot ieși dintr-un gâtlej de om, despre miros, și despre, Doamne sfinte, cât timp a durat. Iar Cale privi și privi totul fără să își mute privirea nici măcar odată. Și, până la urmă, și cel mai urât martiriu trebuie să își urmeze cursul.

— Cum a fost? întrebă Vagul Henri.

— Dacă voiai să știi, trebuia să fi venit.

— Zi-mi c-a durat puțin.

— Nu a durat deloc puțin.

— Nu e vina ta.

— Dar tot mă învinovățești.

— Nu.

— Ba da. Crezi că ar fi trebuit să-mi folosesc puterea să o fac să dispară undeva în siguranță – unde o mai fi și asta. Dacă știam vreun loc sigur, acolo aș fi fost acum. Poate crezi că ar fi trebuit să sar de pe platforma celor Binecuvântați, să îi tai mâinile, să-mi iasă aripile și să zbor cu ea.

— Nu am spus asta.

— Am salvat de două ori o fecioară nevinovată de la moarte și uite câte mii de oameni au murit doar pentru că mi-am băgat eu nasul unde nu-mi fierbea oala, încercând să schimb lucrurile pe care nu aveam treabă să le schimb.

— Știu că nu e vina ta. Doar că mă simt prost. Atâta tot.

— Nu destul de prost încât să vii să o privești.

---

[27] Noaptea lui Guy Fawkes se sărbătorește în Regatul Unit și în unele țări ale Commonwealth-ului în ziua de 5 noiembrie, și comemorează Complotul Prafului de Pușcă din 1605, festivitate în care se arde o păpușă ce-1 reprezintă pe Fawkes, adesea însoțită de un foc de artificii. (n.tr.)

[28] Curly Wurly este un desert fabricat în Regatul Unit. (n.tr.)

Vagul Henri nu spuse nimic. Până la urmă, ce mai era de zis?

Câteva ore mai târziu erau în afara orașului Chartres și se apropiau cu pași repezi de tabăra rapid formată a Celei de-a Opta Armate, deja protejată de tranșee, aluviuni și palisade de lemn. La câteva minute de la sosirea sa, examina noile săbii ale Laconicilor care fuseseră cauza nimicirii Cordeliilor Negre. Le încercă unghiul rotunjit pe câteva coifuri de-ale Izbăvitorilor, înfipte pe niște capete de lemn. Toate, mai puțin unul, se rupseră în două încă de la prima lovitură. Se întoarse în cortul său și se gândi douăzeci de minut apoi se îndreptă spre Vagul Henri.

— Vreau să te duci cu treizeci de căruțe la mormanul de armură Materazzi și să îmi aduci toate coifurile pe care le găsești. Ia cu tine cincizeci de oameni; mai cere dacă mai ai nevoie. Trimite înapoi un călăreț cu șase coifuri imediat ce ajungi acolo, ca să le pot testa.

— E prea târziu să mergem acum.

— Atunci mâine. Vreau să îl văd pe Gil.

Gil ajunse acolo în mai puțin de cinci minute.

— Vreau să-mi aduci doisprezece câini morți, spuse Cale.

— De unde să fac rost de câini morți aici?

— Nu trebuie să fie câini și nu trebuie să fie doisprezece. Merg și douăzeci și patru de pisici moarte. Înțelegi?

— Da.

— Să nu-ncepi să tai gâtul animalelor de casă ale fermierilor. Le vreau putrezite. Să cadă carnea de pe os.

— Izbăvitorul Bosco ar dori să te vadă.

Cale zâmbi.

— Oricând. Condu-l înăuntru.

Vorbiră plimbându-se în jurul caselor timp de câteva minute și Cale apelă la toate politețurile ca să nu inițieze el discuția despre tema la care se gândeau amândoi, doar ca mentorul său bătrân să aducă vorba mai întâi.

— Deci, zise Bosco într-un final, pot să îți văd planurile?

— Nu am planuri. Cel puțin nu scrise.

— Dar ce ai?

— Încă mă gândesc.

— Nu vrei să îți împărtășești gândurile?

— Mai am nevoie de o zi, două.

— Una sau două?
— Două. Probabil.
— Și dacă atacă până atunci?
— Atunci bănuiesc că mergem cu planul B.
— Care e?
— Nu știu, Izbăvitorule. Încă nu am un plan A.
— E o copilărie să mă iei peste picior.
— Ar fi dacă te-aș lua peste picior. Tu ai întrebări. Dar eu nu am răspunsuri.
— Înțeleg că ar fi aproximative.
— Nu. Spui că înțelegi, dar nu vei înțelege dacă îți spun.
— Ba da.
— Ba nu. Doar crezi că o vei face.
— Deci răspunsul este nu?
— Răspunsul este da – dar nu încă.

Cinci minute mai târziu, așa cum se aștepta Cale să se întâmple, Gil era în cortul lui Bosco și îi raporta stăpânului său.

— Vrea două mii de coifuri ruginite și doisprezece câini morți.

18

La două săptămâni distanță, Kleist și soția lui foarte însărcinată aflară vești despre cele întâmplate pe Golan de la un negustor ambulant de medicamente, ale cărui leacuri, dacă erai norocos, erau complet inutile.

Avusese loc o mare bătălie între Izbăvitori și Laconici – un măcel teribil, iar armata Izbăvitorilor aproape că fusese nimicită. Este de la sine înțeles că vestea aceasta îl bucură pe Kleist, însă nu pentru mult timp. Mai că-și înghiți limba când auzi povestea, cu mult exagerată pentru munteni, despre cum situația fusese salvată de un simplu băiat, și că băiatul acesta, Cale, era cunoscut ca îngerul Morții, capabil să-și înalțe spiritul un kilometru în aer.

Mai târziu, în timp ce stăteau în pat, Daisy odihnindu-și spatele și hemoroizii groaznic de dureroși, încercau să dea de cap poveștii deformate pe care o auziseră.

— Deci prietenul ăsta al tău, spuse ea.

— Nu e prietenul meu…

— Prietenul ăsta al tău, nu este el îngerul Morții capabil să-și înalțe spiritul un kilometru în aer?

— O, da. E îngerul Morții. Oriunde pășește Cale se lasă cu o înmormântare. Numai asta are în cap.

— Dar nu poate chema spirite?

— Nu.

— Păcat – un prieten care ar putea chema spirite de la un kilometru în aer ar fi de mare ajutor.

— Ei bine, nu poate. Și ți-am spus, pe oriunde merge el urmează multe țipete. De asta încercam să mă îndepărtez cât mai mult de el. Dacă nu te-aș fi întâlnit pe tine, acum aș fi fost pe partea îndepărtată a lunii, dac-aș fi știut cum să ajung acolo.

— Of, spuse ea tristă, bietul meu fund.

Nu mai spuse nimic până nu se mai domoli durerea și atunci îi întinse un borcan cu crema pe care i-o vânduse vraciul șarlatan.

— Dă-mă cu ea.

— Ce?

— Dă-mă cu ea.

Kleist se uită lung la Daisy.

— Fă-o tu.

— Sunt prea grasă. Nu ajung până acolo. E mai ușor să o faci

tu.

— Nu poți s-o chemi pe soră-ta?

— Nu fi scârbos. Vezi-ți de treabă.

Până acum Kleist știa destul de bine când nu trebuia să te cerți cu ea. Nu era vorba că îi lipsea talentul medical. Izbăvitorii erau faimoși pentru abilitățile lor tămăduitoare, pentru că lumea tot încerca să îi omoare. Tratarea hemoroizilor nu era descrisă în *Manifesto Catholico,* manualul lor medicinal, dar el avea mâna ușoară în preajma rănilor. Dar biata fată tot trase adânc aer în piept.

— Scuze.

— Nu-i nimic.

Câteva secunde mai târziu, Kleist terminase și durerea lui Daisy începu să se domolească.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere.

— Mincinosule. Pun pariu că nu credeai că o să faci asta acum un an.

Acum zona dureroasă doar zvâcnea și Daisy răsuflă ușurată.

— Întinde-te în pat lângă mine, spuse ea așteptând să îi fie îndeplinită dorința. Vreau să vorbesc cu tine despre ceva.

— Ce anume?

— Promiți că nu te superi?

— Hai, zi odată!

— Mergi la prea multe jafuri. E prea periculos.

— Crede-mă că știu ce e riscul – și nu mi-l asum. Nu mă aflu niciodată la o distantă mai mică de cinci sute de metri de ceva ascuțit.

— Dar te *cred* – că stai în siguranță. Dar din cauza ta mergem acum la de două ori mai multe raiduri decât înainte.

— Și?

— Și Musselmenii nu o să lase lucrurile să continue așa. Există mercenari Musselmeni care știu să lupte mai bine decât noi.

— Oricine știe să lupte mai bine ca voi. Să arunci o piatră în capul cuiva atunci când nu e atent nu merge de prea multe ori.

— Uite. Asta e. Toată lumea s-a lăcomit. Nu poate dura prea mult.

— Tatăl tău o să facă infarct dacă nu merg. Și lumea o să mă aibă la inimă așa cum ai tu hemoroizii ăștia dacă refuz să îi ajut.

— Dar înțelegi ce vreau să zic?

— Da.

— Vorbesc eu cu tata. Doar voiam să vorbesc cu tine mai întâi.

— Și dacă aș spune că nu ai voie?

Îl privi mai mult uimită decât enervată.

— Nu fi ridicol.

Despre Sharon din Tunis se spunea că era blestemată să spună mereu adevărul, dar să nu fie crezută de nimeni niciodată. Poate că Klephții nu erau ostili cu femeile care arătau că aveau o voință proprie, dar nu se arătau mai entuziasmați decât restul oamenilor atunci când venea vorba despre opinii pe care nu voiau să le asculte. Inițial, tatăl ei se enervă doar pe Daisy, căreia i se spuse să nu-și mai bage nasul ăla mare unde nu-i fierbe oala. Ofensat de modul abrupt în care socrul său se decise să i se adreseze soției lui, Kleist îi apără motivele, ceea ce aduse după sine acuzația că, de fapt, fusese ideea lui Kleist de la bun început și că își folosea soția drept scut pentru părerile sale, o strategie atât de comună în rândurile Klephților, că era știută drept „la plăcinte înainte, la război înapoi”. Fu acuzat de trândăvie, lașitate și nerecunoștință, calități pe care în mod normal Klephții le apreciau când ei erau sursa lor. Nimeni altcineva în afară de sora lui Daisy și câțiva prieteni de-ai lor nu avea să mai vorbească cu ei și fură avertizați că refuzul lui Kleist de a-i ajuta ar fi urmat de probleme sub forma unui vot – deja acceptat – să fie amândoi izgoniți.

Cei doi aveau de ales între a pleca pe vremea rece care se apropia, Daisy fiind însărcinată și neavând unde să meargă, și între a sta și a face cum li se spune. Dacă exista cu adevărat o alegere, Kleist nu vedea în ce consta aceasta. Daisy ardea de indignare și îi comunică asta tatălui ei, dar Kleist era mai obișnuit cu o viață întreagă de supunere ostilă, dar tăcută. În orice caz, erau amândoi foarte posaci când se retraseră.

Îl neliniști de asemenea să afle mai multe vești despre Cale. Parțial, îi stârni sentimente nedorite de vină – nu față de Cale, ci față de Vagul Henri – dar îi și trezi la viață ceva ascuns mult mai adânc, atât de adânc, încât nu înfruntase niciodată această senzație până atunci. Deși Vagul Henri nu luase niciodată în serios ideea că ar putea fi ceva inuman la talentul lui Cale pentru măcel, zvonurile exagerate care ajunseră și pe Quantocks, oricât de ridicole le-ar fi considerat în mod normal,

atinseră o coardă sensibilă în sufletul lui Kleist. Privind obiectiv lucrurile, ideea de Cale fiind un fel de duh sfânt care cauzează catastrofe supranaturale pe oriunde merge avea un fel de sens amenințător. Avusese ocazia să se depărteze cât mai mult de Cale, dar acum șansa aceea dispăruse. Fiorul care îi trecea pe șira spinării era prea asemănător cu senzația pe care ar trebui să o ai dacă ți-ar călca cineva pe mormânt.

— Așa cum n-a spus niciodată bunica mea, începu Daisy, oamenii cred ce vor ei să creadă.

— Nu greșești deloc, îi spuse Kleist tinerei sale soții.

19

— De ce nu avansează?

Bosco voia să afle și ce avea Cale de spus în legătură cu inactivitatea de neînțeles a Laconicilor, dar și să se asigure că băiatul înțelegea cât de incomprehensibil era de fapt.

Cale nu se uită la Bosco când fu întrebat, ci continuă să examineze cele șase coifuri Materazzi așezate pe capetele de lemn.

— Te aștepți să afli? îl întrebă pe Bosco, fără a ridica privirea.

— Nu.

— Atunci de ce-ți faci griji?

— Ai devenit foarte obraznic.

Acum Cale îl privi pe Bosco.

— Mă înșel?

Bosco zâmbi, ceea ce nu era niciodată o priveliște frumoasă.

— Nu. Nu te înșeli.

Fierarul pe care îl aștepta ajunse, și Cale îi arătă un coif liber.

— Ce crezi? întrebă Cale.

— Meșteșug bun și oțel bun, dar zic că e cam multă rugină. Nu aș vrea să am asta pe cap. Le pot vedea și pe celelalte?

— Când termin. Stai în spate.

Și cu asta, dădu fiecărui coif Materazzi câteva lovituri sănătoase cu una dintre săbiile curbate ale Laconicilor.

— Ajută-mă să le scot, îi spuse fierarului când termină.

Trei rezistaseră bine, una era crăpată și două fuseseră sparte.

— Până mâine ar trebui să mai sosească vreo două mii.

— În aceeași stare?

— Probabil. Nu sunt sigur.

Cale făcu semn către coifurile pe care le stricase.

— Poți să le repari? Să le sudezi o placă de fier în creștet?

Fierarul le examină cu atenție pentru un minut.

— Stăpâne, cred că am ceva cu care să le întăresc. Cât timp am?

— Nu știu. Vreo două zile, cel puțin, poate mai mult. Fă-le cât de repede poți. Cheamă cât mai mulți fierari aici. Prima serie ar trebui să ajungă în după-amiaza asta. Intendentului i s-a spus să îți dea tot ce îți trebuie. Vino direct la mine dacă sunt probleme. Nu trebuie să te duci la altcineva. M-ai înțeles?

Fierarul se uită la Bosco. Cale se gândi să îl învețe minte, dar

se răzgândi. Bosco încuviință.

— Da, stăpâne.

După ce plecase, Bosco nu se putu abține să nu întrebe:

— De ce ai nevoie de câini?

— Când eram în stepă, Poporenii lăsau întotdeauna un animal mort în rezervoarele de apă doar ca să ne îngreuneze viața. Dacă era o fântână, lăsau unul și acolo.

— Înțeleg.

— Nu, nu înțelegi. Când e vorba de apă stătătoare nu poți să ascunzi faptul că e poluată din cauza mirosului. Laconicii își iau apa dintr-un pârâu care curge pe lângă tabăra lor. Câinii vor sta către izvorul apei, ca Laconicii să nu poată mirosi nimic.

— Dacă e apă curgătoare, otrava va fi diluată.

— Da.

— Izbăvitorii de la Dealul Silbury aveau toți diaree și tot au câștigat.

— Da.

— Știi că e un păcat de moarte să otrăvești apa?

— Atunci sunt norocos că nu am suflet.

Cei doisprezece câini morți deveniră opt porci morți și o cutie de porumbei, toți destul de putrezi și așezați de Vagul Henri și de douăzeci de Purgatori atât de aproape de tabăra Laconicilor cât își permiteau. Să stai cu noaptea-n cap în apă rece ca gheața și să manevrezi cantități mari de animale putrezite era o sarcină pe atât de plăcută pe cât pare.

Trecură patru zile și încă nu era nici urmă de mișcare din partea Laconicilor. Coifurile aduse de Vagul Henri erau cam de treacă-meargă, și fierarii se apropiau de limita inferioară impusă de Cale, de două mii de coifuri întărite.

— Vrei să vorbești despre tacticile tale acum?

Cale fu un pic surprins de tonul rece, dar respectuos al lui Bosco. Se gândi să tragă de timp, nu pentru că tacticile lui nu ar fi fost gata, ci pentru că voia să fie încăpățânat. Pe de altă parte, oricât de mult l-ar fi urât pe Bosco, era, cu excepția Vagului Henri, singura persoană care putea cu adevărat să îi aprecieze geniul. Și oricum, voia să testeze planul pe vechiul său dascăl și pe Princeps. Princeps fusese cel care câștigase cu adevărat victoria noroioasă și violentă de pe Dealul Silbury, chiar dacă planul fusese al lui Cale. Era convins că planurile sale de a-i nimici pe Materazzi la Silbury ar fi mers indiferent de cine

era comandantul, dar din moment ce făcuseră terci în toată bătălia, cum putea fi sigur de asta? E adevărat că și el făcuse greșeli în stepă, dar nimeni nu era perfect și învățase ceva din asta, acum Poporenii erau țintuiți în preria lor nefericită și nu se mai auzise niciun cârâit de-al lor de vreo două luni. Totuși, nu-și putea permite să facă o greșeală în fața Laconicilor. Trebuia să își testeze ideile, dar doar cu oameni pe care îi respecta. Și, cu excepția Vagului Henri, oamenii pe care îi respecta erau și cei pe care îi ura.

Așa că, sensibil la critică și mulțumit de sine, Cale le dezvălui harta planurilor lui de a înfrânge cea mai puternică armată pe care o formaseră vreodată Laconicii și al cărei record de pierderi nu era înregistrat, probabil pentru că nu se întâmplase niciodată până atunci să piardă.

— Laconicii se deplasează cu mai multă ușurință și rapiditate decât orice alți soldați pe care i-am văzut sau despre care am citit. De pe deal am putut să văd că își întăreau doar aripa dreaptă a atacului cu două minute înainte să atace – uite așa își distrug ei inamicii. Țin cei mai buni oameni ai lor pe dreapta și într-o clipă deplasează oameni din mijloc și deodată sunt de două ori mai puternici în punctul lor forte.

— Așa că? zise Bosco.

— Trebuie să dublăm forța din dreapta.

— Așa simplu? zise Princeps.

— Nu-i chiar atât de simplu.

Pe Cale nu îl deranjase întrebarea. Era o întrebare bună, la care avea răspuns.

— Dacă punem atât de mulți la un loc fără să îi pregătim pentru asta vor deveni doar o mulțime – se vor îmbulzi, îmbrânci și vor cădea unii peste alții. I-am pus să exerseze douăsprezece ore pe zi ca să se obișnuiască. Cu cât Laconicii amână mai mult un atac, cu atât mai buni devenim noi.

— Și coifurile.

— Ajung doar pentru patru rânduri de oameni pe dreapta și două rânduri în rest.

— Nu avem cum să facem rost de mai multe?

— Nu. Majoritatea au ruginit în câmpul liber. Cele pe care le-am salvat noi erau îngropate adânc. A fost o mare risipă să fie lăsate acolo.

Urmă o clipă de tăcere care îi fu pe plac lui Cale, dar nu și lui

Bosco sau Princeps, deși nu era vina lor.

— În orice caz, dacă Laconicii ar trece de al patrulea rând de oameni din dreapta, nu cred că am avea mari șanse, oricum. Am pierdut atât de ușor la Opt Martiri pentru că răposatul Van Owen, Dumnezeu să-l ierte, a avut bunătatea de a plănui în favoarea lor.

— Și tu nu vei face asta? întrebă Princeps.

— Nu. Dacă totuși evită să atace Culmile, va fi un loc unde voi încerca să lupt, spuse Cale punându-și degetul pe hartă.

— Dar arată la fel de plat ca Opt Martiri, spuse Princeps.

— Dar nu e. Am observat când am mers pe aici și am mai călărit pe acolo de cel puțin șase ori. Dâmbul ăsta din mijlocul câmpiei e treptat, dar te păcălește. Seamănă mai mult cu un deal decât pare și taie câmpia în două. Nu ai putea avansa cu o armată într-o singură direcție ca la Opt Martiri – trebuie să ocolești cumva. Construiesc o palisadă pe dealul ăsta pentru arcași – Laconicii nu vor ajunge până la locul de întâlnire fără să aibă de două ori mai mulți răniți și morți decât înainte. Și cred că pot să fac să fie mai rău de atât. Aici e panta Golanului – e prea adâncă și îndepărtată pentru arcași. Trebuie să vă arăt.

Jumătate de oră mai târziu se aflau pe câmpia din fața taberei și se înserа. Bineînțeles, Hooke nu mai avea oribila barbă roșie și capul îi era complet ras, dar Bosco îl recunoscu de îndată.

— Acesta este Chesney Fancher, zise Cale.

— Maestre Fancher, încuviință Bosco.

Princeps dădu tăcut din cap.

Problema pe care o ai atunci când încerci să prezinți o idee nouă unui Izbăvitor (și ce este o armă bună dacă nu o idee bună care seceră carnea de om?) este că nu sunt deloc de acord cu ele. Ideile veneau din procesul de gândire și gândirea era ceva la care oamenii nu se pricepeau. Dar cum spunea Sfântul Augustin de Hippo, care se apropiase cel mai mult dintre Izbăvitori de rolul de filosof: „Mintea omului nu este bine construită pentru gândire. Ca și amputarea, trebuie făcută doar de cei bine instruiți, și chiar și atunci doar rareori.” Nici Bosco sau Princeps, oameni care, în felul lor, gândeau periculos de mult, nu aveau să se lase convinși așa de ușor. Obrăznicia specifică tinereții îl făcu pe Cale să vrea să folosească porci vii pentru demonstrația mortarelor adaptate ale lui Hooke. Hooke îl convinsese că, lăsând la o parte sensibilitatea proprie, o căutau

cu lumânarea încercând să facă imposibilul, și anume să așeze armură făcută pentru oameni pe porci inevitabil de recalcitranți. Cale, deși încă mai avea îndoieli, fu de acord până la urmă. Dar nu și pentru cea de-a doua demonstrație. Pentru aceasta, Cale insistă să fie folosite animale vii. Hooke se consolă cu gândul că oricât de oribilă ar fi fost a doua demonstrație, măcar avea să fie una rapidă.

Cale le oferi celor doi Izbăvitori turul celor două locații, spre surprinderea suspicioasă a amândurora. În primul loc se aflau șaisprezece porci morți așezați în două rânduri, pe care erau puse rămășițe de armură Materazzi pe oriunde se potriveau. Al doilea loc, aflat la cincizeci de metri distantă, era un coteț cu doisprezece porci vii, care grohăiau fericiți lângă trei cutii mari din lemn, legate bine cu sfoară.

După ce se retraseră în spatele unui zid de vreun metru și jumătate format din bușteni groși, la o distanță de vreo sută de metri de porcii morți și după ce Hooke luase un steag mare și roșu din capătul unui stâlp, Izbăvitorii priviră cum Cale îi făcu semn să înceapă. Hooke flutură energic steagul. După treizeci de secunde, cei doi Izbăvitori răbdători văzură cum un nor dens apăru deasupra porcilor și apoi ateriză deodată cu o serie de trosnete și pocnituri. Cale conduse cei doi preoți înapoi spre armata de porci, ca să inspecteze daunele. Pe o suprafață de patruzeci de metri pătrați, terenul era acoperit de săgeți de douăzeci de centimetri venite dinspre cele douăzeci și patru de mortare poziționate pe Golan, la vreo șapte sute de metri distanță. Din săgețile care loviseră porcii se vedeau nu mai mult de doi centimetri ieșind din carnea lor. Dar chiar și săgețile care loviseră armura penetraseră carnea la o adâncime de nouă sau zece centimetri.

— Putem amplasa cincizeci de mortare pe lespezi la jumătatea drumului spre Golan. Fiind atât de sus, vor putea acoperi mai bine de un kilometru și jumătate din vale. Atât timp cât îi pot determina pe Laconici să vină pe canalul stâng, putem avea acces la partea lor dreaptă, cel puțin, și probabil chiar mai mult de atât.

Puseră întrebări, dar nu multe. Era greu să nu fi impresionat. La cincizeci de metri distanță, porcii grohăiau liniștiți, de parcă și-ar fi dat acordul.

— Trebuie să ne întoarcem, le zise Cale celor doi bărbați.

De data aceasta, Hooke, care arăta foarte agitat, nu merse cu ei, ci se duse spre coteţul porcilor, unde era aşteptat cu o torţă aprinsă de unul dintre Purgatorii lui Cale. În spatele zidului de buşteni, Cale, şi el agitat, dar ascunzându-se mai bine decât Hooke, le făcu semn să înceapă. Hooke se distanţă de coteţ împreună cu Purgatorul, dar apoi se opri la vreo treizeci de metri distanţă, unde dispăru deodată într-o tranşee mare. Se auzi un strigăt venind dinspre Hooke, iar atunci Purgatorul îşi aruncă torţa la pământ şi, fiind ales tocmai pentru viteza ta, o luă la picior pe câmp ca un bărbat urmărit de streche şi dispăru în tranşeea în care se afla şi Hooke. Cinci secunde mai târziu, parcă se deschiseră porţile iadului în coteţ şi un vulcan de foc erupse zgomotos în jurul animalelor, de parcă venea sfârşitul lumii.

Până şi pe Cale, care ştia la ce să se aştepte, îl luă cu ameţeli, dar Bosco şi Princeps fură atât de şocaţi şi speriaţi, încât căzură la pământ, nu doar de frică, dar şi dintr-o convulsie puternică venind din dorinţa de a se distanţa pe cât posibil de o putere aşa de hidoasă. În inima lui, Cale se bucură de umilinţa aceasta aproape la fel de mult pe cât se bucură de măcelul care avusese loc în coteţ. Îi lăsă cinci minute să îşi revină, apoi conduse oamenii dezgustaţi la Hooke şi la Purgator, care aşteptau lângă coteţ şi lângă ce mai rămăsese din porcii care îl ocupaseră până recent. Aşa cum sperase Hooke, fusese rapid, dar daunele fură cu mult peste puterea de înţelegere a celor doi preoţi. Fuseseră des martori la procesul macabru al execuţiilor şi la efectul acestora, dar aceste morţi judiciare durau mult şi erau trase de păr, ceea ce până la urmă se şi dorea. Dar ceea ce văzuseră în faţa lor, eviscerarea şi secţionarea acestor trupuri mai mari decât cele ale oamenilor, era semnul unei puteri teribile, dar nu umane.

Aceasta era violenţa unei alte lumi şi era de neconceput pentru ei. Nu ar fi putut fi mai şocaţi nici dacă diavolul însuşi ar fi zburat acolo şi ar fi rupt în două porcii cu mâinile lui.

În orice caz, Cale şi Hooke erau încă surprinşi o oră mai târziu, când Bosco, încă alb la faţă de groază, refuză să îl lase pe Cale să folosească maşinăria asta abominabilă împotriva mercenarilor Laconici.

— Îţi dai seama, începu el, ce o să facă cei de la Curia când vor afla despre erupţiile astea? O să facă aşa un foc frumos din

noi, că până și cei din Memphis vor putea să-și încălzească oasele la el. Tu și nebunul ăsta chiar nu vă dați seama ce ați înfăptuit azi?

— Ce am înfăptuit, Lordule Izbăvitor, strigă Cale furios, este singura metodă sigură de a înfrânge o armată care deja a măturat pe jos cu voi. Și dacă o mai face încă odată, poate merge până la tronul Izbăvitorului Spânzurat din Chartres fără să i se zică pâs.

Această declarație extravagantă, dar substanțial de adevărată păru să îi sperie pe amândoi. Princeps și Hooke, devenit Fancher, priviră uimiți la schimbul de replici dintre marele prelat și băiatul care nu era băiat, ci indignarea întrupată a lui Dumnezeu. Acum, din nou stăpân pe sine, Cale vorbi primul.

— Dacă pierd acolo, nu vom mai avea o a doua șansă. Asta era ce voiai de la mine.

— Dar încă nu a venit timpul să facem ceva împotriva Curiei.

— Ce altă ocazie vom mai avea?

Nu puteai să îl contrazici, și când Bosco își dădu seama că toată munca lui din ultimii treizeci de ani ajunsese în punctul culminant al acțiunii, nu mai spuse nimic. Era acum ori niciodată.

— Trebuie să mergem acum dacă vrem să pregătim evenimentele din Chartres. Dacă ieși victorios, dă de veste, repede și sigur. Dacă nu, Laconicii vor aduce vestea pentru tine.

Și asta fu tot. Părăsi cortul fără să mai spună vreun cuvânt, dar se întoarse imediat cu o scrisoare în mână.

— Am vrut să îți dau asta acum câteva zile. E de la înlocuitorul tău din prerie. Mă gândeam că te-ar interesa.

Cale puse pompos scrisoarea într-unul dintre numeroasele lui buzunare ostentative, pentru că acoliților le era interzis să aibă buzunare, simbol în credința Izbăvitorilor pentru tot ce era secretos și ascuns în sufletul omului. „Buzunărel” era porecla pentru însuși diavolul.

Douăzeci de minute mai târziu, Bosco și Princeps se aflau pe drumul spre Chartres și Cale termina de povestit Vagului Henri ceea ce se întâmplase în cort cât timp el era afară și încerca să asculte. Stătură în tăcere pentru o vreme.

— Acum ar fi șansa ta să dispari – dacă vrei să încerci, zise Cale.

— Parcă ai zis că e prea riscant.

— Aș putea să mă înșel. Și acum Bosco trebuie să aibă încredere în mine fie că vrea, fie că nu. Nimeni nu va veni după tine. E riscant și dacă stai – jumi-juma.

— Nu pot pleca.

— De ce?

— Nu pot lăsa fetele.

Cale mormăi enervat.

— Nu poți să le ajuți cu nimic.

— Deci, să plec?

— Dacă nu ai ce să faci, de ce nu?

— Și dacă câștigi? Ce o să faci în privința lor?

— Ce pot – ceea ce probabil nu e mult. Sau nimic. Nu știu nici ce să fac pentru mine – sau pentru tine.

— Dar știi cum să te lupți cu cea mai mare armată din istoria războiului.

— Poate.

— Cum poate fi cinstit una ca asta?

— Pentru că e posibil să bați Laconicii, dar să intri și să ieși din Sanctuar pe aripile îngerilor nu este.

— Vrei să te bați cu ei, nu-i așa?

— Pentru că mai degrabă aș face ceva la care mă pricep, decât să fug, ceea ce, evident, nu fac.

— Nu e doar asta – vrei să te lupți. Îți place.

— Zi-mi ce altceva pot să fac.

— Să fugi.

— Ți-am spus. Nu. O opțiune mai proastă nu e o opțiune.

— Dar pentru mine e bine, nu?

— Nu am spus asta. De ce încerci să te iei la harță?

— Uite cine vorbește. Tu te iei mereu la harță. Te reprezintă. Ai putea să te iei la harță și cu un leneș cu un singur ochi.

— Nici nu are sens ce spui. Ce e un leneș?

— I-am văzut la grădina zoologică din Memphis.

— Sociabili?

— Foarte.

— Dacă mergi cu Hooke pe Golan ar trebui să fii la fel de în siguranță ca oriunde altundeva.

— Da.

— Deci, nu o să insiști să-mi fi alături în mijlocul luptei?

— Nu.

— Ai și tu minte, în sfârșit.
— Ai de gând să te afli în mijlocul luptei?
— Nu, dacă am de ales.
— Asta ai zis și la Opt Martiri.
— Voi încerca să învăț din greșeli.
— Ai face bine să nu mai faci greșeli de data asta.
— Nu.
— Nu le putem abandona.
— Ba da. Bosco nu va omorî fetele doar ca să aibă ceva de făcut.
— Nu ai avut dintotdeauna o părere așa de bună despre el.
— Nu am. Pur și simplu îl cunosc mai bine. Contează mai mult pentru el decât propria lui viață ce crede el că pot să fac. Contează mai mult decât fetele din Sanctuar.
— Și *tu* ce crezi că poți să faci?
— Ce vrea să-nsemne asta?
— Nu sunt sigur. Poate înseamnă că începe să-ți placă ideea de a fi Dumnezeu.
— Tu ești cel care crede că pot să teleportez fete, nu eu. Tot ce încerc eu să fac e să rămân în viață, și pentru motive pe care nu le pot găsi, să fac același lucru și pentru tine.
— Spune-mi că nu ești nerăbdător să vină ziua de mâine.
— Nu sunt nerăbdător să vină ziua de mâine.
— Nu te cred.
— Nu-mi pasă ce crezi.
Se lăsă tăcere, amândoi încercând să găsească ceva cât mai răutăcios de spus. Ciudat, dar Cale fu cel care o lăsă mai moale.
— Nu o să omoare fetele nici dacă fugim, spuse Cale.
— De ce nu?
— Pentru că, dacă le ține, i-ar putea fi de folos.
— Nu ai de unde să știi asta.
— Nu – dar e ceea ce cred.
— E ceea ce crezi că vreau să aud. Asta crezi.
— Și asta. Dar tot e adevărat. El are un motiv pentru tot ce face. Înainte credeam că mă lovea pentru că era un bou. Dar e mult mai complicat de atât.
— Îți *place* de el?
— Îl admir.
— Îl placi.
— E nebun de nedescris – dar se gândește la toate până la

capăt. Admir asta. Îmi *place* asta. E o calitate care mă va salva – *ne* va salva – dacă reușesc să îl înțeleg.

— Să ai grijă dacă ajungi să-l înțelegi pe Bosco.

— Bla! Bla! Bla! Vorbești tu sau e doar sunetul vântului care se exumflă din dosul tău?

— Nu există cuvântul ăsta.

— Demonstrează-mi.

20

— Cum te pot ajuta, IdrisPukke? Sau ca să reformulez, ce aș putea vrea eu din ce ai tu de oferit?

Omul care vorbea era Señor Bose Ikard, care stătea în fața lui IdrisPukke, de partea cealaltă a unui birou mare cât salteaua unui rege. Părea mulțumit de sine și avea o expresie de certitudine cinică – o privire care spunea *te am la degetul mic și tu crezi că nu-i așa.* În toate cele patru colțuri era renumit ca avocat, filosof natural (inventase metoda de a conserva carnea de pui în zăpadă) și, mai presus de orice, sfătuitor de oameni măreți, mai ales Regele Zog al Elveției, un om faimos atât pentru educația sa, cât și pentru prostia și obiceiurile sale de prost gust. Nu era prea mare îndoială în lume că Elveția și-ar fi pierdut renumita abilitate de a se feri de orice fel de război în ultimii cinci sute de ani dacă nu ar fi fost Bose Ikard – dar e drept că nu se știa dacă, în furtuna care se întrezărea, chiar și un bărbat atât de deștept și lipsit de scrupule ar fi putut continua să facă asta. Acest lucru explica ostilitatea lui față de prezența lui IdrisPukke, un om care adusese furtuna aceea direct în inima Leeds-ului spaniol și a Elveției.

Trecuseră mai bine de zece ani de când IdrisPukke și Señor Bose Ikard nu își mai vorbiseră și nici atunci nu fusese o conversație în adevăratul sens al cuvântului, asta dacă iei în considerare faptul că cel de-al doilea îl condamnă pe cel dintâi și că îl întrebase dacă avea ceva de spus înainte de asta. Ikard știa foarte bine că IdrisPukke nu era vinovat de acuzațiile de crimă, din simplul motiv că el însuși ordonase omorul pentru care se afla IdrisPukke în sala de judecată. Nu existau tensiuni între ei pentru că verdictul însuși era doar un mod de a face presiuni asupra Gauleiterilor care la vremea aceea erau angajatorii lui IdrisPukke. Pe atunci, Gauleiterii îl stimau suficient demult cât să îl predea pe unul dintre adversarii politici ai lui Bose Ikard, care se refugiase cu ei, după cum credea el, pe motiv că îi înțelegeau situația (una complicată, mărturisită cu înflăcărare, și nu mulți erau cei care puteau să o reproducă în mod coerent). Gauleiterii chiar îi înțelegeau situația – dar nu atât de mult cât să nu cadă de acord să îl înlocuiască pe IdrisPukke cu exilatul la a cărui întoarcere a fost executat de îndată.

Zilele acestea, Ikard se afla într-o stare mai mult sau mai

puțin constantă de iritare politică. Era un tip destul de simpatic atunci când venea vorba de viața de zi cu zi, chiar dacă lacheii lui îți aruncau rămășițele într-o groapă izolată cu jumătate de sac de var nestins. Era, așa cum îl descria Vipond, aproape inamicul politic standard, doar că mult mai viclean. Cel mai mare defect al lui era că el credea că oricine nu-i împărtășea părerea despre lume era un ipocrit.

Ceea ce îl preocupa pe Ikard de fapt era prezența lui Vipond în Leeds-ul spaniol, cel mai mare oraș de graniță al Elveției. Nu Vipond în sine era problema, ci resturile împrăștiate, dar substanțiale ale Materazzilor care se refugiaseră acolo. În opinia lui Ikard, își pierduseră dizgrațios de ușor imperiul doar ca să descindă în țara lui atât de determinată să fie neutră și să devină o pacoste insuportabilă și poate chiar mai rău de atât. Încercase să facă ce făcea de obicei când venea vorba despre aliați care nu mai erau folositori – să ajute fără să ajute. Din nefericire, Regele Zog al Elveției era un mare snob sentimental și insistase să le ofere atât adăpost, cât și asistență financiară semenilor săi din familia regală. Pe lângă faptul că era teribil de scump, lui Ikard i se părea că situația aceasta poate da naștere la Dumnezeu știe ce alte probleme imprevizibile. Ceea ce îl determinase să discute cu IdrisPukke era tocmai încercarea lui de a-și da seama ce fel de probleme puteau apărea, fără a uita să evidențieze faptul că refuzase să facă același lucru cu fratele lui vitreg, pe motiv că cea mai bună soluție era să „îl încurajeze pe nemernic să se simtă cât mai nepoftit posibil”.

— Deci, îi spuse el lui IdrisPukke. Ce poți face pentru mine?

— Sinceritatea dumneavoastră este o gură de aer proaspăt, ca întotdeauna, Señor.

— Îmi pare rău să aud asta.

— Se întâmplă să *pot* fi de folos.

— Da?

— Sunt pe cale de a aranja o dezertare care vă va oferi, după părerea mea, un avantaj imens.

— Ultima dată când am ascultat pe cineva bătând așa de mult câmpii a fost când încercau să îmi vândă acțiuni dintr-o expediție către Eldorado.

— Este vorba despre un soldat Izbăvitor, foarte tânăr, atât de valoros pentru ei, că el singur a fost motivul pentru care au atacat Materazzii. Nu ați auzit de el?

— Nu.

— Atunci, sursele dumneavoastră sunt mai puțin competente decât erau odată.

— Bine. Thomas Cale.

— Ce știi despre el?

— Ce știi *tu* despre el?

— Mult mai multe decât tine.

— Mi-ar plăcea mult să aud.

Și asta și făcu. Era cu siguranță foarte interesant și la fel de neobișnuit.

— Asta e tot?

— Bineînțeles că nu. V-au contactat Izbăvitorii?

— Ddda.

— Nu păreți prea sigur.

— Nu. Țin minte clar. O pereche de-a dreptul înspăimântătoare. Unul dintre ei avea dinți foarte verzi.

— Și ce voiau?

— Să își exprime nemulțumirea pentru faptul că am ajutat Materazzii.

— După cum este și cazul.

— Asta sună chiar a nerecunoștință. Dacă ne gândim bine, cred că i-am tratat mai bine decât ar fi făcut-o bătrânul Materazzi, să îi fie țărâna ușoară, dacă ar fi fost rolurile inversate.

— Vi se potrivește să credeți asta.

— Așa e – dar tot este ceea ce cred.

— Și ce le-ați spus?

— Le-am spus să se ducă dracului.

— Cât de încântător.

— Monstrul ăsta de copil prodigios al tău. Ce vrea și de ce i-aș da ce vrea?

— Vrea să treacă granița în siguranță.

— Nu văd de ce ar fi o idee bună să aduc un tip pentru care Izbăvitorii ar risca atât de mult să îl aducă înapoi. Cum anume a reușit imperiul Materazzi să se prăbușească atât de jalnic mă depășește, dar având în vedere dovezile, aș spune că a fost o imprudență să se apropie de el.

— Depinde.

— De ce?

— Dacă vreți monstrul ăsta de copil prodigios – denumire care

i se potrivește, apropo – pe teritoriul lor și împotriva voastră sau pe al vostru și împotriva lor.

— Pare a fi un tânăr foarte problematic.

— O să vină aici oricum.

— Cum așa?

— Pentru că îl vor folosi să distrugă Antagoniștii și când vor termina cu asta, vor veni după voi. Și la conducere va fi un Thomas Cale deloc fericit, nemulțumit că i-ați spus să se ducă naibii, când tot ce a făcut el a fost să vă ofere o mână prietenoasă. Izbăvitorii nu se vor opri. Fie că ești eretic sau necredincios. E același lucru pentru ei.

— De ce-ar porni o cruciadă tocmai acum? Nu s-au sinchisit să facă asta în șase sute de ani.

— Pentru că se schimbă. Și dacă nu vă analizați bine opțiunile, o să ajungeți ca imperiul Materazzi.

— De ce te-as crede?

— Aproape că mă simt ofensat. Ajutați-mă să îl aduc pe Cale.

— Va trebui să mă mai gândesc la asta.

— Nu aș sta prea mult pe gânduri în locul dumneavoastră.

Señor Bose Ikard era cu siguranță mult mai alarmat după plecarea lui IdrisPukke decât înainte de venirea lui. Crezuse că și-ar putea da seama când blufa, dar azi parcă sunase prea convingător. Pe de altă parte știa, așa cum IdrisPukke nu știa, că Laconicii se hotărâseră până la urmă să pornească spre Golan. Avea de gând să evalueze dacă Izbăvitorii reprezentau sau nu un pericol după ce aceștia și monstruozitatea lor adolescentă ar fi încheiat bătălia cu pederaștii monstruoși din Laconia. Până atunci, IdrisPukke putea la fel de bine să se împuște și să facă același lucru și cu pacostea aia de băiat al lui.

În orice librărie de cartier ai păși, ai găsi acolo sute de cărți despre fuga Materazzilor după căderea Memphisului: cărți fantastice, magice, mistice, istorice, crude, mitice și elegante, de-a dreptul tragice, scurte și la obiect, înflorate masiv, roșii de sânge și suferință – undeva pe aici se afla și adevărul. Doar să auzi o zecime din el ar fi fost imposibil de plictisitor; în vremuri așa de geroase și sărace, poveștile de teroare și durere încep să semene între ele. Este îngrozitor să spui asta, dar așa e. Înduraseră multe înainte ca doar jumătate dintre cei patru mii de refugiați să ajungă în Leeds-ul spaniol, unde nu fuseseră

primiți cu mai multă căldură decât avuseseră parte de-a lungul călătoriei lor.

— Deci? spuse Vipond când IdrisPukke se întoarse la recent eliberatul ghetou evreiesc, rabinul-șef decizând că, din moment ce Izbăvitorilor le mergea din ce în ce mai bine, era cazul ca el și congregația lui să se distanțeze cât mai mult posibil de ei – ceea ce însemna că dacă mai mergeau un pic ajungeau înapoi de unde plecaseră.

IdrisPukke îi povesti fratelui său vitreg cele întâmplate.

— E de acord să mă vadă?

— Nu.

— Sincer să fiu, nici eu nu aș vrea dacă aș fi în locul lui.

— Voi, diplomații, îl tachină IdrisPukke. Ce șocant.

— Va vrea să te revadă, poate?

— Depinde. Știi cum e el – vrea mereu să știi că are un deget în fundul tău.

— Ca să spunem așa.

— Nu e sigur ce să facă în continuare, în ciuda orgoliului său. Dar vrea să te trimită departe de orașul ăsta cât mai repede posibil. Nu e lucru prea sigur să ne bazăm pe bunătatea nemernicului ăluia de Zog.

— Nu.

Se lăsă tăcere.

— Ce crezi că va face Cale?

— Ce poate face decât să aștepte? Ikard și-a pus majoritatea armatei la marginile orașului. Cale și Vagul Henri au în față nouă sute de kilometri de tranșee Antagoniste și trei sute de kilometri de soldați elvețieni de graniță, foarte agitați. Eu zic că va sta locului.

Se auzi o bătaie la ușă, care apoi fu deschisă din exterior. Paznicul, foarte reverențios, o conduse pe Arbel Materazzi în cameră. Era adevărat că putea fi ultimul conducător al imperiului Materazzi, o adunătură așa mică de oameni că de-abia dacă aveai ce să conduci, dar cel puțin arăta ca o aproape-regină. Mai bătrână, mai frumoasă, suferința conferind un fel de putere plumburie trăsăturilor ei. Se schimbase totul în doar câteva luni, lumea ei era distrusă, tatăl mort, acum fiind fruntașă între puținii Materazzi care mai rămăseseră, căsătorită cu verișorul ei, Conn, și aflată în ultimele luni de sarcină.

21

Trecură alte patru zile până ce Laconicii începură să înainteze, așa cum sperase Cale, pe lângă Golan și să cucerească Chartres. Oricare ar fi fost pierderile suferite de soldații lor prețioși în timpul victoriei asupra Machairului, aceste morți trebuiau să fie contrabalansate de nevoia lor de argintul Antagonist. Singura lor alternativă pentru banii câștigați din angajarea puterii militare era bogăția asigurată de numărul mare de sclavi Hiloți care trăiau în Laconia și de țările sclave care îi înconjurau aproape din toate părțile. Îi puteau teroriza pe Hiloți și conducătorii lor, dar asta nu reușea nimic altceva decât să scadă venitul Laconicilor.

Un sclav mort era un sclav mort – și să asigure faptul că Hiloții amenințau în repetate rânduri că aveau să se răzvrătească, întrucât Laconicii ucideau mulți dintre ei, indiferent dacă făceau asta sau nu. De fiecare dată când sacrificau câteva sute de Hiloți îi făcea să se simtă încrezuți pe termen scurt, dar mai suspicioși pe termen lung. Netemându-se de moarte, erau totuși terifiați de ideea anihilării. Asta îi mână pe Laconici înapoi pe câmpul de luptă, pregătindu-se să atace Chartres.

Prima grijă a lui Cale era că Laconicii ar fi putut descoperi că Izbăvitorii aveau de gând să încerce să îi împiedice cu zidul Golanului pe o parte și, firește, doar cu un mic deal pe partea cealaltă. Dealul nu făcea nimic altceva decât să inhibe nivelul lor de vizibilitate asupra unui câmp de luptă mult mai mare, dar, prin toată lipsa sa aparentă de importanță, era aproape la fel de eficient precum un zid mare de piatră, întrucât avea să îi conducă într-un spațiu mult mai îngust decât orice altceva înainte sau după. Odată ce Cale avea să îi atace, nici măcar Laconicii nu mai puteau fi în stare să se reorganizeze în toiul bătăliei.

Din nefericire pentru Cale, regele nou-ales al Laconicilor, Jeremy Stuart-Clarke, observase într-adevăr problema, dar opțiunile îi erau limitate: putea să înainteze spre Chartres prin Golan și risca pericolele unui drum îngust sau putea rămâne acolo unde se afla, așteptând, folosind proviziile valoroase pe care tocmai le primise și aducându-și oamenii nu doar într-un impas fizic, ci și psihic. Oricât de bine disciplinat ar fi, un soldat nu este niciodată un om răbdător. Soldații depășiseră punctul

critic și se pregătiseră pentru un ultim efort după o așteptare teribil de îndelungată, iar să se oprească din nou era un lucru pe care Regele Stuart-Clarke nu avea de gând să îl facă fără un motiv întemeiat. Nu avea unul. Să continue spre sud pentru a ataca Chartres din spate le-ar fi luat cel puțin o săptămână și ar fi oferit Izbăvitorilor și mai mult timp pentru a se pregăti – și primiseră destul până atunci. Știa că Antagoniștii aveau să pună mai multă presiune pe ei, atacând tranșeele care se extindeau la vest de Golan – o manevră pe care nu o putea întârzia acum și care putea fi complet inutilă dacă nu se grăbea.

Cântări mai multe seturi de riscuri și, având în vedere că deja măcelărise o armată de Izbăvitori, consideră inteligent să continue. Pe lângă asta, întreaga tabără fusese năpăstuită de o indispoziție neplăcută la stomac, care, deși nu era atât de gravă precum dizenteria, provocase aproape tuturor diaree și dureri teribile de stomac. Meditând asupra tuturor riscurilor, realiză că lucrul logic care trebuia făcut era să aleagă ruta cea mai scurtă către Chartes.

Cale îi privea pe Laconici cu un amestec de încântare și teamă subită, după o pauză de aproape trei ore, deplasându-se în singurul câmp defensiv avantajos de luptă pe o distanță de câteva sute de kilometri. Dar acum îi trecu prin cap că, în cele două experiențe anterioare ale sale într-o bătălie majoră, el privise dintr-un loc sigur, un spectator indiferent, emițând păreri despre ceea ce era făcut greșit. Acum, înfruntând cea mai teribilă dintre armate, fu obligat să recunoască diferența dintre a ști ceva și a o simți. Acum simțea diferența. Dintr-un anume motiv, era diferită de teama care îl încremenise de groază în lupta cu Solomon Solomon în Opera Roșie. De data aceasta, genunchii erau cei care păreau să îi sufere de groază. De fapt, tremurau de-a binelea. În Opera Roșie pieptul îi paralizase.

Ordonase construirea unui turn în spatele ultimului său rând de soldați, astfel încât să poată vedea bătălia desfășurându-se, dar acum era îngrijorat că nu avea să poată urca scara subțire a structurii. Își privi genunchii, parcă vrând să-i dojenească. Nu mai tremurați. Încetați. Iar Laconicii își făcură apariția în grupuri leneșe. Pentru un moment totul păru lipsit de speranță, soldații săi păreau slabi, ideile sale despre apărare și atac păreau de râsul lumii înaintea mașinăriei de ucis care înainta agale spre ei. Apoi puse un picior pe scară, făcu un pas, o pauză, încă un pas.

Își dorea să se afle altundeva, să existe un salvator care să îl ducă departe și să îl protejeze. Apoi încă un pas, urmat de încă unul. Apoi, asemenea unui pui de pasăre de mare care ajunge la țărm după un înot extrem de ambițios într-o mare dură, păși pe platforma turnului și fu ajutat să se ridice de către două gărzi care erau deja acolo, cu scuturile lor supradimensionate pentru a-l adăposti de săgeți și sulițe. Privind către Laconici, se calmă spunându-și că totul avea să fie în regulă atât timp cât nimic nu mergea prost cu Mizerabilul explozibil Salpetru[29].

Lucru care se și întâmplă. Începu să plouă. Mizerabilului Salpetru, așa cum avea să explice Hooke mai târziu, nu îi plăcea apa – sau mai degrabă, îi plăcea prea mult. Absorbea cea mai mică urmă de umezeală, așa cum nisipul deșertului iubea ploaia. În cele două minute ale ruperii de nori, Mizerabilul Salpetru deveni la fel de inflamabil precum o mlaștină. Știind această slăbiciune, un Hooke precaut fusese extrem de precaut în a evita demonstrarea puterii invenției sale oricând era umed, nu din dorința de a-i ascunde vulnerabilitatea, ci pur și simplu pentru că nu ar fi funcționat. Singura sa experiență în ale războiului fusese în savană, într-o perioadă din an în care nu plouase deloc. Drept urmare, părea evident că ar fi trebuit să menționeze acest lucru, dar pur și simplu nu îi trecuse prin cap, cel puțin nu până în momentul în care începu să plouă: viața unui experimentator era, în mod destul de firesc, o viață care implica generarea celor mai bune circumstanțe posibile pentru experimentul său.

Neștiind despre pedeapsa umezelii, Cale privea avansarea Laconicilor din turnul său, protejat de doi Purgatori, și aștepta foarte tensionat să dea semnalul pentru a aprinde fitilurile îmbibate în petrol. Fu o așteptare extatică și agonizantă, apoi dădu semnalul, iar trompetele răsunară, sălbatice precum corbii. La auzul primei note, prima linie a Izbăvitorilor păși înapoi, în spatele țărușilor de tisă înfipți în pământ în urma lor, iar apoi echipe de câte doi așteptând în spate înfigeau mai mulți țăruși în interval, astfel încât să nu formeze un gard, dar totuși cuiva să îi fie imposibil să se strecoare pe acolo, întrucât toți țărușii aveau cârlige ascuțite înfipte în ei la intervale de douăzeci de centimetri. Cale își pusese câte două echipe de câte doi să își exerseze viteza câte douăsprezece ore pe zi în ultimele

[29] Azotat de potasiu (n.tr.)

două săptămâni și înainte ca fitilurile aprinse să ajungă la butoiașe, un alt strat de țăruși cu cârlige fuseseră înfipte în pământ.

Între timp, la jumătatea drumului către Golan, planul de luptă al lui Cale se destrăma și mai mult. Deși ploaia începuse deja să se domolească, forța fusese atât de puternică, încât nu doar că îl lichefiase pe Mizerabilul Salpetru, ci udase frânghiile tunurilor, reducând puterea cu care ar fi putut lansa obuzele neobișnuit de grele. Hooke le acoperise rapid, dar pentru a atinge unghiul corect al Laconicilor care avansau, tunurile acționau la marginea extremă a ariei lor. Acum frânghiile erau ușor umede, iar aria fusese redusă cu o pătrime, o distanță care nu le era de niciun folos.

Un Hooke disperat avea un steag pentru a semnala că era incapabil să tragă și fu observat la timp de către un Cale alarmat în turnul său șubred. De asemenea, putu vedea o mulțime de alte steaguri improvizate fluturând din Golan. Nu stabiliseră un semnal anume pentru Mizerabilul Salpetru, întrucât nu avuseseră un motiv întemeiat să o facă. Acum Laconicii se apropiau de butoaiele cu explozibil, așa cum o făceau și capetele arzânde ale fitilurilor perfect sincronizate.

Un alt semnal din partea lui Cale și încă o explozie asurzitoare din partea trompetelor de sub el. De data aceasta, întreaga linie frontală a Izbăvitorilor se feri și se îndepărtă de butoaie, fiecare dintre ei ghemuindu-se într-o poziție protectoare. Laconicii continuară să avanseze, rupând-o la fugă așa cum o făcuseră la Opt Martiri. Fitilele arseră conform calculelor, Laconicii sosiră conform speranțelor lui Cale și nimic nu se întâmplă. Mulți călcară canistrul acoperit de pământ, dar, deși puteau simți pământul lăsându-se sub greutatea lor, nu se aflau în poziția de a se opri. Apoi una dintre cutii explodă, penultima din dreapta Laconicilor. Fusese proiectată să explodeze în față, dar lemnul este un material neserios, iar forța exploziei ricoșă în față și în spate, ucigând aproape la fel de mulți Izbăvitori din spate ca și inamici care se apropiau.

Ceea ce reuși să facă această singură explozie fu să oprească uimită linia Laconică. Niciunul dintre ei nu mai văzuse vreodată asemenea violență, pământul însuși fiind spulberat spre cer, iar sunetul asurzitor mai puternic decât tunetul. Liniile inamice se cutremurară, se opriră și se clătinară, dând înapoi asemenea

unei singure creaturi înfricoșate. Carnajul adus de mâna omului este un lucru, oribil în spintecarea oamenilor și sfârtecării de carne și oase. Dar să fii martor pentru prima oară la o calamitate de asemenea forță și fum! Pentru o clipă, o tăcere bruscă și mormântală se așternu asupra tuturor, de parcă mâna atotputernică a unui zeu irascibil biciui pământul dintre ei. Niciunul dintre ei nu văzuse un om spintecat, pulverizat și zdrobit într-un timp mai scurt decât cel necesar clipitului.

Cu gura căscată și stupefiat din pricina eșecului explozibilului, panica și frica goneau în interiorul lui Cale. Dar nu era singurul – Regele Stuart-Clarke fusese aruncat de pe calul său în timp ce se retrăgea îngrozit din pricina exploziei, împreună cu câțiva dintre mesagerii săi. Cai speriați galopau în toate direcțiile, iar atacul, cel mai rău dintre coșmaruri, se împotmoli, iar tot avantajul de-a lungul liniei de câțiva metri fu pierdut. Toți comandanții fuseseră aruncați din șa precum regele sau încercau să își controleze caii. Cale, îngrozit de eșecul butoaielor, avu câteva, momente la dispoziție pentru a-și aduna gândurile răvășite.

Nu avea prea mulți arcași, dar îi ținuse pe tușă pentru cazul în care trebuia să adune Laconicii după ce aveau să fie loviți de toate cele douăzeci de butoaie, gândindu-se că unele dintre ele puteau eșua. Acum era la baza turnului, pe calul său, strigând la cei patru sute de arcași dinaintea sa și trimițând un mesager către cei patru sute care se ascundeau pe deal pentru a aștepta până ce Laconicii aveau să încerce să înainteze prin dreapta lor. Apoi, în timp ce Laconicii începură să se reorganizeze pentru a reînnoi atacul, el îi făcu semn cu mâna lui Gil să ia rezervele, așa cum plănuiseră, pentru a consolida deja mai puternica sa parte stângă. Rezervele, în mare parte Cordelii Negre, începură să alerge alene către flancul stâng, iar Cale se opri și realiză că, în pauza dintre schimbarea planurilor sale și reînceperea bătăliei, habar nu avea ce să facă. *Așteaptă și vezi, așteaptă și vezi.* Dar teroarea inerției, panica indusă de sentimentul că ar trebui să stea exact unde se afla sau să meargă în turn și să aștepte, era pur și simplu prea mare pentru a înceta. Se plimbă înainte și înapoi pentru probabil douăzeci de secunde, precum un copil pierdut și disperat înainte de a se confrunta cu sine. Acum, așa cum obișnuia să facă în momentul atacurilor de panică din timpul nopților lungi și chinuitoare de când era copil,

își mușcă mâna, sub degetul mare, și simți cum valul de durere îl calmează. Se opri câteva secunde, trăgând adânc aer în piept, apoi întoarse calul înapoi către turn, iar în câteva momente își recăpătă controlul, privind bătălia regrupându-se și Laconicii reluându-și atacul.

De data aceasta nu fu un atac în fugă; Laconicii pur și simplu avansau și îi împrejmuiau. Asta se întâmplă cu cele mai puternice forțe ale lor, care se îndreptau acum către stânga masiv întărită a lui Cale. Dar el nu avea oamenii necesari pentru a oferi un număr mare de soldați care să opună rezistență în fața celui mai puternic flanc al Laconicilor și, de asemenea, avea o linie de șase sau opt în centru și în dreapta. Plus țărușii de tisă și cârligele. Asta avea să îi încetinească pe Laconici și să protejeze această linie mult mai slabă. Apoi, odată ce Laconicii aveau să treacă de acele bariere, el antrenase Izbăvitorii de aici să se retragă ușor în timp ce se luptau și opuneau rezistență. Apoi, patru sute de arcași de pe deal aveau să îi lovească din spate, unde fie aveau să fie nevoiți să se întoarcă pentru a-și apăra spatele neblindat și a primi în plin presiunea atacului, fie spulberați de câte zece salve de tun pe minut de către cei mai buni arcași din cele patru colțuri.

Asemenea măsuri nu erau valabile și pentru stânga sa. Aripa dreaptă a Laconicilor era formată din cei mai puternici și mai experimentați oameni ai lor și înaintaseră la douăzeci de metri, dar acum Izbăvitorii din partea opusă lor erau la aproape cincizeci de metri. Atât timp cât coifurile îi protejau împotriva loviturilor devastatoare are săbiilor Laconicilor, iar asaltul teribil și îmbrâncirea atâtor bărbați nu duceau la un impact nimicitor, el spera să inverseze asaltul de dreapta al Laconicilor și să îl conducă spre stânga lor, așa cum procedaseră ei în urmă cu douăzeci de zile cu Cordeliile Negre.

Dacă acest lucru s-ar fi întâmplat de la sine avea să fie o chestiune dezbătută timp de luni și ani. Era o situație riscantă, cum o numi Cale când vorbi cu Vagul Henri despre victoria sa din acea noapte târzie.

— Ai fost de-a dreptul inutil, spuse el cu plăcere, prins acolo cu debilul acela de Hooke – dar fără câinii morți din râu nu cred că am fi reușit.

Bătălia fusese la fel de hidoasă pe cât te-ai fi așteptat, între o tabără care pur și simplu nu se temea de moarte și o alta care

privea moartea precum o ușă către viața veșnică. La șase ore după ce începuse atât de violentă, se sfârși. Regele Stuart-Clarke era mort împreună cu opt mii dintre oamenii săi, supraviețuitorii luptându-se pentru o retragere, legendară pentru curajul și optimismul ei. Nu că supraviețuirea lor ar fi făcut diferența pentru Laconici când totul s-ar fi terminat. Thomas Cale le schimbă istoria pentru totdeauna în acea zi, și totul din cauza a trei lucruri despre care în acel moment crezu că erau mai puțin importante decât mărețele sale mortare și distrugerea în masă a cutiilor de salpetru: coifurile consolidate ale morților Materazzi, tactici inteligente și o doză nefericită de diaree indusă de animalele putrezite din râu vlăguiseră, doar cu puțin, dar suficient, teribila putere necesară pentru a lupta în armura grea timp de o zi. Și, recunoaștere celor care merită, curajul nebunesc și sacrificiul de sine al Izbăvitorilor. De-a lungul zilei el se plimbă înainte și înapoi, cu cei zece Purgatori care ardeau de nerăbdare să moară pentru el. Acum se afla în vârful turnului, peste un minut cobora și se îndrepta către o secțiune în lungul frontului care amenința să se prăbușească, strigând către cei care nu puteau vedea unde era nevoie de ei să se grăbească într-acolo sau să se retragă de dincolo. În dreapta sa, Purgatori îngrijorați din pricina siguranței sale îl apărau de parcă viața lor veșnică ar fi depins de asta, în timp ce el încerca să facă prima linie să îi mențină pe Laconici de-a lungul zidului de țăruși de tisă, iar când aveau să treacă, să se retragă în ordine, astfel încât să îi mențină închiși ca într-un țarc acolo unde arcașii de pe deal îi puteau răni cel mai grav. Acum teama dispăruse, iar el era atât de ocupat cu bătălia, încât nu avea timp să se îngrijoreze că era în elementul său, că, pentru prima dată, nu era nici furios sau trist, ci binedispus și doar din când în când o voce slabă îi spunea să dea dovadă de puțină judecată. Întreaga zi, în timpul luptei, el fu precum o muscă sau o viespe bâzâind înainte și înapoi la o fereastră, de parcă ar fi încercat să găsească o fisură în geam. Condu înaintea armatei: întotdeauna, uneori, niciodată. Era ultimul lucru pe care și-l promitea sieși, dar astăzi era imposibil. Uneori era nevoit să îi atace pe Laconici în timp ce tăiau o gaură în linia Izbăvitorilor, căptușind-o, biciuindu-și dușmanul precum cel mai calm nebun dintr-un azil, tăind și blocându-i precum mașinăria care devenise, Purgatorii săi și oamenii pe care îi ura cel mai mult din lume alergând spre

moarte de-o parte și de alta a sa, de parcă nu ar fi avut alt destin în afară de al lui. Apoi Purgatorii aveau să formeze un cerc în jurul său, iar el s-ar retrage pe calul lui și ar urca în turnul său lunguieț, asemenea unui Dumnezeu în raiul său, supraveghind haosul propriei creații. Apoi, prin absurd, geamul se înclină înaintea viespii și se sparse. Flancul drept al Laconicilor se deformă, se răsuci și apoi nu se sparse pe cât explodă. Într-o bestie precum aceasta, puterea colectivă fu cea care se prăbuși, asemenea unui animal epuizat, sub propria greutate, ca și cea a dușmanului său. Era o moarte colectivă și nu o chestiune de curaj sau forță, iar odată ce bestia ajunse la pământ, bătălia fu încheiată. Dar nu precum un măcel individual – acum creatura se sfărâma în bucăți, se descompunea în fiecare om, singur și slăbit și ușor de ucis, întrucât nu se putea reconstrui pe sine într-o bestie mai mică pentru a fugi.

Cu bătălia câștigată, măcelul împotriva Laconicilor fu la fel de cumplit precum impactul pe care ei îl avuseseră asupra Izbăvitorilor în urmă cu doar câteva săptămâni. Ce era de spus? Teroarea, oroarea, sângele de pe pământ. El nu i-ar fi putut împiedica nici dacă ar fi vrut. O lăsă pe seama centenarilor să facă tot ce puteau. Până ce o făcură, erau doar cinci sute de prizonieri și cele câteva mii care reușiseră să scape. Cale însuși avu două sarcini apăsătoare. Una era să îl informeze pe Bosco, care era în așteptare, despre victorie, cealaltă era să încrețească părul de pe fundul lui Robert Hooke printr-o mustrare atât de violentă în insultarea sa, încât să devină aproape o legendă, precum bătălia în sine.

Ceea ce Cale nu realiză era că victoria sa înlocuise un pericol mortal pentru el cu un altul, de data aceasta unul asupra căruia nu avea niciun control. Reticența lui Bosco de a lua măsuri decisive în Chatres nu se născuse din nesiguranță, ci din complexitatea problemelor cu care se confrunta. Nu trebuia doar să își distrugă inamicii și să o facă repede, mai presus de toate, ci să distrugă o mulțime dintre prietenii săi. Știa bine că mulți dintre aliații săi erau aliați necredincioși. Nu erau susținători pasionați ai visului lui Bosco despre o lume complet purificată din simplul motiv că nu știau ce credea el și ar fi fost îngroziți dacă ar fi știut. El ticluise o coaliție josnică a lipsurilor teologice de loialitate, multe dintre ele fiind absolut incompatibile, dușmănie personală, dușmănii religioase și

nemulțumiri care făceau evident lucrul că schimbarea se simțea în aer, dar era precaut, astfel încât să nu fie prins pe picior greșit. Cei mai periculoși dintre toți erau cei la fel de devotați precum Bosco unei noi lumi, cei care se considerau ca fiind la fel de esențiali precum purificarea care trebuia să îi urmeze. Căpetenie printre acești parteneri periculoși era Izbăvitorul Paul Moseby, de mult timp gardianul banilor care susținea această colecție de vizionari și camarazi de călătorie. Distribuitor de favoruri și influentă, mulți îi datorau multe și aștepta ca toți să își plătească datoriile. Cu un an în urmă, Moseby căpătase și mai multă putere în Chartres, arestând foarte repede un cadru de conspiratori Antagoniști care incendiaseră Bazilica Milei și a Compasiunii în centrul vechiului oraș, al doilea ca importanță și sfințenie după colosalul Dom al învățăturii. Moseby, devenind nerăbdător la ideea unei conspirații reale, aprinsese el însuși focul sau aranjase ca asta să se întâmple și arestase patru frați dinainte desemnați, având un istoric al bolilor psihice care contribui la incoerența lor după administrarea de somnifere. Fuseseră executați în grabă, iar drept recompensă Moseby fusese pus la conducerea administrației aplicării unui Act „de împuternicire”, numit astfel întrucât îl împuternicea să aresteze pe oricine până la patruzeci de zile, fără să aducă acuzații. Rareori avu nevoie de timpul destinat pentru a găsi o justificare pentru arestările pe care le făcea. Unii erau eliberați atât pentru că așa părea corect, cât și pentru că buletinele lor erau marcate, drept lecție învățată pentru ceea ce s-ar întâmpla în viitor dacă nu cooperau.

Dar lui Moseby începu să îi placă puterea tot mai mare pe care începuse acum să o experimenteze în forma ei cea mai pură. Arestă și amenință Izbăvitori pe care Bosco nu îi voia arestați și amenințați. Începu să se certe cu Bosco cu privire la propriile sale idei despre noua credință a Izbăvitorilor. Mai mult, se contrazise în public și nu în privat, unde își putea arăta importanța în comparație cu Bosco, unde putea arăta că el nu era o slugă care să fie atrasă de noii credincioși printr-un servitor loial. Mai rău, în atenția lui Bosco ajunsese faptul că el contesta originile divine ale lui Cale. Fusese, de fapt, doar o glumă, în ideea că, în timp ce el chiar ar putea fi furia Domnului întruchipată, nu arăta astfel. Un rânjet disprețuitor, dar relaxat, avu același efect asupra lui Bosco precum are în viață un

argument bine gândit. Din acel punct s-ar putea spune că soarta lui Moseby și a familiei sale fu decisă. Totuși, nu pecetluită. Bosco era pe cale de a primi două bande puternice în același timp. Nu era sigur în privința niciuneia că ar putea-o distruge separat în câteva ore, darămite în același timp. Avea un mare avantaj: surpriza totală și originalitatea șocantă a ceea ce avea să încerce și să facă.

Puține bătălii sunt cu adevărat decisive. Chiar și cea luptată pe Culmile Golan, care părea să definească faptul că acel termen depindea de evenimentele care avură loc în Chartres după victoria asupra Laconicilor. Bosco invocase mai întâi un Congres al Sărmanilor Adorației Perpetue cu intenția fățișă de a se ruga pentru salvarea Izbăvitorilor din mâinile Laconicilor. Dacă Cale avea să piardă, se putea ruga pentru tot binele care l-ar fi cauzat acel lucru pentru Izbăvitori. Dacă el avea să învingă, ceea ce avea să se întâmple era opusul vehement al rugăciunii.

Odată ce Bosco auzise de înfrângerea Laconicilor, avu de luptat propria-i bătălie. Membrii congresului, reprezentați în mare parte de susținătorii lui Bosco, de încredere sau nu, fură închiși în casa de rugăciune de către santinela sa religioasă, Izbăvitorul Francis Haldera. Un membru senior al congresului îi fusese de un folos considerabil lui Bosco în anii în care încercase să construiască sprijin în Chartres, din baza sa îndepărtată din Sanctuar. Era un intermediar răbdător și făcea lucrurile mai ușoare, lingușitor pentru cei care aveau nevoie de măgulire, nemilos pentru cei cărora șantajul li se părea cea mai la îndemână soluție. Avea să vină timpul, într-un fel sau altul, în care aceste calități nu aveau să mai fie necesare, iar lipsa sa esențială de credință sau curaj avea să devină parte centrală din planul aflat în echilibru precar al lui Bosco. Haldera fusese luat deoparte și izolat într-o cameră privată înainte de începerea rugăciunilor și calmat cu anumite minciuni. Când primiră vești despre victoria lui Cale, el fu confruntat cu dovada că ucisese patru acoliți și jefuise alți patru, lucru care era adevărat, și conspirase cu erezia Antagonistă împreună cu mulți alții, lucru care nu era adevărat. Ușor, deveni limpede pentru el că avea să fie ars de viu pentru crimele pe care le comisese, reale și false, dar dacă ar mărturisi și coopera, ar scăpa doar cu exilul. Nu fu deloc surprinzător, așadar, că se declară de acord să se denunțe pe sine, dar și pe oricine altcineva pe care i se spunea să-l

denunțe. I se dădu un document pentru a-l citi și douăzeci de minute pentru a-l repeta, în timp ce Sărmanii nebănuitori se rugau pentru o victorie care deja fusese obținută.

În același timp, Bosco se răzbuna pe prietenii săi, un grup pe care îl putea reuni cu ușurință laolaltă; trebuia, de asemenea, să înceapă să își elimine dușmanii, dispersați cum erau în întregul oraș, și să realizeze toate astea în aproape același timp. Era esențial să păstreze vestea victoriei lui Cale departe de oraș pentru cât mai mult timp posibil. Vestea unei asemenea mântuiri eroice ar duce la un haos festiv de sărbătoare și orice șansă avea de a-și distruge inamicii depindea de faptul ca majoritatea lor să rămână acolo unde erau.

În timp ce un Haldera înspăimântat și zăpăcit urcă una dintre cele două scări de piatră ale stranei congresului, zărit de un Bosco vigilent deja așteptând la treizeci de metri distanță pe cealaltă, primele asasinate erau pe cale să se petreacă la Bequinage. Izbăvitorul Low și doi dintre confrații săi care avuseseră purul ghinion de a se afla în compania lui fură abordați în timp ce se rugau pentru victorie de către patru dintre asasinii lui Gil și fură înjunghiați de vreo șase sau șapte ori. Alții nu putură fi abordați atât de ușor. Gonfalonierul din Hasselt fu străpuns de o săgeată de la o fereastră din apropiere în timp ce ieși în stradă, săgeată a cărei forță se spune că fu atât de mare, încât trecu prin el și răni un călugăr care stătea de pază în spatele său. Povestea puțin probabilă era, de fapt, adevărată, întrucât arma preferată a asasinilor lui Gil era o arbaletă Capitulator extra încordată, numită astfel deoarece aproape întotdeauna era fatală victimelor sale. Avea un singur dezavantaj, după cum sugerează și numele său, acela că era atât de încordată, încât uneori, când trăgaciul era eliberat, întregul dispozitiv se dezintegra de parcă ar fi fost umplut, cu succes, cu Mizerabilul Salpetru. Astfel se întâmplă ca Izbăvitorul Breda, liderul Gardei Papale, să supraviețuiască. Mai obișnuit cu experiența asasinatului decât celelalte ținte ale asasinilor, el realiză semnificația zbârnâitului hidos care rezultă din dezintegrarea arbaletei, în timp ce așa-zisul său asasin trase cu ea, și o luă imediat la goană către cea mai apropiată ieșire. Acolo, norocul și chibzuința îl părăsiră. Cea mai apropiată cale de scăpare era numită Impasul Jean Roux, iar ignoranța lui față de dialectul local îl costă viața. De îndată ce realiză că era o

fundătură, se întoarse repede către drumul principal, dar găsi calea blocată de către asasinul său, sângerând abundent dintr-o rană adâncă de la frunte, produsă de explozia arbaletei. Era atât de jignit de eșecul său, încât era pregătit să își sacrifice propria viață pentru a-și duce sarcina la bun sfârșit. Sacrificiul fu săvârșit așa cum se cuvenea în timp ce gărzile lui Breda, încete în reacție, veniră în cele din urmă în încercarea de a-l salva, dar nu înainte ca ucigașul său să îi reteze mâna și să îl înjunghie într-un plămân.

Alte asasinate prin intermediul arbaletei fură mai reușite: Pirenne muri în Rue de Chateaudun, împreună cu Hardy și Nash; Părintele Pete în Auditoriu, Izbăvitorul „Iubitor” Oliver – numit astfel din pricina blândeții sale neobișnuite – în casa parohială din Rue de Reverdy, printr-o lovitură curată și precisă. Fu trasă din spatele unei ferestre, de la aproape cincizeci de metri distanță, printr-o altă fereastră din Parohie și îi străpunse pieptul în timp ce trecea pragul pentru prima oară în acea zi. Dar există o limită a numărului crimelor de calitate superioară, precum există un număr limitat de gravori în lemn sau instalatori. Gil fu nevoit să se bazeze, atât de extreme erau cererile sale asupra abilităților ucigașe secrete ale Sărmanilor săi, pe cel mai bun dintre ei, apoi pe cel mai competent, apoi pe cel dezordonat. El hotărî că aceștia trebuiau să își ducă lichidările la bun sfârșit cu arme care necesitau o expertiză mai puțin precisă. Avu parte de un număr satisfăcător de reușite prin intermediul cuțitului, al sabiei, al târnăcopului, dar și de eșecuri inevitabile, deși mai puține decât se aștepta. De două ori fu înjunghiat Izbăvitorul greșit sau gărzile se dovediră a fi mai alerte decât era de așteptat sau asasinul însuși mai incompetent. Dar pentru cele două ținte principale ale sale, Gant și Parsi, Gil avu, desigur, rezervați cei mai buni oameni ai săi, și anume el însuși, împreună cu Jonathon Brigade. Care dintre ei făcu treaba cea mai bună depinde de preferința fiecăruia pentru ingenuitate și gândire rapidă sau pentru abilitatea grozavă de a mânui arme și a lăsa nimic la voia întâmplării.

Problema cu uciderea lui Gant și Parsi nu era aceea că tratau lumea cu suspiciune (planul sângeros al lui Bosco era de neimaginat, la urma urmei), ci că grandiozitatea și auto importanță îi izolau complet de orice contact întâmplător. Mergeau de la Palatul Sfânt la bazilică și la sanctuar și înapoi la

palat doar în trăsuri în care intrau și ieșeau departe de ochii oamenilor de rând și a Izbăvitorilor obișnuiți, drept o modalitate de a-și evidenția statutul. Acela că erau inaccesibili prin virtutea vanității, iar teama nu își avea locul atunci când încercai să îi ucizi.

Brigade își ticlui planul – dar asemenea unui artist adevărat care produsese o operă bună și nu una grozavă, știa că era inferior. Iubea simplitatea, raritatea, puține părți mobile – în mare parte pentru că mai puține lucruri puteau merge prost, dar și pentru că se potrivea cu gustul său pentru simplitate. Simpatizantul lui Bosco în palatul lui Gant îl asigură că găsise un coridor folosit de către Gant spre capela sa, pentru a se ruga la amiază în timpul orei canonice. Intrarea în coridor avea o ușă de doar un metru și jumătate înălțime, invenția enervantă a vreunui predecesor arogant, proiectată intenționat astfel pentru a-i forța pe cei care intrau să facă o plecăciune supusă înainte de a intra în capelă. Odată ce Gant trecea pragul, Brigade plănuia să închidă ușa, să o zăvorască, să îl ucidă pe Gant și să fugă. Părea simplu, dar nu era. Gant nu participa întotdeauna la slujbă acolo – predispus uneori, dacă nu destul de rar, durerilor de cap de după-amiază, se retrăgea în camerele sale întunecate pentru a-și reveni. Nu era nevoie de un pesimist pentru a gândi că într-o zi atât de tensionată el ar putea cu ușurință cădea în ghearele unei migrene. Mai era, de asemenea, și dificultatea evadării – capela se afla exact în centrul complexului pantagruelic care alcătuia Palatul Sfânt. Cusurul final al planului era că Brigade era nevoit să se încreadă în calmul și seriozitatea unui trădător pentru a-l conduce înăuntru și înapoi afară. Devenise atât de neliniștit, încât decise să abordeze o strategie mai puțin periculoasă de a ieși din palat și să caute o alte oportunitate. Schimbarea planurilor în ultimul minut era ceva ce el nu permisese niciodată înainte, dar nu putea scăpa de sentimentul de neliniște. Planul său inițial era plauzibil, dar simțea mirosul dezastrului. După zece ani ca asasin sfânt, Brigade învățase să respingă instinctul. Acum, după douăzeci și cinci, învățase încă odată să îl prețuiască. Poate, gândi el, pur și simplu îmbătrânea.

Între timp, la adunarea Congresului Sărmanilor, cei adunați acolo erau, dacă nu neliniștiți, atunci induși în eroare de

dimensiunea consiliului. Bosco muncise mult de-a lungul anilor pentru a construi acest grup, dar la fel de greu pentru a-i menține dimensiunea și pe mulți dintre membri săi, secreți. Erau mulți prezenți care nu erau deloc aliați adevărați sau care credeau despre sine că erau parte dintr-o conspirație diferită sau din niciuna. Aceste diferențe trebuiau reconciliate – dar nu prin acord. Reformiști domoli care ar fi fost îngroziți de planul măreț al lui Bosco și fanatici dezagreabili care aveau alte ambiții pentru mântuire trebuiau să fie aranjați și trebuia să se întâmple în această după-amiază.

Stând întruna dintre stranele Crongesului, Haldera privi către Bosco asemenea unui băiețel care își supărase teribil de tare mama. Deși nu tremura, părea să fie îngrozit, fața fiindu-i albă și șocată. Și asemenea unei mame, una teribilă și neiertătoare care nu își mai iubea și proteja copilul, Bosco îi făcu nerăbdător semn lui Haldera să treacă la treabă. Neliniștea cumplită se răspândi instantaneu printre membrii adunării, asemenea râsului printre membrii unui public care este distrat de către un scamator și câinele său. Haldera își mărturisi cumplitele păcate comise în numele ereziei Antagoniste, cuvintele ieșind din gura sa palide precum bărbatul însuși și că, spre rușinea lui sfâșietoare, conspirase cu alții. („Nu menționa cifrele”, îl instrui Bosco. „Vreau ca toată lumea să fie activă – vreau ca ei să simtă adierea aripilor îngerului Morții în timp ce trece pe deasupra lor. Sau nu”.)

Unul câte unul, aruncându-i multe priviri temătoare lui Bosco, care acum părea profund de trist, trădat și chiar cu ochii în lacrimi, Haldera recită lista cu numele celor ale căror respirații în viață puteau fi acum numărate: Vert, Stone, Debau, Harwood, Jones, Porter, Masson, Finistaire. Pe măsură ce fiecare dintre ei era strigat, culoarea se scurgea de pe chipurile lor. Majoritatea se ridicară fără să protesteze și își părăsiră locurile, de parcă supunerea ar fi putut îmblânzi cumplita judecată. Norocoșii privitori de lângă ei se fereau de atingerea lor în timp ce treceau pe lângă ei, de parcă soarta lor ar fi fost contagioasă. Pe coridoare, poliția religioasă îi conduse în spate și afară. Apoi, înainte să dispară, un alt nume fu strigat. Și așa continuă totul – ascultarea șocată, confuzia ocazională.

— Nu, nu el. Îl cunoaștem bine pe Frederick Taverner și el nu este un trădător.

— Scuzele mele, Izbăvitori. Vă rog, luați loc.

Condamnatul și, în secunda următoare, iertatul Taverner trăind un șoc din care nu își va reveni niciodată complet. Restul audienței fiind înspăimântate de teroare și de ceea ce ar putea însemna pentru ei.

Într-o încăpere spațioasă, la aproximativ cincizeci de metri, cei pătați de păcat erau ținuți, apoi duși într-o încăpere mai mică și despuiați până în talie. Brzica fusese adus din Sanctuar pentru a supraveghea numărul mare de execuții cerute. Dar erau prea multe pentru un singur om și îi fuseseră desemnate numeroase ajutoare. Extrem de sensibil ca întotdeauna în legătură cu orice remarcă disprețuitoare privind raritatea artei sale, el se plânse că aceste ajutoare nu puteau avea abilități suficiente.

— Sunt o rușine pentru meseria mea, îi spuse el lui Gil cu egoismul oricărei persoane prodigioase.

Mai puțin orgolios cu privire la talentele sale, Jonathon Brigade era la fel de încântat de inspirația noului său plan ca orice autor nimicit de către eșecul artei sale, care găsește revelația bruscă a indiciului care îl aduce pe calea cea bună, scoțându-l din labirintul confuz al lucrurilor insuficient de bune. Fiul unui arhitect, Brigade nu se putu abține să nu observe cu dezaprobare că schelele a trei etaje, încărcate cu cărămizi pentru construcție, erau părăsite, muncitorilor spunându-li-se să se oprească pentru a putea merge să se roage pentru victorie. Petrecând ore urcând cărămizile pe schele, muncitorii se confruntaseră cu o problemă: să petreacă o altă oră sau mai multe coborându-le înapoi pe pământ și să rateze chemarea la rugăciune sau să își asume un risc minor și să le lase acolo unde erau. Și aveau dreptate să considere că acele cărămizi erau sigure, că schelele aveau să reziste – de ce ar fi luat în considerare posibilitatea ca Jonathon Brigade cel pus pe rele să intervină? Cum ar fi putut să bănuiască faptul că o asemenea prezență răutăcioasă avea să știe cum să slăbească structurile care țineau schelele laolaltă și să lege o frânghie de ele astfel încât, în momentul în care Gant, împreună cu cinci dintre frații săi evlavioși, avea să treacă pe acolo pentru a intra în capelă, o tragere vânjoasă având să dăuneze mai mult decât o grămadă de cărămizi prăbușindu-se peste ei? Era simplu și nu era departe de un perete exterior, unde clădiri adiționale bucătăriei

favorizau evadarea lui Brigade. Perfect, cu excepția întoarcerii muncitorilor, al căror șef de echipă perfecționist îi văzuse plecând și le ceruse să se întoarcă și să mute blocurile de cărămidă de pe schele înapoi, pe pământ. Brigade, un bărbat al cărui temperament era în așa fel încât întotdeauna încerca să facă cel mai bine lucrurile, alese să ia acest lucru drept un semn că era sfătuit din ceruri să găsească o altă cale și plecă hotărât în căutarea ei.

Gil, pe de altă parte, plănuise asasinarea lui Parsi astfel încât să țină cont de soartă. Era în firea lui Parsi să nu fie văzut aproape deloc. Ceea ce odată fusese o neliniște în ceea ce privea spațiile deschise, în ultimii ani crescuse până la teama de acestea. Chiar și audierile sale în Palatul Papal aveau loc prin intermediul unui tunel subteran. Ieșea la lumină pentru douăzeci de minute în fiecare zi, plimbându-se în jurul chiliilor acoperite, expuse spațiului deschis doar pe o parte, pentru a citi versetele Didahiei din breviarul său („Curăță-mă de dorință, O Doamne, zdrobește-mi sufletul”, și așa mai departe). Informații despre sosirile și plecările sale erau insuficiente, dar o mențiune întâmplătoare despre unul dintre ritualurile zilnice ale lui Parsi, fiind parțial observat din vârful turnului Carfax, îi oferise lui Gil această unică ocazie. Sincronizarea era întotdeauna aceeași, pașii pe care îi făcea erau destul de exacți în timp ce se plimba de jur-împrejur. Doar o parte din grădina sfântă era izolată; din păcate pentru Gil, singura parte care putea fi supravegheată din fortăreața sa ascunsă din turnul Carfax era cea apărată de un acoperiș și îl menținea pe Parsi în umbră, așadar ferit privirii din turn, cu excepția extremităților sale acoperite de sutană. Cu alte cuvinte, era imposibil să tragă un foc mortal din turn. Dar Parsi mergea la o viteză aproape constantă, un mers ritmic și monoton, iar Gil știu că Parsi avea să se afle în spațiu deschis, în capătul celălalt al grădinii, pentru douăzeci de secunde. Nu se afla în cuibul său de vultur pentru a trage el însuși, dar putea măsura pașii și calcula momentul când Parsi avea să ajungă în spațiul deschis și afară din raza sa vizuală, apoi avea să semnaleze unui grup de patru arcași aflați într-o curte la trei sute de metri distanță pentru a trage cu arcul peste zidul curții, arcuind săgețile peste două străzi, apoi în jos către sfârșitul chiliilor, unde Parsi se afla în spațiu deschis, rugându-se să fie pedepsit pentru păcatele sale – dorință pe care Gil, cu șiretenie

cumplită, spera să i-o îndeplinească.

Exista un martor, după cum se dovedi mai apoi, al ceea ce se întâmplă în continuare, salvat de la execuție de către Gil, întrucât era curios să afle detalii precise despre ceea ce se întâmplase cu Parsi.

Gil își ținu respirația în timp ce arcașii traseră, teribilele și minunatele săgeți boltite îndreptându-se către preotul nevăzut și mormăind de pe pământ, șuieratul grațios în timp ce trecură de semnul lor, iar apoi amestecul loviturii, bâzâitului și bubuiturii în timp ce loviră, zid și pământ și om. Gil, după cum se dovedi, calculase corect. Parsi fu lovit de trei săgeți: una în picior, alta în vintre, a treia în stomac. Strigătul șocat și țipătul agonizant ajunseră la Gil chiar când se pregătea să părăsească turnul. Dar o asemenea durere provenea de la orice rană. Nu fu satisfăcut pe deplin până ce, patru ore mai târziu, nu salvă martorul, un novice care stătea într-o chilie în timp ce maistrul său își spunea rugăciunile.

La aproximativ patru sute de metri depărtare, un Moseby iritat, neobișnuit cu a fi ținut în întuneric și pregătit să îi amintească lui Bosco cine era el și cu cine avea de-a face, aștepta în cea mai apropiată încăpere pe care Bosco o avea lângă o celulă subterană. Era mică, cu o fereastră în înaltul zidului, astfel încât nimeni să nu poată vedea afară și cât mai departe posibil de arestări și măcel. Moseby îi ceru politicos o băutură unui servitor (considera că era un semn de imperfecțiune să fii nepoliticos cu servitorii), iar Brzica sosi cu un urcior, mișcându-se în spatele lui și spălând o cană și o ceașcă, apoi turnând apa cerută. Apoi cineva care semăna cu Bosco intră, iar Moseby privi în sus.

— Trebuie – dar ceea ce trebuia să facă fu pierdut în eter în timp ce Brzica îl prinse de păr și îi tăie gâtul.

Între timp, Jonathon Brigade începu să creadă că trebuia să înceteze să mai caute un loc ideal pentru crima sa și totuși era sigur că, dacă mai căuta puțin, avea să îl găsească. În tot acest timp, o voce, nu conștiința lui, îl cicălea să revină la planul inițial, oricât de nesatisfăcător și riscant era. *Ceva este mai bine decât nimic. Asta te va ucide. Oprește-te.* Dar nu putea – tot timpul simțea că puțin mai departe se afla răspunsul. Apoi o ușă se deschise înaintea sa și se trezi față în față cu Izbăvitorul Gant, iar în spatele lui vreo doisprezece preoți. Se priviră unul

pe celălalt în timp ce Gant încerca să își amintească de unde îl cunoștea și eșuă. Mintea lui Brigade se goli pentru o secundă, dar fiecare celulă a corpului său era supusă instinctului de criminal. Păși înainte cu atâta blândețe, încât Gant fu nevoit să stea în pragul ușii, blocându-i pe preoții din spatele său. Apoi o idee – adevărul spus cu intenție rea întrece toate minciunile pe care le poți inventa.

— Domnul meu Izbăvitor, spuse Brigade, un asasin a fost trimis să te ucidă. Vino cu mine. Îl luă cu blândețe de braț și le zâmbi preoților. Vă rog să așteptați aici până ce Izbăvitorul Gant trimite după dumneavoastră. Protejați această intrare cu prețul vieții voastre. Apoi închise ușa și, strângându-l pe Gant de braț, îl trase cu blândețe în josul treptelor, crescând viteza în timp ce ajunseră pe un palier spațios, unde îl prinse pe Gant de umeri și, împingându-l pe Izbăvitorul ce începuse să protesteze cu o viteză și mai mare, îl aruncă pe o fereastră care se sparse în mii de bucăți în timp ce marele Episcop căzu țipând către moarte pe pavajul de dedesubt. O privire scurtă, iar Brigade o luă la goană pentru a-și găsi calea de scăpare, strigând: Foc! Foc!

Aceasta fu faimoasa Prima Aruncare de la Fereastră. Cea de-a doua este o altă poveste.

Ce zi!

Spectaculoasă, răzbunătoare, teribilă, tragică, crudă – niciun cuvânt sau listă nu îi putea surprinde ororile și drama brutală a vieților pierdute și a imperiilor câștigate. Erau, poate, mai puțin de o mie cinci sute de Izbăvitori care necesitau executare, dar trebuia ca totul să fie făcut rapid, iar asta era dificil chiar și pentru un bărbat atât de experimentat precum Brzica și de determinat precum Gil. Călăi de calitate superioară sunt la fel de rari precum bucătarii pricepuți sau armurieri, sau meșteri zidari – iar călăii în masă erau, de fapt, extrem de rari. La urma urmei, exceptând demoralizarea oponenților cuiva, precum în masacrul de la Muntele Nugent, care trimise un mesaj atât de clar Materazzilor sau circumstanțele stranii ale morții Izbăvitorilor cu atâta grijă aleși de către Bosco, care era scopul? Adevăratul punct esențial al unei execuții era fie să înlături un individ în privat, fie să o faci cu extravaganță în public pentru a face un exemplu din el. Dacă e prima variantă, atunci nu te grăbi; dacă e ultima, este necesar să realizezi ceva spectaculos și original.

Să ucizi o mie cinci sute de bărbați neslăbiți de foamete și luni de întuneric sau frig era o chestiune dificilă. El nu avea asistenții pentru acest număr de crime, pentru că, în mod obișnuit, nu avea nevoie de ei. Astfel că aceasta era o treabă a naibii de dificilă pentru Brzica și Gil.

— Ai tăiat vreodată gâtul unui porc? spuse primul celui de-al doilea.

— Nu.

— Când eram mic, la ferma tatălui meu, îi spuse melancolic Brzica lui Gil, el estima că unui om îi ia doi ani să se perfecționeze în măcelărirea unui porc. Este mult mai greu să ucizi un om.

— Ți-am adus oameni experimentați. Ei știu de ce este necesar lucrul ăsta.

Brzica mormăi cu nerăbdarea unui om care era obișnuit ca talentele mărețe să îi fie diminuate.

— Nu este nimic ca… *nimic* ca uciderea unui om în luptă sau fuga dinaintea unei bătălii – are propriile sale rime și motive, propriile sale trucuri și tehnici. Puțini sunt făcuți să ucidă constant cu sânge rece – și, în special, să nu își ucidă semenii. Dar nu presupun că mă crezi.

— Ești mult mai convingător decât crezi, Izbăvitorule, răspunse Gil. Dar sunt sigur că ne vom descurca grație îndrumării tale.

— Ești sigur acum?

Și se descurcară. Deși fu cumplit. Mai întâi Gil liniști prizonierii, spunându-le că nu aveau de ce să se teamă, doar dacă nu erau vinovați de implicare în revolta Antagoniștilor din acea zi. Era regretabil de necesar să îi interogheze pe toți pentru a-i găsi pe cei câțiva care erau bănuiți de implicare. Dar era, așa cum ei înșiși aveau să înțeleagă, necesar pentru ei să fie interogați înainte ca majoritatea copleșitoare să poată fi eliberată. El era sigur că aveau să înțeleagă, de asemenea, că era nevoie să fie legați de mâini și de picioare, dar că acest lucru avea să fie făcut cu respect datorită numărului copleșitor al celor nevinovați aflați printre ei. Le ceru să coopereze într-o vreme de mare criză pentru credință. Pentru a-și demonstra sinceritatea, Gil permise ca mâinile să îi fie slab legate la spate și – din nou, slab – de la o gleznă la cealaltă. Apoi ieși din încăpere târându-și picioarele, reasigurat că Izbăvitorii arestați

permiteau să fie legați și conduși afară în grupuri de câte zece. Primele grupuri fură conduse în cea mai apropiată curte, unde Brzica și cei patru asistenți ai săi îi forțară să se așeze în genunchi și le tăiară gâturile drept demonstrație pentru aleșii lui Gil, care priveau.

Inițial, profețiile răutăcioase ale lui Brzica se dovediră precise și doar faptul că Gil îi pregătise cu atâta iscusință și faptul că fuseseră legați cu grijă preveniseră un fiasco, întrucât călăii neexperimentați descoperiseră că tăierea fatală a unui gât necesita mai multă acuratețe și precizie decât erau obișnuiți să o facă pe câmpul de luptă. Brzica salvă situația cu o improvizație simplă – folosi o bucată de cărbune pentru a trasa o linie pe gâturile victimelor, chiar înainte de a fi conduse afară, astfel încât călăii agitați să aibă o direcție precisă de urmat. Rămase o treabă urâtă chiar și pentru bărbații foarte obișnuiți cu urâțenia. Dar, după cum cită Brzica, încrezut și nemilos, după ce măcelul se încheie (și cine putea ști mai bine decât el?): chiar și cel mai cumplit martiriu trebuie să își urmeze cursul.

Seara, cadavrele, asemenea unei recolte brutale, fură adunate, iar în ciuda tuturor erorilor și prostiilor, jocul riscant al lui Bosco se încheia în favoarea sa; chiar și acest dement calm era uimit că treaba era îndeplinită. Dar avea să urmeze o cotitură a sorții. Cu orașul acum protejat, mai multe succese decât eșecuri, câteva evadări și câteva erori regretabile de identitate, vestea marii victorii a lui Cale fu dezvăluită unei populații temătoare și indusă în eroare, adusă până la limită într-o stare de mare tensiune din pricina evenimentelor cumplite ale zilei. Vestea victoriei dădu aripi afirmațiilor conform cărora Antagoniștii, adormiți profund în viața orașului, se răsculaseră și fuseseră învinși cu un preț teribil, constând în oameni faimoși și Părinți sfinți ai bisericii.

Totul avea sens și orice alte explicații ar fi fost mult prea puțin plauzibile: o lovitură de stat? O revoluție? Aici, în Chartres? Pe lângă asta, puțini erau cei doritori să se contrazică. În mai puțin de treizeci și șase de ore, Izbăvitorii înșiși fuseseră izbăviți, iar în mintea lui Bosco lumea se îndreptase către cea mai măreață și finală purificare.

Seara târziu, Papa Bento se retrăsese la culcare, știind la fel de multe despre adevărata natură a evenimentelor zilei precum călugărițele din mănăstirile fără uși de la periferia orașului.

Bosco avu în cele din urmă ocazia de a lua o pauză și de a mânca în palat, însoțit de către Gil. Amândoi erau epuizați, extenuați într-un mod pe care niciunul dintre ei nu l-ar fi crezut posibil și niciunul nu vorbi prea mult.

— Ai făcut o treabă de bărbat, spuse în cele din urmă Bosco. Și treaba măreață a lui Dumnezeu, de asemenea.

— Și aș putea face mai mult, răspunse Gil, dar foarte încet, de parcă de-abia avea puterea de a vorbi.

— Cum?

Gil îl privi de parcă ar fi avut în minte o absurditate care ar fi mai bine să rămână nerostită.

— Vreau să vorbesc liber.

— Întotdeauna îmi poți vorbi liber. Acum mai mult ca niciodată.

— Vreau să vorbesc despre ceva despre care nu se poate vorbi.

— Trebuie să fie ceva teribil, într-adevăr, dacă ești nevoit să bați atât demult câmpii pe lângă subiect.

— Foarte bine. Am făcut lucruri groaznice în serviciul tău. Astăzi m-am afundat până la genunchi în sângele unor oameni buni. Nu voi mai dormi bine pentru cât timp voi mai trăi.

— Nimeni nu ar nega că ți-ai riscat sufletul în afacerea noastră.

— Da, așa este. Sufletul meu. Dar cu această faptă cumplită l-am riscat la poarta iadului însăși și nu vreau să fi fost în zadar.

— Mi-am asumat același risc.

— Așa ai făcut?

— Ce vrei să spui?

— Ești, dacă îndrăznești, capabil să fii vocea lui Dumnezeu pe pământ. Orice faci pe pământ va fi făcut în ceruri. Totuși, actualul lui împuternicit doarme la vreo zece camere de aici, bolborosind în perna sa și visând curcubeie și lapte cald.

— Și ce este cu asta? El este Papa.

— Creatura aia săracă cu duhul se află în palma mâinii tale. Lasă-mă să o închid pentru tine.

Cine știe ce gânduri zburdară prin extraordinara minte a lui Bosco, delicate și grosolane deopotrivă. Nu spuse nimic pentru ceva timp.

— Ar fi trebuit doar să o faci, îi zise el lui Gil în cele din urmă, și să nu fi spus nimic. Îmi pare rău că ai trăncănit și dat de gol

un act pe care, fiind făcut fără să ți se ceară, ar fi trebuit să îl găsesc după aceea bine făcut. Trebuie să dorm.

Părăsi camera, închizând ușor ușa în urma sa. Gil se servi cu un pahar mare de vin dulce.

— Și m-am trezit, fără îndoială, spuse el nimănui cu voce tare, recompensat cu un ordin din linia întâi a celei mai aprige bătălii, precum Uriah, hititul. Sorbi adânc din vinul scârbos și începu încet să fredoneze:

— Toată lumea o știe, chiar și un prost,
Oportunitatea nu bate de două ori.

Dar, după cum știm cu toții, nu există un sfârșit pentru confuzie.

22

Pe Culmile Golan, Izbăvitorii victorioși sărbătoriră chiar mai sumbru decât le era obiceiul. Fusese o muncă grea, istovitoare și erau epuizați. Obosit cum era, Cale nu putea dormi și trimise o pereche de gardieni să aducă un prizonier pe care îl observase a fi adus în tabără, individul jovial pe care îl întâlnise pe câmpii în urmă cu trei săptămâni, care păruseră a fi o mie de ani. Îi lăsă mâinile legate înaintea lui și picioarele legate de scaun, apoi le spuse gărzilor să plece – nu dorea ca să tragă cineva cu urechea la ceea ce urma să spună.

— Ce-ar fi să îmi dezlegi mâinile? spuse Fanshawe. Nu este foarte relaxant să vorbești cu cineva atunci când ai mâinile legate.

— Nu-mi pasă dacă ești relaxat sau nu. Vreau să fac o învoială cu tine.

— Poftim?

— O înțelegere – un acord.

— Despre?

— Avem cinci sute de prizonieri. Priveliștea lor este deprimantă. Vreau să te las să iei două sute cincizeci de aici și să încerci să scapi și să te întorci acasă.

— Sună a capcană.

— Presupun că da. Dar nu este.

— De ce ar trebui să am încredere în tine?

— Poți avea încredere, Fanshawe, în faptul că mâine, până la amiază, vor fi două tipuri de prizonieri Laconici: cei morți și cei care urmează să moară.

Îl lăsă pe Fanshawe să mediteze asupra acestui lucru.

— Unii ar spune că este mai bine să moară decât să facă pe capra într-un cine știe ce joc.

— Nu este un joc.

— De unde să știu eu asta?

— Îți par un tip glumeț?

— Nu chiar.

— Am motivele mele despre care tu nu este nevoie să știi. Cât de mult ți-ar lua să ajungi la frontieră?

— Patru zile, fără intervenții din partea cuiva.

— Nu va interveni nimeni, pentru că eu te voi urmări – de la câțiva kilometri în urma ta.

— De ce?

— Iar începi.

— Trebuie să recunoști că sună destul de dubios.

Fanshawe se lăsă pe spate și oftă.

— Nu.

— Ce? Pentru prima oară în conversația lor, Cale era cu un pas în urmă.

— Nu își vor lăsa jumătate dintre ai lor în urmă.

— Lasă-mă să te conving să te răzgândești. Vei fi executat mâine și eu nu pot împiedica asta. Ar trebui să fii deja mort.

— Eu? spuse Fanshawe zâmbind. M-ai convins de la execuție, dar ceilalți Laconici nu vor privi lucrurile așa. Nu este în firea lor – iar dacă încerc să îi conving să se trădeze unii pe ceilalți, nu voi apuca ziua de mâine. Nu ai ceva de băut, nu-i așa?

Cale turnă apă într-o cană și o ridică la buzele lui Fanshawe.

— Încă una ar fi minunată.

Cale făcu din nou cum i se ceru.

— De unde știu că pot avea încredere în tine că vei continua drumul și nu vei încerca să pornești o luptă de îndată ce vei scăpa din tabără?

— Nu am fost plătiți să ducem un război de rezistență, spuse Fanshawe. Atât timp cât putem pleca onorabil, ceea ce înseamnă ca o jumătate să nu o lase pe cealaltă la ananghie, este de datoria noastră să ne întoarcem acasă cât mai repede cu putință. Suntem proprietăți ale statului, și unele foarte scumpe.

Nu spuse nimic pentru un moment.

— Câți dintre noi au murit astăzi?

Cale se gândi să mintă.

— Trei mii. Aproximativ.

Cifra păru să îl șocheze chiar și pe Fanshawe. Deveni palid și nu vorbi pentru o vreme.

— Voi fi sincer cu tine.

Cale râse.

— Nu, eu voi fi.

— Nu putem înlocui atât de mulți nici în douăzeci de ani. Avem nevoie de acești cinci sute, de fiecare dintre ei, acasă. Nu vor exista atacuri răzbunătoare.

— Prea puțin îmi pasă ce faci odată ce ai trecut granița și aranjezi să mă iei pe mine și până la două sute dintre oamenii

mei cu tine. Aceasta este înțelegerea noastră. Eu eliberez toți prizonierii. Tu asigură-te că ajungem în siguranță dincolo de graniță.

— Dacă mâinile mele ar fi libere, ți-aș strânge mâna.

— Nicio șansă.

— De acord, minți Fanshawe.

— De acord, minți Cale, în schimb. Discutară detaliile și într-o oră Fanshawe se întoarse lângă ceilalți Laconici.

Cale examină înțelegerea cu Vagul Henri și îl lăsă în compania Purgatorilor, păzindu-i pe Laconicii legați de mâini și picioare într-o mică estacadă construită pentru nu mai mult de cincizeci de prizonieri – prizonierii nefiind în mod obișnuit o problemă pentru Izbăvitori. Purgatorii fură înlocuiți cu un amestec de bucătari, clerici și alte persoane complet nepotrivite și la fel fu procedat și cu soldații care păzeau caii de care Laconicii aveau nevoie pentru a putea scăpa: Cale anunță că o festivitate avea să aibă loc cât mai departe posibil de estacade și o aprovizionă cu cât de mult vin dulce putu găsi.

Evadarea în sine era la fel de lipsită de dramatism pe cât se putea spera, cu excepția bieților bucătari și a spălătorilor de sticle, despre a căror soartă tristă nu mai este nevoie să vorbim. Vagul Henri îl întâlni pe Fanshawe în timp ce veni lângă peretele estacadei, împreună cu cei cinci sute de Laconici curioși pe care îi eliberase din frânghiile care îi legaseră, folosind cuțitul pe care Cale i-l dăduse. La fel de silențios precum un zbor de lebede, își croiră drum către gardienii nefericiți ai cailor, iar în zece minute își călăreau caii furați departe de tabăra Izbăvitorilor, către Culmile Golan, prin câmpul recentei lor înfrângeri dezastruoase.

Datorită unui eșec plănuit pentru a fi limpede cine era răspunzător pentru preluarea următoarei ture de gardieni a estacadelor și cailor, era deja ziuă când evadarea fu descoperită. Când fu informat cu privire la acest lucru, Cale pretinse că amenință cu toate felurile de moarte și torturi pe cei responsabili, înainte de a ordona pregătiri imediate pentru urmărirea Laconicilor de către Purgatori, condusă de el însuși, jurând să șteargă personal această pată rușinoasă de pe reputația sa. Dacă erau întrebări nepotrivite de întrebat, nimeni nu le adresă, iar până la ora nouă Cale, Vagul Henri și vreo două sute de Purgatori plecară în urmărire, împovărați cu ceea ce în alte circumstanțe putea fi considerată o cantitate suspect de

exagerată de provizii pentru o urmărire de acest gen.

Gil și Bosco ar fi întrebat de ce Cale îl lua cu el pe Hooke, cineva care nu putea fi de niciun folos în asemenea împrejurări. Chiar înainte de a pleca, sosi un mesaj de la Bosco, care îl felicita pentru victoria sa, expunând pe scurt evenimentele din Chartres și ordonându-i să se întoarcă imediat dacă împrejurările victoriei o permiteau. Îi înmână scrisoarea Vagului Henri.

— Ciudat. Mă întreb ce se întâmplă.

— Să sperăm că nu vom avea ocazia să aflăm.

— Vei răspunde la scrisoare?

— Așa e cel mai bine.

Instruind mesagerul să plece a doua zi, Cale scrise un răspuns rapid, mințind, după cum îi era obiceiul, cu cât mai mult din adevăr posibil – că un număr de Laconici evadase și el se temea că aceștia s-ar putea întâlni cu aceia care fugiseră din bătălie și era posibil să plănuiască un contraatac. Cu acest lucru în minte, ordonă să fie săpate tranșee pentru o apărare solidă și decise să îi urmărească pe fugari fie pentru a-i distruge sau măcar pentru a se asigura că se întorceau la graniță și nu plănuiau atacuri asupra Chartresului. Cu puțin noroc, asta s-ar întâmpla cu câteva zile înainte ca Bosco să afle ce se întâmpla, iar el, Vagul Henri și Hooke aveau să fie în regulă. Rămâneau două probleme: pericolul urmăririi unui grup de două ori mai mare decât trupele sale, trupe care ar fi avut un motiv suficient de puternic să se întoarcă împotriva lor dacă ar fi aflat adevărul; și ce ar putea el spune Purgatorilor odată ce ar fi realizat că, în loc să fie primiți înapoi în turma Izbăvitorilor, deveniseră din nou proscriși?

În cea de-a doua noapte a urmăririi, Cale ceruse ca Fanshawe să aprindă o torță pentru ca el să își poată verifica poziția fără să se apropie prea mult până la răsăritul soarelui, lucru care ar implica niște explicații complicate date Purgatorilor dacă el nu ataca. Îl trimise pe Vagul Henri înainte pentru a căuta lumina torței, iar la întoarcere fu surprins să descopere că Fanshawe procedase așa cum se înțeleseseră.

— Nu credeam că își va ține partea de înțelegere.

— A făcut-o și nu a făcut-o. Torța nu era în tabăra lor – erau doar doi Laconici pe cont propriu.

— Ar putea fi la kilometri depărtare.

— Ar putea, dar nu este. Am ajuns în timp ce schimbau paza, alegând paznicii de noapte. Fanshawe și restul lor se află la aproximativ șase kilometri depărtare.

— Bandiți criminali și proști care își țin cuvântul. Ciudată adunătură.

— Când le vei spune Purgatorilor?

— Mâine. Dacă nu ne ucid, avem toată ziua la dispoziție.

— Mai bine tu decât eu.

— Acum că mă gândesc la asta, mai bine ai păstra distanța. Vezi cum decurg lucrurile. Dacă merg prost, te poți îndepărta – ia periscopul.

— Foarte generos din partea ta.

— Sunt o persoană generoasă.

Râseră amândoi, dar Vagul Henri nu spuse da sau nu.

În dimineața următoare, după ce majoritatea Purgatorilor mâncară un mic-dejun alcătuit din terci de ovăz amestecat cu fructe uscate, gătit într-o oală de către Cale ca o alternativă la carnea pe care câțiva dintre Purgatori încă o preferau, îi chemă laolaltă. Cu zece minute mai devreme îl privise pe Vagul Henri părăsind călare tabăra, ambii luându-și rămas-bun printr-o încuviințare. Chiar când sări pe o stâncă pentru a se adresa Purgatorilor, Vagul Henri se întoarse confuz în tabără și descălecă. Cu o altă încuviințare din cap, Cale îl privi pur și simplu pentru câteva momente. Dar acum avea alte lucruri pe cap. Începu să regrete că nu o luase la sănătoasa împreună cu Vagul Henri în timpul nopții. Pe de altă parte, șansele ca doi oameni să treacă de o graniță atât de bine păzită nu erau foarte mari. Oare această ultimă opțiune era cea mai rea din două alegeri rele?

— Voi, Lorzii mei Izbăvitori, mă cunoașteți la fel de bine precum eu vă cunosc pe fiecare dintre voi. De fiecare dată, minți el, v-am spus clar și răspicat tot ce era de spus. Urmă un murmur general de confirmare că acest lucru era adevărat.

— Acum două zile v-am mințit.

Încă un murmur.

— Destul de bine, gândi Vagul Henri de pe cornișa sa din spate, cu arbaleta zăcând în siguranță lângă el, pe iarbă, ascunsă privirilor celorlalți.

— Dar a fost o minciună spusă pentru a vă salva viețile. Flutură în aer hârtia, nu diferită de cea pe care o primise de la

Bosco. Aceasta este o scrisoare, mai otrăvitoare decât o broască râioasă, de la Bosco – un om în care am avut încredere mai mult decât propria-mi viață și pentru al cărui cuvânt v-am riscat viețile și am pierdut atât de mulți dintre cei dragi nouă, bărbați care au suferit împreună cu voi în război și în Casa Scopului Deosebit. Această scrisoare încearcă să ne atragă într-un complot împotriva Papei pe care îl iubim, să îi ucidem pe cei dragi lui și să transformăm Una Credință Adevărată în cine știe ce minciuni toxice de care el însuși este rușinat să le scrie în prezența acestor acte de trădare.

Scrisoarea nu era cea de la Bosco, ci un fals pe care Cale îl scrisese împreună cu Vagul Henri. Adevărul trădării lui Bosco ar fi putut fi la fel de usturător pentru reputația sa printre Purgatori, dar scrisoarea adevărată îl implica pe Cale la fel demult. Purgatorii erau tăcuți acum, mulți dintre ei devenind palizi. Cale dezvălui numele celor recent pieriți în Chartres – toate fiind destul de adevărate – și privi ochii fiecărui Purgator în timp ce aceștia erau încremeniți precum un buștean, întrebându-se dacă să creadă sau nu incredibilul.

— V-am adus aici după o călătorie de două zile pentru ca voi să puteți face o alegere și nu să fiți înrobiți împreună cu mine, în timp ce eu aleg să nu accept niciodată această rușine. Fiecare dintre voi trebuie să aleagă: întoarceți-vă sau plecați împreună cu mine. Eu însumi voi semna jurământul solemn și pașaportul care vă eliberează. Cei care vor alege să plece vor primi câte zece dolari pentru această cumplită despărțire a destinelor noastre. Citiți această scrisoare, spuse el, fluturând mâna către ei. Dacă nu vă transformă sângele în piatră și faceți-vă alegerea. V-am salvat odată și fiecare dintre voi m-a răsplătit de zeci de ori. Cel care vine cu mine va fi fratele meu – cel care va pleca va fi, chiar și cu plecarea lui, pentru totdeauna prietenul meu. Voi sta deoparte și vă voi lăsa să citiți, dar faceți-o repede – s-a aflat deja de fuga noastră, iar câinii sunt pe urmele noastre. Cu aceste cuvinte sări de pe stâncă, merse către Vagul Henri și se așeză.

— Ce vei face, întrebă Vagul Henri, dacă unii dintre ei decid să plece?

— De ce nu toți?

— Și să răzbată printre preoții răzbunători, printre toți câinii, doar pentru o șansă de a bate la ușa abatorului din Chartres?

— Au scrisoarea.

— Și este aproape adevărată.

Priviră cum Purgatorii discutau și citeau și discutau și citeau.

— Bun discurs, spuse Vagul Henri.

— Mulțumesc.

— Nu este al tău.

— L-am citit într-o carte din biblioteca lui Bosco.

— Îți amintești numele?

— Nu al autorului, nu. Îmi amintesc cartea, făcu el o pauză, îmi stă pe vârful limbii.

— Nu ești foarte recunoscător…

— *Moarte Francezilor*, îl întrerupse Cale cu satisfacție. Ăsta era titlul cărții.

În cele din urmă, se dovedi că Vagul Henri se înșelase. Aproape douăzeci de Purgatori, confruntându-se cu ostilitatea grozavă a celorlalți, se hotărâră să se întoarcă. Cale opri o ceartă care s-ar fi putut încheia urât și îi făcu plăcere să își țină promisiunile în legătură cu banii și jurămintele. Reputația sa integră printre Purgatori era una pe care o prețuia. Pe lângă asta, fiind văzut ca cinstit în această chestiune îl asigură că toată lumea care avea să îl urmeze avea să o facă de bunăvoie. Și într-adevăr, fiind văzut dovedindu-și onestitatea, încă trei Purgatori aleseră să plece, în cinci minute își adunară echipamentul și plecară. Încă cinci minute și Cale, împreună cu puțin mai mult de o sută șaizeci de bărbați, se îndrepta în direcția opusă, asigurându-se că Vagul Henri îl lăsă să plece pe căpetenia răsculaților care se îndreptau în cealaltă direcție.

— Sunt uimit, spuse Hooke în timp ce porni călare între Vagul Henri și Cale, că până și un Purgator poate permite să fie păcălit de un asemenea truc palpabil.

— Tacă-ți gura, spuse Vagul Henri.

— Cum rămâne cu mine? spuse Hooke.

— Ce e cu tine? spuse Vagul Henri.

— Îți poți păstra cei zece dolari, dar vreau un pașaport și un jurământ de eliberare, cum le-ai dat lor.

— Tu? spuse Cale. Te dețin din cap până în picioare. Tu nu pleci nicăieri.

— Dacă sunt atât de incapabil, mă întreb dacă nu ar fi o ușurare să îmi privești spatele în timp ce plec.

— Sunt sigur, spuse Cale, zâmbind cu blândețe și cu atât mai

mult amenințător. Poți învăța să vezi lumea mai mult ca mine.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că data viitoare când voi folosi unul dintre dispozitivele tale – vei fi cu doi pași înaintea mea când totul va începe.

După alte două zile de mers, Cale realiză că Purgatorii rămași aveau să devină suspicioși cu privire la faptul că ei continuau să îi urmărească pe Laconici în loc să îi atace.

— Anulez această urmărire. Cu grupul nostru redus de frați, suntem depășiți numeric doi la unu. Granița Antagonistă este aproape, iar acolo întăriri Laconice ar putea fi pretutindeni, așteptându-ne. Ne vom îndrepta către Leeds-ul spaniol.

— Ei sunt aliați ai Antagoniștilor, strigă un Purgator.

— Doar pe vreme bună. Elvețienii sunt neutri din fire – chiar și când își oferă ajutorul, acesta nu vine niciodată. Chiar și așa, trebuie să vă dați jos sutanele înainte să trecem – nu este o treabă ușoară – imposibil dacă sunteți îmbrăcați astfel.

— Ne ceri un lucru mare, Căpitane, să ne negăm credința.

— Să vă țineți gura închisă nu este o negare a nimic – doar bun-simț.

— Credeam că suntem frați, Căpitane.

— Și suntem. Doar că eu sunt cel mai mare. Ia-ți banii și pașaportul și pleacă. Promisiunea mea este valabilă chiar și acum.

— Vreau să rămân, Căpitane.

— Nu.

— Vreau să rămân. Vorbesc prea mult.

— Eu nu. Pleacă.

Restul Purgatorilor, Cale putea vedea, erau șocați de insolența la adresa lui Cale și încântați de dovada sa arbitrară de putere. Nu erau obișnuiți cu primul lucru și consolați de al doilea.

Realizând că starea generală de spirit a Purgatorilor era împotriva sa, bărbatul plecă repede.

— Ar trebui să îl urmăresc? întrebă Vagul Henri.

— Să îl urmărești? răspunse Cale, prefăcându-se că nu înțelege.

— Știi ce vreau să spun.

Cale dădu din cap.

— Ai devenit foarte sângeros odată cu înaintarea în vârstă.

— Este doar un Izbăvitor – loialitatea pe care fermierul de porci i-o datorează porcului – corect?

Cale zâmbi.

— Ai vorbit cu Hooke. Bărbatul ăla este o influență proastă, la fel cum e de inutil. Cât despre celălalt, lasă-l în pace. Este prea departe de Chartres pentru a ne putea face vreun rău – chiar și dacă ajunge acolo. Lucru de care mă îndoiesc. Vreau să iei cinci oameni și să îl lași pe Fanshawe să te privească atent. Trasă câteva linii în praf. Apoi fă cale întoarsă și noi te vom aștepta aici.

23

Poate că ați auzit vorbindu-se despre diavol ca Bătrânul Merk, un nume preluat după Nicholas Merk, cel mai infam dintre acei diplomați infami profesioniști, Talleyrand. Cu toate acestea, pentru toate sfaturile cinice și nerușinate pe care le-a emis, cu toții trebuie să recunoaștem o obligație față de Merk: el ne spune nu cum ar trebui să fie oamenii, ci cum sunt.

— Un conducător decis să pornească într-o aventură străină ar trebui întotdeauna să aleagă calea cuceririi prin prădare și nu prin stăpânire. Este foarte bine pentru un om să își privească hărțile de pe perete și să se gândească la câte ore strălucește soarele pe teritoriile sale, dar problema cu oamenii cuceriți este că, dacă nu le furi posesiunile și pleci degrabă, trebuie să le conduci țara, să le repari canalele navigabile pentru a nu muri de sete, să acoperi hârtoapele din drumurile lor, să le umpli hambarele pentru a nu muri de foame. Trebuie să le rezolvi certurile, care de numeroase ori vor fi multe și letale, și să îți sau să le plătești soldații când înțelegerile pe care le-ai negociat cu atâta răbdare sunt distruse, ceea ce se întâmplă întotdeauna.

— Poți considera un teritoriu cucerit fiind asemenea unei case moștenite – minunat de contemplat la început și demn de mulțumit norocului tău, dar în realitate nu este nimic altceva decât o problemă și o sugativă a timpului, răbdării, sângelui și comorii tale. Fură!

O asemenea ceartă nesfârșită dintre cele prezise de Merk fu cea care aduse cinci sute de Izbăvitori irascibili mărșăluind către colinele joase din Quantocks pentru a se confrunta cu o creștere în numărul de atacuri ale bandiților din munți asupra comunităților Musselmene. Era frig și era umed și atât de puțină mâncare, întrucât atât de multe fuseseră furate de la musselmeni. Izbăvitorii nu înțelegeau de ce erau nevoiți să îndure aceste lipsuri, ca să nu mai spunem de faptul că își riscau viețile venind în ajutorul oamenilor care nu erau nici măcar eretici. Ei venerau zei falși, nici măcar în mod greșit pe zeul corect, precum Antagoniștii. Nu era un obicei al noului Guvernator Izbăvitor al Memphis-ului să își explice acțiunile poporului și nici nu o făcea, dar motivele erau suficient de simple: Memphis trebuia să mănânce, iar musselmenii aprovizionau orașul cu o proporție semnificativă din mâncarea

sa. Acțiunile acestor pungași din munți erau o bătaie serioasă de cap și o avertizare că regulile Izbăvitorilor putea fi batjocorite și chiar într-un mod flamboiant. Expediția nu avea scopul de a restaura ordinea, ci de a demonstra oricui la ce se putea aștepta dacă autoritatea Izbăvitoare era provocată în vreun fel. Izbăvitorii sosiră drept răzbunători, nu drept polițiști.

În timp ce noțiunea de a nu avea nimic de făcut era cu siguranță una plăcută printre Klephți, ei aveau o antipatie profundă față de a fi siliți să nu aibă nimic de făcut și să îndeplinească acea obligație într-un loc prescris. Așadar, era nevoie de gărzi la datorie, cu aversiune specială, iar în timp ce toată lumea sub vârsta de patruzeci de ani se presupunea să facă cu rândul, era un obicei, așa cum Mary, Contesa de Pembroke, obișnuia să spună, mai onorat în breșă decât observația. Aceia care dispuneau de mijloace îi plăteau pe alții să le ia locul, în general aceia prea leneși, inutili și proști pentru a câștiga un ban în orice altfel. Acum, cu atât de mulți dintre cei cutezători și inteligenți câștigând atât de mult din numărul crescut al raidurilor pe teritoriu Musselman, existau mai mulți bani pentru ca mai mulți oameni să îi mituiască pe cei mai puțin competenți dintre tovarășii lor pentru a sta pe un deal în timpul iernii, în frigul extrem de aprig, fără să se întâmple nimic și fără posibilitatea de a se întâmpla ceva.

Existau instrucțiuni stricte cu privire la folosirea focurilor de către gărzi – doar noaptea, cu cel mai uscat lemn și doar mocnit. Nu era ușor să te conformezi în frig și ploaie acestor reguli raționale, dar atât de incomode. Mai exista, de asemenea, improbabilitatea pură a unui atac musselman iarna și în timpul nopții. Bâjbâind pe malurile prăpăstiilor în întuneric, pe gheață sau ploaie, posibil amândouă, era o cale la fel de bună ca oricare alta de a te sinucide. Zăcând acolo în frig sau umezeală, cu tentația de a-ți asuma un mic risc, probabil nici măcar pe acela, și de a aprinde puțin focul și folosi lemn umed, pentru că era un coșmar să menții ceva uscat acolo, puteai vedea cum lucrurile se surpau. Și astfel consecințele sosirii lui Kleist se rezolvară de la sine: talentul său le oferi Klephților oportunitatea mai multor atacuri, așadar mai multă bogăție și mai multă mită, în tot acest timp crescând nevoia pentru o vigilență care, de fapt, deveni din ce în ce mai slabă în loc să devină mai intensă. Și dacă nu ar fi fost eroismul neintenționat al lui Cale în salvarea

lui Riba și toate dezastrele care proveniră din asta, gărzile punând în balanță riscul de a face pneumonie sau de a avea gâturile tăiate de către musselmeni în toiul nopții, ar fi fost complet rezonabil. Dar ei nu avuseseră încredere în Izbăvitori. Și de ce ar fi făcut-o? Cu toate acestea, Izbăvitorii erau cei care se târau peste suprafețele înghețate ale munților How și Usborne, ucigând Klephți prin prisma luminii focurilor lor justificabile și aprovizionate excesiv.

Dar norocul se termină chiar și pentru cei nemiloși, iar când cel de-al treilea set de gărzi Klephți fu nimicit, fură zăriți de către un paznic insomniac, căruia, în ciuda focurilor mari, îi fusese prea frig pentru a dormi. Muri în lupta aferentă, dar în harababura care urmă, unul dintre Klephți scăpă și se îndreptă spre casă, avertizând celelalte avanposturi în drumul său. Insuficient de precauți pentru a rămâne în viață, în curând sosiră mesageri cu informații mai detaliate.

În timp ce povestea fu spusă, nu dură mult până ce Kleist își dădu seama cu cine avea de-a face.

— Poate, spuse Suveri, sunt Materazzi. Au venit în urmă cu vreo douăzeci de ani și au ars multe sate.

— Nu mai sunt Materazzi.

— Poate nu oficial. Dar trebuie să existe undeva un număr de bărbați antrenați, mânați de nevoia de a câștiga un ban.

— Nu sunt Materazzi plătiți sau nimic altceva, spuse Kleist.

Explică și pentru ceva timp se lăsă tăcere.

— Când au venit Materazzii, noi ne-am luat bâtele și ne-am ascuns în munți. Noi așteptăm să termine, ei ard satele – ce păcat – dar nu pot sta aici pentru totdeauna.

Avu loc un protest considerabil: creșterea recentă a bogăției lor îi făcu nu doar pe cei mai bogați să își construiască noi case, mai potrivite pentru circumstanțele îmbunătățite. Multe erau pe jumătate terminate și exista multă indignare față de idea de a le abandona și a le lăsa pradă distrugerii. Această ceartă continuă pentru ceva timp.

— În numele lui Dumnezeu! spuse Kleist când nu mai putu suporta. Nu au venit aici să demonstreze o chestiune – nu vouă, în orice caz, pentru că niciunul dintre voi nu va mai fi în viață pentru a învăța orice lecție pe care o aduc cu ei. Nu vor arde câteva case pentru a vă învăța pe voi să nu mai fiți atât de lacomi. Vă vor rade de pe fața pământului. Vor ucide bătrânii,

tinerii, fetele, copiii. Nu vor cruța nimic care trăiește. Și vor face toate astea în fața voastră, pentru ca ăsta să fie ultimul lucru pe care îl vedeți înainte de a vă îngenunchea cu ferăstraie și piroane din fier și topoare și frânghii. Apoi vă vor trece pe fiecare prin cuptorul de ars cărămidă. Apoi vă vor vărsa cenușa în râuri și fluvii, pentru ca toate apele să curgă negre și tot ce va rămâne amintire din voi va fi scrumul, o întruchipare a ruinei.

Urmă, după cum ați putea ghici, o tăcere cumplită, întreruptă de Dick Tarleton, renumit pentru refuzul său de a lua pe oricine sau orice în serios.

— Asta este rău, spuse el.

— Așteaptă aici două zile, prostule, și vei râde pe partea cealaltă a feței.

— Sugerezi să ne luptăm?

— Veți pierde.

— Și atunci?

— Plecați.

— Și unde să mergem?

— Unde este cea mai apropiată graniță?

— Silezia Superioară.

— Atunci mergeți către Silezia Superioară.

— Sute de bătrâni și tineri peste munți în timpul iernii. Este o fantezie.

— Păi, mai bine ați găsi o cale pentru că, dacă rămâneți, într-o săptămână va mai rămâne un singur tip de Klephți – cei morți.

Și într-adevăr, cuvintele lui Kleist erau de neconceput și pline de posibilități teribile. Vreme de multe ore se contraziseră în timp ce Kleist le spuse una după alta povești despre cruzimea Izbăvitorilor.

— Exagerezi doar ca să iasă cum vrei tu.

Epuizat, temător și frustrat, Kleist își pierdu cumpătul și îl puse pe sceptic cu un pumn la pământ și fu nevoie să fie târât de acolo, dar nu înainte de a reuși să îi aplice un șut în coaste, atât de tare încât îi rupse două. Această izbucnire păru să ajute la convingerea privitorilor șocați că, deși poate Kleist se înșela, el era complet sincer. Când se calmă, observă că starea generală se schimbase.

Era timpul pentru puțină mândrie. Problema cu Klephții totuși era că ei nu doar exagerau privind realizările de demult ale cuiva, ci erau admirate categoric. Să fi creat o reputație pentru

ceva, fără să o fi câștigat, adesea era o realizare mai apreciată decât o realizare concretă. Acesta nu era un loc pentru modestie sau sfială.

— Mă cunoașteți, începu Kleist. Noile case pentru care sunteți atât de dispuși să muriți sunt construite datorită mie. Abilitățile mele v-au îmbogățit – nimic altceva. Nu există nimeni printre voi care să mă poată învinge într-o luptă dreaptă sau nedreaptă. Dacă nu am ales să vă ucid de la jumătate de kilometru depărtare, aș putea s-o fac față în față – nu că ar mai trebui să fac mare lucru după ce v-aș fi mușcat nasurile și v-aș fi scos un ochi cu degetele. S-ar fi bucurat de toate aceste înfloriturі dacă viața soției și a copilului său nenăscut nu ar fi fost în joc.

— Și de unde credeți că am căpătat talentele astea? De sub o piatră? Le-am căpătat de la bărbații care se află la mai puțin de o zi distanță de a face din voi o personificare a răutății și cruzimii. Și nu uitați că eu sunt doar un paj, un novice în ale crimei și cruzimii în comparație cu Izbăvitorii care vin aici – nu au mai multă compasiune decât o piatră de moară, fierul este pai pentru ei, săgețile la fel. Trebuie să luați femeile și copiii acum, iar bărbații mai puternici vor veni cu mine. Vom încerca să îi atragem cât mai departe de graniță posibil. Acesta este ultimul meu cuvânt. Dacă nu sunteți de acord, am plecat, iar soția mea odată cu mine.

— Soția ta, Kleist, este pe cale să fete.

— Așa că știți că vorbesc serios. Ea are mai multe șanse, amândoi au, dacă naște într-un șanț de lângă drum decât dacă stă aici.

Acesta nu era un motiv suficient de bun pentru Klephții adunați acolo, dar trebuiau să o cheme pe Daisy, pentru ca ea să confirme spusele lui Kleist – tânără cum era, Daisy era privită cu un anume respect. Fanfaronada era un lucru, iar admirația altul, dar să îți iei soția aflată în aproape nouă luni de sarcină și să o duci în sălbăticie pe timpul iernii era un lucru cumplit, dacă era adevărat, și oribil de convingător.

Daisy își făcu apariția și, acum enormă, merse clătinându-se în casa de întâlnire, cu o durere de spate și de fund. Nu avea prea mult chef de convingere și le spuse în față esența lucrurilor.

— Credeam că admirăm un om care știe când și cum să se teamă. Întotdeauna am avut aptitudini intelectuale și ne-am

crezut mai buni decât alții pentru că ne-am delectat în utilitatea unui laș competent. Știu că îl suspectați de curaj pe soțul meu, dar cu atât mai mult ar trebui să aveți încredere în el dacă este pregătit să mă ia acum, în felul ăsta, în loc să se confrunte cu Izbăvitorii. Dați dovadă de puțină înțelepciune – trăiți și nu muriți. Iar cu aceste ultime cuvinte plecă și se întoarse acasă, pentru a se întinde și a fi îngrozită.

Urmă încă o oră de discuții aprinse și unii, desigur, refuzară să se supună unui asemenea risc – și era unul îngrozitor – pe baza zvonurilor unui băiat, zvonuri totuși utile. Dar ar fi corect să spunem despre Klephți că, odată ce se hotărâră să fugă, nu o făcură cu jumătate de măsură – iar fuga era un lucru pe care știau să îl facă. Așa disperat cum era să fugă, Kleist realiză că nimic nu se putea întâmpla până în următoarea zi, când Izbăvitorii ar putea fi la nu mai mult de douăsprezece ore distanță. Trebuiau să se organizeze, și repede dacă exista vreo șansă ca alaiul să iasă din munți, către frontiere.

— O voi lua cu mine pe Megan Macksey ca moașă, spuse Daisy, încercând să pară sigură pe ea într-un fel în care nu se simțea.

— Dar cât de bună este ea într-o situație ca asta?

— Presupun că vom afla.

El zâmbi.

— Ești foarte curajoasă din senin.

— Retrage-ți cuvintele. Niciodată nu m-am simțit mai lașă ca acum. Și vreau să fii și tu un laș.

— Ai încredere în mine.

— Nu am încredere în tine. Mă iubești, iar genul ăsta de lucruri îi face pe oameni proști.

— Vrei să te iubesc mai puțin?

— Vreau să mă iubești suficient cât să rămâi în viață.

— Trebuie să îți asumi riscuri dacă vrei să rămâi în viață. Problema cu Klephții este că nu îi deranjează să ucidă, dar nu vor să moară în proces.

— Un motiv și mai bun pentru ca tu să nu te sacrifici de dragul lor.

— Am tot atâtea intenții să mor de dragul lor așa cum Klephții au intenții să moară pentru mine. Nu fac asta pentru nimeni altcineva în afară de tine și creatura aia.

— Bine. Și îți vei aminti asta.

— Îmi voi aminti. Ești o fată ciudată, nu-i așa?

— Ce știi *tu* despre fete?

Niciunul dintre ei nu dormi prea mult în acea noapte, iar dimineața, când merseră la primul dintre jaloane, o făcură într-o liniște teribilă. Kleist se simți precum un copil abandonat și un tată abandonându-și copilul deopotrivă. Avusese parte de multă suferință la viața lui, dar niciuna atât de aprigă și intensă precum aceasta. Când sosiră totuși aceste emoții cumplite fură sufocate de furie pură. Era evident că Klephții hotărâseră că, din pricina faptului că ceea ce era lăsat în urmă era pierdut, nu aveau să lase nimic în urmă. Kleist nu ar fi crezut că atât de puțini oameni ar putea deține atât de multe și să fie capabili să le pună pe toate pe ceea ce părea a fi fiecare cal, bou sau măgar din lumea cunoscută. Avu nevoie doar de puțină stimulare, având în vedere modul în care se simțea, și izbucni într-o furie amară, tăind frânghii, curele, stânga, dreapta și centru, țipând la femei și amenințându-i pe bărbați până ce, în mai puțin de o oră, o grămadă uriașă de oale furate, tigăi, bibelouri, mătase, cutii și covoare și cârpe zăceau într-o grămadă și mai mare a prăzii pe cincizeci de ani. Luă cei cinci comandanți care urmau să comande sutele de oameni lăsați deoparte pentru a păzi alaiul și jură că avea să le scoată el însuși mațele dacă nu goleau fiecare caravană pe care o întâlneau în drumul lor dinspre munți în același fel. Asta întârzie și mai mult plecarea lor și nu mai era timp să își ia la revedere de la Daisy. O sărută, o ajută să urce cu dificultate pe calul mic, dar îndesat și o ținu de mână, de parcă nu ar fi putut suporta să îi dea drumul.

— Ai grijă, spuse el în cele din urmă. Dar ea nu vorbi în timp ce îi îndepărtă mâna. Apoi descoperi că vocea i se scurse într-un suspin temător. Nu o voi mai ține niciodată.

— Ba da. Știu cum să rămân în viață. Crede-mă.

Apoi ea se îndepărta, privind înapoi spre el tot timpul, deși o durea gâtul și spatele de parcă ar fi stat pe așchii. Nu își luă ochii de pe el până ce nu ieși din sat și din raza sa vizuală.

Tatăl lui Daisy merse lângă el.

— Să sperăm că ai dreptate. Aproape că o spuse cu voce tare, dar ceea ce spera era ca el să se înșele.

Izbăvitorul Rhodri Galgan se afla la zece metri în spatele celor două linii frontale care conduceau mai mult de cinci sute de

Izbăvitori către trecătoarea lui Simmon Yat. Era un urcuș abrupt, iar el căra aproape jumătate din greutatea sa în material. Pentru a evita să se gândească la efortul depus, se ruga Sfântului Antoniu.

— Preaiubite sfânt, șopti el în barbă, pentru care peștele s-a ridicat din apă pentru a-l auzi predicând, în fața căruia un catâr a îngenuncheat când ai trecut pe lângă el cu o raclă cu moaște și care ai redat piciorul unui tânăr care și l-a tăiat din remușcare pentru faptul că și-a lovit mama, ai milă de un biet păcătos: iartă-mi îndrăzneala, desfrâul și lăcomia, mândria, furia, invidia și lenea, iartă-mă pentru toate. Ridicând pentru un moment privirea din rugăciunile sale, observă un mic obiect negru pe cer, la aproape cincizeci de metri distanță. Prima furnicătură de teamă pornise de pe ceafa lui, când obiectul mișcându-se mai repede decât o piatră căzătoare îl lovi în piept. Peste tot în jurul lui, zeci de alte obiecte căzură, dar durerea cumplită și fierbințeala din urechile sale îl distrase în puținele secunde pe care le mai avea de trăit.

Izbăvitorii de-abia înțeleseseră ce se întâmplase înainte ca aproape cincizeci de Klephți conduși de către Kleist să alerge deja înapoi către Yat, sperând să dispară înainte ca Izbăvitorii să își adune forțele și să îi ajungă din urmă. Aveau să fie surprinși doar odată, iar Kleist așteptă puțin mai mult decât Klephții pentru a vedea care erau pagubele. Poate vreo doisprezece, gândi el, dar nu suficient, nici măcar pe-aproape. Pericolul era că trecătorile erau ușor de atacat în ambuscade, dar erau și suficient de late pentru a asigura adăpost printre marii bolovani care căzuseră pe părțile abrupte.

După cum se așteptase, Izbăvitorii aruncară o mare parte din greutatea rucsacurilor lor și le lăsară în paza a cincizeci de bărbați și continuară, dar acum în grupuri de câte zece, acoperindu-se unul pe celălalt. Primul atac îi încetinise, dar nu era suficient.

— Trebuie să vă asumați mai multe riscuri, le spuse el Klephților, sau ne vor ajunge din urmă.

Dacă fu surprins de răspunsul lor, fu din cauză că încă nu înțelesese în totalitate modul lor de a gândi. Oricât de mult ura Kleist noțiunile de martiriu și sacrificiu de sine despre care fusese crescut să le considere însăși esența a ceea ce înseamnă să fii un om demn, acestea își lăsaseră totuși amprenta asupra

modului său de a privi războiul. Adevărul era că Klephții nu aveau să moară pentru *ideea* de libertate sau onoare (o noțiune pe care o descoperiră a fi nu atât de ridicolă pe cât de neînțeles – la ce bune libertatea și onoarea dacă erai mort?). Pe de altă parte, ei încă erau precaut de pregătiți să o facă pentru viețile familiilor lor. Termenul pentru erou în limba antică a Klephților era sinonim cu termenul pentru bufon – dar nu se opuneau complet ideii de curaj șovăielnic, care să fie demonstrat când era absolut necesar, un fel de curaj cunoscut drept obrăznicie. La urma urmei, sunt puțini bărbați care nu trag o linie undeva, privitor la importanța propriilor vieți, și acum, convinși că Kleist nu îi lua drept proști – Klephții fiind obsedați de faptul de a nu fi mințiți – începură să cedeze și să se supună.

Kleist fu impresionat de schimbarea lor, dar îi era greu să vadă cât de mare avea să fie diferența practică. Erau acum hotărâți, dar nefiind bărbați cu abilități grozave de luptă împotriva Izbăvitorilor care nu aveau nimic altceva, această hotărâre avea o valoare limitată. Astfel, Klephții împinseră stânci spre Izbăvitori din vârfurile trecătorilor înalte, îi încetiniră cu abilitățile lor inferioare de arcași, iar uneori se așezau într-o poziție din care erau forțați să se lupte. Pierdeau întotdeauna și grav. Atât de grav, încât Kleist se trezi spunându-le să înceteze în a fi atât de grăbiți – un discurs despre care poate fi spus cu siguranță că nu mai fusese adresat vreodată unui Klepht.

Dar și societatea, cea mai preocupată de onoare, cea mai predispusă la martiriu și cu principii sănătoase, își are porția sa de trădători. Izbăvitorii îl aveau pe legendarul trădător Harwood, Materazzii îl aveau pe Oliver Plunkett. Chiar și Laconicii, supunerea făcând parte din ei precum coloana lor vertebrală, îl aveau pe Burdett-Harris. Pentru Klephți, acesta era Burgrav[30] Selo. Dintre toți Klephții, el avea cel mai mult de pierdut, fiind de departe cel mai bogat dintre ei. Era rotar și bișnițar, cămătar. Putea intra într-o groapă de un metru în urma ta și ieșea în față. Pe scurt, Burgrav Selo, o titulatură antică la care el, desigur, nu avea niciun drept, credea că putea dejuca planurile tuturor. Iar în apărarea lui trebuie spus faptul că întotdeauna dejucase planurile tuturor, astfel că de ce nu îl putea privi pe Kleist ca pe un copil și un alarmist care nu știa cum să tergiverseze și să

[30] Titlu dat conducătorului unui burg, în Germania, în Evul Mediu. (n.red.)

ajungă la o înțelegere spre binele tuturor – în special spre binele lui Burgrav Selo. El nu credea suficient de mult în Kleist, dar credea, și pe bună dreptate, în el însuși. Așadar, sincer pe cât de mult îi permitea sinceritatea pe care nu o deținea, Selo credea că ceea ce era bine pentru el avea să fie, în cele din urmă, bine pentru Klephți. Îi luă, ar trebui de asemenea menționat, multe ore să își curețe conștiința, dar după ceea ce pentru el fu o mare și teribilă luptă, făcu ce crezu că era mai bine. Îi abordă pe Izbăvitori aproape personal – cu un risc considerabil – trimițându-l pe cel mai de încredere frate să strige la ei din întuneric, anunțându-i că el voia să le vorbească. Căpitanul Izbăvitor aflat la comandă, un bărbat antrenat de unul dintre Purgatorii lui Cale, era suspicios, dar precaut în ratarea unei ocazii și îi promise fratelui lui Selo o trecere sigură (promisiunile nerespectate făcute veneratorilor zeilor falși erau spuse pentru a-l face pe Izbăvitorul Spânzurat să zâmbească satisfăcut. Nu că Klephții aveau cu adevărat un zeu în sensul în care un Izbăvitor ar putea înțelege). O înțelegere fără noimă fu încheiată, în care căpitanul garantă viețile familiei lui Selo, posesiunile sale și poziția sa, iar execuțiile aveau să se limiteze la aproximativ cincisprezece căpetenii de Klephți. Una peste alta, Selo consideră că tot răul era spre bine și ieși în public, își îndepărtă inamicii și rivalii și protejă viețile Klephților în ciuda propriei lor prostii pentru ca toți sau majoritatea lor să trăiască pentru a mai lupta încă o zi.

Odată ce atacul Klepht începu, Selo aranjă personal – nu s-ar cuveni să aibă încredere în altcineva – să conducă jumătate din forța Izbăvitoare departe de trecătoarea principală de la Yat, printr-o rută periculoasă, dar mai rapidă peste munți și să iasă pe partea cealaltă, unde puteau prinde femeile și copiii și să îi întoarcă din ceea ce Selo considera a fi o călătorie nebunească, și periculoasă.

Cu un an înainte, ceea ce se întâmplă în continuare ar fi putut să nu aibă loc. Căpitanul Izbăvitorilor, un anume Santos Hali, nu și-ar fi divizat niciodată forțele dacă nu ar fi învățat altfel de la Purgatorii lui Cale. Până la Cale, să îți ții oamenii laolaltă era o regulă niciodată, și de obicei cu înțelepciune, contestată. Dar deși flexibilitatea le pică greu Izbăvitorilor, experiența lui Hali în savană îl învățase o mulțime de lucruri privind forțele dezordonate – iar Klephții erau, aparent, un târg bun mai puțin

formidabil decât Poporenii, în special dacă sărăcia observatorilor lor și trădarea conducătorilor erau lucruri după care te puteai ghida. Având în vedere că misiunea lui era în esență una de pedepsire, era inacceptabil să permită majorității țintelor sale să scape. Selo i-ar putea conduce oamenii într-o capcană sau un giumbușluc de-al său pentru a-i duce în direcția greșită, dar Santos Hali socoti că Selo era complet sincer în duplicitatea sa și era evident că atacurile Klephților încercau să îi încetinească pentru un motiv. Trimițându-și femeile departe în asemenea circumstanțe riscante era exact ceea ce trebuiau să facă, având în vedere că asta le era la îndemână.

Așa că, în timp ce Santos Hali înainta prin Yat, urcând către mai abrupta Lydon George, jumătate din oamenii săi înaintau încet peste Muntele Simon, către alaiul Klephților, care ieșea din munți și se îndrepta către câmpiile care duceau la frontiera care se afla la cinci zile distanță. Hali își asuma acum mai puține riscuri în timp ce urca Lydon George și permise încetinirea progresului atât pentru a-și proteja oamenii, cât și pentru a da impresia că tacticile Klephților funcționau. Santos Hali știa acum despre Kleist de la Selo și, deși nu îi știa numele sau legătura cu Thomas Cale – Santos Hali era acum un adept devotat – asta explică acuratețea teribilă a unora dintre atacurile aprige ale Klephților. Dacă acest Kleist fusese odată un acolit Izbăvitor, ar fi știut fără dubii ce avea să i se întâmple dacă era prins, lucru de care Santos Hali era sigur că se va întâmpla. Odată ce cealaltă jumătate a cohortei sale ajungea dincolo de munte, aveau să se întâlnească însă cu alaiul și apoi că se întoarcă pentru a-i lua pe Klephții cu care se luptau prin spate.

Cu Izbăvitorii atât de precauți, Klephții se înveseliră; cu fiecare oră care trecea, alaiul, oarecum încet, se îndepărta cu o oră mai mult de dezastru. Pricinuiseră, gândiră ei, atât de multe pierderi supraoamenilor Izbăvitorilor, încât crezură că acela era motivul care îi încetinise în stilul acela. Poate nu era în totalitate inadmisibil că unii începură să se întrebe dacă Kleist avea dreptate în estimarea sa despre abilitățile lor și astfel în aprecierea sa asupra pericolelor care îi costaseră atât de scump. Alții voiau să se agațe de ideea că Izbăvitorii erau monștri în ale excelenței militare – îi făcu, și cine nu poate înțelege un asemenea impuls, să fie cu atât mai mult impresionați de propriul lor curaj. Și era remarcabil. Klephții muriră în ceea ce

pentru ei reprezenta un număr mare. La urma urmei, erau puțini și nimeni nu se eschivă. Dar acum, deși provocaseră ei înșiși puține morți, de asemenea suferiseră mai puține pierderi.

Având în vedere faptul că Kleist se temuse de ce era mai rău, l-ați putea probabil învinovăți pentru că nu se îndoise, de lipsa de agresiune a foștilor lui stăpâni. O făcuse. Dar speranța este un obstacol mare în calea judecății limpezi. Nu știa nimic despre Burgrav Selo și de-abia dacă vorbise cu el. Nimeni nu adusese calea peste Muntele Simon în atenția sa – acolo nefiind în inferioritate, iar ei fiind atât de perfizi pentru cei neghidați. În plus, el însuși excela în acuratețe sângeroasă – nu existau inhibiții privitoare la ucis când venea vorba despre preoți. Orice mișcare, iar el avea să se dezlănțuie și, spre propria lui încântare morbidă și bucuria zgomotoasă a Klephților, avea să își găsească și nimerească ținta de cele mai multe ori. Izbăvitorul Santos Hali fu forțat să stea în spatele câtorva stânci, născocind pedepse mult mai hidoase pentru pungașii mărunți care îi provocară lui și oamenilor săi atât de multă suferință. Și, pe lângă asta, Kleist nu luptase niciodată într-o altă bătălie în afară de cea de la Silbury Hill, iar asta nu era o comparație folositoare în acest caz. Așa că își frământă creierii asupra liniștii comparative a succesului său, dar, ducând lipsă de orice argument solid pentru a o provoca, nu avu de ales decât să o accepte în timp ce se ridică. Astfel că, în timp ce Klephții și Izbăvitorii se luptau în trecători și mureau în numere mici, două sute cincizeci de oameni se târau peste vârful înghețat al Muntelui Simon, croindu-și drum după cei nouă sute de femei și copii acum înaintând alene către Dealurile Mulberry și făcând un progres mai bun decât oricine avea dreptul să se aștepte la asta.

Era târziu, în a doua zi a retragerii încete a Klephților în susul trecătorilor, când Kleist realiză că era teribil de greșit să îi ucidă pe Izbăvitori. În schimb, avea mult mai mult sens să îi rănească. Oricare ar fi credința lor în valoarea suferinței pentru alții, ei acceptau propria lor durere cu mai puțină răbdare, iar asta se aplica la fiecare nivel: erau nebunesc de sensibili la criticism de orice fel și considerau cea mai măruntă rezistentă la libertatea lor de acțiune, indiferent cât de brutală, drept dovadă a unei persecuții cumplite. În mânia arzândă a bătăliei, ei aveau să se sacrifice pe ei înșiși și tovarășii lor în număr cât mai mare, fără

să stea pe gânduri, dar ulterior aveau să își trateze răniții într-o manieră care ar fi fost înduioșătoare, dacă nu ar fi fost brutalitatea față de răniții dușmanilor lor. Izbăvitorii erau superiori tuturor în ceea ce privea tratamentul asupra răniților și aveau o bunăvoință grozavă, una extinsă către niciun alt domeniu de învățare, pentru a încerca orice metodă nouă de vindecare. Din acel moment înainte, unde era posibil, Kleist trase doar în mână sau picior, sau stomac, știind că într-un război-ambuscadă de acest fel, ei nu puteau continua fără a-și trata răniții. Rezultatul fu o creștere satisfăcătoare în plânsete și scrâșnete din dinți din partea vechilor săi călăi și o încetinire și mai mare a progresului lor.

Dar acum, ceilalți Izbăvitori coborau de pe Muntele Simon și se îndreptau cu repeziciune către Dealurile Mulberry. Când ajunseră din urmă alaiul, aceștia încă se aflau la două zile distanță de siguranță.

Ce este de spus despre ceea ce se întâmplă în continuare? Marele Neechy spune că este adevărat că până și cel mai curajos trebuie să își rezerve dreptul de a privi în altă parte.

La apus, la vreo cinci ore de când ajunseră din urmă alaiul, Izbăvitorii călăreau înapoi către munți pentru a-i ataca pe Klephții care erau acum văduviți de soții, copii și părinți. Lăsară în urma lor zece spânzurători și în jurul fiecăreia o movilă de cenușă.

24

Timp de două zile, Vagul Henri căutase în sus și-n jos granița elvețiană pentru a găsi punctul de trecere unde IdrisPukke promisese, dacă supraviețuia, să încerce să aranjeze o trecere sigură. Dar îl avertizase pe Vagul Henri să fie precaut, iar planul său nu indusese să aducă cu el aproape o sută șaizeci de Purgatori, a căror prezență era posibil să îndepărteze chiar și cea mai scump mituită pază. După cum se întâmplă, când recunoscu pasul Rudlow pe care îl descrisese IdrisPukke și strigă parola „IdrisPukke”, tot ce primi drept răspuns câteva secunde mai târziu fu un voleu de săgeți și bolțuri de arbalete.

Întorcându-se, Vagul Henri îi aduse veștile proaste lui Cale, care stătea de unul singur lângă un mic foc, așa cum făcea întotdeauna când Vagul Henri era plecat. Dezgustul lui pentru Purgatori și refuzul de a avea de-a face cu ei până când nu era absolut obligatoriu fură interpretate de aceștia drept un semn al splendidei lui izolări – o dovadă de sfințenie, nu de ostilitate. Citea scrisoarea pe care i-o dăduse Bosco înainte de cea de-a doua bătălie a Golanului și pe care o pusese într-unul dintre multele sale buzunare și apoi uitase de ea din pricina unor treburi mai urgente.

— Ce este aia? întrebă Vagul Henri în timp ce Cale ridică privirea din scrisoare și o puse repede deoparte.

— Nimic.

— De ce ești atât de nerăbdător să ascunzi nimic?

— Ceea ce voiam să spun când am spus nimic este că nu este nenorocita ta de treabă.

Conversația care urmă despre ceea ce Vagul Henri descoperise în expediția sa fu previzibil de irascibilă. Când terminară, Vagul Henri plecă și își aprinse propriul său foc.

Plecară la apus și cercetară pentru aproape două zile în lungul graniței, căutând un punct slăbit potrivit, unde o pătrundere silențioasă putea fi realizată. Dar era evident din șanțuri, garduri și alte obstrucțiuni care fuseseră ridicate că elvețienii deveneau agitați și se pregăteau pentru ceva neplăcut.

În cele din urmă, se hotărâră să găsească cel mai apropiat și mai puțin păzit punct de trecere spre Leeds-ul spaniol și să se năpustească asupra lui. Suferind de insomnie, elvețienii agitați s-ar fi putut aștepta la ceva, dar nu *acum*, în această noapte. În

orice caz, gărzile de la pasul Wanderley erau lipsite de experiență, iar apariția bruscă a o sută șaizeci de soldați, ieșind din întuneric la ora trei dimineața, îi luă complet prin surprindere. Se predară imediat și fură legați la posturile lor de pază. Toți cu excepția unuia, care se ascunse în pădurea din apropiere, iar în timp ce Purgatorii plecară, dădu frâu liber unei săgeți care îl nimeri pe Vagul Henri direct în față când privi înapoi pentru a verifica dacă toți trecuseră în siguranță granița.

Izbăvitorul Gil stătea tăcut în Camera Vamian, privindu-l pe Bosco holbându-se pe fereastră la marea Capelă a Lacrimilor, unde domnii supraviețuitori ai bisericii fuseseră închiși și li se spusese că nu aveau să fie lăsați să iasă până ce nu ajungeau la un verdict înțelept, în armonie cu dorința clară a lui Dumnezeu. Acest verdict înțelept, în armonie cu dorința clară a lui Dumnezeu, era alegerea lui Bosco drept Pontif înlocuitor al Papei Bento, care murise din pricina unui atac cerebral, după ce i se povestise despre măreața victorie de pe Culmile Golan. Fu, de asemenea, informat că Gant și Parsi complotaseră să îl ucidă, dar acum erau morți, împreună cu o mulțime dintre tovarășii lor Antagoniști trădători.

Amestecul de mândrie, urmată de groază, se dovedi a fi prea mult pentru organismul fragil al bătrânului.

Și astfel, pentru Bosco, ultima mare problemă în atingerea scopului său de a deveni reprezentantul suprem al lui Dumnezeu pe pământ, se dispersase precum ceața matinală din Vallombrosa. Era ca și cum ar fi stat în vârful unui munte neîndurător și, în ciuda oricărui obstacol stâncos, înghețat sau prăpastie, ajunsese în vârf doar pentru a privi în jos și a vedea cu exactitate groaza dezgustătoare a ceea ce fusese încercat. Dar nu viața lui era cea care fusese în pericol din pricina teribilei căzături și a zdrobirii oaselor, ci sufletul său nemuritor. Privind Capela Lacrimilor, începu să tremure – nu că vigilentul Gil ar fi observat ceva în afară de calmul obișnuit și gânditor. Dar sufletul lui Bosco vibra precum dangătul marelui clopot din bronz, din biserica Sfântului Gerard, care răsuna doar cu ocazia alegerii unui Papă al Bisericii Universale a Izbăvitorului Spânzurat. Se spunea că dacă țineai un diapazon lângă el chiar și la o săptămână după ce fusese bătut, făcea diapazonul să rezoneze din pricina clopotului ce încă vibra. Dar pentru Bosco,

nenorocirea groazei pe care o dezlănțuise avea să rămână cu el până în ziua morții sale. Cel mai teribil ideal, la urma urmei, zăcea chiar înaintea sa: moartea purificatoare a tot. Aproape că leșină din pricina enormității a ceea ce făcuse și a ceea ce încă mai avea de făcut. Strania atmosferă din încăpere îl neliniști pe Gil, deși nu îi înțelegea prea bine originile. În cele din urmă nu o mai putu îndura.

— Ritualul Argentum Pango a fost efectuat asupra ultimului Pontif și a fost dus la mortuar pentru pregătirile înmormântării.

Argentum Pango era un test, originea sa fiind demult pierdută în negura tradiției Izbăvitorilor, care implica trei lovituri pe fruntea Pontifului cu un ciocan argintiu, pentru a se asigura că este mort. Izbăvitorul care aplica prima lovitură dintre cele trei nu mai efectuase niciodată înainte ritualul, având în vedere că trecuse atât de mult timp de la moartea anteriorului Papă, și lovi fruntea cadavrului cu asemenea forță, încât îi lăsă o urmă. Un Gil prost dispus preciză că se presupunea să îl trezească, nu să se asigure că era mort și, luându-i ciocanul, încheie ritualul cu ultimele două bătăi ușoare.

De asemenea confirmă, din moment ce crezu în mod eronat că Bosco părea neobișnuit de calm, cea mai importantă informație conform căreia, într-adevăr, Cale folosise urmărirea Laconicilor drept mijloc de evadare și că se credea că ajunsese deja în Leeds-ul spaniol, împreună cu Purgatorii săi.

Avu loc o răcire evidentă între Gil și Bosco după sugestia primului, conform căreia ar trebui să i se permită grăbirea morții răposatului papă. Gil încă se simțea teribil de jignit din pricina refuzului, deși situația se rezolvă de la sine atât de convenabil, fără nevoia de a face un pas atât de periculos. *Doar noroc*, gândi Gil. Bosco nu încercase în niciun fel să implice în chestiune vasta sa înțelepciune pentru că el, de asemenea, simțea că fusese norocos. Bosco privi către coșul fără fum al Capelei Lacrimilor, folosit pentru semnalizarea alegerii unui nou Pontif.

— Încă puțin, zise el, și le voi da un motiv să plângă.

Dar ceea ce se afla cu adevărat în mințile lor nu era alegerea pontificală, asupra căreia nu exista nicio îndoială, ci Thomas Cale. Doar cu câteva zile în urmă, Gil s-ar fi oferit să îl urmeze pe nenorocitul trădător dincolo de orice graniță și i-ar fi șters cu mare satisfacție sudoarea de pe frunte, cu inima încă bătând a

ingratului ticălos.

Acum, aparent, vechiul lui dascăl devenise prea mândru pentru a asculta ceea ce avea el de spus. Totuși, nu putea refuza șansa de a pune sare pe rănile lui Bosco.

— Ce vrei să fie făcut în privința lui Cale?

Fără să îl privească pe Gil, Bosco vorbi calm.

— Nimic. Lasă-l în grija cerului. Tatăl Nostru l-a prins cu un cârlig nevăzut și un fir invizibil, care este suficient de lung cât să-i permită să cutreiere până la capătul lumii și să îl aducă înapoi cu o tragere de fir.

Asta crezi tu, vru Gil să spună. După părerea lui, niciunul dintre ei nu avea să îl mai vadă vreodată pe Cale, nu de partea aceasta a mormântului, nici dacă trăiau toți până la o vârstă matusalemică. Sau nu până când avea să aducă dezastru.

Se auzi un bubuit puternic în ușă, de parcă oricine ar fi fost de partea cealaltă a ușii încerca să scape de urmărirea vreunui diavol înfometat de suflete.

— Izbăvitorule Bosco! Izbăvitorule Bosco! Deschide ușa! Deschide ușa!

Nu era atât de simplu să îl alarmezi pe Bosco, dar chiar și prin zecile de centimetri de lemn, frica și confuzia oricui se afla dincolo de ușă erau evidente. Bosco îi făcu semn lui Gil, care, atât de neliniștit de teroarea din voce, deschise ușa cu o mână și pe cealaltă o ținu pe mânerul cuțitului său. O deschise ușor și se trase înapoi.

La început de-abia îl recunoscu pe bărbat; atât de distorsionat îi era chipul de uimire și teamă.

— Ce naiba se întâmplă? Burdett, nu-i așa?

— Da, Lordule, spuse Izbăvitorul înspăimântat.

— Calmează-te. Gil se întoarse către Bosco. Acesta este Izbăvitorul responsabil de riturile funerare ale Pontifului.

— Lordul meu, începu Burdett. Era evident că totul era prea mult pentru el. Începu să gâfâie atât de zgomotos încât părea un copil îngrozit.

— Controlează-te, Izbăvitorule, spuse calm Bosco. Te vom aștepta.

Burdett îl privi cu ochii bulbucați, complet dărâmat.

— Trebuie să vii, Lordule.

Văzând că nu aveau să obțină mai mult de la Izbăvitorul distras, Bosco îi spuse să îi arate drumul și îl urmară în tăcere,

dar simțindu-se de parcă ciocane, și nu de argint, îi băteau în cap. Tăcerea fu întreruptă doar de gâfâielile încă frenetice ale Izbăvitorului, care îi conducea în adâncul pivniței marii catedrale. În nu mai mult de cinci minute, coborâseră într-o parte a complexului despre care ei nici nu își imaginaseră vreodată că există, urâtă, mohorâtă și întunecată, cu coridoare interminabile care duceau dinspre ruta vag iluminată către întunericul vast de dedesubt.

După câteva minute, se opri în dreptul unei uși violet și o deschise larg, fără să ciocăne, ținând-o deschisă pentru cei doi bărbați, a căror prezență părea să îl înspăimânte mai mult cu fiecare moment care trecea. Ambii erau obișnuiți cu teama altora în prezența lor, dar era ceva tulburător în legătură cu acest bărbat, mai degrabă groază decât teamă.

Cu Bosco primul, intrară suspicioși și vigilenți, complet lipsiți de indicii despre ce dezastru i-ar fi putut aștepta, deși puteau simți că era dezastru. Camera era lipsită de ferestre, dar bine luminată de cele mai bune lumânări, inclusiv de una a cărei grosime era cât talia unui bărbat, așezată lângă ceea ce părea a fi un pat, dar nu era. Pe masa de îmbălsămare, acoperit până în gât cu un cearșaf din pânză, era răposatul papă. De fiecare parte a lui, era evident din șorțurile și mănușile lor, stăteau doi îmbălsămători, cu chipurile de albul-gălbui al fildeșului vechi și expresii la fel neliniștite. Burdett închise ușa în urma lor, dar nu spuse nimic.

— Suficient acum, spuse Bosco. Despre ce e vorba?

Burdett privi către cei doi îmbălsămători ca și cum de-abia se putea opri din a-i fi greață și încuviință. Îmbălsămătorii apucară pânza ce acoperea trupul Papei și îl dezveliră fără prea multă dramă. Corpul răposatului papă era gol, subțire, palid, ridat și încovoiat. Deși picioarele îi erau neobișnuit de depărtate, puțin mai mult decât te-ai aștepta când ți se arată trupul gol al unui papă. Urmă cea mai teribilă tăcere, poate una diferită de oricare altă tăcere din istoria tăcerii. Gil fu cel care vorbi primul.

— Dumnezeule, i-au furat penisul papei!

25

— Nu fi idiot! spuse Bosco, rece și furios. Este o femeie.

Asta era o cruzime. Nu era vina lui Gil că era complet ignorant în legătură cu anatomia femeilor. Cum putea fi altfel? Dacă această concluzie la care ajunsese păru bizară, cu siguranță nu se compara cu monstruozitatea adevărului: că piatra de temelie pe care fusese ridicată în ultimii douăzeci de ani Sfânta Biserică a Izbăvitorului Spânzurat era o creatură privită de mulți teologi cumpătați drept una care era posibil să nu aibă deloc suflet. Înainte ca atacul cerebral să fi distrus rațiunea Pontifului, mintea acestuia era una pe care Bosco o admira pentru claritatea și cruzimea sa. Chiar și în negura unui creier defect, acest Papă cercetase cu pasiune și entuziasm grozav moartea teribilă a Fecioarei din Câmpiile de Mierle. Gil era aproape prea uimit pentru a se simți insultat.

— Dă-mi cheile camerei, îi spuse Bosco lui Burdett. Urmă un zăngănit grozav în timp ce Burdett desprinse cheia crematoriului din vasta sa colecție. Ai spus cuiva despre asta?

— Nu, Lordul meu, spuse Burdett.

Bosco privi către primul îmbălsămător.

— Tu ai spus cuiva ceva despre asta?

— Nu, Lordule.

Privi către al doilea.

— Tu ai spus cuiva ceva despre asta?

Bărbatul scutură din cap, groaza amuțindu-l.

Rămâneți aici până când îl trimit pe Izbăvitorul Gil după voi. Și acoperiți monstruozitatea aia. Îl grăbi pe Gil afară din cameră și încuie ușa în urma sa. Dură jumătate de oră până ce Bosco și Gil se întoarseră în camera Vamian, întrucât se rătăciră de două ori pe coridoarele subterane din Chartres. Chiar și atunci dură zece minute până ce unul dintre ei vorbi – cutremurul încă zguduindu-le sufletele.

— Cum s-a putut întâmpla asta? întrebă Gil.

— Nu s-a întâmplat. Tu vei aranja ca trupul să fie expus ca fiind normal. De fapt, totul va decurge normal. Pentru că nimic din ce nu este normal nu s-a întâmplat.

— Dacă mai sunt și alții?

— Atunci amenințarea față de Una Credință Adevărată este fatală. Vei pregăti o investigație cu privire la această

posibilitate, dar fă-o în cel mai mare secret posibil. De asemenea, vei pregăti o declarație enciclică și conform căreia este un păcat capital, care merită pedepsit cu condamnarea eternă în focurile iadului, să discuți despre chestiunea femeia.

— Chestiunea femeia?

— Desigur.

— Ce *este* chestiunea femeia?

Bosco îl privi, dar nu îi era limpede dacă Gil glumea sau nu.

— Nu știi?

— Solicit îndrumare.

Bosco îl privi pentru un moment.

— O vei primi.

— Și cei trei Izbăvitori din camera mortuară. Ce să fac în privința lor?

Bosco suspină.

— Îți amintești povestea lui Uriah, hititul?

— Da.

— Asigură-te că ei nu vor spune nimic. Nu vreau mai mult sânge nevinovat pe mâinile mele, dar tu trebuie să te asiguri de asta. Nu spune nimic. Nu permite ca să fie spus ceva. Nu permite nimănui să spună ceva.

Ceva dincolo de fereastră îi atrase atenția Izbăvitorului Gil – din marele coș al Capelei Lacrimilor, fum alb se înălța alene în aerul umed.

— Avem un papă, îi spuse el lui Bosco. Felicitări, Sanctitatea Ta!

26

Cancelarul Vipond se grăbi să ajungă în apartamentul său, urmat de către IdrisPukke. Dacă asta sună măreț pentru cineva care nu mai era Cancelarul a nimic, apartamentul consta doar din două camere, niciuna dintre ele nefiind prea mare. Draperiile greoaie și mizerabile erau trase, deși era miezul zilei, iar el însuși deja le deschisese în acea dimineață. IdrisPukke, din fire mai alert cu privire la orice mici ciudățenii, era pe punctul de a-l opri, dar fratele său vitreg fu prea rapid și trase draperiile cu o energie bruscă.

— Doamne, Dumnezeule! strigă Vipond. IdrisPukke își puse mâna pe sabie de îndată ce draperia începu să se retragă, o scoase și o ridică deja în momentul în care Vipond păși speriat înapoi. Amândoi rămaseră uimiți la vederea lui Cale, privindu-i de pe pervazul lat al ferestrei, cu un cuțit pe genunchi.

— Vrei să ai grijă cu aia, spuse el, privind spre IdrisPukke. O să scoți ochii cuiva.

— De-a ce naiba te joci aici? strigă Vipond.

Cale coborî de pe pervaz și puse deoparte cuțitul.

— Aș fi vrut să mă anunțe majordomul așa cum se cuvine, dar nu mi-a plăcut privirea lui. Ochii îi sunt prea apropiați unul de celălalt.

— Ai făcut-o intenționat, spuse Vipond și se așează. Cale nu răspunse.

— Știi, Cale, Ghurka fac un jurământ conform căruia sabia lor nu va fi pusă înapoi în teacă până ce nu va gusta sângele.

— Atunci, norocul tău că nu ești un Ghurka.

— Unde este Vagul Henri?

— Este rănit – grav. A încasat o săgeată în față la graniță. Nu o putem scoate. Avem nevoie de un medic.

— Sunt doi, cred, aici cu noi. Să văd…

— Nu un doctor Materazzi. Fără supărare.

— Să văd ce pot face. El unde este?

— Împreună cu trei dintre oamenii mei la o fermă, cam la vreo șaisprezece kilometri depărtare.

— Deci, nu sunteți doar voi doi?

— Nu chiar.

Le explică despre Purgatori.

— Tu îmi spui, zise Vipond, că ai adus o sută șaizeci de

Izbăvitori aici.

— Nu sunt chiar Izbăvitori.

— Și ce te aștepți ca eu să fac cu acești o sută șaizeci de ne-Izbăvitori?

— Păi, eu nu o să spun nimănui cine sunt ei dacă tu nu o faci. Ai văzut vreodată un mercenar cazac?

— Nu, spuse Vipond.

Cale privi către IdrisPukke.

— Nu, spuse el în cele din urmă.

— Atunci, sunt mercenari cazaci. Cine va ști că nu e așa?

— E cam trasă de păr, spuse IdrisPukke.

— Va trebui să funcționeze. Mă voi îngrijora cu privire la asta mai târziu. Vagul Henri este problema principală.

— Probabil că are dureri cumplite.

— Nu chiar.

— Fiecare filosof poate suporta durerea de dinte, cu excepția aceluia care o are, nu-i așa?

— Nu. Ai văzut trusa aceea pe care o am pentru sutura rănilor și chestii de genul ăsta.

— Îmi amintesc.

— Avea o prăjiturică în ea cu opiu.

— Nu ne-ai spus niciodată.

— De ce aș fi făcut-o?

— Sună puțin îngăduitor pentru Izbăvitori, spuse IdrisPukke.

— Pot fi foarte generoși când vine vorba despre ei înșiși. Nimănui nu-i place ideea de a muri în agonie dacă nu este nevoie. Oricum, cu o sută cincizeci dintre noi îl putem ține amorțit până la sfântu-așteaptă. Am scos fusul săgeții, dar s-a rupt și vârful este înfipt adânc.

În cele din urmă, IdrisPukke îl convinse pe Cale să îl aducă pe Vagul Henri în Leeds-ul spaniol, în timp ce el găsea un doctor. Cale luă provizii pentru două zile pentru Purgatori în una dintre cele două căruțe și o trimise într-o pădure, la treizeci de kilometri depărtare, împreună cu cei doi Purgatori care îl păziseră pe Vagul Henri. Apoi, împreună cu Hooke, care se vedea un fel de doctor, își croi drum înapoi către Leeds-ul spaniol cu Vagul Henri aproape inconștient, zăcând în spatele căruței. Atât timp cât îl puteau opri de la ocazionalele sale crize de urlat, aveau o șansă bună de a ajunge în oraș. Granițele puteau fi instabile, dar Leeds-ul spaniol era un oraș de

negustori, iar oamenii care îl îmbogățiseră nu înțeleseseră că nu era necesar să înceapă să enerveze clienți sau să încurajeze autoritățile să înceapă să își bage nasul în lucruri care nu le priveau. Așa că Hooke îi dădu Vagului Henri încă o porție de prăjitură cu opiu pentru a-l ține liniștit și aruncă un maldăr de pături peste el. Intrară în oraș fără nicio problemă, iar, în curând, Vagul Henri sforăia într-o stare mai ușoară de inconștiență în dormitorul lui Vipond, fiind examinat de un doctor neliniștit, un anume John Bradmore, pe care IdrisPukke reușise să îl mituiască pentru a veni și a-și spune părerea.

Medicul petrecu douăzeci de minute examinându-l pe Vagul Henri și dictând unei secretare.

— Vârful de săgeată a intrat în fața pacientului chiar sub ochi. Pipăi partea laterală a gâtului Vagului Henri. Un geamăt. Din fericire este, cred, o săgeată subțire, de tip sulă, vârful – poate vreo zece-doisprezece centimetri. Hm… nu se pune problema să îl împingem pe partea cealaltă, prin rană – am scoate jumătate din creier odată cu el. Adulmecă și se strâmbă. Aproape de jugulară. Complicat. Pentru următoarele trei sau patru minute, doctorul continuă să pipăie și să strângă, aparent indiferent la plânsetele înăbușite ale bietului Vag Henri. Mai dictă câteva notițe, apoi se întoarse către IdrisPukke.

— Ce ți-a spus Painter?

— Poftim? evită IdrisPukke subiectul.

— Știu că l-ai consultat. În afară de asta, nu este nevoie să îmi spui, deja știu. A spus că rana ar trebui să fie lăsată așa până la paisprezece zile, când vârful va fi slăbit din pricina puroiului. Nu-i așa?

IdrisPukke ridică din umeri.

— Asta va funcționa – odată ce rana va fi plină cu putregai, săgeata va fi mai ușor de scos. Ascultă bine, va muri – încet, de septicemie sau destul de repede în timp ce vârful de săgeată îi scoate vena jugulară putrezită odată cu el. Bradmore oftă. Vezi, este foarte complicat. Vârful săgeții este înfipt adânc, aproape de os. De aceea Painter vrea să îl lase să se descompună și să iasă singur.

— Ce sugerezi?

— În niciun caz asta. Rana trebuie curățată și asta destul de adânc – infecția a început deja să se răspândească. Trebuie oprită până găsesc o cale de a apuca vârful săgeții.

Urmă o tăcere scurtă, întreruptă de către Hooke, care se strecurase neobservat în încăpere și se ascunsese în spatele camerei.

— Cred că pot ajuta.

Se auzi un geamăt înăbușit dinspre Vagul Henri. Nu era un geamăt de durere, ci unul de protest. Din nefericire, rana și opiul însemnau că nimeni nu putea înțelege un cuvânt din tot ce spunea el.

27

În timp ce Vagul Henri își avea viața pusă în mod involuntar în mâinile unui om în care nu avea absolut deloc încredere, Kleist se lupta, de asemenea, să rămână în viață în munți, împreună cu mai puțin de o sută de Klephți.

Izbăvitorii care uciseseră bătrânii, femeile și copiii din alaiul Klepht se întorseseră în munți și atacară în trecătoarea Lydon, din spate. Incapabili să meargă înainte sau înapoi, începură să piardă oameni într-un număr mare. Izbăvitorii nu se mai grăbeau acum, ucigându-i pe Klephți cu arcuri și arbalete. În aproape două zile și-ar fi terminat treaba fără prea multe pagube, dar Izbăvitorii din masacru făcură greșeala de a striga în acea noapte ceea ce le făcuseră femeilor și copiilor Klephți cu doar trei zile în urmă. Să aduci un om la disperare este un lucru foarte oportun dacă speranța, siguranța, întoarcerea la o familie iubitoare sunt lucruri care îl îndeamnă să lupte. Prin atitudinea lor față de sacrificiu sau, mai precis, de sacrificiu de sine, Klephții se diferențiau atât demult de aproape toți ceilalți oameni. Acum, în cuvintele teribil de batjocoritoare ale Izbăvitorilor, preoții, fără să își dea seama, îi eliberară pe Klephți de acea speranță măreață care stătea mai presus de orice. Disperarea îi prădă de cea mai mare slăbiciune a lor ca soldați: bunăvoința de a ucide, dar de a nu muri în proces.

Kleist însuși era într-o harababură cumplită, dar cunoscându-i pe Izbăvitori și înclinația lor de a folosi minciuni împotriva unui dușman, el încă era chinuit de speranța că soția și fiul său nenăscut puteau fi încă în viață. Acum nu era timpul să le dea Klephților speranță. Doar credința lor că nu mai rămăsese nimic pentru care să trăiască era suficientă. Îi opri de la a se năpusti asupra Izbăvitorilor și îi convinse să aștepte până la apus și să atace la îndemnul său. Între timp, tachinările și înțepăturile pe întuneric din partea Izbăvitorilor din jur erau precum un discurs către oameni onorabili, întrucât îi determina pe Klephți să moară aducând cu ei cât mai mult măcel posibil. Kleist știa că Klephții erau pierduți, dar el făcuse tot ce îi stătuse în putință și nu intenționa să cadă împreună cu ei. Făcuse tot ceea ce putuse, dar avea intenția de a folosi atacul pentru a răzbate pe cont propriu și a afla dacă soția sa era sau nu moartă. Nu avea să se sfârșească aici pentru el, pe acest munte.

Kleist îi adună pe cei aproape nouăzeci de supraviețuitori și trasă o hartă în praf. Situația lor era destul de simplă: erau prinși într-o trecătoare de vreo sută de metri lățime, cu margini abrupte, cu aproximativ patru sute de Izbăvitori în față și tot cam atâția în spate.

— Atacăm Izbăvitorii care au urcat dinspre câmpie. Aceia sunt cei pe care îi vrem, da?

Toți cei din jurul său încuviințară.

— Atacăm linia de aici pe fiecare parte, apoi încercăm să trecem printre ei și să ne unim în spatele lor. Aproape, cu siguranță, vom eșua în a face chiar și asta, dar îi va lua prin surprindere și veți omorî mai mulți. Dacă ne putem infiltra, vom avea toți Izbăvitorii înaintea noastră. Va fi o priveliște dată dracului, mai greu de suportat pentru ei dacă reușim să facem asta. Planul lui era probabil fără speranță – cu siguranță părea destul de instabil când îl rosti cu voce tare – dar cu viteză și surprindere și o nouă disperare a Klephților, ar putea face spațiul să dispară. Le datora acestor oameni ceva, dar nu viața lui – iar ei ar fi avut aceeași părere în cazul lui. Nici ei nu ar fi suferit cumplit din pricina chestiunii.

— Asta este tot ce pot să fac, gândi el. *Mea culpa. Mea culpa. Mea maxima culpa.* Nu îi pot salva, dar mă pot salva pe mine însumi. Și cu asta basta.

Aproape că se destrămă în timp ce revizui planul, dar nu chiar – vocea constantă a salvării strigând în sufletul său îl ajută să treacă peste.

Când termină, împărți grupul în două, cu câteva schimbări din motive familiale și se plasă pe sine în aripa dreaptă, întrucât consideră că acel grup avea luptători mai buni.

Nu dorea ca vreun strigăt sau zgomot de orice fel să semnaleze atacul și să submineze surpriza, așa că întinseră o sfoară între cele două grupuri. Kleist avea să tragă cu putere de ea când avea să creadă că era suficientă lumină pentru a ataca. Singura îngăduință a lui Kleist fu să le spună să se îndrepte către un post pe care îl plasase în spatele Izbăvitorilor, pentru a le arăta unde să se regrupeze. Regretă această promisiune de îndată ce o dezvăluise, dar asta însemna că avea un motiv bun pentru a o lua înaintea celorlalți, iar ei aveau să fie pe cont propriu.

Ar fi fost prea mult să se aștepte ca Izbăvitorii să fie

nepregătiți, dar circumstanțele erau ideale pentru Klephți, având în vedere că răzbunarea îi făcuse să fie nepăsători față de viețile lor pentru prima dată. Erau rapizi, iar acesta era teritoriul lor. Era greu de estimat ce puteai vedea sau nu în lumina timpurie, iar Klephții erau aproape în vârful observatoarelor Izbăvitorilor înainte ca strigătul de avertisment să răsune – fiecare luă un Klepht sau doi cu el, dar restul făcură cum li se spuse și se grăbiră în liniște spre tabără, care deja era agitată, dar surprinsă. Kleist, cu un țăruș de bambus în mână, era deja înainte și alerga înspre și prin tabără, strigând „Retragerea! Retragerea!” , de parcă ar fi fost unul dintre Izbăvitori, fugind speriat. „Tacă-ți gura!”, strigă un centenar și îl trase de braț în timp ce trecu pe lângă el – dar nu îi trecu nicio clipă prin cap că Kleist ar fi fost altceva decât un tânăr Izbăvitor speriat. Își smuci brațul și fugi ca un nebun. Chiar când era pe cale să reușească, un alt Izbăvitor apăru în calea lui și îl dărâmă.

— Arată puțin…

Dar ceea ce se presupunea că trebuia să arate rămase nespus în timp ce Kleist se ridică și îl înjunghie în piept cu o singură mișcare, îi ridică steagul și trecu peste zidul de pietre pe care Izbăvitorii îl ridicaseră pentru a-și proteja spatele, neașteptându-se să fie vreodată folosit. Ar fi un excelent zid de apărare pentru Klephți. Kleist desprinse bucata mare și roșie de mătase și o înțepeni în crevasă, unde oricine care reușea să treacă o putea vedea cu ușurință. Apoi alergă în susul muntelui, rapid și agil precum un iepure și nu privi înapoi nici măcar o secundă.

O zi mai târziu, coborî muntele. La o zi după aceea, stătu înaintea celor zece spânzurători ale Izbăvitorilor și grămezile de cenușă și oase uscate de sub ele. Stătu în picioare pentru o vreme, apoi se așeză cu capul în mâini și plânse. Era încă acolo o zi mai târziu, când, în grupuri de trei și patru, cei douăzeci și unu de Klephți care supraviețuiseră luptei din munți sosiră și se așezară lângă el. Dacă i-ar fi cunoscut mai bine pe Klephți, ar fi realizat că niciodată nu-i trecuse vreunuia dintre ei prin cap că el ar rămâne.

Nu putea îngropa femeile și copiii pentru că Izbăvitorii erau cu siguranță pe urmele lor. Plecară, promițând să se întoarcă, și își văzură de drum cât de bine putură.

28

Neobișnuit pentru oamenii din medicină, care în general se bănuiau unul pe celălalt că își fură remediile, Hooke și Bradmore se înțeleseră ca frații, tocmai pentru că limitele dintre abilitățile lor erau atât de clare. Era limpede că rana trebuia să fie corect dilatată pentru ca ideea lui Hooke să fie posibilă. Intenționa să construiască un set de clești, de lățimea săgeții. Aceștia aveau să fie introduși în rană și în interiorul axului de metal al săgeții. Apoi, cu ajutorul unui șurub, capătul dispozitivului fiind deja împărțit în două, ar fi ușor forțat în interiorul axului săgeții, care l-ar strânge cu putere. Vârful săgeții putea apoi fi tras afară așa cum intrase. În timp ce Hooke merse la topitorie pentru a construi acest dispozitiv mititel și delicat, Bradmore începu să lărgească rana pentru ca dispozitivul să poată fi introdus. Mai întâi făcu un set de catetere din lemn de soc de grosimea unui ax de săgeată, le uscă și le acoperi cu pânză îmbibată în miere de trandafir pentru a preveni infecția. Începând cu cateterul cel mai scurt, le inseră în rana Vagului Henri și apoi, progresiv, introduse altele mai lungi până ce fu satisfăcut de drumul lin pe care îl obținuse până la capătul rănii. Asta dură trei zile, iar la sfârșitul acestui proces hidos de dureros, Hooke, aplicând metoda învățării din greșeli, sosi cu un dispozitiv în care avea încredere că va funcționa. Venind lângă fața Vagului Henri, aduse mecanismul în același unghi în care intrase vârful de săgeată și, așezând vârful mecanismului în centrul rănii, împinse ușor înăuntru cei câțiva milimetri necesari pentru ca vârful cleștilor să se potrivească în interiorul alveolei vârfului de săgeată. Era nevoie să îl miște înainte și înapoi pentru ceva timp. Apoi Hooke întoarse șurubul din vârful dispozitivului, sperând că avea să se desfacă la celălalt capăt, să strângă vârful și să rămână suficient de ferm pentru a-l extrage.

Începură să miște dispozitivul înainte și înapoi, trăgând cu fermitate, și încetul cu încetul scoaseră nenorocita de săgeată din fața Vagului Henri. Din agonia pe care bietul băiat o îndură, putea fi spus doar că încă nu se inventase opiul care să poată calma durerea acelui proces.

Suferința lui nu se încheiase, oricum. Marele pericol al unei asemenea răni era riscul teribil al unei infecții, ceva la care Bradmore era un mare geniu. Odată ce vârful de săgeată fu

scos – destul de mare, zăcând pe o farfurie – Bradmore luă o seringă și o umplu cu vin alb, apoi o goli în rană. După aceea așeză înăuntru alte catetere făcute din tampoane de in, îmbibate într-un amestec de pâine, rășină și miere. Le lăsă pentru o zi, apoi înlocui tampoanele cu unele mai scurte și tot așa pentru următoarele douăzeci de zile. După aceea acoperi rana cu un unguent închis la culoare, numit Unguentum Fuscum, referitor la care era foarte secretos. După ce acest tratament încetă, iadul nu mai revărsa aceeași teroare asupra Vagului Henri.

Bradmore fu uimit de cantitatea de opiu cu care Cale îl hrănise pe Vagul Henri și îi ceru să i-l predea înainte de a-l ucide, făcându-l să explodeze – o constipație teribilă chinuindu-l drept rezultat. Petrecu cât mai mult timp posibil cu prietenul său, care avea adesea dureri prea mari pentru a răspunde sau halucina din pricina cantității mai reduse de opiu pe care Bradmore era pregătit să i-o dea. Îl instrui pe Cale să meargă la piață, aproape la fel de faimoasă precum cea din Memphis, și să cumpere diverse feluri de mâncare de care nu auzise niciodată și dintre care aproape toate erau grozav de scumpe.

— Tu l-ai constipat, tu să-l rezolvi.

Problema era că nimeni nu avea bani – chestiunea onorariului lui Bradmore fiind cu grijă evitată. Bradmore presupusese că Materazzii scăpaseră cu cel puțin o parte din bogăția lor renumită. Acesta nu era cazul, după cum bine știa Cale, și ceea ce aveau nu urma să fie cheltuit pe taxe medicale dezastruoase pentru un oarecare băiat. Aveau destule probleme chiar și așa. Vipond fu de acord să-i creeze lui Bradmore impresia că banii nu erau o problemă când venea vorba de tratamentul Vagului Henri, dar plata avea să fie problema lui Cale. Singura opțiune a lui Cale era să vândă un mic rubin pe care îl furase de la diadema statuii Mamei Izbăvitorului, în anticamera din Chartres. Cel puțin spera că era un rubin sau că măcar era valoros.

Nu era singura lui problemă financiară. Trebuia să plătească atât pentru viitorul Purgatorilor, cât și pentru Vagul Henri. O parte din el își dorea ca ei doar să dispară, dar știa că asta nu avea să se întâmple. Nu doar că îi erau devotați, dar Cale știa că, având control asupra a o sută șaizeci de luptători experimentați, avea să îi ofere un avantaj în ceea ce urma. Dar trebuiau să fie plătiți și feriți de privirile oricui. Dacă vreunul

dintre Materazzi afla cine erau ei, aveau să existe probleme.

Astfel că, în ziua de după scoaterea vârfului de săgeată, Cale plecă de unul singur să cumpere mâncare pentru a trata teribila constipație a Vagului Henri, dar și pentru a vedea dacă putea primi ceva în schimbul rubinului său. În timp ce își croi drum printre numeroasele standuri și strigătele ininteligibile ale vânzătorilor („Bompos! Bompos! Bompos! Tufradoluh! Chiliwilis luvilanascarleta!”), observă trei magazine apropiate vizavi de un stand cu morcovi, păstârnac și conopidă, spectaculos aranjate sub forma unei fețe. În fiecare era o femeie stând la o masă, cosând haine. Le privi pe primele două pentru câteva minute, dar zăbovi asupra ultimei dintre ele, pentru că femeia era mult mai tânără decât celelalte și pentru că muncea într-un ritm uimitor. Privi pentru câteva minute, fiind fascinat nu atât de mult de viteza ei, ci de abilitatea aproape magică a acesteia de a coase un guler unei jachete. Îi plăcea să privească oameni talentați muncind. Ea ridică de câteva ori privirea spre Cale – fereastra nu avea geam – și în cele din urmă vorbi.

— Vrei un costum?

— Nu.

— Atunci pleacă de aici.

Nu îi stătea în fire să lase pe cineva să aibă ultimul cuvânt, chiar și pe fata din magazin, dar Cale se simțea obosit și bolnav. Am luat vreo boală, gândi el, mai bine aș pleca. Plecă, iar ea nu își mai ridică privirea din munca sa. După o plimbare de zece minute, care de obicei ar fi durat cinci, ajunse la Grădinile Wallbow. Spre deosebire de obișnuitele piețe comerciale ale Leeds-ului spaniol, aici erau gărzi extravagant împopoțonate, plimbându-se de colo-colo pentru a ține infractorii la distanță de cele peste douăzeci de magazine de bijuterii și aur care înconjurau piața și care acum înlocuiseră Memphis ca și centru de comerț al metalelor prețioase.

Primul bijutier îi spuse că rubinul era doar semiprețios și valora cam cincizeci de dolari. Asta îl încântă pe Cale, întrucât era evident că bijutierul mințea, iar asta trebuia să însemne că valora mult mai mult. Când îi spuse că îl voia înapoi, bijutierul îi oferi mai mult, dar Cale consideră că era mai bine să treacă mai departe. Următorul pretinse că presupusul rubin era doar sticlă. Următorul după acesta pretinse din nou că era doar semiprețios și îi oferi o sută cincizeci de dolari.

În cele din urmă, oarecum descurajat de faptul că știa că valorează mult, dar nu știa cât, intră în Casa lui Carcaterra pentru Metale Prețioase. Omul de dincolo de tejghea avea poate treizeci de ani și era probabil evreu, gândi Cale, pentru că singurii oameni pe care îi văzuse vreodată purtând bonete erau evrei.

— Te pot ajuta, spuse bărbatul, ușor precaut. Cale puse rubinul sau orice era pe masă. Bărbatul îl ridică interesat și îl ținu deasupra unei lumânări, examinând lumina refractată prin el cu tăcerea cuiva care știa ce face. După un minut, îl privi pe Cale.

— Nu arăți bine, tinere. Ai vrea să stai jos?

— Vreau doar să știu cât valorează. Știu deja, bagă de seamă, vreau doar să știu dacă tu vei încerca sau nu să mă păcălești și să mă furi.

— Pot încerca să te fur la fel de ușor și dacă stai jos și nu în picioare.

După cum se întâmpla, Cale se simțea nu doar obosit, ci epuizat. Cercurile negre din jurul ochilor săi erau la fel de accentuate precum acelea ale ursului panda din grădina zoologică din Memphis. Era o bancă în spatele său, iar în timp ce se așeză, picioarele aproape că îi cedară.

— Ai vrea o ceașcă de ceai?

— Vreau să știu cât valorează.

— Îți pot spune cât valorează și îți pot oferi o ceașcă de ceai.

Cale se simțea prea zdruncinat pentru a fi încăpățânat.

— Mulțumesc.

— David! strigă bijutierul. Vrei să fii amabil și să îmi aduci o ceașcă de ceai?

Urmă un strigăt afirmativ, iar bijutierul se întoarse la examinarea pietrei prețioase. În cele din urmă, David aduse o ceașcă și o farfurie, iar bijutierul îi făcu semn să i le ofere lui Cale. Toți trei observară că, atunci când le luă, ceașca și farfuriuța începură să zdrăngăne, de parcă ar fi fost ținute de un bătrân.

— Știi ce este asta? spuse bijutierul.

— Știu că valorează mult.

— Asta depinde de ideea ta de valoare, presupun. Este o piatră prețioasă numită Beril Roșu. Este din Munții Beskidy și știu asta nu doar pentru că sunt bine informat când vine vorba

de pietre prețioase, dar și pentru că este singurul loc unde poate fi găsită. Ești de acord?

— Dacă spui tu.

— Da, spun. Iar chestia este, chestia foarte interesantă este că, din timpuri demult uitate, Munții Beskidy s-au aflat sub controlul Unei Credințe Adevărate a Izbăvitorului Spânzurat. Știai asta?

— Cu sinceritate pot spune că nu.

— Așa că asta poate fi fie foarte veche – am văzut doar două până astăzi – fie a fost luată de la statuia mamei Izbăvitorului Spânzurat, pentru care această piatră este exclusiv rezervată.

— Sună destul de corect. Cale era prea epuizat pentru a încerca să inventeze ceva și fu impresionat de cunoștințele și priceperea bijutierului.

— Mă tem că nu fac afaceri cu artefacte religioase furate.

Cale își termină ceaiul și, încă tremurând, puse ceașca pe bancă, lângă el.

— Presupun că nu știi pe nimeni care face?

— Nu sunt un tăinuitor al lucrurilor furate, tinere.

— Scuze.

Cale se ridică, nemaisimțindu-se atât de obosit acum pe cât se simțea de epuizat, și merse lângă bijutier, care îi înapoie piatra.

— Nu l-am furat. Făcu o pauză. Bine, l-am furat. Dar nimeni niciodată nu a meritat ceva furat mai mult decât mine și Berilul Roșu.

Merse către ușă. În timp ce ieși din magazin, bijutierul strigă:

— Încearcă să nu îl vinzi pentru mai puțin de șase sute.

Cale închise ușa în urma sa și hoinări prin piață, întrebându-se dacă avea suficientă energie pentru a ajunge în camera lui.

— Tu ești Cale? întrebă o voce plăcută.

Cale o ignoră și își continuă drumul, neridicându-și privirea, încercă să înainteze, dar drumul era blocat de doi tipi care păreau duri, față de care ar fi fost precaut în vremurile lui bune. Acestea nu erau vremuri bune.

— Și mai sunt încă trei de-ai noștri, spuse vocea agreabilă. Cale îl privi pe bărbat.

— Ești individul de la Silbury Hill.

— Cât de încântător că îți amintești, spuse Cadbury.

— Deci, nu ești mort?

— Eu? Doar treceam pe aici. IdrisPukke?

— Încă viu.

— Deci este adevărat – doar cei buni mor tineri.

— Și stăpânul tău – Hagfish Harry?

— Este o coincidență – chiar remarcabilă – că întrebi. Lui Kitty Iepurele i-ar plăcea să îți vorbească.

— Acum am un majordom. Îți va face el o programare.

— Gata cu obrăznicia, băiețaș. Stăpânului meu nu îi place să fie lăsat să aștepte. Pe lângă asta, arăți de parcă ți-ar prinde bine să stai jos. Ai regresat de ultima dată când ne-am întâlnit. Dacă Kitty Iepurele ți-ar fi vrut răul, nu am sta de vorbă acum. Cadbury îi arătă drumul, iar Cale merse cât de grațios știu el.

Din fericire, nu merseră departe. După câteva cotituri, ajunseră în districtul caselor bogate, cu ferestrele uriașe deschise pentru a permite ca lumina să intre și, odată cu ea, invidia trecătorilor. Se opriră la una dintre cele mai elegante și fură poftiți înăuntru de parcă ar fi fost așteptați dintr-o clipă în alta. Cadbury îl îndemnă să înainteze într-o cameră masivă și aerisită, care dădea într-o grădină elegantă de labirinturi din copaci.

— Ia loc înainte să te prăbușești, spuse Cadbury trăgându-i un scaun.

— Cineva gătește ceapă? întrebă Cale.

— Nu.

Ușa se deschise și un servitor intră și aprinse câteva lumânări. Apoi trase draperiile, dar cu destul efort întrucât erau groase și înalte, mai mult precum acelea de pe o scenă decât ale unei case. La scurt timp după aceea, ușa se deschise și Kitty intră în încăpere. Orice alt cuvânt ar fi de prisos. În lumina pală, gluga pe care o purta era suficient de mare pentru a-i acoperi chipul, iar roba îi venea de parcă ar fi fost halatul prea mare al unui băiețel. Totuși, nu avea aerul acela de preot. Și mirosul îi era diferit. Izbăvitorii aveau un miros de prea puțin spălat și de ceva acru; Kitty Iepurele mirosea a ceva nu chiar neplăcut și nu doar ciudat, ci ciudat de ciudat. Cadbury trase un scaun pentru el, în tot acest timp privindu-l cu atenție pe Cale, pentru a vedea cum reacționează la vederea acestei creaturi tulburătoare. Nimeni nu spuse nimic și nimeni nu se mișcă. Era doar ritmul diferit al respirației lui Kitty, ceva precum gâfâitul unui câine, doar că nu.

— Ai vrut… începu Cale.

— Mută-te în lumină ca să te pot vedea mai bine, îl întrerupse Kitty. Privirea lui ascunsă, marea performanță a sosirii sale în semiîntuneric îl făcu pe Cale să se aștepte la o voce potrivită pentru tot acest tablou. Dar uguitul și murmurul, aproape, dar nu în totalitate feminine, și tonul fluid fură cele care îi ridicară părul de pe brațe, așa umede cum erau din pricina sudorii. Te rog, fă cum îți cer, spuse Kitty.

Tremurând și prost dispus, Cale păși înainte, nu cu mult. Era precaut acum pentru că se simțea atât de slăbit. Nu era în stare de prea multă fanfaronadă – de-abia ar fi putut merge până la ușă, darămite să încerce să fugă. În starea lui actuală ar fi avut dificultăți în a se lupta cu o pisicuță.

— Deci. Așa arată mânia lui Dumnezeu, spuse Kitty. Original. Nu crezi, Cadbury?

— Da, Kitty.

— Dar are sens, cu cât te gândești mai mult la asta, să pui un copil să reprezinte furia atotputernicului – având în vedere cât de multe trebuie să îndure inocenții săi. Nu ești bine, cred.

— Doar o răceală.

— Păi, să nu ne-o dai și nouă, nu, Cadbury?

Era posibil să fi fost jovial – lui Cale îi era imposibil să își dea seama.

— Am auzit o mulțime de lucruri despre tine, domnule. Măcar jumătate din ele sunt adevărate?

— Mai mult.

— Este vanitos, Cadbury, așa cum îmi place mie la un dumnezeu.

— Ce vrei? Mirosul dulce și straniu care la început nu îl deranjă pe Cale devenea din ce în ce mai neplăcut și începea să îl facă se simtă și mai rău.

— Ai informații?

— Despre?

— Multe lucruri, nu încape îndoială, dar nu te voi insulta încercând să cumpăr vești despre prietenii tăi – deși sunt curios unde își bagă râturile Vipond și fratele său, vreau informație care este valoroasă pentru mine și despre care cred că mi-o vei împărtăși destul de bucuros.

— Despre?

— Izbăvitori. Bosco. Acum că este Papă…

Dacă s-ar fi simțit mai puțin groaznic, Cale ar fi reușit să își

ascundă mai bine surprinderea.

— Nu știai. Kitty era evident amuzat.

— Am plecat în grabă cât am avut ocazia. După cum vezi, nu valorez cât ai crezut tu.

— Dimpotrivă. De informații pot face rost întotdeauna destul de ușor. Inteligență – asta este altceva. Ai fost mai mult decât apropiat de Bosco, îmi poți spune despre planurile lui pentru tine și pentru credința lui, acum că el este piatra de temelie pe care este construită. Aceste lucruri sunt valoroase pentru mine. Va fi război, dar un nou tip, cred. Dacă așa este, trebuie să știu despre ce este vorba. Se lăsă pe spate în scaunul său. Vei fi bine plătit și vei avea influență, prin mine, asupra unei lumi care încă nu are prea mult timp pentru tine. Influență mai prețioasă decât rubinele. Cât despre Purgatorii tăi – găsește o scuză pentru prezența lor cât mai curând. Se ridică în timp ce Cadbury veni grăbit pentru a-i trage scaunul. În câteva zile, după ce te vei simți mai bine, vom vorbi mai pe îndelete. Cadbury îți va aduce un ceai. Menta ți-ar putea fi de ajutor. Cu aceste ultime cuvinte se îndreptă spre ușă, care fu deschisă din exterior de către cineva care trebuie să fi avut un auz excelent, iar apoi Kitty Iepurele dispăru. Același servitor ca și înainte apăru, trase draperiile, iar spre imensa ușurare a lui Cale, întrucât crezu că mirosul avea să îl facă să verse, deschise și fereastra pentru a aerisi. Cadbury comandă ceai, iar Cale merse lângă fereastră, inhalând aerul curat de parcă s-ar fi aflat pe fundul unui iaz murdar în ultimele zece minute.

— La ce te așteptai? întrebă Cadbury.

Cale nu răspunse. Cadbury îi oferi lui Cale un mic borcănel, pe a cărui etichetă scria cu litere de tipar: MIRUL DOMNIȘOAREI NOLTE.

— Te va ajuta dacă îți ungi nasul cu el data viitoare când vii. Doar să nu lași vreo urmă în jurul nasului. Kitty se simte jignit.

Când Cale se întoarse în camera sa, simțindu-se mai bine datorită ceaiului negru, nu de mentă, adormi, dormind paisprezece ore din douăzeci și patru – mult pentru cineva care de obicei se trezea după șase sau șapte. Când se trezi, observă că un plic fusese împins pe sub ușa sa. Era o invitație la o cină din Marele Salon al castelului din Leeds-ului spaniol. De-abia o termină de citit pentru a treia oară când se auzi o bătaie în ușă.

— IdrisPukke.

Cale deschise ușa, cu invitația în mâna cealaltă. Era atât de pompos ornată, încât nu putea fi trecută cu vederea, iar IdrisPukke nu era, în orice caz, o persoană care să treacă cu vederea.

— Îmi permiți? spuse el, luându-i invitația din mână.

— Servește-te. Cale era curios să știe despre ce era această cină și de ce era invitat, dar înainte de a avea ocazia de a-l bombarda pe IdrisPukke cu întrebări, primi un sfat clar.

— Nu poți merge.

— De ce?

— Este o capcană.

— Este o cină.

— Pentru ceilalți. Pentru tine este o capcană.

— Sunt numai urechi.

— Invitația este de la Bose Ikard.

— Dar scrie Lord Primar.

— Vrea să existe probleme pentru ca apoi să îl poată convinge pe rege că este periculos să aibă o rămășiță a unui imperiu veninos în al doilea cel mai mare oraș al său și să spere la un război pentru a-și recupera averile distruse.

— Are un argument bun.

— Într-adevăr, are.

— Ce legătură are cu mine?

— Reputația te precede.

— Adică?

— Adică, oriunde mergi, dezastrul te urmează ca un câine credincios. Vrea să vadă o ceartă între tine și Materazzi și are o idee destul de bună despre cum să înceapă una. Te vei trezi stând vizavi de Arbell și soțul ei.

Asta atrase o tăcere de un cu totul altfel.

— Vipond știe despre asta?

— Vipond m-a trimis.

— Deci, el se așteaptă ca eu să fac ce mi se spune.

— Faci vreodată cum ți se spune? În zilele astea, cu toții știm că ești un dumnezeu și nu un huligan prost dispus, cu un pumn mare.

— Sunt *furia* lui Dumnezeu, nu *un* dumnezeu. Am explicat asta.

— Vipond te avertizează să nu faci ceva ce își dorește cineva care îți vrea răul. Arată puțină judecată. Se opri. Te rog.

Cale fusese încântat de ideea unei cine, dar putea vedea că IdrisPukke avea dreptate. Dar nu mai putea sta deoparte mai mult decât s-ar fi putut împiedica pe sine să cadă pe pământ după ce se aruncase de pe cel mai înalt turn din Leeds-ul spaniol.

29

Grozavă cantitate de tămâie strânsă, sopranele pure, răsunătoarele note de bas din catedrala din inima Chartresului, unde noul papă, Bosco XVI, era încoronat pe vechea piatră unde luase ființă Una Credință Adevărată. Iar veșmintele festive în auriu și verde, portocaliu și galben și albastru. Curcubeie trunchiate de sfințenie. Cu excepția, desigur, a celor douăzeci de călugărițe cărora li se permise să participe îmbrăcate în negru, cu doar puțin alb în jurul fețelor. Dar ce fețe! În timp ce își ridicară privirea către Sfântul Părinte, cu mâinile legate la spate pentru a preveni atingerile dezgustătoare, zâmbete de admirație atât de intense, încât se părea că o altă moarte sfântă putea avea loc pentru a se adăuga aceleia a Binecuvântatei Imelda Lambertini, care murise din pricina extazului la sfânta împărtășanie, la spirituala și prețioasa vârstă de unsprezece ani.

Dar grozavă era și încântarea preoților, episcopilor și cardinalilor, nunțiului și gonfalonierilor. Mulți erau proaspăt înnobilați, predecesorii lor pierind în foc sau fiind trimiși în celule subterane și șanțuri în deșert, hrană pentru vulpi. Acesta era Papa al lor, șansa lor, vremea lor să fie personal răspunzători pentru aducerea sfârșitului și a marii renașteri.

Noul papă, Bosco, urcă treptele pas cu pas, îndatorat să se oprească pentru plecăciune și sfântă smerenie înaintea fiecăruia, așa că renunțarea la sine dură pentru Bosco o jumătate de oră până ce ajunse în vârf, la măreața strană care ieșea proeminent în afară, peste vastul spațiu al Capelei Sixtine, care făcea să pară că el era pe punctul de a face un salt spre congregația care aștepta să audă despre o nouă viață și un nou scop. Știau destul de bine ce venea; fuseseră îmbuibați de atâția ani cu noile convingeri. Știau că Dumnezeu își pierduse răbdarea odată și dacă atunci fuseseră sacrificați ploii și apei, acum avea să fie foc și sabie, aduse de mâna unui băiat, care nu era un băiat, ci întruparea furiei lui Dumnezeu. Iar de data aceasta nu avea să mai fie nicio arcă salvatoare. Mai întâi Antagoniștii, apoi toți ceilalți, apoi credința Izbăvitoare însăși avea să piară. Toate astea erau livrate unei audiențe care de-abia își putea stăpâni anticiparea veselă a impulsului lui Dumnezeu privind distrugerea celei mai nenorocite creații a Sa.

— Vântul schimbării bate spre lumea noastră, spuse noul

Papă. Nimeni nu poate opri o idee slăvită, a cărui timp a sosit. Așadar, trebuie să tratăm chestiunea femeia.

Urmă un anumit murmur de surprindere printre preoți și călugări. *Ce chestiune femeia*? Și aceeași întrebare, dacă nu mai arzătoare, printre călugărițe. *Ce chestiune femeia*?

Întotdeauna era ceva ușor mieros în tonul vocii unui Izbăvitor când vorbea despre femei, nicidecum o întâmplare atât de rară cum și-ar putea imagina adeptul obișnuit al credinței. Călugărițele agitate erau pe punctul de a primi o doză completă de miruire. Când flatezi, nu fi zgârcit cu laudele.

— Binecuvântată este femeia ale căror cuvinte pot bucura, dar nu influența. Cum am putea să nu le respectăm puterea supunerii, admira stăruința docilității pe care Dumnezeu – și bărbatul asemenea lui – o cere din partea feminității? Izbăvitorii sunt renumiți pentru neobișnuitul respect pentru sexul feminin care completează și ajută munca bărbaților și preoților, prin colaborarea lui neostenită. Dar marea Stareță Kuhne are acum mai multă dreptate ca niciodată când spune că fecioria este adevărata emancipare a femeilor. În anticiparea vieții ce va să vină, credinciosul Izbăvitor nu va mai da sau lua spre căsătorie. Atât bărbații, cât și femeile vor fi din această zi virgini. Am lăsat deoparte zilele în care păcatul căsătoriei, care se aseamănă cel mai mult cu uniunea bestiei din noi, nu poate fi plătit între soț și soție.

— Toate zilele de joi în memoria arestării Izbăvitorului Spânzurat (cincizeci și patru de zile pe an).

— Toate zilele de vineri în memoria morții Izbăvitorului Spânzurat (alte cincizeci și patru de zile).

— Toate zilele de sâmbătă în onoarea Mamei Fecioare a Izbăvitorului Spânzurat (alte cincizeci și patru de zile).

— Toate zilele de duminică în onoarea învierii (încă cincizeci și patru de zile).

— Și toate zilele de luni pentru a comemora sufletele plecate dintre noi (cincizeci și patru de zile).

Pe lângă interzicerea raporturilor sexuale în căsnicie în două sute șaptezeci de zile din cele trei sute șaizeci și cinci ale anului, Bosco continuă și interzise relațiile sexuale în cele treizeci de zile dinaintea Rusaliilor.

Îi luă lui Gil câteva minute să realizeze că, în primul an, era posibil pentru cuplurile căsătorite să aibă intimitate doar cinci

zile pe an.

— Crezi că sunt prea multe? spuse un Bosco îngrijorat. Până în al treilea an, toate astea vor rămâne în urmă.

— Mai mult decât suficient, spuse Gil. Dar de unde vor veni soldații noștri?

— Avem suficienți cât să curățăm lumea precum buretele care suntem. Tu și cu mine trebuie să fim aici pentru a-i vedea pe Izbăvitori ofilindu-se, pentru ca Dumnezeu să poată începe din nou, cu o creatură mai demnă de darurile sale.

Cealaltă chestiune, chestiunea Cale, fusese dezbătută prin invocarea unei mari profeții secrete privind întoarcerea sa, acum închisă în criptele sfântului oraș Chartres și căruia i se dăduse crezare de către un grup de călugărițe cu care el vorbise când ele vizitaseră Culmile Golan și apoi dispăruse în mod misterios dintre ele, deși nimeni nu îl văzuse dispărând. În acest fel apăru convingerea utilă că el avea să se întoarcă pentru a-și îndeplini datoriile, dar doar dacă Izbăvitorii se înfruntau cu un mare pericol în încercarea lor de a rade omul rău și firea lui groaznică de pe fața pământului.

— Dacă află adevărul?

— Nu știm adevărul.

— Ne-a trădat, nenorocit nerecunoscător.

— Tot vorbești despre el de parcă ar fi o persoană. Nu este. Când va realiza, când ceilalți vor realiza, se va întoarce pentru că, dacă el nu face parte din potop, atunci nu are niciun folos. La momentul potrivit, o tragere a sforii va fi suficientă.

Gil se întrebase dacă dispariția lui Cale avea să dăuneze cauzei lor. Care era rostul unui salvator absent? Dar în câteva zile realiză că, ceea ce el știa a fi trădarea lui Cale față de alții, absența lui făcu salvarea orașului Chartres cu atât mai captivantă. Dumnezeu își întinsese mâna când fusese nevoie de ea, dar apoi și-o retrase cu cererea clară ca Izbăvitorii să acționeze. Cu toate astea, multă distrugere trebuia adusă în lume, inclusiv a lor, iar Dumnezeu nu avea nevoie de ei pentru a obține asta. Trimițându-l pe Cale să intervină atât de miraculos, o făcuse destul de clar. Retrăgându-l pe Cale, Dumnezeu le arătase că nu îi părăsise și că, dacă ei urmau voința lui, distrugând toți ereticii și necredincioșii, nu avea să îi uite când va veni timpul să se distrugă pe ei înșiși. Cu siguranță anihilarea lor avea să fie o ușă către lumea următoare. Cugetând asupra

greșelii sale, Gil, încă un credincios profund în sfârșitul omenirii, începu să vadă că, indiferent de ce ar crede Bosco, Cale trăise acum mai mult decât utilitatea sa. Un Cale permanent absent nu ar face niciun rău. Din contră. Unul viu, pe de altă parte, ar putea și probabil ar deveni o amenințare serioasă. Ceva trebuia făcut.

Pentru a-și aduce discursul la apogeu, Bosco avertiză împotriva unui nou tip periculos de femeie despre care știa că ieșea la iveală, nu frumusețile obraznice ale Materazzilor, cu gâturi alungite și pași mărunți și păr mare, pe care Domnul l-ar birui cu lepră la un moment ales de el, nici depravatele din Leeds-ul spaniol, care în curând, în schimbul unei cingători în dreptul uterului, urmau să aibă o tăietură. Dar era o nouă amenințare din partea femeilor care voiau să fie egale din punct de vedere spiritual cu bărbații, să își etaleze severitatea și să persecute pe oricine nu era suficient de pios și chiar să ardă alte femei drept un avertisment, arătând că și ele puteau fi la fel de generos de dure pe căile ortodoxiei și dreptății. Congregația încuviință, dar nu înțelese că mânia sa era îndreptată către predecesorul său și teama că ar putea exista mai multe ca ea. Poate mult mai multe. Poate că erau pretutindeni. Existau zvonuri totuși care luau ființă în bârfă și beții între prieteni, târziu în noapte, dar nimic precum adevărul că o femeie, nu mai bună sau mai rea decât predecesorul ei masculin, îi condusese pe Izbăvitori în ultimii douăzeci de ani.

— Gândiți-vă la ultimele patru lucruri în timp ce vă întoarceți în eparhiile voastre, încheie Bosco. Și pregătiți-vă pentru sfârșitul care va veni.

După ce părăsise festivitatea care urmă discursului inaugural al lui Bosco, Gil se întorsese în enormele sale apartamente, unde noul său secretar, Monsenior Chadwick, care nu fusese invitat, spera cu disperare că Gil avea chef să îi dezvăluie niște vești despre cine fusese acolo și ce se întâmplase și cum era noul Sfânt Părinte. Avea să fie dezamăgit.

— Găsește-mi-i pe cei doi Trevor, spuse un Gil prost dispus. Speranța de pe chipul lui Chadwick fu instant înlocuită de spaimă.

— Ah, spuse Chadwick, urmat de o lungă pauză. Întâmplător, ați putea ști pe unde sunt?

— Nu, răspunse Gil. Acum treci la treabă. În timp ce Chadwick

închise ușa pe cât de trist poate fi închisă o ușă, Gil știa perfect cât de irațional se comporta. Cei doi Trevor, dacă nu ar fi fost un cuplu, nu ar fi fost destul de ușor sau chiar posibil de găsit, indiferent cine erai.

— Mai multă lumină? întrebă Cale.

— Văd destul de bine, spuse cusătoreasa din piața de legume, întrebarea este: la ce mă uit?

— Doamnă bătrână care a pironit o muscă, fredona Vagul Henri.

— Ce spune acolo?

— Fredonează un cântec – a luat-o razna. Nu-ți face griji pentru el. Vreau să îi coși fața. El nu va simți nimic – sau nu prea multe, oricum.

— Ești nebun. Eu cos doar haine. Ești nebun. Nu știu nimic despre chestii din astea.

— Dar eu știu. Am cusut oameni de sute de ori.

— Atunci, fă-o *tu.* Eu voi intra în probleme.

— Nu vei intra în probleme. Sunt o persoană foarte importantă.

— Nu arăți precum cineva important.

— De unde ai putea ști tu? Treaba ta este să coși haine.

— Vrei să fac una ca asta și mă și insulți? Am plecat. Se îndreptă către ușă.

— Cincizeci de dolari! Ea se opri și îl privi. Este prietenul meu. Ajută-l.

— Lasă-mă să văd – banii.

Datorită generozității lui Kitty Iepurele, un portofel cu trei sute de dolari îi fusese livrat în ziua următoare întâlnirii lor. Fata se gândi pentru un moment.

— O sută de dolari.

— Nu este un prieten chiar atât de bun.

Se înțeleseră la șaizeci și cinci.

În timp ce se întoarse și examină dezastrul care era fața Vagului Henri, el începu să cânte despre capre.

— Nu va simți nimic în timp ce lucrezi, iar eu te voi ghida prin proces. Știu ce trebuie făcut, dar are nevoie de o cusătură fină, dacă vrem să îi salvăm fața. Gândește-te că este ca și cum ai coase un guler unei jachete. Doar fă cea mai bună și aspectuoasă lucrare de care ești în stare. Își aminti să o flateze.

Fără tine, va arăta precum fundul unui cal. Am văzut cât de pricepută ești. Ai talent – oricine are creier poate vedea asta. Uită că este fața cuiva și gândește-te la el ca la un costum sau o haină. Îmblânzită de complimente și tentată de o asemenea sumă de bani, începu să îl privească pe Vagul Henri drept o problemă profesională.

— Are nevoie de o umplutură.

— Ce este o umplutură?

— Credeam că știi totul despre cusut.

— Dacă ar fi fost adevărat, nu aș fi avut nevoie de tine. Ce este o umplutură?

— Are o gaură de mărimea unui deget în față. Nu pot să cos pur și simplu peste o gaură nici măcar pe un material, darămite pe piele. Trebuie să o umplu cu ceva.

— Cu ce?

— De unde să știu eu? La un costum, aș fi folosit pâslă.

— Nu putem face asta. Am văzut ce se întâmplă cu rănile chiar și cu cea mai mică bucată de material rămasă în ele.

— Dacă am petici un costum vechi, am folosi o bucată de material de undeva de unde nu i s-ar observa lipsa. În felul ăsta, va fi la fel și nu va intra la apă când se va uda.

— Vrei să spui că ar trebui să tăiem o bucățică din el, din altă parte, și să o băgăm în gaura din fața lui?

Ea doar gândise cu voce tare, dar acum îi era puțin frică.

— Nu, nu asta spuneam, doar mă gândeam, atâta tot.

— De ce nu? Are sens.

— Ai putea înrăutăți lucrurile.

— Întotdeauna poți înrăutăți lucrurile.

— Dacă este prietenul tău – ai putea tăia o bucată din degetul tău.

— Nu fi proastă, spuse Cale cu blândețe.

— Omul nu a cunoscut o iubire mai mare decât aceea de a-și da viața pentru un prieten.

— Ce idiot ți-a spus asta?

Ea fu teribil de deranjată de lipsa lui de respect, dar deja se hotărâse să câștige banii și, de asemenea, provocarea.

Și astfel, ingenioasa operație ivită din noroc, înțelepciune, abilitate și ignoranță începu și se dovedi a fi un succes minunat. Cale, asigurând-o pe cusătoreasă că știe ce face când vine vorba de cuțite, tăie o bucată subțire și rotundă de piele de pe

fesa Vagului Henri, loc de care era sigur că îi va duce cel mai puțin dorul, iar cusătoreasa umplu gaura adâncă din fața lui. Cu o iscusință care îi topi inima lui Cale, ea tăie cu grijă și cusu perfect fața grav rănită a Vagului Henri. Pe tot parcursul procesului, Vagul Henri o acompanie cu mai multe cântece despre păianjeni, femei bătrâne, pisici și capre. Când termină, amândoi se traseră înapoi pentru a admira lucrarea ei și era demnă de admirație. Carne vie roșie cum era, oricine putea vedea îndemânarea cu care o gaură jerpelită fusese transformată în ceva care pur și simplu arăta bine și la locul lui. Cale știa că s-ar putea infecta sau că bucata de piele pe care o tăiase ar putea muri și Dumnezeu știe câte și mai câte. Dar, pentru moment, arăta bine.

Și, într-adevăr, așa era. Pentru două zile arătă îngrijorător de roșu, dar în a treia dimineață începu să devină roz și se dezumflă, devenind evident că rana se ameliora. Vagul Henri avu o singură nemulțumire:

— De ce mă doare atât de tare fundul?

Cât despre grozava lor cooperare și norocul reușitei acestei operații ingenioase, nici Cale și nici cusătoreasa nu se gândiră prea mult la asta și isprava fu pierdută pentru omenire.

30

Era seara banchetului, iar IdrisPukke și fratele său vitreg, Vipond, erau într-o formă deosebit de bună. Primul tachinase femeile privind frumusețea lor și bărbații pentru eșecul lor în a se ridica la statutul femeilor, iar Vipond, un umorist mai reținut când avea chef, provocă furtuni de râsete cu o poveste amuzantă despre vanitatea Episcopului de Colchester și un accident implicând o rață Aylesbury, care se încheie cu observația că „Orice descoperiri au fost făcute în domeniul autoamăgirii, multe regiuni nedescoperite rămân de explorat”.

Pentru a nu fi depășit, IdrisPukke trecu ușor întruna dintre stările sale aforistice și le oferea celor din jur beneficiul experienței sale îndelungate cu privire la stupiditatea, absurditatea și răutatea umanității și inclusiv, trebuie menționat, a sa.

— Nu te contrazice niciodată cu nimeni pentru nimic. Nu, nici măcar cu Vipond, deși este, probabil, cel mai înțelept om care a trăit vreodată. Vipond, aflat chiar în capătul celălalt al mesei, bucurându-se de performanța fratelui său vitreg și de dubla flatare implicată în ridiculizare, râse împreună cu ceilalți și bubuitul aprobator a vreo șase Materazzi, acum chercheliți.

— Când vine vorba de autoamăgire, fratele meu are absolută dreptate. Puteți vorbi cu Vipond o mie de ani și de-abia ați acoperi numărul de lucruri absurde în care crede.

Apoi Vipond rămase cu gura căscată și, pentru un moment scurt, IdrisPukke se întrebă dacă nu cumva mersese prea departe. Dar ceva ce văzuse, nu ce auzise, îl alarmase pe Cancelar.

IdrisPukke îi urmări privirea temătoare spre partea de sus a încăperii. Deși pălăvrăgeala și râsetele continuară în camera spațioasă, masa celor doi frați vitregi deveni foarte tăcută.

În vârful scării care cobora în hol era Cale, îmbrăcat din cap până-n picioare într-un costum negru, nu diferit de o sutană neobișnuit de elegantă, pe atunci la modă printre tinerii bogați din Leeds-ul spaniol, și care îi fusese special făcut de cusătoreasa lui și plătit, din nou, cu banii lui Kitty Iepurele.

Deloc surprinzător, cel mai mare șoc printre cele câteva zeci de persoane care se aflau acolo și îl cunoșteau din vedere fu cel simțit de Arbell Materazzi, stând lângă soțul ei și fiind

însărcinată în opt luni. Dacă o femeie poate fi albă ca moartea și înfloritoare în același timp, atunci ea așa era, venele albastre de pe pleoapele sale fiind precum firicelele de pe marmură.

IdrisPukke, pierzându-și starea umoristică, privi cum Cale cobora ușor scara, asemenea vrăjitoarei celei rele dintr-un basm, ochii fiindu-i înconjurați de cercuri negre, asortate cu costumul său, și ațintiți asupra frumoasei fete însărcinate dinaintea sa. Ar fi trebuit să își dea seama, gândi IdrisPukke, chiar ar fi trebuit. Scaunul de lângă el, menit pentru absența lui Cale, fu tras înapoi de către un servitor în timp ce Cale, plin de sine din pricina catastrofei satisfăcătoare pe care o cauza prezența sa, sosi lângă el, încuviință ușor din cap către Vipond, apoi își fixă privirea mânioasă și ucigătoare asupra lui Arbell Gât-de-Lebădă. Nu exista un cuvânt suficient de expresiv care să descrie privirea de pe fața lui Conn, dar nimănui nu-i era prea greu să își imagineze ce se petrecea în sufletul său. Întrebarea dacă el știa sau nu îi trecu adesea prin cap lui IdrisPukke după aceea. Era greu de crezut că, dacă știa, seara s-ar încheia cu bine. Probabil că Bose Ikard sperase la probleme, având în vedere ceea ce știa despre Conn și Thomas Cale. Dar se poticnise în ceva mult mai grav decât o ceartă iluminatoare între băieții maturi.

Există multe cuvinte pentru diferitele tipuri de tăcere care există între oameni care se urăsc. IdrisPukke se gândi că, dacă avea să mai ajungă vreodată în închisoare, cu un an sau doi la îndemână, ar putea ajunge la o listă convenabilă. Dar orice fel de tăcere ar fi fost, fu întreruptă de un oaspete de-al lui Vipond, Señor Eddy Gray, un ambasador al defectelor pentru Norvegienii care încercau să intuiască, precum mulți alții, ce aveau să facă Materazzii în continuare și cum i-ar putea afecta pe ei. Provocator și îngâmfat din fire, Gray îl analiză ostentativ pe Cale din cap până-n picioare.

— Porți culoarea potrivită pentru un înger al Morții, domnule Cale. Dar ești puțin cam scund.

Urmă sunetul neauzit al sufletelor trăgând adânc aer în piept. Abia dacă există o pauză din partea lui Cale în timp ce își luă pentru prima dată ochii de pe Arbell și îl privi pe Gray.

— Ai dreptate. Dar dacă ți-aș tăia capul și l-aș pune sub picioarele mele, aș fi mai înalt.

Bariera de tăcere a celor care realizară că ceva nu era în

regulă se extinse acum de fiecare parte a Materazzilor, incluzându-l pe bătrânul Bose Ikard. Alertați de sfidarea din tonul lui Gray și de apariția stranie a tânărului în negru, sesizaseră atât pauza lui Gray, cât și replica devastatoare și izbucniră în râs.

Plin de un amestec otrăvitor de ură, adorație, dragoste și îngâmfare substanțială din pricina agerimii propriei sale minți, Cale permise ca scaunul să îi fie împins sub el și își întoarse de îndată privirea grotescă și terifiantă către nefericita Gât-de-Lebădă. Nu fu de mirare că bebelușul din pântecele mamei începu să lovească și să se agite precum un purceluș într-un sac. Fu un lucru remarcabil pentru buna creștere a lui Arbell Materazzi că nu își născu pe loc primul copil.

Există totuși un semn de proastă creștere și, destul de intenționat, veni din partea lui Cale: în timp ce servitorii începură să pună carne și fasole și mazăre pe farfuria sa, Cale mulțumi fiecăruia dintre ei, întrucât IdrisPukke îi spusese în mod repetat că nu era politicos să confirmi apariția mâncării pe farfurie și că trebuia să continui să vorbești în stânga și-n dreapta, de parcă limbile de ciocârlie și cotletele de păun apăruseră prin magie, din propria lor voință sinucigașă.

— Mulțumesc. Mulțumesc, spuse el, cu fiecare expresie de recunoștință falsă menită a fi o lovitură în inima frumuseții din fața lui și un șut în tibia soțului său.

Suntem cu toții cinici acum, presupun, și chiar și un țânc smiorcăit știe că să salvezi o viață înseamnă să îți faci un dușman veșnic. Dar deși Conn exilase anumite suspiciuni în adâncul minții sale și deși trebuia să îi displacă omul care îl salvase de la o moarte hidoasă la Silbury Hill – totuși putea încă în celulele subterane ale sufletului său nesuferit să își amintească ororile morții purpurii zdrobindu-l și pe care încă și le amintea în vise groaznice: nu putea, oricât de tare ar fi încercat, să scape de recunoștința agățătoare.

Problema cu Cale era că își deschisese opera de răzbunare într-un mod briliant, dar acum se pierdu pentru un cântec. Batjocura lui Señor Eddy Gray fusese ca și cum ar fi aruncat prăjituri unui urs. Știa cum să trateze agresiunea, verbală sau fizică. Arbell pur și simplu privi în jos, în bolul cu supă, de parcă ar fi sperat ca supa să se despartă precum Marea Reed și să o înghită cu totul. Conn doar îl privea încruntat. Cu toată

nenorocirea ei, arăta extraordinar și sfâșietor de frumoasă. Buzele ei, de obicei de un cafeniu palid, erau acum de un roșu intens, iar dinții albi care se zăreau sub ele însuflețiră ura lui Cale, iar el se gândi la trandafiri cu zăpadă între petalele sângerii. Petrecuse atât demult timp gândindu-se la ea în ultimele luni, încât acum că stătea la doar câțiva metri distanță i se părea de neînțeles, în toată ura sa, ca ea să nu râdă bucuroasă, așa cum o făcea când închidea ușa camerei sale și îl strângea cu putere în brațe și îi acoperea fața cu sărutări, de parcă nu s-ar fi putut sătura de atingerea și gustul lui. Cum era posibil să se fi plictisit de el? Cum era posibil să prefere creatura de lângă ea, să îi permită să...? Dar gândul era prea aproape de nebunie, iar el deja era la limită. Nici măcar pentru o clipă – trebuie să-i scuzați ignoranța totală în astfel de chestiuni – nu îi trecuse prin cap că el ar putea fi tatăl bastardului țopăitor din pântecul mamei sale. Nici gândul că în ochii oricărei persoane obiective, caracterul evident al preferinței lui Arbell Materazzi pentru un tânăr înalt și frumos, de aceeași rasă și creștere ca și ea, marea speranță de viitor a tuturor Materazzilor, în schimbul unui criminal scund, cu păr castaniu și suflet dur, cu o dușmănie împotriva lumii, era o chestiune de care nimeni nu se îndoia. Era adevărat că ea îi datora lui viața și, într-un mod extraordinar, viața fratelui ei mai tânăr, dar recunoștința este un sentiment straniu în cele mai bune timpuri, chiar și față de cei pe care odată îi adorai. Este deosebit de greu pentru prințese frumoase, în special, pentru că ele sunt, ca să spunem așa, născute să primească lucruri și chiar și o capacitate normală pentru recunoștință ar cântări mai greu pe umerii lor decât este natura umană capabilă să suporte în general.

— Ești bine? spuse Cale în cele din urmă. Niciodată, în toată istoria omenirii, o asemenea întrebare nu fusese adresată drept o amenințare.

Ea ridică ușor privirea, îndrăzneala ei naturală învingându-i confuzia.

— Foarte bine.

— Mă bucur să aud asta. Pentru mine, vremurile au fost grele de la ultima noastră întâlnire.

— Cu toții am suferit.

— Personal vorbind, am cauzat mai multă suferință decât am îndurat.

— Nu așa faci întotdeauna?

— Ai o memorie scurtă – și mai grav, din moment ce mi-ai fost de atâtea ori datoare.

— Controlează-ți manierele, spuse Conn, care s-ar fi ridicat și și-ar fi aruncat scaunul cu un gest dramatic dacă Vipond nu l-ar fi ciupit de picior și n-ar fi strâns cu o forță surprinzătoare pentru un om de vârsta și profesia sa.

— Ce îți face piciorul? întrebă Cale. Era, la urma urmei, în multe feluri prea tânăr.

— În numele lui Dumnezeu, șopti IdrisPukke. Până acum, valul de liniște concentrată se împrăștiase până în mijlocul coridorului. Dar venind cu intenția de a o chinui pe Arbell, Cale realiză că stăpânirea care ar fi făcut acest lucru cel puțin plauzibil îl părăsise – un rezervor de furie se deschisese prea mult și mai adânc decât realizase el că simțea – și, cu siguranță, știuse că furia lui era adâncă.

— Nu ești dorit aici, spuse Conn, de ce nu încetezi să te faci de râs și să pleci? Oricare din aceste două lucruri ar fi fost suficiente. Precum un răget înăbușit – alimentat de un nebun frenetic – Cale fu cuprins de furie incontrolabilă. Se ridică și își duse mâna spre curea, când o mână slăbită îi cuprinse încheietura.

— Salutare, Tom, spuse blând Vagul Henri. Am adus pe cineva să te vadă. Precum apa rece, vocea lui curgea peste tăcerea răbdătoare a privitorilor. Cale privi pentru o clipă pielea albă și semnul încă izbitor de pe fața lui și apoi privi spre cei doi care stăteau lângă el: Simon Materazzi și întotdeauna șovăielnicul Koolhaus.

— Simon Materazzi te salută, Cale, spuse Koolhaus. Apoi tânărul surdomut îl cuprinse în brațele sale și nu îl eliberă din strânsoare până ce nu ieșiră de pe coridor și fumară o țigară în aerul rece și umed din Leeds-ul spaniol.

De-abia două ore mai târziu, IdrisPukke le dădu de urmă, prin simpla așteptare în camera lui Cale până ce acesta se întoarse.

— Du-i pe Henri și Simon înapoi în pat până nu se prăbușesc, îi spuse el lui Koolhaus, care făcu bucuros așa cum i se spuse. Cale se așeză pe pat, neprivindu-l pe IdrisPukke.

— Sper că ești mulțumit de tine. Reputația ta nu mai este aceea de a fi furia lui Dumnezeu, ci mai degrabă idiotul satului.

Această remarcă duru suficient de tare, încât să îl facă pe

Cale să îl privească, dar tot nu spuse nimic, nefericit precum o tobă fără vlagă.

— Crezi că poți intimida lumea?

— M-am descurcat destul de bine până acum.

— Până acum presupun că da. Dar asta nu înseamnă atât demult, având în vedere că ești foarte tânăr și mai ai mult din lume de colindat.

Niciunul nu spuse nimic vreme de un minut întreg.

— Vreau ca ea să sufere. O merită. Vorbi atât de încet și cu asemenea tristețe, încât IdrisPukke de-abia știu ce să spună.

— Știu cât de greu este să renunți la o dragoste puternică.

— I-am salvat viața.

— Da.

— Am făcut ceva greșit?

— Nu.

— Atunci, de ce?

— Nimeni nu știe răspunsul la asta. Nu poți spune cuiva să iubească femeia sau bărbatul acela sau celălalt.

— Dar ea o făcea.

— Ceea ce își spun îndrăgostiții unul altuia este scris în vânt și apă. Un poet a spus asta, dar este adevărat în orice caz.

— Ea m-a trădat în fața lui Bosco. Nu este drept să trec peste asta.

Este posibil ca IdrisPukke, în scopul echilibrului și imparțialității, să fi menționat că Arbell se aflase într-o poziție dificilă în acel moment. Dar trecuseră ani de când el fusese suficient de nesăbuit pentru a spune așa ceva.

— Din nefericire, trăim vremuri interesante. Poți avea un cuvânt greu de spus în ele, poate cel mai greu – așadar, tânăr cum ești și oricât de mult te-ar durea asta, în materie de dragoste și politică și război, lucrurile mărunte în viață trebuie să lase loc celor mărețe.

Cale îl privi.

— Nu și dacă cele mărunte sunt primele.

Din nou tăcere îndelungată. Nici măcar IdrisPukke nu se putu gândi la o replică. Schimbă subiectul.

— Nu știu ce au de gând să facă Izbăvitorii și noul lor Papă în privința ta. Nu m-aș baza pe varianta cu nimic. Îți faci dușmani atât de ușor pe cât alții respiră. Să vorbești cu mânie așa cum o faci tu, să îți arăți ura prin ceea ce spui sau prin modul cum

privești este o modalitate inutilă: periculoasă, prostească, ridicolă și vulgară – deși presupun că vulgaritatea este cea mai mică dintre problemele tale. Fie înveți să fii mai discret, fie începi să fugi de acum.

Cale nu spuse nimic în timp ce IdrisPukke se așeză pe pat, părându-i rău pentru băiatul ciudat de lângă el. După câteva minute, IdrisPukke începu să se îngrijoreze că, în tăcerea lui, Cale se lăsa purtat prea departe de gânduri.

— Ai privit cerul nopții când ai fost afară?

Cale râse, încet și ciudat, gândi IdrisPukke – dar era mai bine decât tăcerea dinainte.

— Nu, spuse Cale. Stelele încă mai strălucesc?

— Ai fost maestrul de ceremonii, îi spuse Vipond lui IdrisPukke mai târziu, în acea noapte, pentru multe dezastre, dar acesta trebuie să fie cel mai reușit dintre ele.

— Deloc. Am fost implicat în chestii mult mai rele decât o ceartă între doi îndrăgostiți.

— Știi că este mult mai rău de atât. Bose Ikard vrea să ne exileze și poți fi foarte sigur că un raport despre o ceartă între moștenitorii Materazzi și prietenul tău Nogbad cel Rău se află în drum spre regele Elveției în timp ce vorbim, și unul cu grijă înflorit.

— Regele Zog poate că este o babă, dar nu ne va exila pe baza unei neînțelegeri ca asta – oricât de mult ar înflori-o Bose Ikard.

— O va face dacă îi spune că există o oarecare îndoială asupra paternității copilului lui Arbell.

— Tu ce crezi?

— *Tu* ce crezi?

— Este posibil.

— Nu ne putem contrazice în privința asta. Problema este că zvonurile se scurg pe sub fiecare ușă din Leeds-ul spaniol. Regele Zog nu privește cu ochi buni comportamentul promiscuu, în special între un aristocrat și un oarecare tânăr băgăcios și obraznic care duce cărbunele în dormitorul ei.

— Cale este mult mai mult de atât.

— Nu pentru regele Zog al Elveției. Dumnezeu nu a creat niciodată un snob mai mare decât el. Când citește ceva, o face doar pentru a petrece ore suspinând de plăcere și încântare

datorită urmașilor săi din *Almanach de Gotha.*

— În caz că nu ai observat, frate – IdrisPukke nu îi spunea niciodată astfel, doar dacă era nervos pe el – Materazzii au coborât destul de jos, către aproape nimic. Fără Cale care să îi împiedice, Izbăvitorii sunt pregătiți să calce în picioare Antagoniști, Laconici, Elveția și pe oricine altcineva, ca pe un covor vechi. Și vor urina pe regele Zog în trecere.

— Conn Materazzi este de viitor dacă i se oferă timp.

— Cale a plănuit distrugerea noastră și a Laconicilor. Nu-i rău pentru un tânăr băgăcios, cărăuș de cărbuni. Dacă tu crezi că Conn Materazzi poate face asta, trebuie să fii un prost ca niciun altul.

— Avem doar cuvântul lui pentru distrugerea Laconicilor.

— Am fost acolo la Silbury pentru a fi martori la ceea ce planurile lui Cale ne-au făcut.

— Lăsând toate scuzele deoparte, acolo a fost atât noroc, cât și judecată.

— Și?

— Nu îl poți controla.

— Nu.

— El însuși nu se poate controla.

— Nu ar fi primul. E tânăr, va trece peste asta.

— Te înșeli în privința asta. L-am auzit amenințând-o când a părăsit Memphis-ul și, din nou, aseară. Niciodată nu va fi eliberat de ea. Oamenii vorbesc despre copii de parcă ar fi într-un fel diferiți de adulți. Dar nu este nicio diferență, nu chiar. Doar suflete nebune după dragoste. Îndrăgostitul și criminalul sunt în interiorul lui precum stofa aspră, cu lână – niciodată nu pot fi despărțite.

— Atunci, scoate-o pe Arbell din Leeds-ul spaniol și pe Conn împreună cu ea. Ochii care nu se văd se uită. Apoi îl folosim pe Cale pentru a născoci un plan de a se confrunta cu Izbăvitorii.

— De ce ne-ar ajuta?

— O urăște pe Arbell pentru că a iubit-o și a salvat-o și totuși ea l-a predat lor.

— Cu toții am făcut asta.

— Vorbește în numele tău. Iar el nu a venerat pământul pe care ai călcat. Este în interesul lui să facă o înțelegere cu noi, pentru că nu are unde să meargă în altă parte. Cu Cale conducând o armată elvețiană există măcar o șansă pentru noi

și o șansă pentru el. Își va da seama de asta. Cu sau fără Arbell, întotdeauna supraviețuirea a fost în mintea lui.

— Nu este doar un pericol pentru toată lumea?

— Atunci, trebuie să îl ajutăm să își concentreze atenția acolo unde poate provoca și cele mai multe pagube.

— Nu este un plan prea reușit.

— Este, atunci când nu ai unul mai bun.

— Știai că a vorbit cu Kitty Iepurele?

— Da.

— Mincinosule! De parcă ar fi fost din nou tineri, niciunul nu se simți jignit.

— Tu spui altcuiva despre toate plecările și sosirile tale? Spuse IdrisPukke.

— Sunt renumit pentru firea mea sinceră.

— Exact. Dacă el ne va salva pe noi de Izbăvitori, sper ca Dumnezeu să își aibă degetele pe cât mai mulți, pe cât de multe scoici sunt pe mal.

— O altă amenințare pentru Arbell din partea Izbăvitorilor ar fi utilă – o scuză bună pentru a încuraja absența lui Arbell.

— Conn ar pleca astfel cu ea?

— Sperăm la prea mult. Pe lângă asta, Zog nu va avea un vagabond drept conducător al unei armate pentru care plătește, orice ai crede.

— Atunci, este un prost.

— Nimeni nu a spus vreodată că nu ar fi.

— Îl poți controla pe Conn?

— Da, răspunse Vipond.

— Suficient cât să îl faci să permită să devină un scut pentru cineva care ar putea fi tatăl primul său copil?

— Nu este o abordare la care mă gândeam. Pe lângă asta, avem un avantaj.

— Care este?

— El nu vrea să creadă. Trebuie să încurajăm dorința asta naturală cât mai mult posibil.

Dar planul lor, slab sau nu, avea un defect neprevăzut.

O parte din modul lui Bose Ikard de a-i face pe Materazzi să se simtă nepoftiți era să asigure condiții insuficiente acomodării lor. Când veni vorba despre Arbell, asta însemnă cazarea ei în camere concepute cu două sute de ani înainte, ca spațiu de

locuit pentru noua mireasă a regelui, Infanta Pilar. Infanta nu crescu niciodată mai mult de doi coți și jumătate (un cot fiind distanța dintre cot și degetele unei mâini întinse). Adorată pentru firea sa blândă, înțelepciunea și generozitatea față de cei sărmani, ea inspiră numeroase construcții în nebunia emergentă pentru toate lucrurile spaniole care conferiră orașului ce pe atunci era doar Leeds, numele auxiliar neobișnuit. Pe vremuri o zicală pentru tot ce era deprimat („Arăți ca Leeds” era o glumă antică pe seama celor nefericiți – și pe seama Leeds-ului), dorința de a o mulțimi pe micuța Infanta conduse la o explozie de case publice și private, exotice, în stilul spaniol. Apartamentele personale ale Infantei fură construite de către soțul ei, îndrăgostit nebunește, pentru dimensiunea sa, și nu pentru a uriașilor care o înconjurau. Rezultatul pentru Arbell fu că apartamentul său era potrivit cu siguranță pentru o regină, dar pentru o regină foarte mică, de un metru înălțime. Pentru Infantă tavanul era înalt, dar pentru Arbell existau multe părți ale camerei în care era nevoită să își aplece gâtul.

Era noaptea de după banchetul groaznic, iar Conn și Arbell erau în apartamentul ei și stăteau jos. Având în vedere că amândoi erau înalți, acest lucru oferi proporții comice camerei, de parcă ar fi fost așezați într-o casă de păpuși mai mari.

Arbell își privea sânii și stomacul.

— Mă simt, îi spuse ea cu tristețe lui Conn, de parcă am înghițit capetele a trei bărbați chei. Bărbați chei cu capete foarte mari. Dumnezeule, cât mai durează?

— Ești foarte frumoasă.

— Te-am făcut să spui asta.

Conn zâmbi.

— Este adevărat că m-ai făcut să o spun. Dar este adevărat oricum.

— Minți atât de încântător, încât este aproape o plăcere să fiu amăgită de tine.

— Fă cum crezi tu, spuse el, luându-i mâna.

— Promite-mi că vei sta departe de Thomas Cale, spuse ea.

— Mă întrebam cât va mai dura până vei aduce vorba despre el.

— Acum știi. Promite-mi.

— Uiți că mi-a salvat viața. Nu este atât de ușor să ucizi pe cineva căruia îi datorezi atât demult. Te-a salvat și pe tine, de

asemenea, iar asta face să fie și mai greu. Așa că promit – deși a fost atât de nepoliticos cu tine.

— Voi supraviețui. Dar vreau să te rog ceva mai dificil.

— Ce?

— El nu este atât de binevoitor. Vreau să îmi promiți că te vei îndepărta dacă vine să te caute.

— Dificil.

— De dragul meu.

— Și mândria mea?

— Nu este nimic. Va trece. Mândria e un nimic.

— Spui asta pentru că ești femeie.

— Deci, eu nu am deloc mândrie?

— Ceea ce te face pe tine mândră este diferit – așadar, ceea ce este posibil sau imposibil este diferit.

— Vei fi mândru că îi vei oferi lui Cale ceea ce își dorește? Nu este atât de prost încât să te provoace atunci când porți armura. Știe că ai avea acest avantaj.

Era nevoie de puțină lingușire, probabil adevărată. Ea deja mersese prea departe.

— Și ce trebuie să fac dacă el mă provoacă?

— Dumnezeule, vorbești de parcă ai fi un băiețandru!

— Dacă tu alegi să nu înțelegi. Îl enerva când i se vorbea astfel, dar femeilor trebuiau să fi se ofere permisiuni, în special celor aflate în ultimul stagiu al sarcinii. Dacă fug de el, reputația mea, ceea ce sunt, fuge de mine în același timp. Îmi spui că vei continua să mă respecți – dar o vei face?

— Desigur că da.

— Asta spui acum. Dar nu voi mai avea respectul nimănui.

Ea oftă și nu mai spuse nimic pentru o vreme.

— Știu ce ești – ești curajos și iscusit și îndrăzneț. Mai multă măgulire necesară – de asemenea adevărată. Dar el nu este, căută cu greu cuvântul potrivit și eșuă, el nu este normal. El nu aduce catastrofa, el *este* catastrofa. Prietenul lui, Kleist – cel care nu l-a plăcut niciodată – a spus că avea funeralii în creier. Păi, este adevărat.

— Cum poate cineva să trăiască fără respect? Care este rostul?

Ea oftă din nou și își mișcă gâtul rigid dintr-o parte în alta, gemând. *Uită-te la tine*, gândi ea, *la fel de grasă precum lăcomia însăși.*

— Când se va sfârși? spuse ea cu voce tare și își privi pieziș soțul. Îi datorezi viața ta.

— Da.

— Atunci, cum îl poți ucide onorabil? Lasă să se știe și mai mult că el s-a comportat vitejește – mai mult, slăvește-i curajul pentru ca oamenii să te admire mai mult decât îl admiră pe el. Să fie limpede că îi ești dator și toată lumea te va lăuda pentru că ai plecat când el te-a provocat. Ce curaj! Ce onoare adevărată că Conn Materazzi poate lupta cu atâta ușurință și totuși riscă acea onoare pentru a fi onorabil. Este adevărat, tu însuți ai spus-o.

— Nu va însemna asta că el va câștiga o reputație... Trebuia să se gândească la asta: era o obiecție onorabilă în aceste circumstanțe?... un nume pentru curaj?

— Nu-ți face griji pentru asta, răspunse Arbell. În curând va distruge părerea bună pe care o are cineva despre el. Crede că este dreptul lui să fie admirat de oameni pe care îi disprețuiește – și disprețuiește pe toată lumea.

— Ești foarte inteligentă.

— Da, sunt. Arbell îi strânse mâna. Acum pleacă și lasă-mă să dorm.

El se ridică și se lovi cu capul de tavan.

— Au!

Ea tresări împreună cu el, dar văzu că nu era rănit. Era pe punctul de a se ridica pentru a-l săruta.

— Stai unde ești, spuse el.

Ea nu avu nevoie de altă încurajare.

— O voi face dacă nu te superi.

El se aplecă și o sărută ușor pe buze. Apoi, cu precauție comică, își croi drum spre ușă și plecă. Ea se întinse pe canapea, răsucindu-se de pe o parte pe alta pentru a-și alina spatele îndurerat și decise să aștepte alte zece minute înainte de a face efortul de a merge în pat. Închise ochii, bucurându-se de liniștea și pacea din jur.

Și atunci, din umbrele din spatele camerei, o voce joasă spuse cu blândețe:

— Încă te mai bântui.

Unii spun că lumea se va sfârși prin îngheț. Dacă așa este, ceva din frigul acela fatal îi îngheță părul pe ceafa tinerei viitoare mămici. Se ridică pe cât de repede putu din pricina

durerii și greutății și se întoarse îngrozită în timp ce Cale păși în lumină.

— În caz că te întrebai, spuse el punând degetul pe cea mai mare panică din mintea ei, am auzit tot ce ai spus. Nu foarte drăguț din partea ta.

— Voi țipa.

— Eu n-aș face-o. Lucrurile ar deveni cumplite pentru oricine ar intra pe ușă în acel moment.

— Te aștepți să mor fără niciun cuvânt?

— Dumnezeule, nu. Nu m-aș aștepta nici ca tu să te piepteni fără să te plângi. Asta nu era drept. Ea, în niciun caz, nu era o persoană comună. Smiorcăie-te cât vrei, maiestate, dar fă-o în liniște.

— Mă vei ucide?

— Mă *gândesc* să te ucid.

— Știu că tu crezi că te-am jignit, dar cu ce te-a jignit copilașul meu?

— De aceea mă gândesc la asta.

— Este al tău.

— Ai fi în stare să spui asta.

— Este adevărat.

— Este adevărat că ți-am salvat viața de două ori, iar tu ai spus că m-ai iubit mai mult decât… Zâmbi, nu într-un mod plăcut… știi că nu îmi pot aminti, dar cred era un lucru destul de profund. Poate mă ajuți tu.

— *Este* adevărat, spuse ea, aproape imposibil de auzit.

— Umblă zvonul prin piață că ești o curvă – și oamenii chiar fac pariuri referitoare la cine este tatăl: fie idiotul satului din Memphis, fie sărăntocul care îți aducea cărbuni în cameră.

— Știi că asta nu este adevărat.

— Nu știu. M-ai vândut unor oameni care, din câte știai, aveau să mă ducă într-un loc de execuție, să mă spânzure, să mă taie de viu, să îmi scoată mațele… în timp ce eu îi priveam… prăjindu-le… în timp ce eu îi priveam… tăindu-mi penisul și testiculele… în timp ce eu priveam. Păi, vezi tu. Arată rău.

— Mi-au promis că nu te vor răni.

— Și ce te-a făcut să crezi că o promisiune însemna mai mult pentru ei decât însemna pentru tine? Te plictisiseși de mine și voiai să îmi vezi spatele, indiferent de cum s-ar fi întâmplat asta.

— Nu este adevărat. Arbell plângea acum, dar de-abia se

auzea.

— Este posibil să nu fie tot adevărul, dar este suficient. Oricum, sunt sătul să te ascult.

— Nu ți-au făcut niciunul dintre lucrurile alea. A promis să te facă un om măreț. Nu ești? Nu și-a ținut promisiunea?

Asta era prea mult. Din câțiva pași fu lângă ea, în timp ce Arbell se retrase lângă perete, protejându-și îngrozită copilul cu mâinile. El trecu în spatele ei și o prinse de coada blondă, târând-o lângă canapea și împingând-o în genunchi.

— O să îți arăt eu cum și-a ținut promisiunea, cățea mincinoasă. O strânse și mai tare de păr cu o mână și trase lampa de pe masă lângă canapea pentru o lumină mai bună. Apoi, cu mâna liberă cotrobăi printr-un buzunar interior și scoase scrisoarea de la Bosco, din pricina căreia se ciondănise cu Vagul Henri. O despături pe canapea, împingându-i lui Arbell cu violență capul în jos, astfel încât aproape o atingea.

— Citește-o! spuse el.

— Mă rănești.

El o trase brusc de păr. Ea țipă.

— Ţipă încet, șopti el. Cineva ar putea fi destul de ghinionist încât să audă. Acum citește de la cine este. Încă o smucitură de încurajare.

— De la Generalul Izbăvitor arcaș, Comandantul Forțelor din savană, către Generalul Izbăvitor Bosco.

— Poți sări peste primele cinci rânduri.

Arbell continuă cu dificultate – strânsoarea lui era violentă, iar ea era prea aproape de scrisoare.

— Înainte să plece, Thomas Cale ne-a ordonat să curățăm fiecare sat din savană pe o rază de optzeci de kilometri de taberele noastre și să aducem toate femeile și copiii, animalele lor să fie folosite pentru a hrăni cele trei mii de suflete pe care am reușit să le aducem. Un fel de ciumă le-a ucis majoritatea vitelor și le-a redus laptele celor care au supraviețuit. Adesea ducând noi înșine lipsă de rații suficiente, nu aveam din ce face provizii. Datorită slăbiciunii lor, mulți au murit din pricina foametei și pojarului. Nu am fost informat decât foarte târziu, iar când am inspectat tabăra am văzut atâta sărăcie, încât orice inimă ar fi cedat înaintea priveliștii…

— Nu-ți face griji pentru următoarea porțiune, spuse Cale arătând în josul scrisorii, începe din nou de acolo.

— Din fiecare colț al locului au venit târându-se în mâini și genunchi, pentru că picioarele nu îi puteau susține; arătau precum anatomia morții însăși și șopteau asemenea fantomelor plângându-și mormintele. Mi s-a spus că erau fericiți să mănânce mușchi de copaci acolo unde puteau, iar în cele din urmă ajunseseră să scoată cadavrele din morminte și să le curețe de ce mai aveau pe ele. Te știu ca fiind o persoană îngăduitoare, dar, deși am descris lucruri mizerabile, despre care este mai ușor să citești decât să fii martorul lor, nu există nicio speranță că acești Antagoniști se vor îndrepta și este groaznic de necesar să fie uciși. Această judecată a cerului care ne face să ne cutremurăm ne atinge fără milă.

— Suficient, spuse el, eliberându-i părul și lovindu-i capul de perna moale a canapelei – nu cel mai crud gest de violență pe care îl oferise lumii trebuie menționat.

Arbell se ridică ușor și se așeză pe canapea.

— Nu înțeleg, spuse ea în cele din urmă. Ce legătură are asta cu mine? Sau cu tine? Chestia asta cumplită nu a fost ceea ce intenționai, nu-i așa?

— Nu ai auzit? Drumul spre iad este pavat cu intenții bune. *Intenția* mea este să fiu lăsat în pace, cu un pat decent și mâncare decentă. Dar ceea ce *fac* este exact ce ai spus tu. Catastrofa mă urmează pretutindeni. Am stat în umbră acolo în spate, ascultându-ți minunea lașă văicărindu-se despre reputația lui…

— El nu este laș!

— Taci din gură. *Reputația* mea este aceea că sunt un copil sângeros, căruia nu îi pasă de viețile oamenilor mai mult decât îi pasă de viața unui câine. Reputația mea este că mistui tot ce ating. *Tu* m-ai trimis acolo, cu ei. Sângele celor pe care i-am ucis este și pe mâinile tale, la fel cum este pe ale mele.

— De ce nu te oprești din ucis oameni în loc să dai vina pe restul lumii?

Arbell o spuse cu mai multă violență decât era probabil înțelept să o facă în aceste împrejurări. Dar ea nu ducea lipsă de curaj.

— Spune-mi, cum se presupune că pot face asta? Izbăvitorii nu se vor opri pentru nimic în lume. Intenționează să înfășoare lumea asta într-o pătură, să pună catranul peste ea și apoi să îi

dea foc precum unui băț de chibrit. Nu există *oprire.* Se trase înapoi, privind încruntat ca Trolul din Gissinghurst. Ea îl privi de asemenea încruntată, dând tot ce avea mai bun în acea privire. Acum voi pleca pe ușă – nu așa am intrat, în caz că te întrebai. Vreau să te gândești la asta în nopțile care vin. Nu vei striga pe nimeni pentru că îi voi ucide dacă o faci și chiar dacă voi fi prins, voi avea grijă să îl informez pe minunatul tău soț că ai pretins că eu sunt tatăl copilului său.

— Nu te va crede.

— O va face puțin.

Apoi porni spre ușă și dispăru.

Merse repede în lungul coridoarelor aproape pustii – unde singurele gărzi erau tinere și lipsite de experiență și ușor de evitat – și gândindu-se la evenimentele serii cu o satisfacție stranie. O făcuse să se simtă mai rău și asta era ceea ce conta. Era greu de spus dacă și el era cu adevărat răvășit din pricina consecințelor neintenționate ale ordinelor sale privind femeile și copiii din savană. După cum spuneau englezii: adevărul depinde de momentul din care începi povestea.

A doua zi, Cale deja gândea mai limpede despre vizita târzie de noaptea trecută. Într-un cuvânt, amenințase o femeie însărcinată și se făcu pe sine să arate precum monstrul care Arbell pretindea că este, în timp ce stătuse ascultând în umbră. Cât despre copil, cu siguranță Arbell mințea pentru a-și salva pielea. De-abia suporta să se gândească la ce putea însemna dacă nu era așa. Astfel că nu se gândi.

Deprimat și rușinat, plecă la plimbare și ajunse întâmplător în parcul care se întindea, în mod ciudat, sub formă de salamandră la nord de centrul orașului. Era o zi caldă pentru acea perioadă din an, soarele luminos, iar parcul era plin de oameni, tineri și tinere flirtând, copii strigând și jucându-se, cupluri mai în vârstă plimbându-se înainte și înapoi pe aleile împrejmuite de teii înmuguriți, făcându-și *passagiata* pentru care Leeds-ul spaniol era faimos de peste două sute de ani – vezi și fii văzut. Simțindu-și capul straniu de greoi și cu o ureche înfundată, de parcă apa din cadă rămăsese blocată, se plimbă în razele soarelui până ce ajunse la un capăt al parcului salamandră – un zid uriaș sculptat în granitul care înconjura orașul. Pe alocuri erau sculptate siluetele Reformei Antagoniste care se

refugiaseră în Leeds-ul spaniol în timpul persecuției inițiale și înainte de a merge mai departe și a găsi orașul antagonist de la Salt Lake. Aici erau figurine în relief de aproape zece metri înălțime, care luptaseră împotriva Izbăvitorilor până la moartea hidoasă și totuși el nu auzise niciodată de ei: Butzer, Hus și Philip Melanchthon, Menno Simons, Zwingli, Hutt și cei care păreau nefericiți, frații Mosarghu. Cine erau acești giganți dinaintea lui și ce gândeau ei? Era aproape imposibil de înțeles că respingerea Izbăvitorilor avea o asemenea importanță. Apoi înaintă prin parc, simțindu-se și mai îndepărtat de fluxul fericirii umane comune, în timp ce oamenii se lăsau dezmierdați de soare. Iar acum el trebuia să fugă, să iasă pe marile porți din fier din capătul nordic al parcului și să se întoarcă în camera sa. Dar era atât de obosit acum, extenuat într-un mod care era complet nou pentru el. Merse din ce în ce mai încet în josul străzii, de parcă fiecare pas l-ar fi îmbătrânit cu un an, dar era mult mai rău decât oboseala obișnuită. Se simțea de parcă s-ar fi aflat în mișcare timp de o mie de ani și nu găsise niciun loc să stea jos, fără odihnă, fără pace, nimic altceva în afară de luptă și teama următoarei lovituri. Inima îi era atât de greoaie în piept, încât se întrebă cum era posibil să se simtă astfel și să fie viu? Ajunsese la Poarta de Vest și se opri și își rezemă capul, sudoarea scurgându-se de pe fruntea sa pe piatra nisipoasă.

— Ești bine, fiule? Dar el nu avu puterea să răspundă. După aceea nu își putu aminti cum ajunse înapoi în camera sa, nici măcar să fi descuiat ușa, doar întinzându-se pe pat și gâfâind precum un pește pe uscat. Apoi amintirea îl ajunse din urmă – cutremurul din intestinele sale, un tremurat și o avalanșă de prăbușire și erupție. Lumea lui interioară dădu frâu liber cărnii și sufletului deopotrivă, lacrimilor îngrozitoare de durere și erupție. Se grăbi să ajungă la toaletă și vomă, și vomă, și nimic nu ieși, dar icnetul lui era atât de violent, de parcă sufletul încerca să îi iasă prin intestine și burtă în timp ce el era încă viu. Și continuă astfel ore în șir. Apoi se întoarse în pat și plânse, dar nu ca orice copil sau om și neavând legătură cu eliberarea, iar apoi, când crezu că acel urlet de durere, lipsit de lacrimi, nu avea să înceteze niciodată, începu să râdă vreme de ore bune. Și râzând îl găsi

Vagul Henri chiar înainte de răsărit, smiorcăindu-se și icnind.

31

Timp de o săptămână îl ținură în camera sa, dar starea lui nu se îmbunătăți. Dormea douăsprezece ore sau mai mult, dar se trezea mai extenuat și cu ochii mai încercănați decât atunci când se culcase. Apoi urma o pauză de trei ore, în care stătea pe o parte, cu genunchii îndoiți, iar apoi începea din nou efortul de a voma – un sunet hidos care semăna mai degrabă cu un animal uriaș care încerca să elimine un lucru otrăvitor pe care îl ingerase. După câteva zile, râsul teribil încetă – nicio ușurare pentru Cale, ci pentru cei care fuseseră nevoiți să îl asculte. Cale continuă să verse, iar lacrimile care îi curgeau șiroaie nu îi alinau suferința. În curând și lacrimile se opriră. Dar continuă să vomite, fără să fie vreodată bolnav și deși mânca chiar cu poftă. După acea săptămână, starea lui se stabiliză într-un șablon groaznic: ore de somn care nu îl odihneau deloc, mâncând cu foame, apoi spasmele durând o oră, apoi odihnă liniștită, încă un atac, mai multă mâncare, apoi un somn extenuant. Apoi ciclul avea să înceapă din nou.

Stătu alături de Cale pentru o oră sau două și îi oferi un amestec de miere cu vin și opiu, care păru să îl calmeze puțin până ce, pentru prima dată, vomă tot conținutul stomacului său într-o singură revărsare pe podeaua camerei.

Mai târziu, IdrisPukke, Vipond și Vagul Henri vorbiră afară cu Bradmore.

— În afară de a evidenția faptul că este groaznic de bolnav, nu pot găsi nimic în neregulă cu el. Din ce mi-ați spus, starea lui nu se îmbunătățește, dar nici nu se înrăutățește. Dacă îl puteți plăti, pot încerca să îl aduc pe Robert de Salerno.

— Salerno se află la opt sute de kilometri depărtare.

— Dar banii sunt aici. Tratează fetele nebune ale aristocrației și negustorii din Leeds-ul spaniol, Dumnezeu știe că sunt destui.

— El nu este fată.

— Nici bolnav nu este în niciun fel în care să-l pot trata. Robert de Salerno este o pacoste și o ciumă, plin de el, dar a avut rezultate bune cu oameni care sunt bolnavi în cap.

— Bradmore are dreptate, spuse Robert de Salerno a doua zi, stând în același coridor. Asta este dincolo de puterea sa de înțelegere. Nu vom avea nevoie de dispozitive ingenioase aici.

— Mulțumesc. Ideea este?

Robert de Salerno, cu o sută de dolari din banii lui Kitty Iepurele în buzunarul său, nu era la fel de ușor de insultat așa cum era de obicei cazul – în mod normal, era foarte ușor, într-adevăr.

— Știi unde poți găsi cea mai bună imagine a sufletului uman?

— Sunt sigur că îmi vei spune tu.

— Pentru o sută de dolari aș spune tuturor. Cea mai bună imagine a sufletului uman, domnule IdrisPukke, este corpul uman. Sufletul își are rinichii și ficatul său, stomacul său, brațele și picioarele sale. Și toate aceste membre și organe pot suferi de boli. Există diferite febre ale sufletului, așa cum există scarlatina corpului, febra galbenă; pentru fiecare erupție care degradează pielea, există una pentru voință, sufletul își are abcesele sale; există multe ulcere ale minții, cancere ale sentimentelor.

— Înțelegem, spuse Vipond. Băiatul?

— Știți, cred, la fel de bine ca și mine ce este în neregulă cu el. Conform acestui tânăr – gesticulă către Vagul Henri – îi cunoșteați povestea. A fost tratat ca un câine întreaga sa viață, a fost muncit din greu, bătut, a fost hrănit cu mâncare proastă de către oameni cruzi. A văzut și a făcut lucruri oribile.

— De ce nu mi s-a întâmplat mie? spuse Vagul Henri.

— Cine spune că nu ți se va întâmpla? Am fost în orașe unde ciuma bubonică a ras trei sferturi din populație și restul a rămas neatinsă. Cine știe răspunsul la aceste chestiuni?

— O sută de dolari în buzunar spun că tu ar trebui să-l știi.

— După cum obișnuia să spună vechea mea asistentă: doctorul care îl poate însănătoși pe acest băiat nu s-a născut încă și mama lui este moartă. Băiatul vostru este precum acel copac de munte care a crescut în contra vântului. Aceasta este forma lui și nu îl poți îndoi într-o alta.

— Deci, noi ce putem face acum? Nimic?

Robert de Salerno oftă.

— Tratați-l cu blândețe și nu permiteți nimănui să îi dea vreun tratament dureros. Există mulți care se vor oferi să îl însănătoșească prin mijloace dure. Nu permiteți asta. Vor face găuri în craniul său, îl vor ține în băi cu apă rece pentru o zi sau îi vor da medicamente care ar putea ucide chiar și un cal. Mai bine v-ați arăta dragostea pentru el înecându-l într-o găleată. Voi scrie o scrisoare Surorilor Compasiunii din Cipru. Oamenii vă

vor spune că sunt foarte ciudate, și sunt, dar sunt persoane blânde. Ajută nebunii prin vorbe și bunătate. Nu i-ar înrăutăți starea.

— Cât timp credeți că va trece până îi va fi mai bine? spuse Vagul Henri.

Robert de Salerno îl privi și nu răspunse întrebării lui.

— Vreți să fac aranjamentele?

— Da, spuse Vipond.

Robert de Salerno făcu o plecăciune ușoară și plecă.

În același timp, la vreo trei sute de kilometri depărtare, în Silezia Superioară, Kleist, împreună cu douăzeci și șase de bărbați între optsprezece și patruzeci și doi de ani intrară în orașul minier Bytom, un loc sumbru cum nu mai văzuseră niciodată.

— Dacă aceasta este Silezia Superioară, spuse Tarleton, cum naiba este în Silezia Inferioară? Nimeni nu spuse nimic, darămite să râdă. Erau prea plini de ură lipsită de speranță. Voiau răzbunare, era adevărat, dar erau mutilați de rușine și disperare din pricina a ceea ce permiseseră să fi se întâmple soțiilor și copiilor lor.

Cu banii rămași cumpărară provizii pentru o săptămână și stătură în piața principală, discutând despre ce să facă mai departe. După o jumătate de oră se hotărâră. Patru dintre ei voiau să meargă spre nord, cât mai departe de Izbăvitori cât le vor permite picioarele și pământul. Cei douăzeci și doi rămași și Kleist deciseră să se îndrepte spre Leeds-ul spaniol, unde auziseră, greșit, că se forma o armată pentru a lupta împotriva Izbăvitorilor. Cei patru care mergeau spre nord își luară porțiile de provizii dădură mâinile cu ceilalți și plecară. Cei douăzeci și doi și Kleist o luară spre est.

La două zile după ce plecară din Bytom, văduva Kleist, însărcinată și crezând despre sine că era ultima supraviețuitoare a unui clan enigmatic din Munții Quantock, își croi drum prin aceeași piață către Leeds-ul spaniol, unde spera că fiul ei avea să se nască cetățean al acelui oraș și țară, unde se spunea că văduvele primeau pensie de la stat și că laptele era gratuit pentru copiii sub vârsta de trei ani.

Îi luă ceva timp Izbăvitorului Gil să învețe să se bucure de

noua sa putere, deși nu era de acord cu sine pentru fapta că se bucura de vastul birou, cu sculpturile sale ornamentale reprezentând diversele atrocități comise pe trupurile credincioșilor, sau de viteza răspunderii la clopoțelul său când chema sau alunga oameni care adesea erau destul de importanți în Chartres, dar acum demonstrau atât de evident nevoia de a-l mulțumi. Existau junghiuri de vină și remușcare din când în când, așa cum trebuia să aibă un Izbăvitor, dar erau din ce în ce mai rare sau, dacă nu mai rare atunci din ce în ce mai puțin dure. Doar în urmă cu câteva luni, Izbăvitorul Warren, bărbatul vizavi de el care asculta cu atâta atenție, l-ar fi privit drept un membru destrăbălat al Militanților. Acum se holba la Gil și era foarte încântat de responsabilitatea implicată în ceea ce era instruit să facă.

— Trebuie să îi aduci doar pe cei reticenți și de încredere, dar puțini dintre ei, și nu trebuie să spui nimic despre impostorul care a furat papalitatea. Ei trebuie doar să știe că cercetează femei josnice pe care avem motive să le bănuim și care este posibil să se fi deghizat în membri ai clerului. Trebuie să smulgă adevărul într-un mod sau altul. Dacă nu este cazul, trebuie să știu. Cât despre mijloacele prin care monstruozitatea aceea și-a croit drum către papalitate, vreau să ajungi la baza a cum a început totul. A fost o conspirație sau această creatură a acționat singură?

Se auzi un ciocănit în ușă și Monsenior Chadwick intră, iar cu o încuviințare respectuoasă către Warren, merse lângă Gil și îi șopti la ureche:

— Cei doi Trevori.

Gil nu spuse nimic, dar Chadwick plecă, strecurându-se din încăpere de parcă ar fi mers pe roți.

— Trebuie să mă scuzi, Izbăvitorule, îi spuse Gil lui Warren. Tu ai întrebări, dar sunt puține răspunsuri. Gândește-te la ce am spus și dă-mi părerea ta într-o zi sau două. Nu trebuie să spui nimic despre ceea ce ai auzit până nu ne vom întâlni din nou.

Warren se ridică, merse la ușă într-o stare de șoc și plecă. Un minut mai târziu se auzi un alt ciocănit într-o ușă mică, din stânga camerei. Din nou se deschise și din nou intră Chadwick. De data aceasta se trase într-o parte pentru a permite intrarea a doi bărbați. Unul arăta precum un ogar, celălalt nu doar frumos, ci și atrăgător, expresia lui fiind caldă și veselă. Gil le făcu semn

să se apropie și lui Chadwick să plece.

— Mulțumesc pentru că ați venit. Luați loc.

Trevor Lugavoy, cel cu fața de criminal, își întinse picioarele într-un mod obraznic, ca și cum ar fi vrut să fie limpede că îi era indiferent dacă se afla acolo sau în altă parte. Atrăgătorul Trevor Kovtun fu cel care vorbi.

— Vrei ca noi să aducem pe cineva în atenția morții? Era mai vesel, dar la fel de obraznic precum picioarele întinse ale tovarășului său.

— Pentru a îndeplini anumite profeții din sfânta scriptură, este nevoie să martirizezi pe cineva.

Cei doi părură destul de deranjați de idee, deși nu din pricina crimei implicate.

— Noi nu pedepsim oamenii înainte de a-i ucide, spuse Trevor Kovtun.

— Da, noi nu suntem călăi obișnuiți, adăugă Trevor Lugavoy.

Gil nu avea de gând să accepte nicio absurditate, indiferent de reputația lor.

— Din fericire pentru simțurile voastre rafinate, tortura nu este necesară. Veți fi foarte bine plătiți, dar permiteți-mi să vă reamintesc faptul că v-ați refugiat pentru câțiva ani bunicei pe teritoriul Izbăvitor datorită intervenției mele. Argumentul nu avea nevoie de alte detalii.

— Cine? întrebă Trevor Lugavoy.

— Thomas Cale.

Asta le atrase atenția – balansul picioarelor întinse și impertinența profesiei lor violente se micșorară satisfăcător.

— Iar pentru evitarea îndoielii, nu vreau să îl aduceți în atenția morții, orice ar însemna asta. Îl vreau mort.

Sfârșit
virtual-project.eu